

Universul copiilor

Universul copiilor

ISSN 2068-2972

REVISTĂ EDITATĂ DE ȘCOALA GIMNAZIALĂ IBĂNEȘTI, JUD. MUREȘ

NR. 19, APRILIE 2015

Universul Copiilor, ISSN 2068-2972, NR. 19, 6-7 aprilie 2015, Ibănești
Concurs multidisciplinar „Ion Creangă în școlile noastre”, ediția aVI-a internațională

CUPRINS

1. Metode de evaluare - Dimensiuni normative și formative în evaluarea didactică , Anton Victoria Dorina, Șc. Gimn. Ibănești -Dulcea.....	p.4
2. Metode și tehnici de evaluare a rezultatelor la disciplina istorie, Baci Luca Ovidiu , Șc. Gimn. „Lunca”, loc. Lunca, jud. Mureș.....	p.9
3. Metode și tehnici de evaluare a rezultatelor la disciplina geografie, Baci Tünde, Școala Gimnazială „Beica de Jos”, loc. Beica de Jos, jud. Mureș.....	p. 12
4. Evaluarea – Metode tradiționale și alternative, prof. înv. primar Băișan Paula Camelia, Liceul Tehnologic Adjundeni, com. Tămășeni, sat Adjundeni, jud. Neamț.....	p.17
5. Metode și tehnici de evaluare în învățământul preșcolar, prof. înv. preșcolar Brașoveanu Elena – Liliana, Liceul Tehnologic Todireni, jud. Botoșani.....	p. 21
6. Metode alternative de evaluare în învățământul preșcolar, Brașoveanu Aurora – Greta Grădinița ”Voinicelul” Botoșani structură a Șc. Gimn. ”Sfânta Maria” Botoșani.....	p. 26
7. Metode și tehnici de evaluare în învățământul primar,Bucin Andrea – Loredana, Gliga Mariana Lenuța, Șc. Gimn. Ibănești, loc. Ibănești, jud. Mureș.....	p.32
8. Metode și tehnici de evaluare moderne în educația religioasă, Bucur Ioana Maria,Șc. Gimn. ”Sfântul Petru”, Sânpetru de Câmpie.....	p.37
9. Metode alternative de evaluare – Proiectul interdisciplinar, Bularcă Liliana ,Tohănean Ioan Cristian, Șc. Gimn. „Mihail Sadoveanu”; loc. Întorsura Buzăului; jud. Covasna.....	p.40
10. Elemente de deontologie a evaluării în contextul creșterii calității actului educațional, Burci Ileana, Cernica Agnes, Șc. Gimn. „Mihail Sadoveanu”; loc. Întorsura Buzăului; jud. Covasna.....	p. 47
11. Metode și tehnici de evaluare, Catrina Cateluța, Șc. Gimn. Florești, jud. Giurgiu.....	p.51
12. Evaluarea orală - Metodă tradițională de evaluare, Ciocîrlan Georgiana Silvia, Șc. Gimn. Florești, jud. Giurgiu.....	p. 56
13. Metode alternative de evaluare, Cofariu Elena, Graur Niculina Maria, Șc. Gimn. Ibănești loc. Ibănești, jud. Mureș.....	p. 60
14. Metode și tehnici de evaluare, Cotta Enikő; Popa Martha, Șc. Gimn. Fărăgău –Tonciu, jud. Mureș..	p.65
15. Metode și tehnici alternative de evaluare în ciclul primar, Crișan Georgeta Hortenzia, Iuga Maria Doina, Șc. Gimn. ”Iuliu Grama” Chiheru de Jos ,jud. Mureș.....	p. 71
16. Importanța evaluării în realizarea unui demers didactic eficient, Dan Paula Mihaela,Pop Claudia, Colegiul Silvic Gurghiu, loc. Gurghiu, jud. Mureș.....	p. 75
17. Evaluarea prin abordare interdisciplinară, Duhalmu Cristina, Grădinița cu program prelungit nr.24,structura Șc. Gimn. ”dr.Alexandru Șafran” Bacău.....	p. 82
18. Metode și tehnici de evaluare, Farcaș Florina Marinela, Șc. Gimn. Solovăstru, loc. Solovăstru, ju. Mureș	
19. Activitățile extracurriculare – mijloc de evaluare a cunoștințelor, prilej de bucurie pentru copii, Filip Ioana, Grăd. „ Căsuța din povești ” – Tg. Mureș, jud. Mureș.....	p. 84
20. Metode și tehnici de evaluare, Fiț Liliana, Loțco Alina, Șc. Gimn. Hodac, loc. Hodac, jud. Mureș....	p. 90
21. Metode și tehnici de evaluare la limba și literatura română clasa a IV-a, Gazsi Mihaela, Dan Ionuț, Șc. Gimn. Beica de Jos,loc. Beica de Jos, Județul Mureș.....	p. 93
22. Metode și tehnici de evaluare, German Smaranda, Șc. Gimn. Ibănești, loc. Ibănești, jud. Mureș..	p.98
23. Michael Scriven – teoretician al evaluării, Ghira Sanda Juliana, Șc. Gimn, ”Avram Iancu” Târnăveni, jud. Mureș.....	p.103
24. Evaluarea școlară- Metode și tehnici utilizate în învățământul primar, Gîrbea Tatiana, Șc. Gimn. „Carmen Sylva” Horia, Neamț.....	p. 108

25. Evaluarea priceperilor și deprinderilor ortografice, Gliga Corina, Török Ilonka, Șc. Gimn. Ibănești, loc. Ibănești, jud. Mureș.....p. 114
26. Metode și mijloace de evaluare a cunoștințelor matematice la ciclul primar, Gliga Rodica, Todoran Floarea, Șc. Gimn. Ibănești, loc. Ibănești, jud. Mureș.....p. 118
27. Metode si tehnici utile in activitatea de evaluare in cadrul orelor de literatura pentru copii, Grama Cristina, Hurghiș Carmen Monica, Șc. Gimn. Beica de Jos, jud. Mureș.....p. 120
28. Metode și tehnici de evaluare în alternativa Step by Step, Ifrim Gabriela, Șc. Gimn. Nr. 5, Piatra Neamț, jud. Neamț.....p. 123
29. Metode de evaluare complementare, Iliescu Claudia Venera, GPP, nr. 21 Drobeta Turnu Severin, jud. Mehedinți.....p.126
30. Metode alternative de evaluare în învățământul primar, Leahu Mariana, Șc. Gimn. Nr. 5, Piatra Neamț, jud. Neamț.....p. 132
31. Activități de verificare și evaluare a lecturilor suplimentare, Leu Angelica, Școala Gimnazială„Mihail Sadoveanu”Întorsura Buzăului,loc. Întorsura Buzăului,jud. Covasna.....p. 138
32. Metode și tehnici de evaluare, Lican Carmen Alina, GPP, nr. 21 Dr. Tr. Severin, jud. Mehedinți..p.143
33. Metode și tehnici de evaluare, Man Lenuța Violeta, Șc. Gimn. Hodac-Toaca, jud. Mureș.....p.148
34. Metode și tehnici de evaluare în învățământul preșcolar, Mărgineanu Roxana, Roșca Andreea, Grăd. „Căsuța din povești”-Tg.Mureș, jud. Mureș.....p. 152
35. Metode complementare de evaluare la chimie-Portofoliul, Matei Marcela, Chiorean Gabriela, Șc. Gimn. „Iuliu Grama” Chiheru de Jos, jud. Mureș.....p. 156
36. Metode și tehnici de evaluare în cadrul orelor de limba și literatura română ă ciclul primar, Mirion Mioara Crinuța, Șc. Gimn. Hădăreni, jud. Mureș.....p. 161
37. Metode și tehnici de evaluare, Motroi Lizica, GPP, nr. 21 Dr. Tr. Severin, jud. Mehedinți.....p. 166
38. Instrumente de evaluare a competențelor la limbi moderne, Moldovan Alina, Alexandru Camelia, Șc. Gimn. Ibănești, loc. Ibănești, jud. Mureș.....p. 172
39. Metode și tehnici de evaluare la tehnologia informațiilor și a comunicațiilor, Moldovan Nicolae, Șc. Gimn. Ibănești, loc. Ibănești, jud. Mureș.....p. 176
40. Evaluarea în grădiniță, Moraru Anca Elena, GPP, nr. 21 Dr. Tr. Severin, jud. Mehedinți.....p.181
41. Metode alternative de evaluare a elevilor și efectele lor, Muntean Monica, CJRAE, Covasna - Șc. Gimn. ”Mihail Sadoveanu” Întorsura Buzăului, jud. Covasna.....p. 183
42. Metode și tehnici de evaluare a cunoștințelor despre vegetație și faună, Nădășan Lidia, Ciobanu Simona, Șc. Gimn. Beica de Jos, loc.Beica de Jos, jud. Mureș.....p.187
43. Modalități alternative de evaluare, Neagu Corina Maria,Opriș Gabriela, Șc. Gimn. Beica de Jos, loc.Beica de Jos, jud. Mureș.....p.192
44. Metode și tehnici de evaluare specifice limbii române utilizate în învățământului primar, Dumbravă Nelu, Șc. Gimn. „Carmen Sylva” Horia, Neamț.....p. 196
45. Metode și tehnici de evaluare, Nemeth Anamaria, Nagy Francisc, Șc. Gimn. Fărăgău –Tonciu, jud. Mureș
46. Metode și tehnici de evaluare.Proiectul, Nichita Elisabeta, Șc. Gimn. Hădăreni, jud. Mureș.....p.200
47. Metode și tehnici de evaluare la istorie, Pașcan Daniela Teodora, Șc. Gimn. Ibănești, loc. Ibănești, jud. Mureș.....p. 203
48. Metode și tehnici de evaluare în învățământul preșcolar, Petra Maria Florentina, Oprea Marcela, Șc. Gimn. Ibănești, loc. Ibănești, jud. Mureș.....p. 208
49. Evaluarea școlară: definire, etape, funcții, forme, strategii și metode, Pop Dumitrița Florina, Hulpe Maria, Șc. Gimn. “Vasile Pop” Grebenișu de Câmpie, jud. Mureș.....p. 211
50. Metode și tehnici de evaluare în învățământul preșcolar, Popa Didica, Șc. Gimn. “dr.Alexandru Șafran” Bacău.....p. 214

51. Observarea sistematică a activității și comportamentului elevilor-Metodă complementară de evaluare, Radului Janina, Șc. Gimn. "Alecsandru Nicolaid" Mischii, loc. Mischii, jud. Dolj.....p.219
52. Metode de evaluare în învățământul preșcolar, Răcănel Violeta Daniela, GPP, nr. 21 Drobeta Turnu Severin, jud. Mehedinți.....p. 221
53. Rolul evaluării în procesul de învățare.Abordarea realității prin evaluare pornind de la realitatea textului, Șandor Veronica, Șc. Gimn. Hodac, loc. Hodac, jud. Mureș.....p.224
54. Evaluarea la limba română, Someșan Mariana, Șc. Gimn. Ibănești, loc. Ibănești, jud. Mureș.....p.227
55. Metode și tehnici de evaluare, Suceava Daniela, Șc. Gimn. Solovăstru, loc. Solovăstru, jud. Mureș..p.236
56. Strategii de evaluare în grădiniță, Suceava Maria, Colegiul Silvic Gurghiu, GPN Gurghiu, loc. Gurghiu, jud. Mureș.....p. 244
57. Metode și tehnici de evaluare în învățământul primar, Todoran Floarea, Fărcaș Mariana, Șc. Gimn. Hodac-Toaca, Șc. Gimn. Nr. 7, Tg. Mureș, jud. Mureș.....p.248
58. Metode și tehnici de evaluare, Vinhereu Laura, Mărcuș Finuța Teodora, Șc. Gimn. „Beica de Jos”, loc. Beica de Jos, jud. Mureșp. 253
59. Managementul clasei de elevi, Spînachî Galina, Liceul Teoretic „Alexandru Aghapie”,Satul Pepeni, raionul Sîngerei, Republica Moldova.....p.257
60. Creații literare.....p. 262-338

Metode de evaluare

Dimensiuni normative și formative în evaluarea didactică

*Prof. înv. primar Anton Victoria – Dorina
Școala Gimnazială Ibănești - Dulcea*

Evaluarea didactică reprezintă totalitatea activităților prin care se colectează, organizează și interpretează datele obținute în urma aplicării unor instrumente de măsurare **în scopul** emiterii unei judecăți de valoare, pe care se bazează o anumită decizie pe plan educațional; Procesul evaluativ necesita parcurgerea etapelor urmatoare: verificare, masurare,semnificare, argumentare.

- **Evaluarea rezultatelor școlare**
 - **Măsurarea** prin procedee specifice, utilizând instrumente adecvate scopului urmărit;
 - **Aprecierea** acestor rezultate pe baza unor criterii unitare
 - **Formularea concluziilor** desprinse în urma interpretării rezultatelor obținute în vederea adoptării deciziei educaționale adecvate;
 - **Notarea** –expresia numerică a aprecierii performanțelor școlare ale elevilor;
- Metode de evaluare*
- Metodă** =„o cale prin care profesorul oferă elevilor posibilitatea de a demonstra nivelul de stăpânire a cunoștințelor,de formare a diferitelor capacități , testate prin utilizarea unei diversități de instrumente adecvate scopului urmărit”(A.Stoica, 2001)

• Metode tradiționale	Metode complementare
• Probe scrise	Observarea sistematică
• Probe orale	Investigația
• Probe practice	Proiectul
•	Portofoliul
•	Autoevaluarea

Probe scrise, avantaje :

Economie de timp;

Obiectivă, pe baza unor criterii de evaluare clar specificate și prestabilite;

La nivelul conținutului se asigură o uniformitate, ceea ce permite compararea obiectivă a rezultatelor elevilor;

Oferă posibilitatea elaborării răspunsului independent, într-un ritm propriu;

Sunt diseminate stările tensionale și de stres ale elevilor timizi sau cu probleme emoționale;

• Probe scrise, dezavantaje :

Este dificilă aprecierea răspunsurilor incomplete;

Corectarea greșelilor, erorilor și completarea lacunelor se realizează cu o anumită întârziere de timp;

• Probe orale, avantaje;

Flexibilitatea dialogului profesor-elev, obișnuindu-l pe elev să comunice direct;

Comunicarea imediată a unor neînțelegeri, erori, greșeli de conținut și de comportament atitudinal;

Formularea răspunsurilor urmărește logica și dinamica unui discurs oral , ceea ce oferă stimularea motivației pozitive a elevilor;

• Probe orale, dezavantaje;

Nu este favorabilă elevilor timizi;

Obiectivitatea în evaluare poate fi afectată de factori subiectivi;

Este mare consumatoare de timp;

Dificultatea selecționării întrebărilor cu același grad de dificultate;

• Probe practice, avantaje;

Oferă elevilor posibilitatea de a aplica cunoștințele teoretice;

Sunt dezvoltate și exersate competențele generale și cele specifice aplicative;

În cadrul grupelor de elevi este mai mare rata de participare la lucrarea practică, grad mare de susținere reciprocă, respectându-se opiniile celorlalți;

Sunt dezvoltate capacitățile de investigație științifică;

Probe practice, dezavantaje;

Este, încă o problemă în școli, asigurarea tuturor resurselor materiale, necesare efectuării lucrărilor practice;

1. Observarea sistematică

În literatura de specialitate, această metodă de cercetare reprezintă o investigație sistematică a unor fenomene, fapte, întâmplări pe baza unui plan stabilit anterior de către profesor.

În acest caz sunt evaluate performanțele elevilor din perspective capacității lor de acțiune și relaționare.

Cu ajutorul acestei metode sunt evaluate următoarele abilități intelectuale și practice:

- Concentrarea asupra unei sarcini de rezolvat;

- Implicarea activă în rezolvarea sarcinii;
- Completarea /îndeplinirea sarcinii;
- Organizarea și interpretarea datelor;
- Utilizarea materialelor auxiliare pentru a demonstra ceva;
- Punerea unor întrebări pertinente profesorului;
- Comunicarea cu colegii și profesorul în timpul sarcinii de lucru;

Profesorul are la dispoziție trei modalități de înregistrare a acestor informații(N.Gronlund, 1981);

- **Fișa de evaluare** –care este completată de către profesor, cuprinde date factuale relevante despre comportamentul elevilor ,la care se adaugă interpretările cât se poate de obiective ale profesorului privind comportamentul elevilor săi;Fișa de evaluare are avantajul că informațiile despre elev nu sunt dependente de capacitatea de comunicare dintre elev-profesor și dezavantajul că solicită un consum mare de timp și prezintă un anumit grad de subiectivitate a consemnărilor din partea profesorului;
- **Scala de clasificare-** presupune evaluarea unui set de caracteristici însoțit de un anumit tip de scară.Acasta solicită elevului exprimarea acordului/dezacordului;
- **Lista de control/verificare** - reunește un set de comportamente , enunțuri, caracteristici etc. Fără a se solicita exprimarea unei judecăți de valoare, ci doar menținerea absenței sau prezenței acestora;

2. Investigația

Investigația este o metodă complementară de evaluare care oferă posibilitatea implicării active și creative a elevului în procesul de învățare, dar și de aplicare a cunoștințelor în situații noi și variate, asigurând un nivel profund de cunoaștere a realității;

Investigația permite ca performanțele școlare ale elevilor să se măsoare prin capacitățile lor de a aplica în situații noi cunoștințele și competențele dobândite, prin capacitatea :

- De a rezolva probleme și de a coopera cu ceilalți;
- De a accepta participarea cu responsabilitate și eficiență la noi competiții;
- De a manifesta flexibilitate și deschidere spre probleme noi, inițiativă, creativitate, persistență, cooperare și participare în cadrul grupului;

Investigația se desfășoară pe parcursul unei ore de curs sau unei succesiuni de ore(sarcina de lucru începe, se desfășoară și se termină în clasă) și activitatea didactică desfășurată prin intermediul acestei practici evaluative poate fi organizată fie pe grupuri de lucru, fie individuală.

Investigația are trei etape:

1. identificarea problemei(sarcinii de lucru);
2. alegerea strategiei de lucru;
3. identificarea soluțiilor și întocmirea raportului de evaluare privind rezultatele investigației(prezentarea sintetică a rezultatelor);

3. Proiectul

Practica școlară recunoaște proiectul ca fiind metoda de evaluare structurată în realizarea căreia sunt necesare respectarea unor etape de realizare și o planificare în timp.

4. Autoevaluarea

Autoevaluarea didactica formativă presupune astfel mai mult decât simpla autocorectare sau autonotare. Autoevaluarea formativa implica la nivelul elevului pe de o parte o reprezentare cât mai

exacta atât asupra sarcinilor școlare cât și asupra propriilor competente și pe de altă parte o confruntare explicativ-constructivă a acestei reprezentări cu cele ale profesorului și colegilor, fapt ce-i permite acestuia să-și restructureze adecvat ideile și să acționeze în cunoștința de cauză în direcția unei permanente ameliorări a performanțelor sale școlare.

Autoaprecierea este un proces orientat cu precădere asupra a două obiective principale: pe de o parte evidențierea plusurilor și minusurilor în ceea ce privește planul capacităților performanțiale, aptitudinale și atitudinale, iar pe de altă parte situarea pe această bază a propriei persoane în cadrele unui sistem valoric în temeiul comparației cu ceilalți. Autocunoașterea, autoanaliza și autoaprecierea ca și procese corelate, determinate și determinante ale autoevaluării didactice cunosc pe parcursul școlarizării elevului o evoluție și o dinamică complexă.

Formarea și dezvoltarea capacității de autoevaluare a elevilor se bazează în primul rând pe strategii de acțiune implicite. Strategiile acționale implicite au ca suport premisa că la nivelul realității școlare calitatea evaluării didactice realizate de către profesor și comunicarea docimologică reală dintre actorii actului educațional reprezintă condiția esențială a formării și dezvoltării capacității autoevaluative a elevilor.

Având în vedere noile coordonate pe care se înscrie evaluarea didactică în prezent devine posibilă inclusiv conturarea și definirea acesteia ca modalitate de predare și transmitere de cunoștințe. Realizarea acestui deziderat presupune, în primul rând, includerea în cadrul testelor evaluative a unor sarcini care să reclame din partea elevului mai mult decât simpla reproducere mecanică a unor informații. Avem în vedere în acest sens construcția strategiilor de evaluare de o manieră care să permită elevilor, pe baza utilizării creative a seturilor informaționale și regulilor de inferență deja achiziționate, să descopere singuri și să-și însușească, prin intermediul soluționării testului, noi cunoștințe și deprinderi. Aflat în interiorul contextului generat de situația evaluativă, elevul este caracterizat de un înalt nivel motivational și de un grad sporit de atenție. Rămâne la latitudinea profesorului să utilizeze această conjunctură în sensul adresării unor întrebări ajutoare, suplimentare, elevului și a implicării acestuia în clarificarea "din mers", ad hoc, a unor noțiuni, informații sau chiar procese constatate a fi insuficient lămurite pe baza actului de evaluare, oferind în acest fel subiectului evaluat inclusiv posibilitatea îmbunătățirii calificativului sau notei respective. Altfel spus, ne referim în acest context la transferul, adaptarea și transformarea unor secvențe clasice de predare în demersuri euristice cu caracter evaluativ. Ulterior, rezultatele individuale obținute în urma aplicării acestui tip de teste și strategiile de lucru adoptate de către elevi în soluționarea sarcinilor vor fi utilizate ca puncte de sprijin și reper în derularea în continuare a procesului instructiv-educativ.

Funcțiile evaluării

- **Socială**- informează societatea în legătură cu procesul și sistemul de învățământ;
- **Diagnostică**-evidențiază carențele procesului instructiv-educativ;
- **Prognostică**-anticipează performanțele viitoare ale elevilor;
- **De certificare** -evidențiază performanțe, abilități;
- **De selecție** -permite clasificarea rezultatelor ;
- **Motivațională** –constituie „resortul energetic și orientativ al desfășurării procesului instructiv-educativ”.
- **De orientare școlară și profesională**
- **Pedagogică**- sursă de feed-back formativ și sumativ;

Dimensiuni normative și formative în evaluarea didactică

Principalele funcții subsumate dimensiunii normative a evaluării didactice:

Funcția constatativă cunoaște, forme de manifestare specifice și intercorelate atât la nivelul evaluării didactice cât și la cel al demersului autoevaluativ al elevului. Prin intermediul funcției constatative a evaluării didactice profesorul are posibilitatea de a-și forma o imagine asupra eficienței actului de predare și a modului de articulare al secvențelor de predare și învățare, elevul, la rândul său, constientizează pe baza demersului sau autoevaluativ, corelat cu cel al profesorului, nivelul performanțelor sale școlare efective. Concomitent, elevul are oportunitatea de a raporta nivelul de pregătire atins atât la standardele proprii cât și la cele ale profesorului.

Funcția diagnostică se manifestă pe fundalul funcției constatative și urmărește în linii generale, atât în ceea ce privește profesorul, dar și la nivelul elevului, găsirea unor explicații cauzale relative la situația educatională constatată.

Funcția diagnostică are rolul, atât în planul demersului autoevaluativ cât și în acela al evaluării, de a pune în evidență carentele procesului instructiv-educativ și de a identifica sursele acestor disfuncționalități.

Funcția prognostică a autoevaluării și evaluării didactice se întemeiază la rândul său pe cea diagnostică și este caracterizată în esență de efortul de identificare a strategiilor optime de restructurare și optimizare pe viitor a învățării și respectiv a predării.

- Principalele funcții subsumate dimensiunii formative a autoevaluării și evaluării didactice

Funcția motivațională joacă un rol deosebit de important în ceea ce privește sfera evaluării și autoevaluării didactice, constituind practic resortul energetic și orientativ al desfășurării procesului instructiv-educativ.

Funcția decizională deține la rândul său conotații importante atât în ceea ce privește demersul autoevaluativ al elevului cât și referitor la nivelul evaluării didactice realizate de către profesor.

Profesorul, grație evaluării didactice, este într-o măsură mai mare abilitat să plaseze de o manieră exactă elevul fie în structura ierarhică a clasei fie în raport cu standardele performanțiale anterior stabilite. Aceste decizii ale profesorului, în măsura în care sunt comunicate explicit elevului și interiorizate de către acesta, influențează la rândul lor deciziile elevului cu privire la propria poziționare socială și la nivelul său de aspirație.

Funcția informațională a autoevaluării și evaluării didactice are în vedere mediatizarea observațiilor cu privire la randamentul școlar al elevului, mediatizare ce poate îmbraca forme de manifestare diferite, în funcție de originea constatărilor pe care aceasta se bazează: constatări de factură evaluativă sau constatări de sorginte autoevaluativă.

Funcțiile subsumate dimensiunii normative și dimensiunii formative a autoevaluării și evaluării didactice prezentate anterior necesită, datorită complexității lor individuale și diversității planurilor în care acestea acționează, o abordare și o “utilizare” diferențiată atât la nivelul profesorului cât și la cel al elevilor în funcție de obiectivele urmărite și de particularitățile concrete ale situației educatională.

- **Bibliografie:** Stoica, A., Mihail R., (2001), *Evaluarea educatională. Inovatii și perspective*, Editura Humanitas, București.

Manolescu M, (2005), *Evaluarea școlară; metode, tehnici, instrumente*, Editura Meteor Press, București.

METODE SI TEHNICI DE EVALUARE A REZULATATELOR LA DISCIPLINA ISTORIE

Baci Luca Ovidiu

Școala Gimnazială „Lunca”, Loc. Lunca, Jud. Mureș

Sistemul metodologic al evaluării performanțelor elevilor cuprinde mai multe forme de verificare, metode și procedee de examinare a rezultatelor școlare. Se impune mențiunea că fiecare categorie de metode de evaluare atât cele „tradiționale” cât și cele “alternative” prezintă avantaje și limite, astfel încât nici una dintre ele nu trebuie utilizată exclusiv, deoarece, în acest caz, aprecierea rezultatelor obținute de elevi ar fi afectată. Metodele de evaluare trebuie să ofere atât cadrului didactic, cât și elevilor informații relevante cu privire la nivelul de pregătire a elevilor, și, implicit la calitatea procesului de învățământ.

Esta evident faptul că nu se poate renunța definitiv la metodele tradiționale de evaluare, în favoarea celor alternative, dar se impune îmbinarea acestora în scopul optimizării actului didactic.

Actul evaluării reprezintă un proces continuu, formal sau informal, de apreciere a calității, a importanței sau a utilității activității de predare – învățare, proces desfășurat din nevoia cotidiană de selecție, de comparare sau de ameliorare a acesteia.

După momentul în care se desfășoară se disting trei tipuri de evaluare: *inițială* (predictivă) - determină nivelul de pregătire al elevului la începutul unui program de învățare; *continuuă* (formativă) - implică verificarea permanentă a rezultatelor, pe tot parcursul procesului de instruire; *sumativă* (cumulativă) - se realizează la finele unei etape de instruire. Toate cele trei tipuri de evaluare trebuie îmbinate armonios în verificarea noțiunilor de istorie.

În cadrul actului de evaluare a rezultatelor școlare un aspect necesar și obligatoriu îl reprezintă notarea. Nota reprezintă singurul mijloc de informare asupra rezultatelor elevilor; caracterul abstract al notei nu permite relevarea în orice moment a detaliilor semnificative care au dus la obținerea acelui rezultat (efort, conștiinciozitate, inteligență, hazard).

Didactica tradițională așează la baza evaluării numai indicatori de ordin cognitiv (cât știe elevul). Pedagogia contemporană consideră acești indicatori ca fiind insuficienți: evaluarea trebuie să se extindă și asupra altor indicatori, fie tot de ordin cognitiv (ca de exemplu capacitatea de aplicare a cunoștințelor în practică sau nivelul dezvoltării intelectuale), fie privind personalitatea elevului și conduita sa (ca de exemplu aptitudinile, interesele, valorile, convingerile, atitudinile).

Este important, deci ca alături de metodele tradiționale de evaluare (probe orale, scrise, practice) să folosim și metodele alternative de evaluare (observare sistematică, autoevaluarea, investigația, proiectul, portofoliul, referatul).

În rândurile de mai jos am exemplificat câteva dintre cel mai des folosite metode de evaluare în cadrul lecțiilor de istorie, atât tradiționale, cât și alternative (complementare).

Metodele tradiționale se numesc așa datorită consacrării lor în timp ca fiind cele mai des utilizate și urmăresc ca elevii să demonstreze ceea ce știu (cunoștințe) și ceea ce pot să facă (priceperi, deprinderi, abilități).

Dintre cele tradiționale mai des utilizate sunt probele orale, probele scrise și probe practice. Verificarea orală constă în realizarea unui conversații prin care profesorul urmărește identificarea calității și cantității instrucției. Metoda favorizează dezvoltarea capacităților de exprimare ale elevilor. Obiectivitatea ascultării orale este periclitată uneori de: starea de moment a educatorului, gradul diferit de dificultate al întrebărilor, starea psihică a celor evaluați; nu toți elevii pot fi verificați, ascultarea

fiind realizată prin sondaj. În activitatea didactică se folosesc foarte multe tehnici de evaluare orală: tehnica expunerii, descrierii, explicației, tehnici de chestionare orală (frontală, în grup, individuală). Avantajele constau în faptul că se realizează o comunicare deplină între profesor și clasa de elevi, iar feed-back-ul este mult mai rapid. Metoda favorizează dezvoltarea capacităților de exprimare ale elevilor.

Probele scrise le solicită elevilor elaborarea, exprimarea în scris a ideilor și tratarea sarcinilor de lucru în scris. În evaluarea scrisă se pot utiliza diferite instrumente de evaluare: extemporalul, lucrarea de control, testul, teza, tema de casă.

Verificarea prin probe practice vizează identificarea capacității de aplicare în practică a cunostințelor dobândite, a priceperilor și deprinderilor, concretizate în suporturi obiectuale sau activități materiale.

Metode alternative vin să completeze arsenalul instrumental tradițional și se pot folosi simultan cu acestea în procesul evaluativ. Principalele metode alternative de evaluare în învățarea istoriei, a căror potențial formativ susține individualizarea actului educațional prin sprijinul acordat elevilor sunt: observarea sistematică a elevilor, investigația, proiectul, portofoliul, , autoevaluare, referatul, tema pentru acasă, tema de lucru în clasă etc.

Observarea sistematică a activității și comportamentului elevilor furnizează informații asupra performanțelor elevilor din perspectiva capacității lor de acțiune și relaționare a competențelor și abilităților de care dispun aceștia. Se pot evalua mai ales comportamentele afectiv - atitudinale.

Atingerea acestui scop depinde de selectarea unor instrumente adecvate obiectului observării.

Practic, profesorul are următoarele modalități de înregistrare a informațiilor:

1. Fișa de evaluare.
2. Scara de clasificare - construită prin ordonari și gradări de date obiective prin stabilirea unor intervale egale (sau cantitativ comparabile) care formează treptele scării.

Pe această cale se poate evalua atât procesul cât și produsul său.

Observarea sistematică a activității și comportamentului elevilor se realizează prin observarea curentă a comportamentului elevilor la ore care permite: cunoașterea interesului manifestat de elevi pentru studiu, sesizarea modului în care elevii participă la activități, observarea gradului de îndeplinire a îndatoririlor școlare, cunoașterea modului de exprimare.

Pentru înregistrarea observațiilor este recomandabil ca profesorul să-și alcătuiască o schema proprie de notare, în care se vor regăsi toți elevii clasei evaluați după criterii stabilite; în funcție de aceste constatări profesorul poate interveni pentru corectarea procesului cât și pentru stimularea progresului școlar.

Proiectul este o metodă didactică de învățare interactivă amplă și un instrument de evaluare complementară. Proiectul este un plan sau o lucrare cu caracter aplicativ, întocmită pe baza unei teme date, care cuprinde analiza – cauzală, cronologică, spațială – a unei probleme și un demers explicit de evoluție și soluționare a ei. Elevii se confruntă cu o problemă complexă, autentică, pe care o analizează și pentru care caută soluții de rezolvare. În elaborarea unui proiect de obicei se lucrează în grupuri, un grup optim de lucru cuprinde între 2-5 membrii, în funcție de tema proiectului, de experiența participanților, natura obiectivelor.

Pentru evaluarea rezultatelor proiectele sunt prezentate, analizate, comparate, apreciate. Se poate evalua de către profesor, dar și de către elevi (interevaluare și autoevaluare): cercetarea în ansamblu, modul de lucru, prezentarea și produsele realizate.

Portofoliul este un instrument complex de evaluare integratoare, ce include experiența și rezultatele relevante obținute prin celelalte forme de evaluare și care oferă posibilitatea de a emite o judecată de valoare pe baza unui ansamblu de rezultate al unei persoane. Portofoliul permite urmărirea,

conform unor obiective concrete și criterii stabilite, a progresului înregistrat de elev în achiziția cunoștințelor într-un interval mare de timp (semestru, an școlar, ciclu de învățământ) și în formarea unor capacități ori competențe prin analizarea materialelor elaborate de către un elev într-un interval mare de timp.

Deoarece termenii de portofoliu și proiect nu sunt fundamentați teoretic suficient în lucrările de specialitate, în activitatea cu elevii se comit confuzii. Între proiect și portofoliu există câteva asemănări: ambele vizează o activitate amplă din partea elevilor; activitatea se desfășoară și în afara clasei; implică investigarea unui domeniu, utilizarea unei bibliografii în toate etapele de documentare; necesită o evaluare complexă și nuanțată a învățării. Portofoliul poate să includă proiectul ca metodă de evaluare.

Portofoliul unui elev poate cuprinde instrumente “formalizate” de evaluare (teste de cunoștințe, teste de evaluare a competențelor vizate de aria curriculară, teste de inventariere care au ca scop evaluarea sumativă, chestionare), instrumente “non-formalizate” (referate, eseuri, recenzii, rezumate, postere, fișe de activitate experimentală, fișe de autoevaluare)

Investigația: oferă elevului posibilitatea de a aplica în mod creativ cunoștințele însușite, în situații noi și variate, pe parcursul unui interval mai lung sau mai scurt. Activitatea didactică desfășurată prin intermediul acestei practici evaluative poate să fie organizată individual sau pe grupuri de lucru, iar aprecierea modului de organizare a investigației este de obicei, de tip holistic.

Autoevaluarea presupune în procesul de învățământ responsabilizarea celui care învață, a elevului. Autoevaluarea este metoda prin care elevii își apreciază, verifică, analizează critic și evaluează propriile cunoștințe, capacități, competențe, atitudini, aptitudini. Contribuie la dezvoltarea încrederii în sine a elevilor și la dezvoltarea motivației pentru învățare.

Principalele tehnici destinate formării și dezvoltării capacității de autoevaluare la elevi sunt: notarea în colaborare cu alții, notarea reciprocă, interevaluarea prin corectarea lucrărilor colegilor, autonotarea controlată, interevaluarea prin corectarea răspunsurilor orale ale colegilor.

Încurajarea elevilor să-și aprecieze performanțele proprii sau pe ale colegilor are multiple efecte benefice: elevul devine coparticipant la propria formare; elevii devin conștienți de eforturile necesare pentru atingerea obiectivelor stabilite; cultivă motivația intrinsecă față de învățatură și atitudinea pozitivă față de propria activitate. Educatorul este cel care are posibilitatea să formeze și să dezvolte capacitatea de autoevaluare elevilor săi.

Referatul. Prin referate se evaluează capacitățile elevilor: de a elabora și prezenta un text științific scris; de a utiliza cuvinte-cheie; de a concepe un plan; de a ordona bibliografia; de a prezenta propriul produs; de a evalua produsul său și al celorlalți.

În demersul didactic de elaborare a referatului parcurgem mai multe etape. prezentarea decupajului din realitate și a importanței competenței; evaluarea competenței actuale; precizarea titlului orientativ al referatului; căutarea bibliografiei adecvate subiectului propus; elaborarea unui plan orientativ al referatului (ce scrie în introducere, cuprins, încheiere); citirea lucrărilor, extragerea ideilor esențiale și a citatelor pe fișe; selectarea ideilor esențiale și a citatelor pentru fiecare punct al referatului, fără a generaliza sau schematiza; elaborarea referatului.

În demersul didactic de evaluare a referatelor se parcurg anumite etape: prezentarea verbală a referatelor; formularea întrebărilor de către colegi; formularea răspunsurilor la întrebări; formularea aprecierilor referitoare la conținutul referatului, modul de elaborare și de prezentare

Evaluarea rezultatelor elevilor trebuie să fie continuă, să se realizeze pe tot parcursul lecțiilor, astfel profesorul are posibilitatea de a monitoriza continuu participarea activă a elevilor la rezolvarea sarcinilor și de a aprecia corectitudinea soluțiilor propuse. Aceste activități înlătură pasivitatea de care dau dovadă unii elevi la oră, îi antrenează în găsirea soluțiilor corecte și stabilirea strategiilor de rezolvare cât mai eficientă a sarcinilor.

Combinând metodele tradiționale cu cele moderne, în procesul de evaluare dar și în celelalte secvențe ale procesului de învățământ, crește eficiența actului educativ.

BIBLIOGRAFIE

- Bocoș, Mușata, *Instruire interactivă-Repere pentru reflecție și acțiune*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2002
- Bocoș, Mușata, Jucan, Dana, *Teoria și metodologia instruirii. Teoria și metodologia evaluării*, Paralela 45, 2007
- Bontaș, I., *Pedagogie*, Editura All, București, 1995
- Cucoș, C., *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 1996
- Ionescu, M. *Instrucție și educație. Paradigme, strategii, orientări, modele*, Tipografia Garamond, Cluj-Napoca, 2003
- Ionescu, M., Radu I. *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1995

Summary

Evaluation methods and techniques in teaching History

If we visualise teaching as a circle or a series of circles, we can consider evaluation as both the starting point and the end of this process. Evaluation expresses a final judgement about a student's level of performance which has been measured by using different 'tools'. Evaluation refers to the extent to which the teaching/learning objectives stated at the beginning of a school year, term or lesson have been achieved

The traditional classroom techniques are the most common and they express a final judgement about a student's performance (skills, abilities). Evaluating students' performance at History classes, the teacher uses a series of oral, written and practical tests.

Evaluation is the beginning, the middle part and the end of the teaching/learning process because it can be used as a starting point to measure the student's level in order to put a diagnosis during the teaching period to weigh how much learning has taken place after teaching a unit, or finally, at the end of the semester to check how much students have achieved.

Irrespective of what types of tests History teachers may choose (achievement tests, diagnostic tests, progress tests etc.) they should consider three crucial qualities either when writing their own tests or when deciding to choose tests from the testing material available for classroom use: reliability, validity, practicality.

There are many techniques of assessing our students' abilities, in one word their performance. No matter what technique we use, one principle must govern our choice and this is assessing our students' knowledge in such a way that it enhances further learning and motivation, or, in short, this assessment must have a positive washforward effect.

METODE SI TEHNICI DE EVALUARE A REZULTATELOR LA DISCIPLINA GEOGRAFIE

Baci Tünde

Școala Gimnazială „Beica de Jos”, Loc. Beica de Jos, Jud. Mureș

Evaluarea rezultatelor școlare este o etapă importantă a activității instructiv- educative, care rezultă din caracteristica procesului de învățământ de a fi un proces cu autoreglare. Evaluarea este

activitatea comuna a profesorului si a elevului (autoevaluare) în cadrul căreia se închide circuitul predare-învățare. Profesorul obține pe calea feed-back-ului informații privitoare la rezultatele activității de învățare (cunoștințe stocate, capacități formate) și reglează activitatea următoare în raport cu aceste informații. Evaluarea trebuie concepută nu numai ca un control al cunoștințelor sau ca un mijloc de măsurare obiectivă, ci ca o cale de perfecționare, ce presupune o strategie globală a formării. Evaluarea este activitatea profesorului prin care se prelucrează informațiile obținute prin verificare, în sensul întăririi, aprecierii și corectării cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor elevilor. După momentul în care se desfășoară se disting trei tipuri de evaluare: *inițială* (predictivă) - determină nivelul de pregătire al elevului la începutul unui program de învățare; *continuuă* (formativă) - implică verificarea permanentă a rezultatelor, pe tot parcursul procesului de instruire; *sumativă* (cumulativă) - se realizează la finele unei etape de instruire. Toate cele trei tipuri de evaluare trebuie îmbinate armonios în verificarea noțiunilor de geografie și în același timp este important ca alături de metodele tradiționale de evaluare (probe orale, scrise, practice) să folosim și metodele alternative de evaluare (observare sistematică, autoevaluarea, investigația, proiectul, portofoliul).

Metodele tradiționale se numesc așa datorită consacării lor în timp ca fiind cele mai des utilizate și urmăresc ca elevii să demonstreze ceea ce știu (cunoștințe) și ceea ce pot să facă (priceperi, deprinderi, abilități).

În evaluarea cunoștințelor la disciplina geografie, profesorul are la îndemână o serie de forme, dintre care un rol important îl au probele orale, acestea fiind cel mai des folosite la clasă, probele scrise și probe practice. Verificarea orală constă în realizarea unui dialog prin care profesorul urmărește identificarea calității și cantității instrucției. În activitatea didactică se folosesc foarte multe tehnici de evaluare orală: tehnica expunerii, descrierii, explicației, tehnici de chestionare orală (frontală, în grup, individuală). Avantajele constau în faptul că se realizează o comunicare deplină între profesor și clasa de elevi, iar feed-back-ul este mult mai rapid. Metoda favorizează dezvoltarea capacităților de exprimare ale elevilor.

Probele scrise le solicită elevilor elaborarea, exprimarea în scris a ideilor și tratarea sarcinilor de lucru în scris. În evaluarea scrisă se pot utiliza diferite instrumente de evaluare: extemporalul, lucrarea de control, testul, teza, tema de casă.

Probele practice sunt rezultatul aplicării cunoștințelor, obiectivate în tehnici, tehnologii, în priceperi, deprinderi de producere a bunurilor materiale și spirituale, de realizare de servicii, care sunt și demersuri de formare și exercitare activă și eficientă a profesiilor (Bontaș, 1995). În evaluarea practică se utilizează diferite metode: exercițiul, rezolvarea de probleme, de situații-problemă, algoritmizarea, experimentul etc.

Evaluarea alternativă este abordată în termeni de procese și nu de modalități de măsurare a rezultatelor învățării.

Cele mai importante finalități ale evaluării procesului instructiv-educativ, în ultimul timp se concretizează în capacități, aptitudini. Pornind de la această realitate strategiile alternative de evaluare caută să accentueze acea dimensiune a acțiunii evaluative care să ofere elevilor suficiente și variate posibilități de a demonstra ce știu, dar mai ales ceea ce pot să facă. Aceste metode alternative completează arsenalul instrumental tradițional și se pot folosi simultan cu acestea în procesul evaluativ. Principalele metode alternative de evaluare în învățarea geografiei, a căror potențial formativ susține individualizarea actului educațional prin sprijinul acordat elevilor sunt: referatul, proiectul, portofoliul, posterul, investigația, reportajul, interviul etc. Principalul avantaj al evaluării alternative este faptul că testează creativitatea, capacitățile de gândire, nivelul de stăpânire a cunoștințelor.

Atât metodele tradiționale cât și cele alternative, utilizate într-o varietate de forme, dau eficiență actului de evaluare, prin compensarea dezavantajelor unor metode cu avantaje ce decurg din aplicarea altora.

În modelul didacticii actuale structura actului evaluativ este analizată în viziune sistemică și cuprinde trei etape: verificarea, măsurare și aprecierea. Verificarea presupune colectare de informații referitoare la nivelul performanțelor școlare ale elevilor prin aplicarea unui ansamblu de strategii, metode, tehnici, procedee și instrumente. Măsurarea reprezintă acțiunea de interpretare și apreciere a performanțelor elevilor prin raportarea lor la indicatori de performanță, sisteme de referință, la standarde de performanță, la criterii de evaluare. Aprecierea presupune adoptarea deciziei în actul evaluativ, decizie luată ca urmare a asocierii rezultatelor cu scări de notare și acordarea de note.

Testele

Testul este un instrument de evaluare scrisă, frontală, după criterii științifice, a unei realități măsurabile. Prin teste se măsoară progresele de învățare a elevilor, cantitatea și calitatea cunoștințelor, gradul de înțelegere, de aplicare, de analiză, de sinteză a informației dobândită într-o perioadă de timp. Elaborarea testelor reprezintă o operație complexă și riguroasă, rod al unei investigații științifice. Obiectivele testelor pedagogice vizează măsurarea cunoștințelor și a capacităților fundamentale proiectate în cadrul programelor școlare.

Un test cuprinde mai mulți itemi și un barem. Itemul se exprimă sub forma unei întrebări, a unei probleme sau sarcini de efectuat. Baremul este o grilă de evaluare unitară, care descompune itemul în componente și prevede un anumit punctaj pentru fiecare componentă. Prin barem notarea este relativ obiectivă. În practica evaluării există o mare varietate de itemi, posibilitățile de clasificare a acestora fiind multiple.

După cum s-a menționat, alături de metode de evaluare tradițională, la geografie se folosesc și metode de evaluare alternativă, cum ar fi: referatul, proiectul, portofoliul, posterul, investigația, reportajul, interviul etc.

Investigația: oferă elevului posibilitatea de a aplica în mod creativ cunoștințele însușite, în situații noi și variate, pe parcursul unui interval mai lung sau mai scurt. Activitatea didactică desfășurată prin intermediul acestei practici evaluative poate să fie organizată individual sau pe grupuri de lucru, iar aprecierea modului de organizare a investigației este de obicei, de tip holistic.

Referatul. Prin referate se evaluează capacitățile elevilor: de a elabora și prezenta un text științific scris; de a utiliza cuvinte-cheie; de a concepe un plan; de a ordona bibliografia; de a prezenta propriul produs; de a evalua produsul său și al celorlalți.

În demersul didactic de elaborare a referatului parcurgem mai multe etape. prezentarea decupajului din realitate și a importanței competenței; evaluarea competenței actuale; precizarea titlului orientativ al referatului; căutarea bibliografiei adecvate subiectului propus; elaborarea unui plan orientativ al referatului (ce scrie în introducere, cuprins, încheiere); citirea lucrărilor, extragerea ideilor esențiale și a citatelor pe fișe; selectarea ideilor esențiale și a citatelor pentru fiecare punct al referatului, fără a generaliza sau schematiza; elaborarea referatului.

În demersul didactic de evaluare a referatelor se parcurg anumite etape: prezentarea verbală a referatelor; formularea întrebărilor de către colegi; formularea răspunsurilor la întrebări; formularea aprecierilor referitoare la conținutul referatului, modul de elaborare și de prezentare.

Proiectul este o metodă didactică de învățare interactivă amplă și un instrument de evaluare complementară. *Proiectul* este un plan sau o lucrare cu caracter aplicativ, întocmită pe baza unei teme date, care cuprinde analiza – cauzală, cronologică, spațială – a unei probleme și un demers explicit de evoluție și soluționare a ei. Elevii se confruntă cu o problemă complexă, autentică, extrasă din realitatea actuală, pe care o analizează și pentru care caută soluții de rezolvare. În elaborarea unui proiect de

obicei se lucrează în grupuri, un grup optim de lucru cuprinde între 2-5 membrii, în funcție de tema proiectului, de experiența participanților, natura obiectivelor.

Pentru evaluarea rezultatelor proiectele sunt prezentate, analizate, comparate, apreciate. Se poate evalua de către profesor, dar și de către elevi (interevaluare și autoevaluare): cercetarea în ansamblu, modul de lucru, prezentarea și produsele realizate.

Portofoliul este un instrument complex de evaluare integratoare, ce include experiența și rezultatele relevante obținute prin celelalte forme de evaluare și care oferă posibilitatea de a emite o judecată de valoare pe baza unui ansamblu de rezultate al unei persoane. Portofoliul permite urmărirea, conform unor obiective concrete și criterii stabilite, a progresului înregistrat de elev în achiziția cunoștințelor într-un interval mare de timp (semestru, an școlar, ciclu de învățământ) și în formarea unor capacități ori competențe prin analizarea materialelor elaborate de către un elev într-un interval mare de timp.

Deoarece termenii de portofoliu și proiect nu sunt fundamentați teoretic suficient în lucrările de specialitate, în activitatea cu elevii se comit confuzii. Între proiect și portofoliu există câteva asemănări: ambele vizează o activitate amplă din partea elevilor; activitatea se desfășoară și în afara clasei; implică investigarea unui domeniu, utilizarea unei bibliografii în toate etapele de documentare; necesită o evaluare complexă și nuanțată a învățării. Portofoliul poate să includă proiectul ca metodă de evaluare.

Portofoliul unui elev poate cuprinde instrumente “formalizate” de evaluare (teste de cunoștințe, teste de evaluare a competențelor vizate de aria curriculară, teste de inventariere care au ca scop evaluarea sumativă, chestionare), instrumente “non-formalizate” (referate, eseuri, recenzii, rezumate, postere, fișe de activitate experimentală, fișe de autoevaluare etc).

Posterele reprezintă instrumente de comunicare, de instruire și de evaluare în care informația este oferită sub formă de text și reprezentări grafice. Este o prezentare a unei lucrări sub formă de afiș, care include: tema, rezumatul, metodele de cercetare, rezultatele cercetării, bibliografia. În realizarea posterului elevii trebuie să efectueze câteva activități: să selecteze informațiile care vor fi integrate în text, să elaboreze textul și să grupeze principalele informații, să elaboreze rezumatul, să întocmească bibliografia, să elaboreze ilustrațiile și schița posterului, să elaboreze versiunea finală.

Reportajul oferă informații despre situații și evenimente de interes general sau ocazional, despre realități geografice sau economice culese la fața locului. Scopul este de a-i face pe cititori să vadă, să audă, să simtă ceea ce jurnalistul însuși a văzut, a simțit, a auzit. Elaborarea reportajelor are ca rezultat formarea mai multor capacități intelectuale la elevi: de a identifica, analiza, descrie un fapt, de a căuta surse de informare despre un eveniment, de a descoperi cauzele unei probleme, de a identifica și descrie consecințele unui eveniment, de a descrie în ordine cronologică un eveniment, de a prezenta neutru autorii unor fapte, de a elabora un text.

Interviul este o strategie de a obține de la o persoană informații despre un anumit subiect cu scopul de a clarifica o situație sau a caracteriza o personalitate, finalizată printr-un text publicabil.

Exemplu:

Clasa a VIII-a

Tema: *Evoluția demografică a populației în localitatea natală (Beica de Jos) în perioada 1990-2010.*

Scopul: *Analiza evoluției demografice a populației în perioada 1990-2010, pentru identificarea unor situații-problemă și a unor soluții.*

Timp de lucru: *o săptămână.*

Criterii de evaluare:

1. Actualitatea subiectului
2. Formularea întrebărilor – minim 10 întrebări

3. Surprinderea problemei, a consecințelor
4. Documentarea
5. Redactarea interviului
6. Atitudinea elevilor pe perioada interviului

Câteva întrebări posibile:

- În localitatea noastră astăzi trăiesc circa 780 de oameni (1992). Mai demult erau mai mulți.
- Care sunt cauzele scăderii numărului de locuitori de-a lungul vremii, dar mai ales după 1989 ?
- De ce a scăzut natalitatea?
- Care sunt cauzele emigrării populației tinere ?
- Din ce cauză mortalitatea se menține la valori ridicate?
- Cu ce se ocupă locuitorii din localitatea noastră?
- Unde lucrează adulții care nu merg la școală?
- Ce profesii au oamenii din localitate?
- Ce măsuri trebuie luate pentru însănătoșirea componentei demografice?

Evaluarea rezultatelor elevilor trebuie să fie continuă, să se realizeze pe tot parcursul lecțiilor, astfel profesorul are posibilitatea de a monitoriza continuu participarea activă a elevilor la rezolvarea sarcinilor și de a aprecia corectitudinea soluțiilor propuse. Aceste activități înlătură pasivitatea de care dau dovadă unii elevi la oră, îi antrenează în găsirea soluțiilor corecte și stabilirea strategiilor de rezolvare cât mai eficientă a sarcinilor.

În verificarea noțiunilor de geografie, în același timp este important ca alături de metodele tradiționale de evaluare (probe orale, scrise, practice) să folosim și metodele alternative de evaluare (observare sistematică, autoevaluarea, investigația, proiectul, portofoliul).

Combinând metodele tradiționale cu cele moderne, în procesul de evaluare darși în celelalte secvențe ale procesului de învățământ, crește eficiența actului educativ.

BIBLIOGRAFIE

- Bocoș, Mușata, *Instruire interactivă-Repere pentru reflecție și acțiune*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, (2002)
- Bontaș, I., *Pedagogie*, Editura All, București, (1995)
- Cucoș, C., *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, (1996)
- Dulamă, Maria Eliza, *Didactica geografică*, Editura Clusium, Cluj Napoca, (1996),
- Dulamă, Maria Eliza, *Modele, strategii și tehnici didactice activizante*, Editura Clusium, Cluj Napoca, (2002)
- Ilinca, N, *Didactica geografiei*, Editura Corint, București, (2000)
- Ionescu, M. *Instrucție și educație. Paradigme, strategii, orientări, modele*, Tipografia Garamond, Cluj-Napoca, (2003)
- Ionescu, M., Radu I. *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, (1995)

Summary

Evaluation methods and techniques in teaching Geography

If we visualise teaching as a circle or a series of circles, we can consider evaluation as both the starting point and the end of this process. Evaluation expresses a final judgement about a student's level of performance which has been measured by using different `tools`. Evaluation refers to the extent to which the teaching/learning objectives stated at the beginning of a school year, term or lesson have been achieved.

There are three main types of assessment: initial (predictive), continuous (formative) and cumulative. All three types of assessments must be harmoniously combined in assessing geographical notions; in the same time it is important to use, together with the traditional techniques of evaluation (oral, written and practical tests), alternative means of evaluation (systematic observation, self-evaluation, investigation, project, portfolio).

The traditional classroom techniques are the most common and they express a final judgement about a student's performance (skills, abilities). Evaluating students' performance at Geography classes, the teacher uses a series of oral, written and practical tests.

Evaluation is the beginning, the middle part and the end of the teaching/learning process because it can be used as a starting point to measure the student's level in order to put a diagnosis during the teaching period to weigh how much learning has taken place after teaching a unit, or finally, at the end of the semester to check how much students have achieved.

Irrespective of what types of tests Geography teachers may choose (achievement tests, diagnostic tests, progress tests etc.) they should consider three crucial qualities either when writing their own tests or when deciding to choose tests from the testing material available for classroom use: reliability, validity, practicality.

There are many techniques of assessing our students' abilities, in one word their performance. No matter what technique we use, one principle must govern our choice and this is assessing our students' knowledge in such a way that it enhances further learning and motivation, or, in short, this assessment must have a positive washforward effect.

EVALUAREA - METODE TRADIȚIONALE ȘI ALTERNATIVE

Prof. înv. primar BĂIȘAN PAULA CAMELIA

Liceul Tehnologic Adjudenii, com. Tămășeni, sat Adjudenii, jud Neamț

Evaluarea este una dintre acțiunile pedagogice cu cel mai mare impact asupra elevului. Actul evaluativ nu trebuie să rămână la stadiul de activitate prin care cadrul didactic constată rezultatele activității de predare și măsoară randamentul școlar. Evaluarea trebuie să-l ajute pe elev să-și formeze o reprezentare justă despre nivelul activității sale școlare, să-și contureze interesele, aspirațiile.

Modul în care învățătorul realizează evaluarea are efecte asupra motivației elevilor. Simplul fapt de a acorda calificative elevilor, a-i clasifica și a constata dacă au reușit sau nu are efecte negative asupra motivației, generând anxietate. Pentru ca evaluarea să fie cu adevărat motivantă, în sensul de a-i determina pe copii să se implice mai mult în activitățile de învățare, să persevereze, este necesar ca actul evaluativ să se centreze mai mult pe progresul elevilor, pe recunoașterea efortului pe care l-a depus fiecare în îmbunătățirea propriilor performanțe.

Din perspectiva abordării curriculare și sistemice a procesului de învățământ, evaluarea face parte integrantă dintr-un tot. Nu trebuie tratată izolat, ci în strânsă corelație cu predarea și învățarea. Metodele, tehnicile și instrumentele de evaluare nu pot fi dissociate de celelalte variabile ale evaluării: obiectul evaluării, criteriile/obiectivele educaționale, strategiile evaluative. Toate acestea sunt ca elementele unui puzzle: pentru a-i înțelege sensul, trebuie să-i ordonezi piesele. Ipoteza că evaluarea trebuie să fie parte integrantă a procesului instructiv-educativ se întemeiază pe faptul că atât predarea, cât și învățarea au aceleași obiective comune – reușita școlară și obținerea de performanțe în funcție de capacitățile individuale, aptitudini, interese. Pe de altă parte, școala are datoria de a-i ajuta pe fiecare dintre elevii săi să-și formeze o

imagine corectă despre sine, pentru ca fiecare să-și poată stabili scopuri în funcție de posibilitățile sale reale. Tocmai de aceea evaluarea se face pe parcursul activităților de predare și învățare pentru ca profesorul și familia să cunoască stadiul, nivelul pregătirii școlare a elevilor. Integrarea evaluării în activitatea didactică este determinată de înțelegerea corectă a rolului reglator pe care îl deține actul evaluării pentru procesul instructiv-educativ. Eficacitatea procesului instructiv-educativ depinde și de evaluare, deoarece aceasta orientează și corectează predarea și învățarea.

Ca parte integrantă a procesului de învățământ, evaluarea furnizează informațiile necesare desfășurării optime a acestuia, susține și stimulează activitatea de predare- învățare (oferă informații despre calitatea predării, a metodelor utilizate), orientează și corectează procesele de instruire. Evaluarea rezultatelor constituie un moment necesar și central al procesului pedagogic. Ea face ca acest proces să devină *un demers în spirală* în sensul că se realizează o reglare continuă, o ameliorare permanentă în desfășurarea lui.

Evoluând de la concepția tradițională, ce o situa în finalul învățării, evaluarea este acum mai mult decât un proces final sau paralel cu învățarea. Este un act care se integrează organic în același proces de învățare, creând relații interactive și circulare. În timp ce învață, elevul efectuează repetate procese de valorizare și de apreciere critică, acestea ajutându-l în luarea deciziilor privind propria formare și dezvoltare.

Conceptul de evaluare s-a transformat atât la nivel macrostructural, cât și microstructural. La nivelul procesului de învățământ, nu interesează numai desfășurarea activității de evaluare în sine, ci și formarea și dezvoltarea capacității elevilor de autoevaluare. Dezideratele educaționale cuprind un registru nou de competențe, spre deosebire de învățământul tradițional centrat pe transmiterea de informații și evaluarea însușirii informațiilor transmise. Se dorește dezvoltarea capacității de autoevaluare a elevilor, precum și dezvoltarea unei învățări creative, menite să formeze oameni inovatori și nu repetitivi, conștienți de propriile capacități, îndrumați de un educator care este la rândul lui un autoformator.

Metodele de evaluare vizează modalitățile prin care este evaluat elevul. Însoțesc și facilitează desfășurarea procesului de învățământ. Metoda reprezintă „calea” pe care cadrul didactic o urmează, împreună cu elevii, în demersul evaluativ (modalitatea de evaluare aleasă).

Termenul generic de „metode de evaluare” cuprinde:

- Metode utilizate în verificarea propriu-zisă
- Metode folosite în măsurare-notare
- Metode utilizate în interpretare-apreciere
- Metode care contribuie la formarea capacității de autoevaluare la elevi

Acțiunea de evaluare instrumentează o serie de *metode variate după obiectul de studiu*:

- *metode cantitative*, bazate pe tratarea statistică a nivelului de cunoștințe și competențe;
- *metode calitative* care furnizează interpretări mai ales atunci când se introduce un demers de tip expertiză”

Clasificate în funcție de criteriul istoric, metodele de evaluare se diferențiază în: *metode tradiționale* și *metode moderne*. Metodele tradiționale de evaluare cuprind: evaluarea orală, evaluarea scrisă, evaluarea prin probe practice, testul docimologic. Ca avantaje ale utilizării acestor metode de evaluare, putem enumera: flexibilitatea și adecvarea individuală a modului de evaluare prin posibilitatea de a alterna tipul întrebărilor și gradul de dificultate al acestora, în funcție de răspunsurile oferite de către elev; oferă posibilitatea verificării modului în care a fost

însușit un anumit conținut de către *toți* elevii (verificarea unui număr mai mare de elevi într-un timp dat); permit evaluarea unor *capacități* (de analiză/sinteză, tratarea coerentă a unui subiect, elaborarea unui răspuns mai cuprinzător, rezolvarea de probleme) și *competențe* specifice ale învățării (exprimarea în scris); realizează o evaluare cantitativă și calitativă a *produsului* învățării elevilor, cât și a *procesului* de învățare care a condus la acel produs final (evaluarea prin probe practice). Dezavantajele folosirii metodelor tradiționale sunt: consum mare de timp, obiectivitate scăzută (probe orale); de cele mai multe ori se realizează un sondaj în învățare, iar întărirea pozitivă sau negativă a răspunsului nu se produce imediat (probe scrise).

Preocupările teoreticienilor și ale practicienilor de a perfecționa evaluarea didactică au dus la elaborarea unor metode, tehnici care măsoară obiective aparținând domeniului cognitiv și afectiv ce sunt mai greu de cuantificat prin metodele clasice de evaluare. Aceste metode au fost numite *metode alternative*, iar evaluarea care se realizează prin astfel de metode – *evaluare alternativă* sau *autentică*. Termenul *autentic* derivă de la accentul pus de aceste tehnici de evaluare pe măsurarea directă a lumii reale, complexe și a sarcinilor relevante. Evaluarea realizată prin astfel de metode și tehnici reprezintă o alternativă viabilă la strategiile de evaluare tradiționale, deoarece se încadrează perfect în cerințele pedagogiei moderne, al cărei scop este acela de a ajuta elevul să învețe. Folosirea acestor metode este benefică din cel puțin două perspective: *perspectiva procesuală*, în sensul în care evaluarea modernă nu mai este centrată în principal pe *produsele* învățării de către elev, ci pe *procesele* pe care aceasta le presupune (de la evaluare la activitate evaluativă); *perspectiva de comunicare profesor-elev*, în măsura în care acestea sunt considerate instrumente de evaluare care corespund unui demers de evaluare democratică și autentică, întrucât facilitează cooperarea între parteneri și încurajează autonomia. Dintre metodele moderne de evaluare fac parte: portofoliul individual/de grup, investigația, proiectul, observarea sistematică a activității și comportamentului elevului, metoda R.A.I, metoda Q-sort, autoevaluarea.

Evaluarea devine eficientă, ajută foarte mult cadrul didactic, dar și elevul, atunci când se realizează o îmbinare a metodelor tradiționale cu cele alternative. Un exemplu practic în acest sens - utilizarea ca metode de evaluare a testului docimologic și a portofoliului.

Testele docimologice (teste de randament) permit evaluarea gradului de asimilare a cunoștințelor și a capacității de a opera cu acestea, evaluarea eficienței actului de predare. Fiind proiectat astfel încât să acopere obiectivele instructiv-educative stabilite, testul oferă posibilitatea obținerii unor informații multiple despre nivelul de realizare a obiectivelor la nivelul fiecărui elev, al clasei, al tuturor elevilor într-un an școlar.

Portofoliul (raportul de evaluare) s-a impus din nevoia promovării unei metode de evaluare flexibile, complexe, integratoare. Este o metodă ce îmbină pe deplin funcția formativă și informativă a evaluării. Reprezintă „cartea de vizită” a elevului, prin care cadrul didactic îi urmărește progresul – în plan cognitiv, atitudinal și comportamental – la o anumită disciplină, de-a lungul unui interval mai lung de timp (semestru sau an școlar). Este o *strategie integratoare* utilizată în proiectarea, colectarea, analiza și evaluarea sistematică a surselor de informații (proiecte, eseuri, teste criteriale, autoevaluări ș.a.) care reflectă nivelul dezvoltării competențelor elevului, progresul înregistrat în dezvoltarea sa. El reprezintă mai mult decât o colecție de probe, lucrări. Însușește și reglează procesul formării competențelor elevilor, stimulând motivația acestora pentru învățare. Decizia finală estimează performanțele viitoare reflectate în rezultatele așteptate și motivarea elevilor pentru obținerea performanțelor. În elaborarea elementelor componente ale portofoliului sunt implicate demersuri analitice cât și sintetice, de integrare a

experiențelor cognitive. Constituirea portofoliului presupune colaborarea permanentă între elev și învățător de-a lungul proiectării, realizării și evaluării produselor, achizițiilor dobândite. Poate viza o disciplină școlară sau mai multe, facilitând o abordare inter sau transdisciplinară a învățării. Este o metodă flexibilă care stimulează creativitatea, ingeniozitatea, perseverența și originalitatea elevului. Această metodă de evaluare oferă posibilitatea ca fiecare elev să lucreze în ritm propriu, stimulează implicarea activă în sarcinile de lucru și dezvoltă capacitatea de autoevaluare. Metoda portofoliului a fost percepută ca procedura care permite renovarea practicilor evaluării pentru a le pune în concordanță cu noutățile vizate de către un învățământ centrat pe dezvoltarea competențelor complexe, puțin sesizabile prin testele standardizate obișnuite. S-a dovedit a fi o metodă flexibilă, integratoare deoarece include rezultatele relevante obținute prin celelalte metode de evaluare (probe orale, scrise, practice, proiecte, eseuri, autoevaluare), precum și prin sarcini specifice fiecărei discipline.

Cele două metode sunt complementare, prin utilizarea lor realizându-se evaluarea din punct de vedere cantitativ, cât și calitativ. Permit ca activitatea evaluativă să fie concepută ca o modalitate de perfecționare, de validare a justei secvențelor educative, a componentelor procesului didactic.

Metoda R.A.I.

Această metodă are la bază stimularea și dezvoltarea capacităților elevilor de a comunica (prin întrebări și răspunsuri) ceea ce tocmai au învățat. Denumirea provine de la inițialele cuvintelor *Răspunde- Aruncă-Interoghează*. Această metodă alternativă de evaluare este o modalitate de a realiza un feed-back rapid, într-un mod plăcut, energizant și mai puțin stresant decât metodele clasice de evaluare. Se desfășoară în scopuri constatativ-ameliorative și nu în vederea sancționării prin calificativ. Permite reactualizarea și fixarea cunoștințelor, exersează abilitățile de comunicare interpersonală, capacitățile de a formula întrebări și răspunsuri. Antrenați în acest joc, chiar și cei mai timizi elevi se simt încurajați, comunică cu ușurință și participă cu plăcere la o astfel de activitate. Metoda reprezintă și „un exercițiu de promptitudine”, care antrenează atenția participanților.

Evaluarea modernă semnifică trecerea de la o pedagogie a transmiterii cunoștințelor la o pedagogie a însușirii acestora și a științei de a deveni, ceea ce amplifică funcția educativă a evaluării, privită ca „știință a valorii”. Evaluarea nu este un scop în sine. Ea trebuie să conducă la optimizarea întregului proces desfășurat în școală. Este important ca evaluarea să fie formativă, situativă și să dezvolte un proces de autoevaluare. Calitatea presupune „mișcare”, mobilitate, flexibilitate și de aceea evaluarea nu trebuie să se rezume doar la un singur instrument, ci să utilizeze o serie de tehnici cât mai diverse. Lipsa alternativelor creează rutină, conformism și nu duce la completa dezvoltare a personalității. Evaluarea trebuie privită ca o modalitate de asigurare și amplificare a progresului.

Cadrul didactic trebuie să înțeleagă evaluarea ca o modalitate de ameliorare a predării și învățării, de eliminare a eșecului și de realizare a unui progres constant în pregătirea elevului. Activitatea evaluativă va fi concepută ca o cale de perfecționare, un prilej de validare a justei secvențelor educative, a componentelor procesului didactic. De asemenea, evaluarea devine un mijloc de delimitare, fixare și intervenție asupra conținuturilor și a obiectivelor educaționale.

Evaluarea trebuie să fie o preocupare permanentă a cadrului didactic. Aplicarea unor forme sau metode de evaluare nu trebuie făcută la întâmplare. Actul evaluativ trebuie să reprezinte o „decizie în concordanță cu raționalitatea procesului didactic”. În conceperea și realizarea acțiunilor evaluative este necesară detașarea de folosirea unei singure metode de

evaluare, realizarea unor strategii evaluative care să promoveze pluralitatea metodelor, tehnicilor și instrumentelor utilizate.

Acțiunea de evaluare trebuie să fie realizată ca un demers de cunoaștere complexă a personalității elevului, într-o manieră care să cultive și să susțină interesul elevilor pentru studiu, să-i orienteze în activitatea de învățare. Evaluarea trebuie să aibă efecte formative.

„A evalua trebuie să însemne altceva decât procedura care constă în *a nota* și care, sub aparența unei aprecieri echitabile, accentuează funcția de respingere de către acțiunea educativă a subiecților (...) Modul de evaluare influențează modul de învățare” (I. T Radu)

BIBLIOGRAFIE

1. DUMITRIU, Constanța. – „*Strategii alternative de evaluare: modele teoretico-experimentale*”, EDP, București, 2003;
2. OPREA, Crenguța-Lăcrămioara – „*Strategii didactice interactive*”, EDP, București, 2006;
3. RADU, I. T. - „*Teorie și practică în evaluarea eficienței învățământului*”, EDP, București, 1981;

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

*Prof. înv. preș. Brașoveanu Elena – Liliana
Liceul Tehnologic Todireni, jud. Botoșani*

Evaluarea ne permite să ne pronunțăm "asupra stării unui fapt, proces la un anumit moment, din perspectiva informațiilor pe care le culegem cu ajutorul unui instrument care ne permite să măsurăm în raport cu o anumită normă la care ne raportăm". (Etienne Brunswic).

În sens larg, prin strategie se înțelege ansamblul de acțiuni întreprinse într-o organizație (militară, economică, educațională etc.) pentru atingerea obiectivelor stabilite pe termen lung sau mediu. Strategia vizează asigurarea și pregătirea resurselor umane și materiale, probleme de planificare și organizare a muncii, de cooperare în cadrul organizației sau cu alte organizații etc., potrivit funcțiilor managementului modern, toate acestea având însă un caracter anticipativ, cu bătaie lungă, deci un pronunțat spirit de previziune. Se poate asocia termenul de strategie, definit astfel, cu activitatea didactică în general și cu cea de evaluare, în particular. Activitatea didactică, indiferent de tipul și gradul (nivelul) instituției de învățământ, se desfășoară în conformitate cu anumite finalități, cunoscute sub denumirea de obiective pedagogice sau didactice.

Pentru atingerea lor, atât la nivelul instituției de învățământ, cât și la nivelul clasei, intră în joc resursele materiale (spații de învățământ, mobilier, materiale didactice, mijloace tehnice etc.) dar și cele umane (profesori, elevi, personal auxiliar etc.), au loc procese de planificare, organizare și dirijare, de control și evaluare, toate acestea, împreună, vizând atingerea obiectivelor pedagogice stabilite.

De priceperea utilizării resurselor și de capacitatea de conducere a procesului de învățământ (deci, de strategia didactică) depind, în ultimă instanță, performanțele școlare obținute de elevi.

Problema se pune asemănător și în cazul evaluării, o componentă principală a procesului de învățământ, alături de predare și învățare, deoarece atât profesorul, la nivelul clasei, cât și directorul, la nivelul școlii, sunt datori să-și stabilească din timp când și cum vor verifica dacă se află pe drumul

cel bun, la capătul căruia obiectivele stabilite vor fi atinse și aceasta nu oricum, ci cu cheltuieli materiale, financiare, de timp și umane cât mai reduse.

Așadar, a stabili o strategie de evaluare în învățământ echivalează cu a fixa când evaluezi, sub ce formă, cu ce metode și mijloace, cum valorifici informațiile obținute etc. Desigur, în final, în funcție de concluziile desprinse, elevul își va modifica strategia de învățare, profesorul pe cea de predare iar directorul strategia managerială.

Strategia de evaluare denotă modul de integrare a acțiunii de evaluare (realizabilă prin operațiile de măsurare-apreciere-decizie) în structura de funcționare a activității didactice/ educative. Conceptul de strategie de evaluare reflectă tendința de extindere a acțiunilor evaluative: de la verificările tradiționale la evaluarea proceselor și condițiilor de desfășurare a activității didactice, a situațiilor de instruire/învățare.

Fiind un proces multidimensional, se pot identifica, în funcție de criteriile alese, mai multe strategii/tipuri de evaluare:

1. Din punct de vedere al situațiilor de evaluare, putem identifica două strategii:

- ◆ evaluare realizată în circumstanțe obișnuite, bazată pe observarea activității elevilor;
- ◆ evaluare specifică, realizată în condiții special create ce presupune elaborarea și aplicarea unor probe, partenerii angajați în proces fiind conștienți de importanța demersurilor de verificare și apreciere întreprinse;

2. După funcția dominantă îndeplinită, putem identifica două strategii:

- ◆ evaluare diagnostică (se realizează o diagnoză descriptivă ce constă în localizarea lacunelor și erorilor în cunoștințe și abilități dar și a "punctelor forte" și o diagnoză etiologică care relevă cauzele care au generat în neajunsurile constatate);
- ◆ evaluare predictivă prin care se urmărește prognozarea gradului în care elevii vor putea să răspundă pe viitor unui program de instruire;

3. După modul în care se integrează în desfășurarea procesului didactic, putem identifica trei strategii:

- ◆ evaluare inițială, realizată la începutul demersurilor instructiv-educative, pentru a stabili nivelul la care se situează elevii;
- ◆ evaluare formativă, care însoțește întregul parcurs didactic, organizând verificări sistematice în rândul tuturor elevilor din toată materia;
- ◆ evaluarea sumativă, care se realizează de obicei, la sfârșitul unei perioade mai lungi de instruire.

Scopul celor trei tipuri de evaluări

Evaluarea inițială:

- identifică nivelul achizițiilor inițiale ale elevilor în termeni de cunoștințe, competențe și abilități, în scopul asigurării premiselor atingerii obiectivelor propuse pentru etapa imediat următoare;
- "este indispensabilă pentru a stabili dacă subiecții dispun de pregătirea necesară creării de premise favorabile unei noi învățări" (Ioan Cerghit, 2002).

Evaluarea formativă:

- urmărește dacă obiectivele concrete propuse au fost atinse și permite continuarea demersului pedagogic spre obiective mai complexe: "Unicul scop al evaluării formative este să identifice situațiile în care întâmpină elevul o dificultate, în ce constă aceasta și să-l informeze" (De Landsheere, 1975), atât pe el cât și pe profesor.

Evaluarea sumativă:

- stabilește gradul în care au fost atinse finalitățile generale propuse (fie dobândirea unei atitudini sau a unei capacități), comparându-i pe elevi între ei (interpretare normativă), ori comparând performanțele manifestate de fiecare cu performanțele așteptate (interpretarea criterială).

Principiul temporalității

Evaluarea inițială:

- se efectuează la începutul unui program de instruire (ciclu de învățământ, an școlar, semestru, începutul unui capitol și chiar al unei lecții).

Evaluarea formativă:

- axată pe proces și internă, se face pe parcursul învățării;
- frecventă, la sfârșitul fiecărei unități de studiu.

Evaluarea sumativă:

- este finală și de regulă externă, având loc după învățare;
- regroupează mai multe unități de studiu, realizează bilanțul.

Obiectul evaluării

Evaluarea inițială:

- este interesată de "acele cunoștințe și capacități care reprezintă premise pentru asimilarea noilor conținuturi și formarea altor competențe" (I. T. Radu), premise "cognitive și atitudinale" capacități, interese, motivații), necesare integrării în activitatea următoare.

Evaluarea formativă:

- vizează cunoștințele, competențele și metodologiile în raport cu o normă prestabilită, dar și cu o sarcină mai complexă de învățări ulterioare despre care elevul își face o reprezentare" (I. T. Radu);
- se extinde și asupra procesului realizat.

Evaluarea sumativă:

- "se concentrează mai ales asupra elementelor de permanență ale aplicării unor cunoștințe de bază, ale demonstrării unor abilități importante dobândite de elevi într-o perioadă mai lungă de instruire"

Funcții îndeplinite

Evaluarea inițială:

- funcție diagnostică;
- funcție prognostică.

Evaluarea formativă:

- "funcție de constatare a rezultatelor și de sprijinire continuă a elevilor" (I.T.Radu);
- funcție de feed-back;
- funcție de corectare a greșelilor și ameliorare și reglare a procesului;
- funcție motivațională.

Evaluarea sumativă:

- funcție de constatare și verificare a rezultatelor;
- funcție de clasificare;
- funcția de comunicare a rezultatelor;
- funcție de certificare a nivelului de cunoștințe și abilități;
- funcție de selecție;

- funcție de orientare școlară și profesională.

Modalități de realizare

Evaluarea inițial:

- harta conceptuală;
- investigația;
- chestionarul;
- testele.

Evaluarea formativă:

- observare curentă a comportamentului școlar al elevului;
- fișe de lucru;
- examinări orale;
- tehnica 3-2-1;
- metode R.A.I.;
- probe de autoevaluare.

Evaluarea sumativă:

- examene (susținute prin rezolvarea unor probe scrise, orale sau practice);
- portofoliul;
- proiectul.

Avantajele

Evaluarea inițială:

- oferă profesorului cât și elevului posibilitatea de a avea o reprezentare cât mai exactă a situației existente (potențialul de învățare al studenților, lacunele ce trebuiesc completate și remediate) și a formula cerințele următoare;
- pe baza informațiilor evaluării inițiale se planifică demersul pedagogic imediat următor și eventual a unor programe de recuperare.

Evaluarea formativă:

- permite elevului să-și remedieze erorile și lacunele imediat după apariția ei și înainte de declanșarea unui proces cumulativ;
- oferă un feed-back rapid, reglând din mers procesul;
- este orientată spre ajutorul pedagogic imediat;
- oferă posibilitatea tratării diferențiate (I. Cerghit);
- dezvoltă capacitatea de autoevaluare la elevi;
- reduce timpul destinat actelor evaluative ample, sporindu-l pe cel destinat învățării;
- sesizează punctele critice în învățare.

Evaluarea sumativă:

- rezultatele constatate pot fi folosite pentru preîntâmpinarea greșelilor la alte serii de cursanți;
- permite aprecieri cu privire la prestația profesorilor, a calității proceselor de instruire, a programelor de studii;
- oferă o recunoaștere socială a meritelor.

Dezavantaje

Evaluarea inițială:

- nu permite o apreciere globală a performanțelor elevului și nici realizarea unei ierarhii;
- nu-și propune și nici nu poate să determine cauzele existenței lacunelor în sistemul cognitiv al elevului.

Evaluarea formativă:

- "aplicarea acestei strategii de evaluare, foarte pretențioasă, necesită o organizare riguroasă a predării, competență în precizarea obiectivelor, în stabilirea sarcinilor, în alegerea tehnicilor de evaluare" (Ioan. Cerghit);
- "recursul la evaluarea formativă este testul unei pedagogii a rigorii, a lucidității și a eficienței" (I. Cerghit).

Evaluarea sumativă:

- nu oferă suficiente informații sistematice și complete despre măsura în care elevii și-au însușit conținutul predat și nici dacă un elev stăpânește toate conținuturile esențiale predate;
- are efecte reduse pentru ameliorarea/reglarea și remedierea lacunelor, efectele resimțindu-se după o perioadă mai îndelungată, de regulă, pentru seriile viitoare;
- deplasează motivația elevilor către obținerea unui rang mai înalt în ierarhia grupului, punând accent pe competiție;
- nu favorizează dezvoltarea capacității de autoevaluare la elevi;
- nu oferă o radiografie a dificultăților în învățare;
- generează stres, teamă, anxietate.

Bibliografie:

1. Breben, Silvia, Gongea, Elena, Ruiiu, Georgeta, Fulga, Mihaela, Metode interactive de grup- ghid metodic, Editura Arves, Craiova, 2006
2. Stoica, Marin, Pedagogie și psihologie, Editura Gheorghe Alexandru, Craiova, 2001
3. Tomșa, Gheorghe, Psihopedagogie preșcolară și școlară, Editura Aramis, București, 2005
4. Didactica activităților instructiv - educative pentru învățământul preprimar, Editura Didactica Nova, Craiova, 2005
5. Revista Învățământul Preșcolar 3-4/2006

Summary

Evaluation allows us to use "on condition of an actual process at a specific time, from the perspective of information to collect using a tool that allows us to measure relative to a specific rule to which we report."

In a broad sense, the strategy means all the actions undertaken in an organization for attaining the objectives set out in the long or medium term. The strategy aims at securing and training of human resources and materials, problems of planning and organizing work, cooperation within the organization or with other organizations, etc., according to modern management functions, all of them having a anticipatory, with long-term, so a pronounced spirit of foresight.

You can assign the term to be defined strategy with benefitting in general and with the evaluation, in particular. Didactic activity, regardless of the type and degree of education institution, in accordance with certain, both known as pedagogical or didactic objectives.

Evaluation strategy denote how the integration of evaluation (feasible through measurement-evaluation operations-decision) within the structure of the teaching/educational activity. Evaluation strategy concept reflecting the tendency to expand the evaluative actions: from traditional evaluation processes checks and conditions of activity of teachers, teaching/learning situations.

1. From the point of view of evaluation situations, we can identify two strategies:

- ◆ assessment made in regular circumstances, based on observing the activity of students;
- ◆ specific assessment, conducted in specially created which involves developing and applying evidence, partners employees in being aware of the importance of process application for inspection and assessment undertaken;

2. After the dominant function is fulfilled, we can identify two strategies:

- ◆ appraisal diagnose (it makes a descriptive diagnosis which consists in locating gaps and errors in knowledge and skills but also of "strengths" and an etiologic diagnosis reveals the causes that the eyelashes shortcomings);
- ◆ evaluating the predictive forecasting of progress which aims students will be able to respond in the future a training program;

3. After the way in which it integrates in carrying out the educational process, we can identify three strategies:

- ◆ initial assessment, made at the beginning of the educational-educational work conducted in order to determine the level at which the students;
- ◆ the formative assessment, which accompanies the whole teaching roadmaps, organizing systematic checks among all students in all matters;
- ◆ the summative evaluation, which is usually at the end of a longer training periods.

METODE ALTERNATIVE DE EVALUARE UTILIZATE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

Brașoveanu Aurora – Greta

Grădinița "Voinicelul" Botoșani structură a Școlii Gimnaziale "Sfânta Maria" Botoșani

Reforma sistemului educativ românesc nu poate fi concepută fără o regândire la nivelul tuturor celor trei componente ale spiralei educației: predare-învățare-evaluare, recunoscut fiind unanim faptul ca între acestea există o relație de intercondiționare reciprocă, fiecare realizându-se prin raportare la celelalte.

O reformă educațională reală, pertinentă impune o nouă concepție asupra evaluării progresului școlar, aceasta fiind impusă și de modificările intervenite la nivelul curriculumului școlar, modificări care trebuie secondate de schimbări în domeniul evaluării rezultatelor. Fenomenul evaluator a căpătat valențe din ce în ce mai ample. El este astăzi mai mult decăt un proces final sau paralel cu învățarea, este un act integrat structural și funcțional în activitatea instructiv-educativă.

Analizând practicile evaluative Ion T. Radu remarcă: "Evaluarea performanțelor școlare este tot mai mult înțeleasă nu ca o acțiune de control...ci ca un proces ce se interpune organic cu celelalte

procesele actului didactic, exercitând o funcție esențial formativă, concretizată în a informa și a ajuta în luarea unor decizii cu scop de ameliorare a activității în ansamblu.”

Sensul schimbării în domeniul evaluării se face simțit atât prin schimbarea accentului de pe evaluarea produselor învățării pe procesele pe care acestea le implică, cât și prin abordarea unor strategii didactice evaluative cât mai variate care pun accent pe participarea copilului la propria sa formare și evaluare.

Metodele complementare de evaluare reprezintă o alternativă viabilă la formele tradiționale de măsurare și apreciere a rezultatelor școlare. Ele sunt apreciate deoarece:

- reușesc să se îmbine armonios cu învățarea;
- interesează rezultatele școlare pentru o perioadă mai lungă de timp;
- vizează formarea de capacități, dobândirea de competențe și schimbări în planul intereselor, aptitudinilor;
- prin tonusul lejer care-l impun actului evaluativ au puterea de a elimina tensiunile induse de metodele tradiționale de evaluare.

Metodele alternative de evaluare prezente în mai toate materialele de specialitate și care sunt mai frecvent utilizate în învățământul românesc sunt: observarea sistematică a activității și a comportamentului copilului, proiectul, portofoliul, studiu de caz, metoda R.A.I., evaluarea cu ajutorul calculatorului, tehnica 3-2-1, investigația, interviul e.t.c. Multe dintre aceste metode alternative de evaluare sunt aplicabile și în învățământul preșcolar.

În activitatea desfășurată cu preșcolarii am căutat de fiecare dată să utilizez demersul evaluativ cel mai potrivit, convinsă fiind că numai apelând la o varietate de metode de evaluare îmi pot forma o imagine cât mai corectă asupra progreselor atinse de fiecare copil și numai astfel pot folosi rezultatele evaluării într-un mod constructiv având drept urmare revizuirea actului didactic.

Portofoliul numit în multe materiale de specialitate “cartea de vizită” a copilului este un instrument evaluativ care permite educatoarei, și nu numai, să urmărească progresul copilului în plan cognitiv, atitudinal și comportamental pe parcursul unui interval de timp mai îndelungat (un semestru, un an școlar, sau chiar pe parcursul perioadei preșcolare).

Structurat sub forma unei mape deschise în care în permanență se mai poate adăuga ceva, portofoliul este un element flexibil de evaluare care permite fiecărui copil să lucreze în ritmul său propriu, să-și pună în valoare toate calitățile cu care este înzestrat.

Scopul principal al portofoliului nu vizează numai evaluarea, ci mai ales urmărește stimularea învățării, nota dată de implicarea directă a copiilor în alcătuirea portofoliilor.

În activitățile desfășurate cu preșcolarii utilizez frecvent portofoliul. Ilustrative sunt portofoliile alcătuite pentru activitățile artistico-plastice. Cu prilejul evaluării acestor portofolii copiii sunt puși în situația de a se autoevalua, manifesta dorința de a completa anumite materiale, sesizează cu ușurință progresele făcute, au posibilitatea de a-și prezenta lucrările care compun portofoliul. Urmărind atent copilul eu am prilejul de a observa atitudinea copilului față de propria muncă, mă folosesc de ocazie pentru a-i lăuda reușitele și încerc să-i atenționez asupra unor lucruri care necesită îmbunătățiri. Sprijinindu-mă pe elementele pozitive, cultiv copiilor sentimentul de încredere în forțele proprii, determinându-i astfel să se mobilizeze în vederea realizării unor lucrări bune.

Un exemplu elocvent pentru un portofoliu de grup este cel destinat activităților ecologice. Împreună cu „ecoprîchindeii” de la grupa pe care o conduc ne-am propus alcătuirea portofoliului „Ecoprîchindeii în acțiune”. În acest portofoliu de grup se găsesc lucrări reprezentative pentru

activitățile ecologice desfășurate pe parcursul derulării proiectului „Grădinița mea râde sub soare.” Poze din timpul activităților ecologice, îndemnuri ecologice, imnul eco, desene, picturi și aplicații cu temă ecologică, diplome obținute la finele unor concursuri, imagini din timpul unor serbări cu tema eco, file de ierbar - sunt elementele care compun acest remember al activităților ecologice. Acest portofoliul de grup oferă copiilor prilejul de a-și exprima opiniile față de situații ce impun decizii cu caracter ecologic, un imbold pentru activitățile viitoare și posibilitatea de evaluare a activităților desfășurate pe parcursul derulării proiectului.

Portofoliul nu este numai o metoda alternativă de evaluare a copilului ci, poate fi ilustrativ pentru crearea unei imagini pozitive asupra unei grupe sau a unei grădinițe. Cu prichindeii grupei mari lucrăm la alcătuirea portofoliului grupei. Prezentat sub forma unei mape, portofoliul grupei cuprinde lucrări reprezentative și reușite, poze din timpul unor activități mai deosebite, cât și din timpul unor activități extracurriculare (excursii, concursuri, activități socio-umane), de asemenea cuprinde mostre de lucrări care au necesitat cooperarea între doi sau mai mulți copii din grupă, diferite observații făcute de către copii privind modul în care au interacționat în timpul unor activități desfășurate pe grupe sau în perechi.

Aranjate în ordine cronologică, materialele din componența portofoliului de grup evidențiază progresele copiilor, punctele tari ale activităților desfășurate și analiza lor este un prilej pentru stabilirea unor obiective noi de învățare și deprinderi sociale pe care și le propun copiii grupei.

Portofoliul este o metodă de evaluare la care apelez în activitatea cu preșcolarii deoarece:

- ofera o privire de ansamblu asupra copilului și a activității desfășurate de acesta în grădiniță;
- are un grad sporit de adaptabilitate la specificul diferitelor categorii de activitate, a condițiilor existente în grupă, a particularităților copilului preșcolar;
- cuprinde în actul evaluării unele lucrări realizate de copii care în mod obișnuit nu ar fi în vedere;
- încurajează copiii în exprimarea personală, îi determină să se angajeze în activitate mai activ, îi motivează pentru realizarea unor lucrări care să-i reprezinte;
- implică direct copiii în actul evaluator determinându-i să fie mai interesați de rezultatele evaluării;
- dezvoltă capacitatea copiilor de autoevaluare;
- poate fi utilizat cu succes în activitatea cu părinții.

Proiectul - recomandat atât ca modalitate de învățare, cât și ca metodă de evaluare este o activitate amplă ce se derulează pe parcursul câtorva zile sau săptămâni și oferă copiilor prilejul de a se afla într-o situație autentică de cercetare.

Concentrat pe efortul voit al copilului, pe înțelegerea subiectului în toată amploarea lui, proiectul asigură o învățare activă, oferă posibilitatea copiilor de a arăta ce știu, dar mai ales ceea ce știu să facă, să-și pună în valoare anumite capacități. Prin această metodă copiii intră direct în contact cu realitatea, iar procesele, fenomenele, obiectele sunt investigate în dimensiunile și caracteristicile lor reale, așa cum se manifestă în realitate.

Ca metodă de evaluare, proiectul este un instrument prognostic întrucât pe parcursul derulării lui putem aprecia măsura în care copilul are anumite aptitudini care-i pot permite obținerea în viitor a unor performanțe, și o valoare diagnostică fiind un bun prilej de testare și verificare a capacităților intelectuale, de depistare a lacunelor și a greșelilor.

În ultimii ani proiectul se bucură de apreciere și este mult utilizat în învățământul preșcolar. Pornind de la ideea potrivit căreia activitatea de grup este stimulativă și din dorința de a crea copiilor oportunitatea de a dezvolta o învățare activă, extinsă până la limitele pe care și le stabilește copilul și bazându-mă pe interesul manifestat de copii pentru anumite subiecte am desfășurat cu preșcolarii proiecte cu teme variate : "Ploaia", "Pâinea", "Frunza", "Trenul", „Animalele din jungla", „Apa", „Flori de toamnă", „ Cu ce plecăm în călătorie", „Cartea", "Povestea sticlei".

Pe parcursul derulării proiectelor toți copiii s-au implicat activ în sarcina de lucru, au procurat imagini, materiale, cărți, au cerut sprijinul părinților pentru îmbogățirea sferei cunoștințelor, învățarea de versuri, ghicitori, crearea de scurte povestiri . Implicarea fiecărui copil în derularea proiectului este urmare a interesului manifestat de către copii pentru realizarea demersului colectiv lucru asigurat prin desfășurarea unor activități și jocuri care să mențină treaz interesul copiilor pentru tema proiectului.

În procesul de evaluare am avut în vedere nu numai produsele finale, ci însuși desfășurarea procesului de învățare a constituit pentru mine ca educator un veritabil prilej de a observa copiii în timp ce lucrează, de a urmări relațiile de colaborare stabilite între copii în timpul lucrului. Toate etapele derulării proiectului sunt importante și pot implica absolut toți copiii. Din păcate suntem încă tentați să ne centrăm atenția pe produsele finale ale activității copilului, să judecăm valoarea unei activități după calitatea produsului final, când de fapt adevărata valoare a muncii unui copil stă în ceea ce a învățat prin ea.

Pentru a argumenta afirmația potrivit căreia proiectul este o metodă cu un real potențial formator, superior altor metode de evaluare pot aduce următoarele argumente: copiii sunt implicați activ în procesul de învățare, își construiesc învățarea prin operarea cu idei, cunoștințe și concepții pe care le posedă deja, învață prin cooperare, interacționând unii cu ceilalți, sunt încurajați să se exprime liber, dar să manifeste respect pentru opinia celui alt. Deoarece sunt antrenați în procurarea materialelor, în colectarea și analiza datelor copiii devin responsabili, au mai multă încredere în forțele proprii, au șansa de a-și planifica propriile activități și au prilejul de a se bucura de finalitatea activității desfășurate.

Studiul de caz este o metodă care urmărește evaluarea capacității copiilor de a analiza, înțelege și interpreta anumite evenimente sau fenomene . Această metodă poate fi utilizată cu succes și în învățământul preșcolar, îndeosebi la grupele mari, deși aparent pare un proces prea greu pentru această vârstă.

În munca desfășurată cu preșcolarii urmăresc să-i deprind de mici să observe și să analizeze situațiile sau fenomenele supuse atenției, să asculte și să accepte schimbul de opinii, să participe activ la analiza unei situații problemă. Prezentat sub forma unei povestiri, a unei întâmplări aparent veridice sau chiar a unei situații reale, cazul supus analizei și dezbaterii determina copiii să se manifeste critic față de o situație dată. A-i învăța pe copii să gândească critic înseamnă a-i învăța să gândească democratic și multicausal, ceea ce-i va face să caute soluții multiple la situațiile variate în care se vor găsi.

"Ce a greșit Ionel", „Aventurile lui Gigel", „Întâmplarea din poiană", „După faptă și răsplată", „Minciuna are picioare scurte", „Despre prieteni și prietenie" sunt temele unor activități de educație pentru societate care solicită copiii să analizeze situațiile supuse atenției, să asculte și să accepte schimbul de idei, să se manifeste spontan, fără teama de reacțiile celor din jur. Literatura pentru copii oferă multe texte valoroase, care sunt audiate cu interes de către copii și care constituie tot atâtea prilejuri de analiză a unor situații, de formarea unor capacități de apreciere.

Toți copiii, indiferent de dezvoltarea intelectuală, contribuie la elucidarea unei situații, spunându-și părerea. Urmărind copiii antrenați în analiza și dezbaterăa unui caz, a unei situații mi se oferă prilejul de a-i evalua din cele mai variate puncte de vedere: gândire, limbaj, interacțiune socială, judecată morală, imaginație, creativitate.

Evaluarea cu ajutorul calculatorului constituie un mijloc modern și util în realizarea procesului evaluativ. Deoarece lucrul la calculator este o activitate foarte îndrăgită de copii poate constitui un prilej de evaluare care asigură unitate cunoașterii, depășind granițele disciplinelor printr-o abordare interdisciplinară a conținuturilor. Așa cum în viața de zi cu zi nu folosim cunoștințele disparate, acumulate la anumite discipline și nu valorificăm capacități specifice unei materii este important să formăm la copii o gândire integratoare. Jucându-se la calculator jocuri atractive, copilul este pus în situația de a aplica în contexte noi și variate cunoștințele acumulate anterior.

Utilizez evaluarea cu ajutorul calculatorului în diferite situații: la finele unor activități frontale, în timpul unor jocuri didactice, a activităților integrate, în cadrul activităților liber alese și la activitatea opțională „Prietenul meu calculatorul”. Jocurile: „La fermă”, „Ne jucăm, matematica învățăm”, „Hai la școală”, „Alfabetul”, „Vreau să știu” pun copiii în situația de a-și valorifica cunoștințele acumulate la diferite arii curriculare (cunoașterea mediului, activități matematice, educarea limbajului, desen).

Evaluarea cu ajutorul calculatorului are câteva caracteristici: răspunsurile sunt apreciate cu exactitate, timpul util de lucru este gestionat corect, rezultatele sunt confirmate sau infirmate imediat, există posibilitatea abordării unui subiect printr-un joc, dar cu nivel diferit de complexitate, fapt ce oferă satisfacții tuturor copiilor .

Metoda R.A.I. (răspunde, aruncă, întreabă) este o metodă deosebit de flexibilă și ușor de aplicat în activitățile desfășurate atât cu preșcolarii mari cât și cu elevi din ciclurile superioare. Este un joc simplu de aruncare a unei mingi de la un copil la altul. Copilul care aruncă mingea pune o întrebare celui care o prinde. Acesta răspunde la întrebare, apoi aruncă mingea altui coleg și-i adresează o altă întrebare vizând conținutul evaluat.

Furați de mirajul jocului, chiar și cei mai timizi copii acceptă cu plăcere provocarea acestui joc care, prin caracterul său antrenant, menține trează atenția copiilor. Participanții iau totul ca pe un joc binevenit la finele unei activități de învățare și sunt atrași de suspansul generat de întrebările neașteptate și de exercițiul de promptitudine la care îi solicită jocul.

Am utilizat cu succes această metodă de evaluare la grupa pregătitoare la sfârșitul unor activități de cunoaștere a mediului, educare a limbajului, activități cu conținut matematic.

R.A.I. este în egală măsură o metodă-joc de evaluare dar și o strategie de învățare care reușește să îmbine cu succes competiția și colaborarea și care permite realizarea unui feed-back rapid.

Metodele de evaluare, fie ele tradiționale sau moderne au puncte tari și puncte slabe. Important este ca educatorul să cunoască aceste metode și să încerce să aplice în fiecare moment didactic acel demers evaluativ care se pretează mai bine la situația didactică existentă în vederea asigurării unui progres rapid al fiecărui copil în funcție de disponibilitățile proprii.

Opțiunea pentru o anumită metodă de evaluare este determinată de vârsta copiilor, de volumul de cunoștințe, de categoria de activitate și , în mod deosebit , de obiectivele urmărite.

„Perfecționarea oricărei evaluări provine din adecvarea ei la obiectivele pentru care este făcută.” (Gemeniune Meyer- 2000)

Evaluarea este o dimensiune esențială a procesului curricular , ea reprezintă o practică ce poate fi continuu îmbunătățită și diversificată. Metodele complementare de evaluare sunt doar o

alternativă la metodele tradiționale și sunt menite să îmbunătățească practica evaluativă. Ele accentuează acea dimensiune a acțiunii evaluative care oferă copiilor variate posibilități de a demonstra ceea ce știu dar, mai ales, ceea ce pot să facă cu ceea ce știu.

Bibliografie:

1. Neacșu, I., Stoica, A., Reforma sistemului de evaluare și de examinare, Editura Aramis, București, 1996.
2. Oprea, Crenguța, Lăcrămioara, Pedagogie. Alternative metodologice interactive. Editura Universității, București, 2003.
3. Radu, I., T., Evaluarea în procesul didactic, Editura didactică și Pedagogică, București, 2000.
4. Tomșa, Gheorghe, Psihopedagogie preșcolară și școlară, Editura „Coresi”, București, 2005.

Summary

Complementary methods of assessment represents a viable alternative to traditional forms of measurement and assessment of educational outcomes. They are valued because:

- manage to combine harmoniously with learning;
- outcomes of interest for a longer period of time;
- targeting capability training, acquisition of competencies and changes in the interests, skills;
- through the loose tone that made him act evaluative have the power to eliminate the tensions induced by traditional valuation methods.

Alternative methods for assessing present in almost all the specialized materials and which are most commonly used in Romanian education are: the systematic observation of the child's behavior and activity, project, portfolio, case study, method evaluation with R.A.I. computer equipment 3-2-1, investigation, interview etc. Many of these alternative methods of assessment are applicable to and in pre-primary education.

In work carried out with preșcolarii I have searched every time I use the evaluative approach best suited, being convinced that only appeals to a variety of evaluation methods I can form a correct as on the progress achieved by each child, and only in this way can use the evaluation results in a constructive way with the following revision of the teaching act.

The portfolio is not only an alternative valuation method of the child but may be illustrative for the creation of a positive image of a group or a kindergarten.

In the process I had in mind not only the final products, but also carrying out the process of learning itself has been an educator for me as a genuine opportunity to observe children while working, to track the relationships of collaboration established between children during work.

The case study is a method that aims at evaluating children's capacity to analyze, understand and interpret certain events or phenomena.

This method can be used successfully in preschool education, especially in large groups, though apparently seems a process too hard for this age.

Computer assessment is a means of modern and useful in making evaluative process. Because the computer is very popular with the kids can be an opportunity to evaluate which ensure unity of knowledge beyond disciplines borders, through an interdisciplinary approach to the contents. As in everyday life do not use knowledge gained from disparate disciplines and specific capacities of a profit

not matter it is important to train integrative thinking in children. Playing computer games attractive, the child is put in a situation to be applied in new contexts and varied knowledge accumulated previously.

The option for a particular method of calculation is determined by the child's age, the amount of knowledge, by category of activity and, in particular, of the objectives.

Evaluation is a key dimension of the process of the curriculum, it is a practice that can be continually improved and diversified. Complementary methods of assessment are just an alternative to traditional methods and are meant to improve the practice of evaluation. They emphasize that dimension of action that offers children various evaluative possibilities to demonstrate what you know but, more importantly, what can I do with what I know.

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

*Educ. Bucin Andrea – Loredana
Prof. Înv. primar Gliga Mariana Lenuța
Școala Gimnazială Ibănești
Localitatea Ibănești, Jud. Mureș*

Evaluarea didactică , precum și evaluarea educațională are ca principal obiect rezultatele școlare ale celor care învață și se formează . Achizițiile și modificările se pot produce la nivelul structurilor cognitive, afective și psihomotorii și pot fi materializate în prestația, performanța , competența și conduita elevilor. În vorbirea curentă, evaluarea este confundată, adesea, cu verificarea cunoștințelor elevilor și cu atribuirea de note (calificative) pentru aceste cunoștințe. Evaluarea este un proces mult mai complex, care presupune o pregătire științifică a învățătorului, precum și efortul de a diminua la minimum subiectivismul în aprecierile pe care acesta le face în mod obișnuit. Pentru învățător, evaluarea este o activitate etapizată, la capătul căreia acesta își dă seama care este pregătirea elevului, la un moment dat, în comparație cu așteptările lui și cu cerințele programelor școlare. Pentru elev, evaluarea este mijlocul prin care el realizează cum este perceput de învățător și cum îi apreciază acesta pregătirea. Desigur, nu întotdeauna evaluarea învățătorului coincide cu autoevaluarea făcută de elev propriei sale pregătiri. Pentru a evita neînțelegerile sunt necesare niște standarde, adică niște etaloane ale pregătirii la care să se poată raporta atât învățătorii (evaluatorii) cât și elevii (evaluații).

Modelul tradițional de concepere a structurii procesului de evaluare didactică se rezuma doar la doi termeni: evaluarea = măsurare, apreciere. Având însă în vedere complexitatea procesului evaluativ, noul model secvențial propus recent, este structurat pe patru niveluri intercorelate: verificare, măsurare , semnificare și argumentare. În acest referat vom încerca să analizăm primul nivel și anume ,*momentul verificării*.

Momentul verificării se refera la ansamblul modalităților efective de „culegere” a informațiilor privitoare la nivelul rezultatelor școlare de ordin performanțial ale elevilor. Distingem astfel doua subcomponente: metode de verificare si instrumente de verificare.

Metodele de verificare sunt structurate fie în funcție de modalitățile concrete de obiectivare a performanțelor școlare ale elevilor (orale, scrise, analiza produselor activității) fie în raport cu gradul de specificitate al direcționării sarcinii (verificare nediferențiată, verificare individualizată).

Instrumentele de verificare se refera la ansamblul tehnicilor si procedeele concrete de recoltare a informațiilor referitoare la nivelul performanțelor școlare ale elevilor si se prezintă sub forma verificărilor curente, referatelor, testelor docimologice, examenelor etc.

Sistemul metodic de evaluare cuprinde mai multe forme de verificare, metode și procedee de evidențiere a performanțelor elevilor. Prin mecanismele de conexiune inversă, aceste procedee stimulează perfecționarea permanentă a activității de predare - învățare-evaluare. Folosirea echilibrată a strategiilor de evaluare impune diversificarea tehnicilor și instrumentelor de evaluare prin îmbinarea metodelor tradiționale cu cele alternative. În evaluarea continuă, metodele tradiționale nu reprezintă ceva vechi, perimat. Ele rămân metodele de evaluare cele mai des utilizate, cu condiția de a asigura calitatea corespunzătoare a instrumentelor și echilibrul între probele orale, scrise și practice.

Verificarea orală, este una din metodele principale de evaluare ce poate fi realizată în diferite momente ale desfășurării lecției și permite aprecierea participării elevilor la lecție. Probele orale sunt cel mai des folosite în clasă și presupun folosirea diferitelor tipuri de întrebări. Unele se pot adresa memoriei (enumerării, date, denumiri, definiții), iar altele se adresează gândirii (efectuării de comparații, analize, formulări de concluzii) sau capacității aplicative. În cazul în care elevii nu pot răspunde la unele întrebări, învățătorul va interveni cu întrebări suplimentare, menite să le direcționeze gândirea către răspunsul corect.

Folosind această metodă învățătorul trebuie să urmărească atât volumul de cunoștințe însușite de elevi, cât și calitatea lor și capacitatea elevilor de a opera cu ele.

Este necesar ca întrebările să depășească cerința simplă de reproducere a cunoștințelor, solicitând interpretarea și prelucrarea lor, capacitatea de a opera cu ele, de a le pune în practică.

Avantajul probelor orale constă în aceea că feed-back-ul se realizează imediat.

Răspunsurile bune pot fi întărite prin aprecierea învățătorului, iar eventualele erori, confuzii, pot fi corectate imediat. Se poate interveni cu completări ale răspunsurilor, cu explicații scurte pentru unele neclarități.

Verificarea orală are avantajul că favorizează dialogul, elevul având posibilitatea să-și justifice răspunsul, să participe la confruntarea de idei și opinii în cadrul clasei, iar învățătorul își poate da seama nu doar ce știe elevul, ci și cum gândește el, cum se exprimă, cum face față unor situații problematice diferite de cele întâlnite pe parcursul instruirii.

Metoda are însă și unele dezavantaje: învățătorul poate fi influențat în apreciere de diferite aspecte exterioare sau anterioare momentului verificării; elevul poate specula în timpul verificării o serie de mesaje venite dinspre învățător; starea psihică a elevilor timizi poate influența negativ calitatea răspunsurilor; într-un interval de timp determinat nu se poate verifica decât un număr limitat de elevi, întrebările nu pot avea același grad de dificultate.

Probele scrise pot fi orice fel de lucrări efectuate în scris : rezolvare de teste, teme efectuate acasă, lucrări de control, rezolvare de teste, sarcini rezolvate în clasă în mod independent etc.

Spre deosebire de probele orale, acestea oferă multe avantaje de ordin tehnic și pedagogic, ceea ce exprimă preferința ce se manifestă pentru ele în practica didactică.

Ele dau posibilitatea verificării unui număr mare de elevi într-un timp limitat; oferă elevilor posibilitatea să gândească și să lucreze în ritm propriu; asigură un grad mai mare de obiectivitate în notare; oferă elevilor mai emotivi sau celor care gândesc mai lent, posibilitatea de a prezenta toate cunoștințele; întrebările au același grad de dificultate pentru toți elevii și verifică același conținut; favorizează realizarea comparării rezultatelor. Prezintă totuși, și unele dezavantaje : întrebările formulate acoperă doar o parte din conținutul transmis; nu permite clarificarea și corectarea imediată a

răspunsurilor găsite; nu permite orientarea elevilor, prin întrebări suplimentare, spre răspunsul corect și complet.

În administrarea probelor scrise trebuie să se îndeplinească următoarele cerințe:

- stabilirea scopului probei și definirea obiectivelor operaționale ;
- alegerea timpului de item corespunzător fiecărui obiectiv ;
- elaborarea adecvată a schemei de notare ;
- comunicarea și discutarea rezultatelor cu elevii și cu părinții acestora ;
- proiectarea unor strategii de ameliorare a dificultăților constatate.

Prin aceste probe sunt verificate și apreciate posibilitățile elevilor de a opera cu cunoștințele teoretice însușite, de a le aplica în diverse activități practice, precum și gradul de însușire a unor priceperi și deprinderi pe care le presupun activitățile respective. Ele realizează verificarea însușirilor conținuturilor experimentale și practic– aplicative, capacitatea elevilor de a efectua diverse operații folosind cunoștințele acumulate, precum și abilitățile formate.

Între metodele alternative de evaluare se înscriu : observarea sistematică a comportamentului elevului, investigația, proiectul, portofoliul și autoevaluarea. Propulsate odată cu schimbarea sistemului de evaluare, aceste metode au stârnit curiozitate și interes.

Observarea sistematică a elevilor este una dintre metodele cu o largă arie de aplicabilitate, care dezvoltă comportamentele afectiv-atitudinale ale elevilor. Ea oferă învățătorului informații privind performanțele elevilor din perspectiva capacității lor de acțiune, a competențelor și abilităților de care dispun. Aceste informații pot fi înregistrate folosind: fișa de evaluare, fișa de observații curente, scara de clasificare, lista de control sau verificare.

Observarea sistematică poate însoți aplicarea celorlalte metode de evaluare, completând și clarificând o serie de concluzii la care conduc acestea. Astfel, la limba română, observarea sistematică ar putea fi orientată spre o serie de aspecte cum ar fi: calitățile citirii, ritmul scrierii, calitatea scrierii, coerența exprimării orale, calitatea vocabularului etc. Observațiile de acest gen, coroborate cu rezultatele relevate prin alte metode de evaluare, au menirea să completeze imaginea despre efortul de învățare al elevilor, să explice cauzele unor manifestări emoționale sau ale nivelului rezultatelor obținute de elevi. Metoda observării sistematice este deosebit de eficientă dacă este completată de o analiză a observațiilor și o interpretare fundamentată științific din punct de vedere psihopedagogic.

Investigația ca metodă alternativă de evaluare oferă elevului posibilitatea de a aplica în mod creativ cunoștințele însușite în situații noi și variate.

Activitatea didactică desfășurată prin intermediul acestei practici evaluative poate fi organizată individual sau pe grupuri de lucru. Investigația constă în aceea că se dă elevilor spre rezolvare o sarcină de lucru scurtă, cuprinzând o situație complicată și necesitând pentru rezolvare un timp relativ lung. Este necesar ca investigația să înceapă, să se desfășoare și să se termine în clasă, sub supravegherea învățătorului. În ciclul primar, având în vedere particularitățile psihice de vârstă ale elevilor. Această metodă se folosește doar la nivelul unor elemente de investigație prin care se solicită capacitatea elevilor de a înțelege și clarifica sarcinile, de a colecta informații, de a le organiza și de a elabora un text ca rezultat al muncii investigate.

În cazul folosirii investigației, pe învățător trebuie să-l intereseze în primul rând caracteristicile personale ale elevilor și nu neapărat calitatea produsului la care ajung aceștia prin investigație. Astfel, Această metodă conduce la informații relevante despre: creativitatea și inițiativa elevului, despre

modul de participare în cadrul grupului și de cooperare cu colegii, despre perseverența în muncă, flexibilitatea gândirii etc.

Proiectul presupune o activitate complexă în urma căruia se obține un produs ce poate fi evaluat. Activitatea are la bază o temă și o bibliografie și se poate desfășura individual sau pe echipe, într-un interval de timp mai mare.

Proiectul se inițiază în clasă, prin definirea și înțelegerea sarcinii, se continuă acasă pe parcursul câtorva zile sau săptămâni, timp în care elevul se consultă permanent cu învățătorul și se încheie tot în clasă, prin prezentarea în fața colegilor a unui raport asupra rezultatelor obținute și a produsului realizat.

Etapele realizării unui proiect sunt :

1. Alegerea temei
2. Planificarea activității :
 - a) stabilirea obiectivelor proiectului ;
 - b) formarea grupurilor și stabilirea sarcinilor de grup ;
 - c) identificarea surselor de informare (manuale, cărți de bibliotecă etc.) ;
3. Cercetarea propriu-zisă
4. Realizarea obiectivelor propuse
5. Prezentarea rezultatelor
6. Evaluarea (cercetarea modului de lucru, a produsului realizat).

Portofoliul este un instrument complex de evaluare prin intermediul căruia se adună toate rezultatele unui elev obținute printr-o varietate de metode și tehnici de evaluare. El urmărește progresul global înregistrat de elev, în ceea ce privește cunoștințele achiziționate într-o perioadă mare de timp (semestru, an școlar, ciclu de învățământ) și atitudinile acestora.

Portofoliul reprezintă un mijloc de a valoriza munca individuală a elevului, acționând ca un factor de dezvoltare a personalității.

În ciclul primar, conținutul unui portofoliu ar putea consta în:

- rezultatele obținute de elevi în urma aplicării metodelor tradiționale de
- evaluare;
- fișa de observare sistematică a elevului ;
- proiecte, creații literare deosebite ale elevilor ;
- documente istorice sau geografice colecționate de elevi ;
- aprecieri asupra unor succese într-un spectacol realizat cu elevii clasei ;

Părinților, cât și celorlalți factori interesați (părinți, elevi) o imagine completă despre ceea ce știe să facă elevul. Astfel, elevul poate discuta cu educatorul despre calitățile, defectele și posibilitățile de îmbunătățire a rezultatelor școlare; părinții pot cunoaște progresul făcut de elev, ca și atitudinea sa față de anumite activități; Elevii înșiși își pot urmări propriul progres, învățând astfel să se autoevalueze corect.

Autoevaluarea permite aprecierea propriilor performanțe în raport cu obiectivele operaționale.

Conceptul se referă la un complex de strategii care au ca scop educarea capacității elevilor de a se autocontrola și autoaprecia, atât în raport cu sine, cât și cu membrii grupului din care fac parte.

Când elevul are deprinderi de autocontrol și autoapreciere, el se implică printr-un efort susținut în ameliorarea rezultatelor sale și se motivează mai ușor pentru a progresa. De aici reiese rolul pozitiv al capacității de autoevaluare în îmbunătățirea rezultatelor progresului de instruire și

educare.

Autoevaluarea “are drept scop să-i ajute pe elevi:

- să-și dezvolte capacitățile de autocunoaștere și de autoevaluare;
- să compare nivelul la care au ajuns cu nivelul cerut de obiectivele
- învățării și de standardele educaționale;
- să-și dezvolte un program propriu de învățare;
- să-și autoevalueze și să-și valorizeze atitudinile și comportamentele”.

Atât metodele considerate tradiționale (scrise, orale și practice), cât și metodele alternative își aduc, fiecare în parte, contribuția la realizarea actului evaluativ. Dar, nu toate metodele pot fi aplicate în totalitate și în formele descrise la clasele primare. Este necesară o adaptare a lor și o punere în practică prin procedee diferite, în funcție de specificul disciplinei și de condițiile în care se desfășoară activitatea didactică.

Metodele trebuie folosite într-o varietate cât mai mare, pentru a da substanță actului de evaluare, prin completarea dezavantajelor caracteristice unor metode cu avantajele ce decurg din aplicarea altora. Prin urmare nu trebuie folosită doar o metodă de evaluare, ci este necesară fructificarea dimensiunii și aspectelor calitative ale tuturor metodelor cunoscute.

BIBLIOGRAFIE:

- *Pedagogia învățământului primar* – Instrumente didactice - coordonatori Mușata Bacoș, Iftinia Avram, Horațiu Catalano, Eugenia Someșan, Presa Universitară Clujeană, 2009 ;
- *Pregătirea psihopedagogică pentru definitivat și gradul didactic II-* coordonatori: Dan Potolea, Ioan Neacșu, Romița B. Iucu, Ion-Ovidiu Pânișoară, Editura Polirom, 2008.
- *Pedagogie, ediția a II-a revăzută și adăugită* – Constantin Cucoș, Editura Polirom, 2006.
- *Curs teoria și metodologia evaluării didactice* – titular: Conf. Univ. Dr. Cristian Stan

REZUMAT

Teaching and education evaluation have a main purpose the school results of those who are learning and who are developing which are reflect in pupils' performances, competencies and behavior .

Based on the evaluation process' complexity, the new sequential process proposed his being structured on four interrelated levels as: examination, analysis, signification and argumentation.

Examination (analyzed in the essay) has two subcomponents: examination methods and examination instruments.

The examinations methods are structured either based on the concrete forms of objectivities of the student's performances (oral, written, analysis of offspring's activity) or reported to the distinctive point of task directing (undifferentiated examination, individualized examination).

The examination instruments refer to the totality of tactics and techniques that collect information regarding the level of students' performance and they come out as current examinations, essay, docimological texts and exams.

An efficient evaluation is when the teacher uses the traditional and the newest examination methods and instruments .A balance should be maintained as well between the oral, written and practical tests.

Oral examinations can be realized at different stages of lesson. They can be addressed to memory, thinking or to applied skill. The teacher can follow the volume of students' acknowledgments and their quality and the students' competence of applying them. The advantage of oral tests is that the feedback is instantly given.

Written tests mean: tests shoving home works, paper works, and tasks solved individually during class.

There are some alternative assessment methods being used:

- Consistently observation of student's behavior
- Investigation
- Project
- Self-assessment

The purpose is to have the assessment focused on students' performances and what they know to do.

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE MODERNE ÎN EDUCAȚIA RELIGIOASĂ

***Prof. Ioana Maria Bucur
Școala Gimnazială "Sfântul Petru",
Sânpetru de Câmpie***

The use of modern methods of evaluation provides the educational process with a unitary character through a better integration of the three functions: teaching – learning – evaluation. The modern methods of evaluation used in religious education are as follow: self-assessment, systematic observation, the essay, the report, the survey, the project and the portfolio. The diversification in methods of evaluation represents an approach which is in compliance with the concern for a more complex, objective and at the same time flexible evaluation. Through this method those assessed are able to test their abilities, their performance and their conduct. Combining traditional methods with modern methods of evaluation has a great contribution towards a better highlight of the way of achieving the objectives.

Evaluarea face parte din procesul de învățământ și are ca scop cunoașterea și aprecierea nivelului de cunoștințe a dezvoltării capacităților și deprinderilor elevilor, oferind o imagine asupra competențelor și aptitudinilor profesorului.

Metodele de evaluare reprezintă calea prin care profesorul îi oferă elevului posibilitatea de a-și demonstra nivelul achizițiilor de cunoștințe, gradul de formare al capacităților, atitudinilor și conduitelor, testate printr-un instrument adecvat finalităților evaluării. În sistemul modern de învățământ, statutul evaluării a determinat în ultima perioadă multiple revizuiți ale ansamblului metodelor de evaluare.

În ultima perioadă, alături de metodele devenite tradiționale: metodele de evaluare orală, metodele de evaluare scrisă, metodele de evaluare ale activității practice, evaluarea cu ajutorul calculatorului, sunt utilizate metode noi de evaluare, destinate în special evaluării calitative și anume: autoevaluarea, observarea sistematică a activității și comportamentului elevilor în clasă, eseul, referatul, investigația, proiectul, portofoliul.

Fiecare dintre metodele de evaluare utilizate prezintă atâtea avantaje cât și dezavantaje. De exemplu metodele tradiționale sunt apreciate pentru veridicitatea notelor, dar sunt criticate pentru faptul că, prin utilizarea acestora, se evidențiază preponderent rezultatele din domeniul cognitiv. În cazul religiei o evaluare realizată exclusiv numai prin aceste metode este incompletă. Pe de altă parte metodele modern sunt apreciate pentru faptul că permit urmărirea progresului elevului în cadrul procesului de învățare, introduce elemente noi în învățare, contribuie la dezvoltarea creativității, stimulează autoevaluarea.

Utilizarea metodelor modern oferă procesului didactic un caracter unitary printr-o mai bună integrare a celor trei funcții fundamentale: predarea – învățarea – evaluarea și vizează rezultatele școlare obținute pe o perioadă mai îndelungată, precum și formarea unor capacități.

Realizarea unei evaluări care să contribuie în mod semnificativ la atingerea obiectivelor religiei, trebuie să asigure o îmbinare a metodelor tradiționale cu metodele moderne.

1. Autoevaluarea

Procesul dezvoltării personalității are ca punct de plecare cunoașterea de sine, în acest sens educația este mai presus de orice, o călătorie interioară ale cărei etape corespund celor ale maturizării continue a personalității.

În măsura în care elevii își formează capacitatea de autoevaluare, aceasta îi ajută în mod esențial în formarea unei imagini cât mai corecte asupra propriilor performanțe școlare. Abilitățile de autoevaluare se formează și se perfecționează în urma unor activități desfășurate în mod individual și colectiv cu condiția respectării unor cerințe privind evaluarea:

- Promovarea unei atitudini pozitive, optimiste în evaluare;
- Valorizarea de către profesor a importanței evaluării;
- Prezentarea clară a sarcinilor de lucru, a obiectivelor, și a criteriilor de evaluare;
- Informarea elevilor în privința semnificației rezultatelor obținute;
- Antrenarea elevilor în activități de interevaluare;
- Completarea de chestionare privind modul în care s-a desfășurat evaluarea.

Dezvoltarea competenței de autoevaluare depinde de capacitatea elevilor de a-și reevalua permanent propriile procese cognitive, strategiile de învățare și cunoaștere, precum și propriile curențe cognitive. Început în copilărie, procesul formării deprinderii de autoevaluare a gândurilor a cuvintelor, a faptelor, primește în timp statutul de obișnuință.

2. Observare sistematică a activității și a comportamentului elevilor în clasă.

Observarea sistematică a activității și comportamentului elevilor reprezintă un produs al interacțiunii profesor – elev și facilitează educatorului cunoașterea progresului înregistrat de aceștia. Organizată sistematic, observarea poate dezvălui profesorului de religie și interesul elevului pentru propria dezvoltare spirituală, prin intermediul unor acțiuni individuale sau de grup.

La religie, prin intermediul acestei metode pot fi evaluate:

- Cunoștințe și capacități;
- Atitudinea elevilor față de învățarea la religie;
- Interesul elevilor privind propria dezvoltare spirituală;
- Capacitatea de comunicare.

Principalul dezavantaj al observării este legat de necesitatea unor resurse suplimentare de timp.

3. Eseul

Considerat de hibrid de sinteză: filozofic, literar, științific, publicistic, eseul este o compoziție liberă, de lungime medie, construită în jurul unei idei – nucleu și dezvoltată pe un fir logic de înlănțuire a ideilor, fără o schema rigidă, printr-o abordare originală.

Subiectul eseului poate fi propus de către elevi sau de către profesor, pornind de la un text sau de la un aspect al realității. Eseul poate fi elaborat individual, în grup sau în comun, de către întreaga clasă. Cele două tipuri de eseuri pe care le pot elabora elevii – nestructurat, respectiv structurat – se deosebesc prin libertatea lăsată autorului în selecția, organizarea și abordarea elevilor.

Indiferent de tipul eseului, alcătuirea și redactarea acestui tip de lucrare presupun întocmirea unui plan care să cuprindă diviziunile mari ale acestuia și raportarea la întreaga semnificație a subiectului, care îi asigură unitate și armonie internă.

Structura unui eseu este una tripartită: introducerea (precizarea problemei din enunț), cuprinsul (subiectul trebuie să fie tratat ca un întreg pe tot parcursul lucrării) și concluzia (să fie exprimată în termeni clari).

Evaluarea eseului se face pe baza unei grile de evaluare din trei perspective: subiectivă, holistică și analitică.

4. Referatul

Spre deosebire de eseu, referatul abordează o anumită temă, oferită de profesor sau selectată de elevi.

În întocmirea referatului se parcurg mai multe etape: identificarea unor teme de interes pentru elevi, prezentarea temelor în vederea selectării acestora de către elevi, întocmirea planului referatului, elaborarea propriu-zisă a referatului, susținerea referatului, discutarea referatului de către elevi și profesor, evaluarea și autoevaluarea pe baza criteriilor anunțate de către profesor.

5. Investigația

Reprezintă o activitate didactică utilizată pentru antrenarea elevilor în demersul euristic. Investigația presupune realizarea de către elevi a unei sarcini precise de lucru, prin intermediul căreia au posibilitatea de a-și demonstra cunoștințele, deprinderile și abilitățile dobândite.

Domeniul didactic investigativ poate fi proiectat și desfășurat de către elevi individual sau în grup, pe parcursul uneia sau mai multe ore.

6. Proiectul

Este de complexitate mai mare decât investigația, astfel că în demersul de elaborare a proiectului și în cel evaluativ identificăm următoarele etape: stabilirea domeniului de interes de către profesor, formularea obiectivelor proiectului de comun acord cu elevii, precizarea naturii proiectului, planificarea pașilor de lucru și alegerea coordonatorului de proiect, stabilirea sarcinilor și responsabilităților, realizarea propriu-zisă a proiectului, evaluarea prin reflecție comună. Proiectul poate fi evaluat de către profesor în urma prezentării acestuia în fața clasei sub forma unui raport asupra activității desfășurate și a rezultatelor obținute.

7. Portofoliul

Portofoliul reprezintă o colecție de cărți realizate de elevi, fiind utilizat ca instrument de evaluare complexă. În cazul religiei, cel mai adesea se utilizează portofoliul cumulativ ca sursă de informații privind progresul elevilor pe o perioadă mai mare de timp: semestru, an școlar.

Analiza portofoliului relevă profesorului diferite trăsături, aspecte și atribute distinctive ale personalității elevilor. Avantajele acestei metode de evaluare se regăsesc și la nivel formativ și

motivațional, elevii având posibilitatea să-și valorifice la nivel mai înalt posibilitățile de exprimare.

Diversificarea metodelor de evaluare reprezintă un demers aflat în deplină concordanță cu preocuparea pentru realizarea unei evaluări cât mai complexe, obiective și totodată flexibile, prin care cei evaluați având posibilitatea de a-și proba capacitățile, performanțele, conduitele.

Bibliografie

1. Bontaș, Ioan, *Pedagogie*, Editura All, București, 1995.
2. Constantin, Cucos, *Educația religioasă. Repere teoretice și metodice*, Editura Polirom, Iași, 1999.
3. Opreș, Monica, Opreș, Dorin, Bocoș, Mușata, *Cercetare pedagogică în domeniul educației religioase*, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2004.
4. Opreș, Monica, *Evaluarea credinței sau calea spre libertatea absolută*, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2009.
5. Opreș, Monica, *Metodologia evaluării, abordări teoretice și investigative în educația religioasă*, Editura Sf. Mina, Iași, 2010.
6. Radu, Ion, T., *Teorie și practică în evaluarea eficienței învățământului*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1981.
- 7.

METODE ALTERNATIVE DE EVALUARE-PROIECTUL INTERDISCIPLINAR

Autori: prof. Bularca Liliana și prof. Tohănean Ioan Cristian

Instituția: Școala Gimnazială „Mihail Sadoveanu”; Localitatea: Întorsura Buzăului; județul: Covasna

Proiectul a fost conceput ca o modalitate de învățare prin acțiune-*learning by doing*-și avea ca scop formarea omului independent, practic și creativ. Această metodă a fost inițiată de profesorul John Dewey. Ioan Cerghit remarcă faptul că proiectul devine, în didactica modernă, o temă de cercetare orientată spre un scop bine conturat, iar realizarea lui implică atât cercetare științifică, cât și demers practic. Proiectul este o prefigurare a ceea ce se dorește.

Este un demers complex. El debutează în timpul orelor de curs, continuă zile sau săptămâni și se finalizează în clasă cu o prezentare sau dezbateri. Tema este aleasă de profesor și trebuie să fie incitantă și accesibilă elevilor. Prin proiectare se anticipează rezultatul cercetării, căile de realizare, materialele și mijloacele necesare.

PROIECTUL: *Animalele pe cale de dispariție-de ce?*

Scopul proiectului

Învățarea limbilor română și engleză, în sistemul actual românesc de învățământ, are ca scop comunicarea. Ea se realizează prin simularea unor situații de viață reală sau prin exerciții dirijate. Am optat pentru această activitate de proiect, deoarece ea face legătura între învățarea limbii, bazată pe un mecanism foarte individualizat, și folosirea ei, un proces pregnant social. Acest proiect direcționează efortul învățării elevului spre cultura propriu-zisă a acestuia. El a oferit elevilor ocazia de a folosi la orele de limba română și limba engleză cunoștințe și tehnici de lucru dobândite la alte discipline (geografie, biologie, istorie, științe sociale, etc.)

Această activitate este pregnant centrată pe elev, dându-i acestuia posibilitatea de a asambla, într-o viziune personală, cunoștințele pe care le are despre animalele pe cale de dispariție și răspunde astfel unei întrebări esențiale: “Ce pot face cu ceea ce am învățat la școală pentru a-mi îmbunătăți nivelul de trăi și a proteja viața planetei?”

Obiective:

Elevii vor fi capabili să:

1. Să identifice calitățile mediului necesare vieții sănătoase;
2. Să înțeleagă relația dintre om și mediu, interdependența dintre calitatea mediului și calitatea vieții;
3. Să manifeste în comportament atitudinea de respect față de mediu;
4. Să se implice responsabil în acțiuni de protecție a mediului;
5. Să aplice principiile drepturilor omului în acțiunile de protecție a mediului.

În acest proiect, elevii vor:

1. Defini noțiunea de animale pe cale de dispariție, cercetând istoria și analizând impactul acestei situații asupra vieții planetei noastre;
2. Descoperi care sunt aceste animale;
3. Identifica cauzele care au dus la această situație;
4. Identifica efectele dispariției acestora asupra vieții planetei noastre;
5. Culege date statistice referitoare la viața acestora și vor analiza aceste date pentru corelații;
6. Conduce o cercetare, folosind resursele de care dispun, pentru a aduna și sintetiza informația în vederea realizării unui proiect menit să prevină dispariția acestor specii de animale;
7. Colabora cu colegii pentru a forma un consens;
8. Folosi o varietate de instrumente tehnologice pentru a crea o prezentare care să explice recomandarea lor.

Contextul care a generat proiectul

La începutul lunii februarie 2013 am terminat de parcurs unitatea de învățare „Animals” din manualul Word Class pentru clasa a VI-a, Editura Longman, 1995. Copiii, în general, iubesc animalele, le tratează ca pe cei mai buni prieteni. Școala noastră face parte din Proiectul național „Eco școală”, a câștigat și steagul verde. În zona noastră a fost inaugurată cea de-a patra rezervație națională de zimbrii din țară la sfârșitul lunii noiembrie a anului 2008. Acestea sunt motivele pentru care tema am ales această tema pentru realizarea unui proiect.

Context curricular

Proiectul, “Animale pe cale de dispariție”, favorizează atingerea obiectivelor din Curriculum național. El a contribuit la dezvoltarea următoarelor deprinderi și tehnici de lucru:

- Folosirea de resurse (dicționare, enciclopedii, ghiduri, etc);
- Crearea de tehnici de investigare;
- Clasificarea informației, secvențializarea;
- Procesarea și evaluarea informației;
- Valorificarea informației în contexte diferite;
- Tehnici de scriere și realizare a textului scris și a unei prezentări Power Point;
- Design, editare a materialului;
- Prezentare (expunere orală, argumentare, etc)

Gestionarea proiectului

Etapele realizării proiectului „Animale pe cale de dispariție-de ce?”

1. **Stimularea:** sub coordonarea profesorului elevii au discutat idei legate de această temă, după parcurgerea unității de învățare „Animals” din manualul Word Class pentru clasa a VI-a, Editura Longman, 1995.
2. **Stabilirea obiectivelor:** sunt formate grupurile. Fiecare grup de lucru a discutat, negociat asupra conținutului, formei și modalității de prezentare a proiectului. Deoarece acesta a fost un proiect complex, profesorul a inițiat și coordonat activități de observare a modului de alcătuire a ghidurilor, corelația design-mesaj, etc.
3. **Împărțirea sarcinilor:** Fiecare membru al grupului își asumă o sarcină de lucru (profesorul s-a asigurat ca ele să fie egale ca dificultate)
4. **Cercetare/ creație/ investigație:** Studiu individual al unor surse bibliografice; scrierea de articole, povestiri; interviuarea unor persoane (pădurar, autorități locale implicate în realizarea celei de-a patra rezervații de zimbrii din țară: „Valea zimbriilor” de la Vama Buzăului.
5. **Procesarea materialului (individual sau în grup):** Profesorul a semnalat greșelile de conținut, de organizare a textului sau de acuratețe a limbajului.
6. **Realizarea formei finale:** discuții în grup privind unitatea de concepție; design și editare.
7. **Prezentarea proiectului:** Membrii grupului decid asupra modului de prezentare, rolurilor, materialelor folosite. Profesorul monitorizează și evaluează.
8. **Feed-back:** obținut de la colectivul profesoral, de la colegi (aprecieri, întrebări, schimb de idei, etc). Autoevaluarea.

Managementul proiectului

Managementul timpului

Proiectul a fost complex și a necesitat o perioadă mai lungă de timp. Astfel am stabilit:

- Un orar al proiectului (prima săptămână pentru formarea deprinderilor, a doua pentru împărțirea rolurilor și stabilirea obiectivelor, patru săptămâni pentru documentare și două pentru editare și prezentare)
- Am stabilit ca toate activitățile de formare a deprinderilor de utilizarea a programului Power Point și a tehnicilor de documentare să fie realizate în clasă.
- Activitățile de documentare și redactare au fost realizate atât în clasă, cât și acasă.
- Prezentare a proiectului s-a realizat la școală.

Managementul materialelor

Profesorul a oferit și sugerat surse de informare care să nu depășească modul de înțelegere al elevilor.

Sursele au fost și în limba maternă, deoarece am considerat că folosirea lor este de două ori mai valoroasă: o dată pentru că a stimulează elevii să folosească resurse aflate la îndemână, a doua oară pentru că îi pune în situația de a selecționa informația pe care apoi o transpun în limba străină. Cu ajutorul elevilor, profesorul a realizat o bază de date, de imagini, articole de reviste, filme, dezvoltându-le astfel abilitatea de organizare a informației.

Managementul clasei

Profesorul

- și-a pregătit cu grijă activitatea;
- a folosit consecvent tehnicile de lucru (formarea grupelor, activități individuale și în grup);
- a determinat elevii să gândească;
- nu i-a zorit în desfășurarea activităților.

Corelarea obiectivelor proiectului cu standardele curriculare naționale

Așa cum am menționat anterior, proiectul “Animale pe cale de dispariție”, favorizează atingerea obiectivelor din Curriculum național atât la disciplinele Limba română, Limba engleză, cât și la Cosiliere și orientare. A fost aplicat la o oră de Consiliere și orientare fiind atinse cu succes următoarele obiective:

Elevii au fost capabili să:

1. Să identifice calitățile mediului necesare vieții sănătoase;
2. Să înțeleagă relația dintre om și mediu, interdependența dintre calitatea mediului și calitatea vieții;
3. Să manifeste în comportament atitudinea de respect față de mediu;
4. Să se implice responsabil în acțiuni de protecție a mediului;
5. Să aplice principiile drepturilor omului în acțiunile de protecție a mediului.

La disciplina Limba engleza au fost atinse următoarele standarde curriculare

OBIECTIVE CADRU	STANDARDE
1. Dezvoltarea capacității de receptare a mesajului oral	S.1 Desprinderea semnificației globale a unui mesaj ascultat și discriminarea informațiilor esențiale de cele neimportante S.2 Desprinderea sensului cuvintelor prin raportare la semnificația mesajului ascultat
2. Dezvoltarea capacității de exprimare orală	S.3 Construirea unui mesaj oral pe o temă dată în funcție de diferite situații de comunicare
3. Dezvoltarea capacității de receptare a mesajului scris	S.9 Desprinderea sensului cuvântului prin raportarea la contextul mesajului scris
4. Dezvoltarea capacității de exprimare scrisă	S.15 Respectarea, în redactarea unui text, a regulilor de despărțire a cuvintelor în silabe, a normelor de exprimare corectă, a regulilor ortografice și de punctuație studiate

Ghid de cercetare

Notițele Biologului:

Animal: Zimbrul

În calitate de biolog, intră în atribuția ta să găsești următoarele informații care vor servi la pregătirea prezentării în grup.

1. **Ce știți despre aceste animale: zimbrii?**
2. **Unde îi găsim?**
3. **Cu ce probleme se confruntă aceste animale?**

Notițele Autorităților:

Animal: Zimbrul

În calitate de reprezentat al autorităților naționale și locale, intră în atribuția ta să găsești următoarele informații care vor servi la pregătirea prezentării în grup.

1. **De ce vânează oamenii zimbrii?**
2. **Numărul zimbrilor uciși este în creștere sau în scădere?**
3. **Ce putem face pentru ai salva?**

Notițele Pădurar:

Animal: Zimbrul

În calitate de pădurar, intră în atribuția ta să găsești următoarele informații care vor servi la pregătirea prezentării în grup.

1. Ce fel de proiecte ați propune pentru a proteja viața sălbatică?
2. Ce efecte vor avea/ au aceste proiecte?
3. Îmbunătățesc și protejează ele cu adevărat viața animalelor sălbatice?

Notițele Voluntar:

Animal: Zimbrul

În calitate de voluntar, intră în atribuția ta să găsești următoarele informații care vor servi la pregătirea prezentării în grup.

1. Care sunt dezastrele naturale și cele cauzate de omnire?
2. Putem proteja animalele de aceste dezastre?
3. Cum putem proteja animalele bolnave sau bătrâne?

SURSE BIBLIOGRAFICE

Enciclopedii:

1. *Microsoft Encarta for Kids 2008*

Paginii web:

1. http://www.vanatoripark.ro/zimbrul_ro.html
2. <http://stirileprotv.ro/locale/24/cinci-zimbri-au-fost-donati-unei-rezervatii-din-brasov.html>
3. http://www.apmdb.ro/download/starea_mediuului/Raport%20stare%20mediu%20Dambovita%202004/BIODIVERSITATEA_2004.htm
4. <http://www.doerr.ro/ro/zimbruma.htm>
5. <http://ro.wikipedia.org/wiki/Zimbru>

Cărți:

1. *1000 de miracole ale naturii*, Editura Reader's Digest, București
2. *Descoperiți Minunile Lumii*, Editura Reader's Digest, Bucure

Grilă de observare sistematică

Grupul: Apărătorii zimbriilor

Nr crt.	Elev	Implicare	Creativitate	Acuratețe	Prezentare
1	- Biolog	Foarte bine	Foarte bine	Foarte bine	Foarte bine
2	- Reprezentantul autorităților locale	Foarte bine	Foarte bine	Foarte bine	Foarte bine
3	- Pădurar	Suficient	Bine	Bine	Suficient
4	- Voluntar	Foarte bine	Foarte bine	Foarte bine	Bine

Barem de notare

Animale pe cale de dispariție- de ce?

Rubrica Power Point

CATEGORIA	4	3	2	1
-----------	---	---	---	---

Conținut	Acoperă tema în profunzime cu detalii și exemple. Cunoașterea subiectului este excelentă.	Conține cunoștințe esențiale despre temă. Cunoașterea subiectului pare a fi bună.	Include informații esențiale despre temă, dar există una sau două erori.	Conținutul este minimal SAU sunt câteva erori
Organizare	Conținutul este bine organizat folosind titluri și liste cu marcatori care să-l grupeze pe teme.	Folosește titluri sau liste cu marcatori, dar organizarea în general a temelor este defectuoasă.	În cea mai mare parte conținutul este organizat logic.	Nu există o structură logică sau clară în organizare, doar o mulțime de fapte.
Prezentare	Bine documentată cu o prezentare cursivă care reține atenția auditoriului.	Documentată și cu o prezentare destul de cursivă care reține atenția în cea mai mare parte a timpului.	Prezentarea nu este cursivă, dar reușește să mențină interesul atenției în cea mai mare parte a timpului.	Prezentarea nu este cursivă și se pierde adeseori atenția auditoriului.
Surse	Sunt prezentate sursele tuturor informațiilor colectate pentru grafice, fapte și citate. Toate sunt documentate și în formatul dorit.	Sunt prezentate sursele tuturor informațiilor colectate pentru grafice, fapte și citate. Cele mai multe sunt documentate și în formatul dorit.	Sunt prezentate sursele informațiilor colectate pentru grafice, fapte și citate, nu sunt documentate și în formatul dorit.	Nu sunt prezentate sursele informațiilor colectate sau sunt foarte puțin prezentate..
Ortografia	Nu există greșeli de gramatică sau ortografie.	Trei sau mai puține greșeli de ortografie și/sau gramatică.	Patru greșeli de ortografie și/sau gramatică.	Ma mult de patru greșeli de ortografie și/sau gramatică.

Note și comentarii:

BIBLIOGRAFIE

1. **Pamfil, Alina**, *Limba și literatura română în gimnaziu. Structuri didactice deschise*, Editura Paralela 45, București, 2003.
2. **Parfene, Constantin** *Metodica studierii limbii și literaturii române în școală*, Ed. Polirom, Iași, 1999.
3. **Goia, Vistian**, *Ipostazele învățării. Limba și literatura română*, Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 1999.
4. **Pintilie, Mariana**, *Metode moderne de învățare-evaluare pentru învățământul preuniversitar*, Editura Eurodidact, Cluj-Napoca, 2002

SUMMARY

*Authors: prof. Bularca Liliana și prof. Tohănean Ioan Cristian
School "Mihail Sadoveanu", Întorsura Buzăului, Covasna*

The project was conceived as a way of learning by doing for the purpose of the formation of an independent, practical and creative human being. This method was initiated by Professor John Dewey. John Cerghit noted that the project becomes, in modern teaching, a research-oriented on a well-defined purpose and achievement aim of involving both scientific research and practical approach. The project is a prediction of what is desired.

It is a complex endeavor. It starts during school hours, but it continues for days or weeks and ends with a presentation or a class discussion. The theme is chosen by the teacher and should be exciting and accessible to students. During planning is anticipated the result of the research, execution paths, materials and means.

PROJECT: Endangered Animals, why?

The project aim

Romanian and English language learning in the current Romanian educational system has for an object the communication. It is achieved by simulating real life situations or directed exercises. We opted for this project activity because it connects learning, based on a highly individualized mechanism and its use, as a social pregnant process. This project directs student learning effort for his general education culture. It offered students the opportunity to use at Romanian and English classes their knowledge and working techniques acquired from other disciplines (Geography, Biology, History, Social sciences, etc.)

This activity is pregnant student-centered, giving him the opportunity to assemble a personal vision, the knowledge he has about endangered animals and such an answer key questions: "What can I do with what I learned school to improve my standard of living and protect the life of the planet?"

ANIMAL EXTINCTION PROJECT

Research Guide

Wildlife Biologist Notes:

Animal:.....

As a wildlife biologist, you are going to find the following information about wildlife to realize the group project.

1. **What do you know about these animals: Bison, Tigers, Red squirrels, Whales, Elephants, Polar bears?**
2. **Where can you find them?**
3. **What dangers/problems do they face?**

Wildlife Authorities Notes:

Animal:.....

As a wildlife biologist, you are going to find the following information about wildlife to realize the group project.

1. **Why do people hunt Tigers, Red squirrels, Whales, Elephants, Polar bears?**

2. Is the number of Tigers, Red squirrels, Whales, Elephants, Polar bears killed going up or down?
3. What can we do to save them?

Wildlife Conservation Officer Notes:

Animal:.....

As a wildlife biologist, you are going to find the following information about wildlife to realize the group project.

1. What kind of projects will you propose to apply to improve the wildlife protection?
2. What are the effects of the projects in which you are involved?
3. Will they improve and protect the wildlife or wilderness area?

Systematic observation grill

Group: Protectors of European Bisons

Nr crt.	Student	Involvement	Creativity	Accuracy	Presentation
5.	Wildlife biologist	Very well	Very well	Very well	Very well
6.	- Wildlife authorities	Very well	Very well	Very well	Very well
7.	- Wildlife conservation officer	Sufficient	Very well	Very well	Sufficient
8.	- Wildlife volunteer	Very well	Very well	Very well	Well

ELEMENTE DE DEONTOLOGIE A EVALUĂRII ÎN CONTEXTUL CREȘTERII CALITĂȚII ACTULUI EDUCAȚIONAL

PROPUNATORI: BURCI ILEANA, CERNICA AGNES

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "MIHAIL SADOVEANU" ÎNTORSURA BUZĂULUI, COVASNA

Activitatea fundamentală în unitățile școlare o reprezintă procesul instructiv-educativ. În cadrul procesului instructiv-educativ, evaluarea joacă un rol foarte important. În ziua de astăzi tendința activității de evaluare este, într-un mod tot mai accelerat, către o evaluare modernă și această datorită mai multor factori. Sistemele de învățământ au un rol tot mai crescut în evoluția națiunilor. De asemenea îmbogățirea rezultatelor din pedagogie, psihologie, sociologie influențează într-un grad tot mai ridicat procesul de învățământ. Are loc tot mai mult transferul în domeniul învățământului a ideilor promovate de teoria comunicării, teoria informației etc.

Modernizarea evaluării este vizibilă în ultimii ani datorită mai multor aspecte întâlnite:

- apariția unor noi concepte : evaluare formativă, evaluare comparativă, evaluare criterială
- au apărut noi specializări : teoria evaluării, tehnici și instrumente de evaluare
- au apărut în ultimii ani noi metode de evaluare : portofoliul, autoevaluarea etc.
- în procesul de evaluare accentul s-a deplasat de la evaluarea produselor evaluării la evaluarea procesului care a condus la rezultatele obținute
- acordarea unei importante tot mai mari evaluării formative

Putem spune astfel că teoria a acumulat achiziții importante în ultimii ani dar practică evaluării este mult rămasă în urmă. Este nevoie de timp pentru că evaluarea modernă să pătrundă în

toate școlile.În primul rând trebuie schimbată mentalitatea cadrului didactic, acesta trebuie impulsionat să treacă de la metodele tradiționale de evaluare către cele moderne.Cadrul didactic trebuie motivat să schimbe metodele de evaluare , el trebuie să înțeleagă necesitatea modernizării și în acest domeniu.În acest sens foarte utile sunt toate cursurile la care pot participa cadrele didactice , informațiile furnizate de lucrările de specialitate , cărțile, revistele , internetul etc.

Profesorul are o răspundere mare în ceea ce privește realizarea unei evaluări cât mai corecte a elevilor.Prin activitatea de evaluare profesorul obține informații necesare pentru a vedea dacă investițiile realizate în educație au fost eficiente .De asemenea se poate stabili ce mai trebuie făcut în acest sector al educației pentru realizarea unui real progres.De asemenea o evaluare corectă , realizată cu responsabilitate , ne furnizează informații despre calitatea pregătirii absolvenților de pe diferite trepte ale sistemului de învățământ.Rezultatele evaluării sunt de asemenea foarte utile în selectarea elevilor , a absolvenților pentru o nouă treaptă de școlarizare sau pentru integrarea în piață muncii.

Profesorul de matematică trebuie să înțeleagă și el că omenirea a evoluat , că școală pregătește astăzi elevii care vor deveni adulți într-o lume a viitorului cu mult schimbă față de cea de acum.La matematică se pot aplica cu succes metode de evaluare complementare cum ar fi : autoevaluarea , referatul , investigația etc.Se poate observa că elevii sunt mult mai atrași de acele ore de matematică ce implementează tehnici noi de predare , învățare și evaluare.Dacă nu urmărim să ținem pasul cu tot ce este modern în procesul de învățământ și deci inclusiv și în evaluare , riscăm să creem o prăpastie tot mai mare între noi profesorii și elevi. Deja se remarcă faptul că mulți elevi stăpânesc mult mai bine decât mulți dintre profesori utilizarea calculatorului , navigarea pe internet și tot ce ține de tehnică nou apărută.

Evaluarea realizată de către cadrul didactic este o activitate complexă .Evaluarea trebuie să evidențieze dacă rezultatele învățării sunt în concordanță cu obiectivele operaționale propuse.De asemenea , între evaluare și predare profesorul trebuie să realizeze o conexiune strânsă.Astfel activitatea de predare-învățare trebuie să se regleze în funcție de rezultatele școlare . Procesele de evaluare trebuie să impulsioneze activitatea de predare și învățare.Iată că între cele două componente , predare-învățare și evaluare trebuie să existe o legătură strânsă.

Procesul de evaluare trebuie să țină seamă într-o mare măsură de cel evaluat și anume de modalitățile prin care rezultatele procesului de evaluare reflectă aspirațiile elevului.De asemenea aprecierea rezultatelor elevului trebuie făcută și în funcție de efortul pe care acesta îl investește pentru pregătirea unei probe de verificare a cunoștințelor , a unui examen etc.

Evaluarea trebuie să aibă în primul rând caracteristică obiectivității.Profesorul trebuie astfel să aibă capacitatea să se detașeze de șine însuși, să nu se lase influențat de anumiți factori care îi pot conferi o notă de subiectivitate . Astfel ,profesorul trebuie să evite să evalueze un elev în funcție de notele obținute de acesta anterior.Și profesorul de matematică , dacă nu este atent la evoluția sau involuția unui elev , este tentat uneori , să noteze elevul în funcție de nivelul de cunoștințe cu care cel evaluat a obișnuit de-a lungul timpului pe evaluator.La evaluarea orală un elev de notă 6 de exemplu poate obține uneori cu greu să zicem notă 9 chiar dacă elevul a înregistrat progrese vizibile și parcă uneori primește mai greu o notă mai mare.La fel cum se poate întâmpla că un elev bun de 9 sau 10 să fie iertat mai ușor dacă greșește sau este surprins la o oră că nu a învățat și această în virtutea faptului că este cunoscut că un elev silitor.Sunt cazuri când astfel de greșeli ale profesorului evaluator sunt

sesizate de ceilalți elevi , moment în care profesorul trebuie să sesizeze eroarea în evaluare și să o remedieze.

Și în evaluarea probelor scrise pot apărea erori în evaluare când profesorul nu este suficient de obiectiv. Astfel profesorul se poate lăsa influențat de numele elevilor , de ordinea lucrărilor. Se poate întâmpla că la primele lucrări corectate profesorul să fie mai exigent , că apoi să devină în notare mult mai îngăduitor sau invers la început să dea note sensibil mai mari , că apoi să evalueze cu note mai mici și acesta chiar dacă respectă baremul de corectare și notare. Acesta se întâmplă la acei itemi care permit o anumită interpretare. La matematică de exemplu , după ce a corectat mai multe lucrări , profesorul poate hotărî să acorde să zicem un punct în plus elevului la un anumit item , ceea ce nu a făcut încă de la prima lucrare corectată. Se impune atunci o recorectare a tuturor lucrărilor pentru o evaluare uniformă.

Pentru a corecta erorile din evaluare este necesară intercomunicarea profesor-elev, analiză în echipă și interevaluarea. Profesorul de matematică are posibilitatea să realizeze activități de evaluare în care să fie angrenați toți elevii. De exemplu se pot da probe scrise de exemplu cu itemi obiectivi care apoi să fie corectate pentru fiecare elev de către colegul lui de bancă. Este o activitate dinamică ce solicita elevul și care ridică mai multe probleme elevului care corectează. S-a remarcat această din întrebările pe care elevul evaluator le adresează profesorului în timpul procesului de evaluare. Elevul este în față unor situații în care cere ajutorul profesorului care coordonează activitatea. După care urmează confruntarea între cei doi colegi de bancă ce sunt în același timp evaluatori și evaluați.

Atunci când profesorul de matematică realizează evaluarea unor probe scrise și acordă note acestora, este foarte important că înainte de a consemna notele elevilor în catalog , să fie solicitați elevii să-și autoevalueze lucrarea și să solicite lămuriri, dacă este cazul, profesorului. Este posibil uneori că profesorului să-i scape ceva în corectare și atunci este binevenită atenționarea elevului evaluat.

O metodă de evaluare care stabilește evoluția elevului este că profesorul să dea elevilor de-a lungul a trei ore de curs consecutive câte un test de evaluare de 10-15 minute care să testeze cunoștințele din aceeași unitate de învățare și care să aibă aceeași structură a itemilor. De exemplu la clasă a VII-a formulele de calcul pentru ariile triunghiurilor și ale patrulaterelor. După cele trei teste de evaluare elevul este pus în situația să observe dacă a înregistrat sau nu progrese la lecția respectivă.

Dacă este să ne referim la concursurile școlare , la examenele naționale , se remarcă mai multe aspecte. Atât membrii comisiilor de examen cât și profesorii evaluatori trebuie să desfășoare o activitate responsabilă care să asigure o evaluare cât mai obiectivă a elevilor. Astfel este necesară o supraveghere obiectivă , atentă , responsabilă pentru a asigura o evaluare uniformă în toate unitățile de învățământ. Cadrele didactice care supraveghează elevii în timpul examenelor trebuie să înțeleagă că nu este cazul să permită elevilor să colaboreze în timpul examenelor. În acest sens ar fi utilă că supravegherea elevilor dintr-o școală să se facă de către cadrele didactice care nu predau în aceeași unitate școlară. Cu toate că asigurarea supravegherii cu cadre didactice din alte școli ar presupune o activitate de organizare mai complicată, totuși, în acest mod, s-ar elimina suspiciunea că elevii au fost ajutați de profesorii din școală în care învață.

Pentru realizarea unei activități corecte de evaluare în cadrul examenelor naționale este necesar că toți cei implicați în această activitate de la profesori asistenți , profesori evaluatori și până la președinții de comisii să cunoscă foarte bine și să respecte întocmai metodologia de desfășurare a examenelor. Să nu uităm că noi cadrele didactice pregătim elevii pentru viață și suntem modele pentru

ei. De aceea trebuie să ne prezentăm în fața lor ca persoane corecte, responsabile și obiective. În caz contrar elevii, viitorii adulți de mâine, învață de la noi că în viață nu este nici o problemă dacă ești imoral, incorect și iresponsabil.

Profesorul evaluator trebuie să desfășoare o activitate cât mai corectă în timpul procesului de evaluare. Corectura lucrărilor trebuie să fie independentă, într-o atmosferă propice desfășurării activității de evaluare. Profesorul evaluator să nu fie constrâns de timpul, de necesitatea desfășurării și a altor activități școlare sau personale.

În lucrarea sa « L'Évaluation dans l'école, Nouvelles pratiques, 1999 », Louis M. Belair spune că orice cadru didactic trebuie să răspundă la următoarele întrebări :

1. De ce evaluez ?
 - Pentru a obține informații privind învățarea de către elev?
 - Pentru că doresc să ajut elevii care au dificultăți ?
 - Pentru că elevul are nevoie ?
 - Pentru a analiza greșelile lui ?
2. Cum evaluez ?
 - Prin examene, prin teste ?
 - Prin observații continue ?
 - Prin mai multe tehnici sau prin una singură ?
3. Cui servește evaluarea ?
 - Elevului ?
 - Profesorului ?
 - Părinților ?
 - Menținerii disciplinei ?
 - Societății ?
4. Ce doresc să evaluez ?
 - Cunoștințe ?
 - Atitudini și comportamente ?
 - Procesul învățării ?
 - Produsul învățării ?

În concluzie, referindu-ne la caracteristicile actuale ale conceptului de evaluare putem spune că evaluarea nu este un scop în sine ci un mijloc în slujba progresului elevului care trebuie astfel stimulat pentru a-și construi viitorul.

ELEMENTS OF ETHICS OF ASSESSMENT IN THE CONTEXT OF IMPROVING THE QUALITY OF THE EDUCATIONAL

In schools, the fundamental activity is the educational process. In the educational process, assessment plays a very important role. It takes time to break that modern evaluation in all schools. Also an accurate assessment, conducted responsibly, we provide information about the quality of training of graduates from different levels of the education system.

Evaluation processes need to boost teaching and learning. Between the two components, teaching-learning and assessment must be a close connection.

An assessment must first feature subjectivity. In his book "L'école dans l'évaluation, Nouvelles pratiques, 1999» Louis M. Belair says that any teacher must answer the following questions:

1. Why do I evaluate?

To obtain information about the student learning? Because I want to help students who have difficulty? For the students in need? To analyze his mistakes?

2. How do I rate?

The examinations, the test? The observations continue? Through several techniques or only one?

3. Who serves an assessment?

Students? Teachers? Parents? Maintain discipline? Society?

4. What I want to evaluate?

Knowledge? Attitudes and behaviors? Learning process? Learning product?

In conclusion, referring to the current characteristics of evaluation we can say that the evaluation is not a purpose in itself; it is a mean in the service of the student's progress to be so stimulated and to build his or her own future

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE

PROF. CATRINA CATELUȚA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1

LOC. FLOREȘTI/JUD. GIURGIU

Evaluarea este o componentă esențială a activității de învățământ în general, a procesului didactic, în special. Evaluarea nu trebuie confundată cu notarea, care este o apreciere cu caracter global privind mai mult cantitatea și exactitatea unor informații reproduse și mai puțin calitatea demersului intelectual realizat de elev.

Din punct de vedere istoric, metodele pot fi clasificate în metode tradiționale și metode moderne sau alternative. Sunt numite metode tradiționale deoarece au fost consacrate în timp și sunt utilizate cel mai frecvent deoarece acestea asigură cadrului didactic un control mare asupra nivelului de pregătire a clasei, o apreciere amănunțită, o ierarhizare, dar și o sancționare.

Metodele de evaluare alternative sau moderne indică faptul ca acestea s-au impus în practica școlară în ultimii ani și că se utilizează ori în locul, fie simultan ori în completarea celor tradiționale.

Metodele alternative de evaluare cel mai frecvent folosite la ora actuală în învățământul românesc sunt:

☐ ☐ ☐ ☐ Observarea sistematică a activității și comportamentului elevilor în timpul activităților didactice;

☐ ☐ ☐ ☐ Referatul;

☐ ☐ ☐ ☐ Portofoliul;

☐ Proiectul;

☐ Autoevaluarea.

Evaluarea și autoevaluarea constituie etape obligatorii în activitatea de învățare, atât ca momente de măsurare a progreselor elevului, cât și ca momente de apreciere a eforturilor și a eficienței activităților pedagogice ale profesorului.

Autoevaluarea este chiar procesul de evaluare formativă. Funcția sa este de a permite o transformare, o corectare nu a rezultatelor, ci a demersurilor elevilor, a proceselor pe care aceștia le utilizează și a manierei în care își înțeleg activitatea.

Măsurarea și aprecierea rezultatelor școlare se prezintă ca un proces cu numeroase operații realizate în trei etape și anume:

- ❖ examinarea;
- ❖ cunoașterea rezultatelor;
- ❖ aprecierea.

Verificarea și aprecierea rezultatelor pot fi plasate în oricare moment sau unitate de timp din structura lecțiilor, dacă se urmărește acest scop.

O evaluare riguroasă începe cu stabilirea obiectivelor operaționale, bază certă, pentru stabilirea concretă a modalităților de evidențiere a randamentului școlar. În cazul în care avem de-a face cu obiective performante, ca să ajungem la concluzia că performanțele minime admise sunt satisfăcătoare, trebuie să măsurăm rezultatele dobândite în raport cu anumite criterii minime de performanță dinainte fixate pentru fiecare probă.

În același timp putem prevedea și performanțele maxime specifice care indică nivelul cel mai ridicat ce poate fi atins de elevi în rezolvarea sarcinii.

Evaluarea la limba și literatura română se poate realiza având ca scop criterii calitative sau cantitative care pot varia în funcție de calitatea învățării, de complexitatea obiectivelor și de capacitatea de asimilare a elevilor.

După modalitatea de exprimare, evaluarea poate fi: orală sau scrisă

După modul de adresare: frontală, individuală, combinată

După modul de integrare în procesul didactic, se conturează trei forme de evaluare:

- evaluare inițială;
- evaluare sumativă;
- evaluare continuă.

Evaluarea inițială este menită să stabilească nivelul de pregătire a elevilor la începutul unei activități. Această modalitate de evaluare este stipulată și în programa actuală, cerându-se actualizarea, sistematizarea și aprofundarea cunoștințelor anterioare, ca etapă necesară, obligatorie în asimilarea noțiunilor și a categoriilor noi. Se efectuează la începutul unui ciclu de învățământ sau la începutul unui an școlar.

Evaluare sumativă - în acest moment se pot evalua complet competențele ce s-au format pe parcursul întregului ciclu de lecții sau capitol. Evaluarea sumativă este realizată prin verificări pe parcursul programului și o estimare globală, de bilanț a rezultatelor pe perioade lungi, în general corespunzătoare semestrelor sau anului școlar.

Evaluarea continuă permite cunoașterea după fiecare unitate de instruire a efectelor acțiunii didactice, identificarea neajunsurilor și adoptarea unor măsuri de recuperare sau corectare a unor erori constatate. În felul acesta, această modalitate de evaluare constituie un mijloc eficace de prevenire a situațiilor de eșec.

În verificarea vocabularului dobândit în lecții de către elevi, trebuie pornit de la obiectivele instructiv-educative prevăzute de programa școlară pentru clasele V-VIII la obiectul limba română.

Elevii clasei a VI-a vor demonstra la sfârșitul anului școlar că au deprinderi:

- ✚ de utilizare a relațiilor de sinonimie, antonimie, omonimie în organizarea mesajului oral.
- ✚ de identificare a modurilor de expunere într-un text epic și a procedeelor de expresivitate artistică într-un text liric;

- ✚ de citire conștientă, fluentă și expresivă, prin împărțirea textului pe fragmente, alcătuirea planului de idei și relatarea conținutului textului narativ;
- ✚ de asemenea ei trebuie să știe să stabilească sensul unor cuvinte utilizând glosarul din manual sau dicționarul și să utilizeze cuvintele în contexte noi;
- ✚ să-și adapteze vorbirea la diferite situații de comunicare dialogată și monologată;
- ✚ să manifeste interes pentru lectura supusă, să respecte ortografia și punctuația într-un text propriu;
- ✚ să așeze corect în pagina caietului textele scrise, respectând scrierea cu alineate și spațiul liber dintre cuvinte.

În sfârșit, elevii absolvenți ai ciclului gimnazial vor dovedi că:

- ✚ știu să precizeze sensul propriu și pe cel figurat al cuvintelor din textele studiate, utilizându-le în contexte noi;
- ✚ să povestească oral texte narative pe baza momentelor subiectului și să stăpânească tehnica redactării în scris a rezumatului unui text literar sau nonliterar;
- ✚ să utilizeze un lexic diversificat, recurgând la categoriile semantice studiate și la mijloacele de îmbogățire a vocabularului, pentru exprimare nuanțată.

Verificarea vizează mai multe forme și procedee de examinare:

- observarea curentă a comportamentului de învățare al elevilor în timpul lecțiilor permite cunoașterea interesului lor pentru studiu;
- diferite tipuri de probe (orale, scrise și practice);
- analiza rezultatelor diferitelor activități ale elevilor.

Probele scrise aplicate la limba și literatura română pot fi:

- lucrări de control curent, cu caracter predictiv-formativ (teste de evaluare);
- lucrări de control periodic cu caracter sumativ (teste de evaluare sumativă);
- lucrări care cuprind probleme ce sintetizează activitatea unui semestru (teza);
- exerciții de compunere.

Aplicarea probelor de control care să pună în evidență realizarea obiectivelor prevăzute de programă se face pe tot parcursul anului școlar, la sfârșitul acestuia și la începutul anului școlar următor. În timpul anului școlar probele vizează materia parcursă în cadrul unei părți din programă, temă sau capitol.

Evidențind nivelul de cunoștințe ale elevilor, probele permit intervenții prompte în vederea remedierii lipsurilor constatate, astfel încât să se poată trece la studiul temei următoare în condiții optime, cu întreaga clasă.

Pentru verificarea orală, metodele și procedeele utilizate sunt: conversația, exercițiul oral, lectura, povestirea, expunerea, rezumatul, dialogul.

Pentru verificările scrise, în cadrul textelor formative sau sumative, metodele și procedeele pot fi: exercițiul scris, chestionarul, orice tip de compunere scrisă. Formele de activitate prin care se realizează, în cel mai înalt grad, evaluarea vocabularului elevilor sunt compunerile și exercițiile originale. Compunerile redau într-o formă personală idei proprii, implică un act individual de creație.

Nivelul originalității unei compuneri realizate de elevi, este determinat, de felul compunerii respective, angajându-se în diferite moduri imaginația creatoare a elevilor. Elementele de creație, originale, de compoziție, caracterizarea unui personaj, rezumarea unui text literar, trebuie să reprezinte criteriul principal de evaluare a tuturor lucrărilor pe care elevii le realizează, fie în clasă, fie acasă, atât oral, cât și scris.

Compunerile realizează pe de o parte o sinteză a tot ce învață elevii la comunicare, la literatură, precum și la celelalte obiecte de învățământ mai ales sub raportul corectitudinii exprimării. Pe de altă

parte, ele constituie cel mai nimerit prilej de valorificare a experienței de viață a elevilor, de manifestare a imaginației și fanteziei lor creatoare.

Prin compunere, elevii își enunță în special ideile, sentimentele, impresiile proprii, ca exerciții complexe, ce mijlocesc legătura dintre cunoștințele de limbă și cele de lectură, precum și legătura dintre dezvoltarea gândirii și dezvoltarea exprimării.

Compunerile gramaticale reprezintă forma cea mai complexă de exercițiu creator, deosebit de utilă pentru cultivarea deprinderilor de exprimare corectă. Ele se concretizează printr-un grad mai mare de participare activă, conștientă și creatoare a elevilor, urmărind dezvoltarea exprimării elevilor și aplicarea unor reguli gramaticale. Se abordează la toate clasele gimnaziale oral și scris.

Proiectul reprezintă o metodă complexă de evaluarea, deoarece implică abordarea completă a unei teme și cuprinde de obicei și o parte practică experimentală. Proiectul poate fi realizat atât individual cât și în grup și necesită o perioadă mare de timp pentru realizare.

Această formă de evaluare este preferată în ultimii ani de elevi deoarece aceștia au posibilitatea să conceapă un proiect pe un subiect care îi interesează, astfel aceștia sunt foarte motivați să realizeze un proiect bun și nu percep această metodă ca fiind una de evaluare. Proiectul permite astfel evaluarea unor capacități superioare ale elevilor, atitudini, aptitudini, deprinderi:

- ✚ capacitatea de a selecta informațiile utile în vederea realizării proiectului;
- ✚ capacitatea de a identifica și utiliza metode de lucru adecvate îndeplinirii obiectivelor;
- ✚ abilitatea de a finaliza un produs;
- ✚ lucru în echipă (în cazul proiectelor în echipă);
- ✚ capacitatea de a susține proiectul realizat, evidențând aspectele relevante.

Printre avantajele utilizării proiectului ca modalitate de evaluare se numără faptul că stimulează creativitatea, crește încrederea elevului în forțele proprii, dezvoltă abilități de gestionare a timpului, a emoțiilor (prin suținerea repetă a proiectelor în fața clasei), dezvoltă capacitatea de a lucra în echipă. Faptul că necesită mult timp pentru organizare, desfășurare și evaluare, existând astfel riscul ca interesul elevului față de proiect să scadă, reprezintă cel mai mare dezavantaj al acestei metode.

Autoevaluarea constituie un mijloc de formare a elevilor, după cum capacitatea de autoapreciere adecvată a rezultatelor obținute este rezultatul acțiunii pedagogice.

Tehnicile folosite în scopul educării aptitudinii de autoapreciere sunt variate:

- notarea în colaborare cu alții;
- autonotarea controlată;
- notarea reciprocă.

Preocupările pedagogilor în direcția perfecționării proceselor fac parte din eforturile vizând un obiectiv mai larg și anume creșterea continuă a eficienței activității didactice, evaluarea rezultatelor reprezentând o condiție necesară pentru realizarea unui proces didactic reușit.

Evaluarea randamentului școlar are în vedere nu numai elevul, ci și activitatea profesorului. Comparând rezultatele obținute de elevi cu obiectivele instructiv-educative, profesorul apreciază eficiența metodelor și procedeele folosite și se preocupă de optimizarea procesului de predare-învățare.

Bibliografie

1. Cerghit, Ioan, *Metode de învățământ*, Editura Polirom, Iași, 2001
2. Cucoș, Constantin, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 1996;
3. Cucoș, Constantin (coordonator), *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și gradele didactice*, Editura Polirom, Iași, 2005;

4. Damian, Miron- Alexandru, *Teoria și metodologia instruirii*, Editura Fundației România de Măine, București, 2001.
5. Sorin, Cristea, *Dicționar de pedagogie*, Grup Editorial Litera Internațional, Chișinău-București, 2000.

EVALUATION METHODS AND TECHNIQUES SUMMARY

Assessment with teaching and learning is an essential component of the educational process because it provides information about the it's quality and functionality.

The evaluation concept has evolved over time. At first it was an equal sign between evaluation and measurement, and pedagogy by objectives considered that the assessment involves the congruences between educational outcomes of students pre- operational objectives. Currently, evaluation involves making judgments about the value of learning by the student and the product.

Evaluation methods indicate the way in which the teacher assesses student performance, identify strengths and weaknesses of the educational process.

From a historical perspective, the methods can be classified into traditional (oral assessment, written evaluation and practical evaluation) and modern or alternative methods. Among the most used alternative methods include: project, portfolio, systematic observation of the student, the report, case study, essay, technique 3-2-1, the investigation, RAI, the interview method and self-assessment.

The project is a modern method of evaluation that allows students to develop their skills to work in a team, to organize, to efficiently manage the working time, the skills required more and more on the labour market. A big disadvantage of this method is that the evaluator can not know the exact contribution of each student in the project. Self-assessment is a means of training students as an appropriate estimate of the capacity of the obtained results that is the result of teaching.

For the verifications by the formative or sumative texts, methods and processes may be: the written questionnaire, any type of written composition. The forms of activity which is carried out in the highest degree, evaluation of students' vocabulary which are the essays original exercises. Essays play in a personal form their own ideas, involves an individual act of creation.

The compositions performs on the one hand a synthesis of all that teaches students to communication, literature, and other objects of education especially in terms of the correctness of the expression represents the best opportunity to experience student life, manifesting their creative imagination and fantasy.

By composing, students states in particular ideas, feelings, own impressions as complex exercises, which mediate the link between language skills and reading, and the link between the development of thought and speech.

Compositions represents the most complex grammatical exercise of creative skills particularly useful for cultivating proper expression. They are reflected by a greater degree of active, conscious and creative participation of the students, pursuing the development of student expression and application of grammar rules. It addresses to all classes of the secondary oral and writing.

School performance rating takes into account not only the student but also teacher activity. Comparing the results obtained by students of educational objectives, the teacher appreciate the efficiency of the methods and procedures used and is concerned with optimizing the teaching-learning process.

Evaluarea orală - Metodă tradițională de evaluare

Prof. Ciocîrlan Georgiana Silvia

Școala Gimnazială Nr. 1 Florești, Giurgiu, România

Din perspectivă modernă, evaluarea trebuie să însoțească procesul de predare-învățare.

Evaluarea orală permite realizarea acestui deziderat. Ea se realizează printr-o conversație pe baza căreia cadrul didactic stabilește cantitatea informației și calitatea procesului și a produsului activității de învățare în care a fost implicat elevul. Se cuvine să fie precizat că în primul caz, când se folosesc metode orale, nu se face abstracție totală de capacitățile de vorbire, iar atunci când se pune accentul pe aceste capacități, nu se face abstracție de cunoștințe. În sistemul școlar românesc, de regulă, se pune accentul pe evaluarea cunoștințelor și mai puțin pe capacitatea de exprimare verbală.

Exprimarea orală se realizează prin variate forme din care semnalăm:

a) conversația de verificare (întrebări/răspunsuri). Când inițiativa aparține profesorului evaluator, la sfârșitul conversației se comunică aprecierea cu privire la conținut, pe de o parte și la capacitatea de exprimare pe de altă parte;

b) interviul – alături de întrebări se pun în discuție și alte probleme, iar profesorul cedează inițiativa conducerii discuției. În acest caz, interviul dobândește caracterul unei discuții libere, permițând realizarea unei evaluări mai cuprinzătoare.

c) verificarea realizată pe baza unor imagini, scheme grafice pe care elevul este solicitat să le comenteze. Când acesta întâmpină unele dificultăți profesorul intervine cu ajutorul întrebărilor ajutătoare. Această metodă este folosită cu precădere la grădiniță și în cadrul învățământului primar, este adaptată particularităților de vârstă.

d) verificarea orală cu acordarea unui timp de pregătire a răspunsurilor, utilizată în condiții de examinare, mai ales, la absolvirea învățământului liceal și învățământul superior. În această situație se impune ca răspunsul să fie liber și nu citit. Se pune astfel în evidență un grad superior de stăpânire a subiectului.

e) citirea unor dialoguri incomplete și completarea acestora în așa fel încât să dovedească faptul că se stăpânește sensul adevărat.

În procesul evaluativ de tip oral, cea mai importantă metodă folosită este conversația euristică. Termenul provine din limba latină, de la cuvântul „conversațio”, compus din „con” care înseamnă „cu” și „versus” care înseamnă „întoarcere”. „Euristica” provine din grecescul „hemiskeen” care înseamnă „a afla”, „a descoperi”, „a găsi”. Această formă a conversației implică elevii, activ și interactiv, în realizarea de schimburi verbale profesor-elev și elev-elev. Ca structură elaborată, specifică de predare-învățare, **metoda conversației** angajează un sistem bine determinat de interacțiuni verbale profesor-elevi care stimulează producția intelectuală divergentă. Această metodă asigură învățarea prin descoperire.

Dacă ne raportăm la etapele tradiționale ale lecției, din perspectiva evaluării, conversația intervine îndeosebi în „reactualizarea” cunoștințelor, dar în egală măsură intervine și în „recapitulare” și „sistematizare”, în „verificare și apreciere”.

Conversația euristică „este o metodă didactică în care predomină acțiunea de comunicare orală, inițiată de profesor, orientată special pentru activizarea operațiilor logice ale gândirii elevului,

necesară în procesul de descoperire și de valorificare a cunoștințelor și capacităților proiectate conform obiectivelor, instituționalizată la nivelul programelor școlare” .

Conversația euristică nu poate fi folosită în situația în care materialul de învățat este absolut nou pentru elevi. Pentru a putea fi utilizată în procesul de învățare a unor date, aspecte, fapte, întâmplări, elevii trebuie să beneficieze deja de informații anterioare.

Din perspectivă modernă, metoda conversației euristice, „permite adaptarea autonomă a elevului la nivelul unui program de activitate care se modifică în funcție de rezultatele obținute”. Mecanismul desfășurării conversației euristice se întemeiază pe o succesiune de întrebări formulate și adresate cu abilitate de către cadrul didactic, în alternanță cu răspunsurile elevilor. Rezultatul acestui demers este reprezentat de „un nou salt pe calea cunoașterii”.

La baza conversației euristice stau întrebările. Acestea sunt instrumente (subinstrumente) elementare, cele mai uzuale, întâlnite deosebit de frecvent, în cele mai diverse situații evaluative, indiferent de modalitatea de evaluare. Problema fundamentală/esențială a perfecționării cadrului didactic constă în formularea întrebărilor și în structurarea răspunsurilor. În clasă, cotidian, întrebările formulate de cadrul didactic nu se soldează întotdeauna cu notări. Cel mai adesea, acestea fac parte integrantă dintr-o metodă de învățământ, și, în același timp, dintr-o evaluare formativă. Ele permit să se detecteze punctele de interes, să se verifice rapid gradul de înțelegere, să motiveze reflecția, să suscite activitatea în grup.

„Întrebarea reprezintă un moment indispensabil al activității mentale. Ca formă deosebită în care se exprimă gândirea, ea se situează la granița dintre cunoaștere și necunoaștere. Întrebările anticipează, în planul gândirii, operațiile de efectuat, mijlocesc trecerea de la o operație la alta, schimbă direcția gândirii, fac trecerea de la o cunoaștere imprecisă și limitată la o cunoaștere precisă și completă. **O întrebare este un instrument de obținere a informației**”.

Utilizarea conversației ca exercițiu euristic este condiționată de caracterul întrebărilor la care se face apel și la succesiunea acestora. „Întrebarea reprezintă un instrument didactic prețios, cu potențial pedagogic bogat atât pentru elev cât și pentru profesor. Dialogul autentic permite reducerea distanței afective și cognitive dintre cei doi parteneri. Dar întrebarea nu reprezintă numai un instrument de comunicare, ci și un instrument de predare-învățare-evaluare. Întrebarea reprezintă o veritabilă strategie de predare, învățare și evaluare”.

Întrebările selecționate/formulate trebuie să asigure activarea gândirii elevului, în diferite circumstanțe didactice : descoperirea, sistematizarea, consolidarea, evaluarea cunoștințelor și capacităților stabilite la nivelul unor obiective concretizate în programe specifice.

Avantaje ale evaluării orale

- Permite comunicarea deplină între cadrul didactic și elev, între acesta și clasă;
- Recuperează naturalețea și normalitatea unei relații specific umane;
- Favorizează dezvoltarea capacității de exprimare orală a elevilor;
- Asigurarea feed-back-ului este mult mai rapid;
- Oferă posibilitatea de a clarifica și corecta imediat eventualele erori sau înțelegeri ale elevului în raport cu un conținut specific;
- Permite flexibilizarea și adecvarea modului de evaluare prin posibilitatea de a alterna tipul întrebărilor și gradul lor de dificultate în funcție de calitatea răspunsurilor oferite de elev/elevi;
- Formularea răspunsurilor urmează logica unui discurs oral, ceea ce oferă mai multă libertate de manifestare a originalității elevului, a capacității sale de argumentare;

sau ascunsă, prezența de spirit, concentrarea atenției, demnitatea sau servilismul, prestigiul , șarmul etc.” ;

- În cazul unor discipline evaluare orală rămâne forma evaluativă esențială, întrucât se potrivește cel mai bine specificul acestora.

Dezavantaje ale evaluării orale

- Se realizează o „ascultare” prin sondaj;
- Gradul de dificultate a întrebărilor este diferit de la un elev la altul;
- Intervine o puternică varietate intraindividuală și interindividuală;
- Performanța elevului este afectată de starea sa emoțională în momentul răspunsului;
- Evaluarea orală oferă/asigură un grad scăzut de validitate și fidelitate;
- Se consumă mult timp în cazul în care se evaluează toți elevii;
- Examinările orale nu evaluează aceleași calități ca și probele scrise, în sensul că ceea ce știe elevul, deci cunoștințele acestuia, nu sunt singurele criterii care contează; intervin și alte criterii, ceea ce generează o mare variabilitate și instabilitate de la un candidat/elev la altul ;
- „ La oral se realizează o apreciere mai curând globală decât detaliată. Pentru o apreciere cât mai exactă din punct de vedere științific și mai echitabilă din punct de vedere moral, „ examinările trebuie să aibă la bază ghiduri detaliate, liste de verificare sau grile de apreciere”. Desigur, D. Morissette se referă în principal la evaluări cu funcții predominant sumative, chiar certificative, pentru că în cazul evaluărilor curente, în timpul orei, de regulă cadrul didactic procedează holistic, fără a avea întotdeauna criterii/repere clare „în ascultare”, verificare sau apreciere.
- Intervine o multitudine de variabile care afectează obiectivitatea ascultării orale; starea de moment a profesorului/evaluatorului, gradul diferit de dificultate a întrebărilor formulate, starea psihică a elevilor etc.;
- Evaluarea orală este impregnantă de subiectivism mai mult decât oricare dintre celelalte modalități de evaluare. În evaluarea orală se manifestă cu pregnanță factorii variabilității notării, în toată complexitatea lor : efectul de ordine, de contrast, halo, Pygmalion etc. ;
- Există riscul de a crea probleme, de a genera erori, mai ales dacă nu se planifică riguros desfășurarea evaluării orale ;
- Acest tip de evaluare solicită elevului să răspundă verbal la o sarcină transmisă cu sau fără elemente auxiliare de sprijin. Referitor la acest aspect, Hotyat consideră că „puțini sunt oameni/evaluatorii atât de stabili/echilibrați încât să țină balanța judecății lor la același nivel în ciuda oboselii” ;
- Evaluările realizate pe baza examinărilor orale prezintă un grad înalt de varietate intraindividuală (la același evaluator, dar în momente diferite) și interindividuală (de la un evaluator la altul);
- Realizează o evaluare prin sondaj, încât nu se face posibilă cunoașterea modului în care toți elevii stăpânesc un anumit conținut, au realizat anumite obiective etc. ;
- Obiectivitatea evaluărilor de acest tip este influențată de de gradul diferit de dificultate a întrebărilor formulate, de la un elev la altul, variația stării afective a examinatorului, comportamente evaluative diferite în momente diferite etc.
- Examenul oral nu poate evalua decât cu mare.

Metodele orale sunt folosite cu succes, mai ales la acele discipline care solicită dezvoltarea capacităților de exprimare orală. Efectele pozitive se produc asupra întregii clase, atât prin verificări frontale cât și individuale. Utilizarea acestor metode presupune un antrenament specific al profesorului în tehnica formulării întrebărilor precum și în aprecierea promptă a răspunsurilor.

Examinarea orală reprezintă un mijloc util și eficace de verificare operativă, evaluează mai multe aspecte ale performanțelor școlare decât alte metode.

BIBLIOGRAFIE

1. Bocoș, M., 2002, Instruirea interactivă, Presa Universitară Clujeană ;
2. Cerghit, I., 2008, Sisteme de instruire alternative și complementare, Editura Polirom, Iași ;
3. Cristea, S., 1998, Dicționar de termeni pedagogici, EDP ;
4. Cucoș, C., 2002, Pedagogie, Polirom, Iași ;
5. Landsheere, G., 1992, L'éducation et la formation, PUF, Paris ;
6. Manolescu, M., 2010, Teoria și metodologia evaluării, Editura Universitară, București ;
7. Morissette, D., 1993, Les examens de rendement scolaire, Les presses de l'Université Laval ;
8. Noveanu, E., 1997, Probleme de tehnologie didactică, EDP, București ;
9. Stoica, A., 2001, Evaluarea curentă și examenele. Ghid pentru profesori, Prognosis, 2001 ;

METODE ALTERNATIVE DE EVALUARE

prof. înv. primar Cofariu Elena

prof. înv. primar Graur Niculina Maria

Școala Gimnazială Ibănești-structura Ibănești Pădure

Loc. Ibănești, jud. Mureș

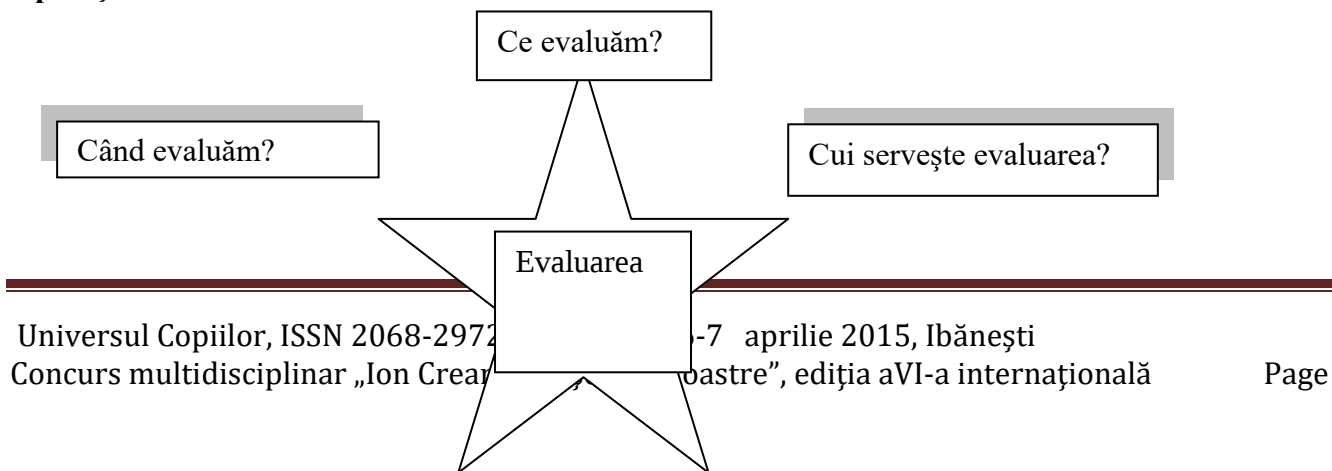
Evaluarea școlară a fost definită ca ”proces de obținere a informațiilor asupra elevului, profesorului însuși sau asupra programului educativ - și de valorificare a acestor informații în vederea elaborării unor aprecieri care vor fi utilizate la adoptarea unor decizii.”

(Terry Tenfrink)

Perfecționarea sistemului de evaluare vizează:

- subordonarea conținutului verificării și aprecierii față de finalitățile și exigențele învățământului formativ;
- diversitatea formelor și metodelor de evaluare;
- perfecționarea instrumentelor și tehnicilor de verificare a cunoștințelor și a deprinderilor;
- analiza rezultatelor verificării și reglarea procesului instructiv-educativ;
- ritmicitatea verificării;
- motivarea notării.

Operaționalizarea sistemului de evaluare:

Prin ce mijloace
evaluăm?

Pe cine evaluăm?

Funcțiile evaluării:

EVALUARE NORMATIVĂ	EVALUARE FORMATIVĂ
Funcția de verificare a cunoștințelor însușite, comparând ceea ce se observă cu o normă exterioară așteptată, cu un etalon referent	Funcția de sprijinire a elevilor să învețe. Se dă prilejul să își dea seama ce se întâmplă: ce învață? cum învață? de ce reușesc (sau nu) să învețe?
Îl ajută pe elev să învețe	Verifică ceea ce și-a însușit elevul
Procese sau mijloacele cognitive permit realizarea unor produse observabile	Produsele: rezultatele unei competențe neobservabile în mod direct.

Metode alternative de evaluare:

PORTOFOLIUL:

Reprezintă “cartea de vizită” a elevului, prin care profesorul poate să îi urmărească progresul – în plan cognitiv, atitudinal și comportamental – la o anumită disciplină, de-a lungul unui interval de mai lung de timp (un semestru sau un an școlar).

TIPURI DE PORTOFOLII

- Portofoliu de prezentare sau introductiv
- Portofoliu de progres sau de lucru
- Portofoliul de evaluare

Portofoliul cuprinde “o selecție dintre cele mai bune lucrări sau realizări personale ale elevului, cele care îl reprezintă și care pun în evidență progresele sale; care permit aprecierea aptitudinilor, talentelor, pasiunilor, contribuțiilor personale. Alcătuirea portofoliului este o ocazie unică pentru elev de a se autoevalua, de a-și descoperi valoarea competențelor și eventualele greșeli. În alți termeni, portofoliul este un instrument care îmbină învățarea continuă, progresivă și multilaterală cu activitatea și cu produsul final. Aceasta sporește motivația învățării.” (Ioan Cerghit)

Dezavantajele folosirii portofoliului:

Dezavantajele folosirii portofoliului: nu poate fi repede și ușor de evaluat ; este greu de apreciat conform unui barem strict deoarece reflectă creativitatea și originalitatea elevului.

HĂRȚILE CONCEPTUALE - oglindesc rețelele cognitive și emoționale formate în cursul vieții cu privire la anumite noțiuni .” (Horst Siebert) . Important este nu cât cunoști , ci relațiile care se stabilesc între cunoștințele asimilate. **PERFORMANȚA** depinde de modul în care individul își organizează experiența, ideile, de structurile integrate și de aplicabilitatea acestora.

Avantajele utilizării hărților conceptuale :

Avantajele utilizării hărților conceptuale duce la ușurarea reprezentării procesului de învățare și în evaluarea sistemelor de cunoștințe poate fi folosită în organizarea cunoștințelor deja existente în mintea elevului se deschid perspective către un proces de învățare activ și conștient stimularea celui care învață

să acorde atenție relațiilor existente între concepte facilitează înțelegerea, cunoașterea și ușoara aplicabilitate a cunoștințelor teoretice în practică, permit vizualizarea relațiilor dintre cunoștințele elevului, relevă modul cum gândesc participanții și cum folosesc ceea ce au învățat

Dezavantajele utilizării hărților conceptuale:

Dezavantajele utilizării hărților conceptuale: solicită timp îndelungat; nivelul ridicat al standardizării; rigoarea și ordinea în care subiectul trebuie să lucreze.

Aplicațiile hărților conceptuale :

Aplicațiile hărților conceptuale stimulează generarea de idei; proiectează o structură complexă; comunică sau prezintă idei complexe; explică modul în care noile cunoștințe se integrează în sistemul celor vechi într-un domeniu de studiu; crează soluții alternative unei probleme date; analizează și evaluează rezultatele; ușurează înțelegerea și accesibilizează cunoașterea; ilustrează modul de percepție, reprezentare și gândire a unei realități, fapte, lucruri; reprezintă rețelele între concepte și face diagnosticarea lacunelor și lipsa legăturilor între acestea; se folosesc în desfășurarea activităților de grup.

PROIECTUL este o formă activă, participativă care presupune și încurajează transferul de cunoștințe, deprinderi capacități, facilitează și solicită abordările interdisciplinare, și consolidarea abilităților sociale ale elevilor.

Realizarea unui proiect presupune parcurgerea următoarelor etape:

1. Identificarea unei probleme/ teme/ subiect;
2. Culegerea, organizarea, prelucrarea și a informațiilor legate de problema sau tema aleasă;
3. Elaborarea unui set de soluții posibile ale problemei;
4. Evaluarea soluțiilor și deciderea către cea mai bună variantă.

Cadrul didactic apreciază rezultatele proiectului urmărind::

- adecvarea metodelor de lucru, a materialelor și a mijloacelor didactice folosite la scopurile propuse;
- acuratețea produsului;
- rezultatele obținute și posibilitatea generalizării lui;
- raportul final și modul de prezentare a acestuia;
- gradul de implicare al participanților în sarcina de lucru.

JURNALUL REFLEXIV:

Este o „excelentă strategie de pentru dezvoltarea abilităților metacognitive” , constând în reflectarea elevului asupra propriului proces de învățare și cuprinzând reprezentările pe care le-a dobândit în timpul derulării acestuia.

Se urmărește:

- autoreglarea învățării (prin examinarea atitudinilor, a dedicației și a atenției concentrate în direcția depășirii unei sarcini de învățare);
- controlarea acțiunilor desfășurate asupra sarcinii de învățare (prin analiza planificării, a demersurilor metodologice de rezolvare a sarcinii și a rezultatelor obținute);
- controlarea cunoașterii obținute (prin analiza noțiunilor asimilate, a lacunelor înregistrate și a cauzelor acestora).

AVANTAJELE aplicării metodei jurnalului reflexiv :

- este o modalitate reflexivă, deschisă și flexibilă de evaluare ;
- elevul poate să-și exprime propriile nemulțumiri , dar și expectațiile , exprimându-și dorințele și satisfacțiile;
- învățătorul poate să cunoască (cu voia elevului) și alte aspecte care influențează procesul învățării și astfel să-l ajute pe elev și să sporească calitatea instruirii; cunoscând aceste aspecte,

se produce o mai mare apropiere între învățător și elev , acesta din urmă simțindu-se înțeles și conștientizând faptul că sunt luate în considerație circumstanțele;

DEZAVANTAJELE jurnalului reflexiv țin de elaborarea sa: solicită disciplină; notarea cu regularitate a reprezentărilor și a părerilor critice.

TEHNICA 3-2-1:

Tehnica 3-2-1 este folosită pentru a aprecia rezultatele unei secvențe didactice sau a unei activități. Elevii scriu: 3 termeni (concepte) din ceea ce au învățat, 2 idei despre care ar dori să învețe mai mult în continuare și 1 capacitate, 1 pricepere sau 1 abilitate pe care consideră ei că au dobândit-o în urma activităților de predare-învățare.

METODA R. A. I.:

Denumirea provine de la inițialele cuvintelor RĂSPUNDE – ARUNCĂ – INTEROGHEAZĂ. Se desfășoară în scopuri constatativ-ameliorative și nu în vederea sancționării prin notă sau calificativ.

Exersează abilitățile de comunicare interpersonală, capacitățile de a formula întrebări și de a găsi cel mai potrivit răspuns.

Antrenați în acest joc cu mingea, chiar și cei mai timizi elevi se simt încurajați, comunică cu ușurință și participă cu plăcere la o activitate care are în vedere atât învățarea cât și evaluarea.

STUDIUL DE CAZ:

Caracteristicile acestei metode o recomandă în predarea și învățarea disciplinelor socio-umane. Ca metodă alternativă de evaluare măsoară capacitatea elevilor de a realiza un demers (de analiză, de înțelegere, de interpretare a unui fenomen, de exersare a capacității de argumentare, de emitere a unor judecăți de valoare, precum și de formare și dezvoltare a trăsăturilor de personalitate). "... studiul de caz se realizează prin analiza și dezbateră cazului pe care îl implică" – Ion T. Radu

Avantaje

- Contribuie la dezvoltarea capacității intelectuale;
- Formează abilitatea de argumentare și analiză;
- Pregătește elevii pentru a lua decizii eficiente. Cazul este prezentat elevilor în trei forme: - descrierea completă – elevii primesc toate informațiile de care au nevoie pentru soluționarea problemei (se aplică elevilor care au experiență redusă de studiu); - descrierea parțială (familiarizează elevii cu sursele de cunoaștere și le dezvoltă abilitatea de a formula întrebări); - enunțarea cazului sub forma unei sarcini concrete de rezolvat (este recomandată elevilor care știu să identifice sursele de informare și să le valorifice în mod critic).

Elevii sunt avizați asupra: tematicii lucrărilor practice; modului în care ele vor fi evaluate (baremele de notare); condițiilor care le sunt oferite pentru a realiza aceste activități (aparate, unelte, săli de sport).

OBSERVAREA SISTEMATICĂ A ACTIVITĂȚII ȘI A COMPORTAMENTULUI ELEVILOR:

Reprezintă o modalitate eficientă de a urmări evoluția și progresul elevilor în contextul activităților școlare.

Oferă informații referitoare la:

ABILITĂȚI INTELLECTUALE: ♦ exprimarea orală; ♦ capacitatea de a citi și de a scrie; ♦ operațiile gândirii: analiza, sinteza, comparația, clasificarea, generalizarea, concretizarea, abstractizarea; ♦ capacitatea de deducție;

ABILITĂȚI SOCIALE: ♦ capacitatea de a colabora cu ceilalți; ♦ cultivarea de relații pozitive în grup; ♦ participarea la negocierea și adoptarea soluțiilor; ♦ interesul pentru a menține un climat stimulat și plăcut; ♦ capacitatea de a lua decizii; ♦ toleranța și acceptarea punctelor de vedere diferite de cel

personal; ♦ capacitatea de a asculta cu atenție; ♦ rezolvarea nonviolentă a conflictelor; ♦ asumarea responsabilităților;

Instrumente de înregistrare și sistematizare a constatărilor :

Instrumente de înregistrare și sistematizare a constatărilor

FIȘA înregistrează datele factuale despre evenimentele importante din comportamentul elevului și din modul lui de acțiune.

SCALA DE APRECIERE sau de clasificare însumează un set de caracteristici (comportamente) ce trebuie supuse evaluării . (scala lui Likert: elevului îi sunt prezentate enunțuri în raport cu care el își manifestă acordul/dezacordul pe cinci trepte: puternic de acord, de acord, indecis/neutru, dezacord, puternic dezacord.)

INVESTIGAȚIA

Constă în solicitarea de a rezolva o problemă teoretică sau de a realiza o activitate practică pentru care elevul este nevoit să întreprindă o documentare, observarea unor fenomene, experimentarea pe un interval de timp stabilit.

Cu ajutorul acestei metode se poate aprecia: :

- ♦ gradul în care elevii își definesc și înțeleg problema investigată;
- ♦ capacitatea de a identifica și a selecta procedeele de obținere a informațiilor, de colectare și organizare a datelor;
- ♦ abilitatea de a formula și testa ipotezele;
- ♦ modul în care elevul prezintă metodele de investigație folosite;
- ♦ conciziunea și validitatea raportului-analiză a rezultatelor obținute .

REGULILE UNEI EVALUĂRI EFICIENTE:

Construiți o imagine pozitivă despre evaluare și nu o asociați cu eșecul ! Nu utilizați evaluarea pentru alte scopuri decât cele pentru care este ea proiectată!

Cum influențează evaluarea învățarea?:

P. Broadfort (1996) arată : Evaluarea furnizează motivația pentru învățare prin: - aspecte pozitive ale succesului școlar/demotivarea în cazul insuccesului; - întărirea încrederii elevului în propriile forțe. Evaluarea ajută elevii și profesorii să decidă ceea ce trebuie să învețe : - evidențierea a ceea ce este important din ceea ce se predă; - furnizarea feed-back-ului asupra performanțelor obținute. Evaluarea ajută pe elevi să știe cum să învețe prin: - încurajarea unui stil de învățare activ; - influențarea alegerilor strategiilor de predare-învățare - dezvoltarea activităților de a înțelege și aplica în diferite contexte cunoștințe și capacități. Evaluarea ajută pe elevi să aprecieze eficacitatea învățării prin: - evaluarea a ceea ce au învățat; - consolidarea și transferul a ceea ce au învățat; - consolidarea unor noi situații de învățare.

VALENȚELE FORMATIVE ALE METODELOR ALTERNATIVE DE EVALUARE :

Stimulează implicarea activă în sarcină a elevilor, aceștia fiind mai conștienți de responsabilitatea ce și-o asumă; c Asigură o mai bună clarificare conceptuală și o integrare ușoară a cunoștințelor asimilate în sistemul noțional, devenind astfel operaționale; Asigură un demers interactiv al actelor de predare-evaluare, adaptat nevoilor de individualizare a sarcinilor de lucru pentru fiecare elev, valorificând și stimulând potențialul creativ și originalitatea acestuia; Descurajează practicile de speculare sau de învățare doar pentru notă; Reduce factorul stres.

BIBLIOGRAFIE:

BIBLIOGRAFIE

1. Joița, Elena- EDUCAȚIA COGNITIVĂ, Ed. Polirom, Iași, 2002
2. Manolescu, Marin – EVALUAREA ȘCOLARĂ- METODE, TEHNICI, INSTRUMENTE, Ed. Meteor Press, București, 2005
3. Meyer, Genevieve- DE CE ȘI CUM EVALUĂM, Ed. Polirom, Iași, 2000
4. Monteil, Jean- Marc- EDUCAȚIE ȘI FORMARE, Ed. Polirom, Iași, 1997
5. Oprea, Crenguța-Lăcrămioara- PEDAGOGIE , ALTERNATIVE METODOLOGICE INTERACTIVE, Ed. Universității, București, 2003
6. Pintilie Mariana – METODE MODERNE DE ÎNVĂȚARE-EVALUARE, Ed. Eurodidact, Cluj-Napoca, 2002

Rezumat

Méthode d'évaluation est une façon pour l'enseignant permet aux élèves de démontrer la maîtrise des connaissances, la formation de diverses capacités testé en utilisant une variété d'outils de fins appropriées.

Les principales méthodes d'évaluation formative, dont le soutien individualisation du potentiel éducatif en soutenant étudiant contribue à la formation de .. Parmi ceux les plus utilisés sont l': portefeuille, cartes conceptuelles, la conception, la technique de journal de réflexion 3-2-1, méthode RAI, étude de cas, l'observation systématique de l'activité et de l'enquête de comportement des élèves.

Pour évaluer correctement l'enseignant doit examiner l'objet pour lequel il est destiné et aucune défaillance.

Il fournit la motivation pour l'apprentissage: - Aspects positifs de réussite scolaire / échec si démotivation; - Renforcer la confiance dans son propre de l'étudiant. L'évaluation aide les étudiants et les enseignants de décider ce qui doit apprendre: - mettre en évidence ce qui est important de ce qui est enseigné; - Fournir des aliments-bak se agit de performance. L'évaluation aide les étudiants à savoir comment apprendre à travers: - encourager style d'apprentissage actif; - Infuențarea élections enseignement et d'apprentissage des stratégies - les activités de développement à comprendre et à appliquer les connaissances et les compétences dans différents contextes.

Méthodes d'évaluation stimuler la participation active des élèves dans la grossesse, ils sont plus conscients de la responsabilité qu'il assume; fournit une clarification conceptuelle et une meilleure intégration facile des connaissances acquises dans le système notionnel, devenant opérationnelle; fournit une approche interactive aux instruments d'enseignement et d'évaluation, adaptée à l'individualisation des tâches de travail pour chaque élève, l'exploitation et renforcer son potentiel créatif et l'originalité; décourager la spéculation et les pratiques que pour la note d'apprentissage; de réduire le facteur de stress.

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE

ÎNV. COTTA ENIKŐ; ÎNV. POPA MARTHA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ FĂRĂGĂU – TONCIU, JUD. MUREȘ

Evaluarea este un proces complex, care presupune o pregătire științifică a învățătorului, precum și efortul de a diminua la minimum subiectivismul în aprecierile pe care acesta le face în mod obișnuit.

Evaluarea are trei momente esențiale: evaluarea premiselor, a proceselor și a rezultatelor.

Evaluarea premiselor urmărește să ne conștientizeze punctul de pornire, numai în raport cu el are sens să se înceapă o reformă. Acest tip de evaluare inițială (i se spune obișnuit și diagnoză) ne spune un lucru esențial pentru ceea ce urmează, și anume, dacă sistemul de învățământ este pregătit pentru reformă, ce anume modificări ar trebui să i se aducă potrivit scopurilor unei reforme (ce-i lipsește, ce are insuficient, ce are în plus fără să-i fie necesar). Diagnoza (aprecierea inițială) ne arată pe scurt, două lucruri: Care este starea de pregătire pentru activitatea ce trebuie depusă?; Care ar trebui să fie căile cele mai eficiente în acțiune, ținând seama de ceea ce se urmărește. Diagnoza inițială face orice învățător în clasă, dar nu o face cu probe standardizate și nici nu face diagnoza tuturor claselor ci doar pe cea a clasei proprii.

Învățământul are de câștigat din evaluarea științifică, ea îi completează și îi face mai eficiente formele de evaluare pe care le aplică empiric. La nivel global este, firește, foarte important să cunoaștem cu ce formație se vine în clasa I și care este variația acesteia și unde se plasează clasa cu care lucrăm în raport cu celelalte clase din același mediu social, dar și cu cele din alte medii. Evaluarea procesului reprezintă a doua preocupare majoră a evaluării. Procesul de învățământ se desfășoară pe o lungă durată de timp, la fel cele de formare profesională, de producție a unui anumit tip de unealtă, din acest motiv, controlul "pe parcurs" este obligatoriu.

Numeroasele forme și tehnici ale evaluării rezultatelor activității școlare pot fi grupate, după modul în care se integrează în desfășurarea procesului didactic, în jurul a trei strategii:

Evaluarea inițială (predictivă sau de pornire), realizată la începutul demersurilor instructiv-educative, pentru a stabili nivelul la care se situează elevii.

Evaluarea predictivă, inițială sau de pornire este menită să stabilească nivelul de pregătire al elevilor la începutul unei activități, pentru adoptarea unei tehnologii didactice corespunzătoare realităților. Evaluarea „la început de drum” se dovedește deosebit de utilă la orice clase de început de ciclu de învățământ sau la clasele unde activitatea didactică este preluată de alți profesori.

Evaluarea formativ-continuuă (de progres), care însoțește întregul parcurs didactic, organizând verificări sistematice în rândul tuturor elevilor din toată materia;

Evaluarea continuă, de progres sau formativă este integrată organic și în profunzime actului pedagogic însuși desfășurat la nivelul fiecărui profesor, fiind implicată în toate secvențele acțiunii pedagogice. Astfel, pentru a releva progresul elevilor, profesorul poate utiliza pe parcursul procesului de instruire oricare din tehnicile docimologice cunoscute, rezultatele obținute oferindu-i informația necesară pentru reglarea imediată a predării. Vizându-se reglarea procesului instructiv-educativ în fiecare din secvențele care se succed, se realizează prin aceasta o ameliorare continuă a sa, operându-se remediile necesare în caz de neajunsuri și dificultăți.

Evaluarea sumativ-cumulativă (finală), care se realizează de obicei, la sfârșitul unei perioade mai lungi de instruire.

Deosebirea dintre cele trei strategii nu ține atât de natura tehnicilor de măsurare folosite în cadrul lor și nici a criteriilor de apreciere, ci de momentul realizării actului evaluării în raport cu procesul didactic.

Evaluarea cumulativă, sumativă sau finală are caracter de sondaj în rândul elevilor și în conținutul materiei supuse verificării. Cu tot caracterul de sondaj, reușita sau eșecul sunt considerate totuși în manieră globală, fie privind ansamblul pregătirii elevilor, fie rezultatele obținute de aceștia la diverse discipline. O astfel de evaluare se poate realiza la un mare număr de școli, relevând obiectivele care se ating de toți elevii sau de marea majoritate, precum și obiectivele care nu se ating sau al căror nivel de

formare nu corespunde cu prevederile programelor. Rezultatele obținute conduc la elucidarea cauzelor care le generează, la ameliorarea strategiilor didactice în cadrul activității profesorului, precum și la perfecționarea programelor, manualelor sau a altor elemente ale sistemului sau subsistemului.

Fiecare dintre cele trei strategii de evaluare au notele lor definitorii, iar actul evaluativ școlar presupune folosirea lor în strânsă corelație. În acest sens, evaluarea inițială sau de pornire este necesară pentru ca celelalte două tipuri de evaluare să fie mai concludente, iar evaluarea continuă este completată de cea cumulativă.

Evaluarea completă și continuă vizează nu numai rezultatele ci și activitatea, deci procesul care conduce la rezultate, prin faptul că operează măsurări și aprecieri asupra principalelor faze, laturi și componente ale procesului didactic (conținutul, sistemul metodologic, calitatea personalului didactic, nivelul activității, relația profesor-elev, comportamentul lor etc.) privite în comparație cu obiectivele generale și operaționale. Mai mult, evaluarea completă și continuă se extinde asupra condițiilor socioeconomice, culturale și didactico-materiale în care se desfășoară procesul didactic.

În efortul de determinare a calității rezultatelor școlare și a progresului școlar, cadrele didactice au la dispoziție un arsenal de metode și instrumente de evaluare.

Metoda de evaluare este o cale prin intermediul căreia cadrul didactic „oferă elevilor posibilitatea de a demonstra nivelul de stăpânire a cunoștințelor, de formare a diferitelor capacități testate prin utilizarea unei diversități de instrumente adecvate scopului urmărit”.

Instrumentul de evaluare reprezintă un element constitutiv al metodei, prin intermediul căruia elevul ia la cunoștință sarcina de evaluare. El este cel „care pune în valoare atât obiectivele de evaluare, cât și demersul inițiat pentru a atinge scopul propus”.

Alegerea celor mai adecvate metode și instrumente de evaluare reprezintă o decizie importantă în vederea realizării unui demers evaluativ pertinent și util. Pedagogul belgian Gilbert De Landsheere aprecia că: „O evaluare corectă a învățământului nu va putea fi posibilă niciodată cu ajutorul unui instrument unic și universal. Trebuie să ne orientăm ferm spre o abordare multidimensională (...)”.

(Stanciu, M., 2003, p.284)

Folosirea echilibrată a strategiilor de evaluare menționate impune, la rândul ei, diversificarea tehnicilor și a instrumentelor de evaluare:

Metode tradiționale:

probe orale;
probe scrise;
probe practice.

Metode alternative (complementare):

observarea sistematică a elevilor;
investigația;
chestionarul;
proiectul (miniproiectul);
portofoliul;
tema pentru acasă;
tema de lucru în clasă;
grile de evaluare;
scale de evaluare;

autoevaluarea.

a) METODE TRADIȚIONALE

Progresul achizițiilor în domeniul pedagogiei se realizează întotdeauna pornind de la ceea ce practica pedagogică a confirmat ca eficient.

De aceea, în evaluarea continuă, metodele tradiționale nu reprezintă ceva vechi, perimat. Ele sunt considerate acele metode care au dobândit acest apelativ datorită faptului că rămân cele mai des utilizate metode, cu condiția de a se asigura calitatea corespunzătoare a instrumentelor și echilibrul între probele scrise, orale și practice, prin probă înțelegându-se orice instrument de evaluare proiectat, administrat și corectat de către învățător.

Din categoria metodelor tradiționale fac parte: Probele orale; Probele scrise; Probele practice.

Probele orale – reprezintă metoda cel mai des utilizată la clasă. Ion T. Radu o consideră tehnică de examinare, V. Pavelcu – probă, iar I. Nicola metodă și procedeu evaluativ - stimulativ „o formă de conversare prin care profesorul urmărește volumul și calitatea cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor elevilor și capacitatea de a opera cu ele”.

Unele dintre caracteristicile probelor orale pot fi percepute ca avantaje cum ar fi:

- flexibilitatea și adecvarea individuală a modului de evaluare prin posibilitatea de a alterna tipul întrebărilor și gradul lor de dificultate în funcție de calitatea răspunsurilor oferite de către elev;
- posibilitatea de a clarifica și corecta imediat eventualele erori sau neînțelegeri ale elevului în raport cu un conținut specific;
- formularea răspunsurilor urmărind logica și dinamica unui discurs oral, ceea ce oferă mai multă libertate de manifestare a originalității elevului, a capacității sale de argumentare etc.;
- posibilitatea dată învățătorului de a realiza evaluări de ordin atitudinal sau comportamental;
- stabilirea unei interacțiuni optime învățător-elev etc.

Alte caracteristici trebuie văzute ca limite ale acestor probe, dintre care se pot menționa:

- diversele circumstanțe (factori externi) care pot influența obiectivitatea evaluării atât din perspectiva învățătorului, cât și a elevului;
- nivelul scăzut de fidelitate și validitate;
- consumul mare de timp, având în vedere că elevii sunt evaluați individual.

Probele scrise – sunt practicate și uneori chiar preferate, datorită unora dintre avantajele lor imposibil de ignorat în condițiile în care se dorește eficientizarea procesului de instruire și creșterea gradului de obiectivitate în apreciere. Ioan Cerghit consideră că probele scrise se datorează unor “considerente obiective (număr redus de ore la unele discipline, programă și clase aglomerate) cât și unor considerente psihopedagogice deoarece lucrările scrise dau posibilitatea elevilor să lucreze în ritm propriu, relevând mai pregnant capacitatea lor de organizare a cunoștințelor lor după un plan logic, expunere, disciplină în gândire, deprindere de muncă, independență, putere de sinteză și de exprimare în scris etc.” Un alt avantaj al probelor scrise ar fi acela că au o valoare de obiectivitate și imparțialitate mai mare decât cele orale.

Probele scrise aduc desigur și dezavantaje și anume:

- oferă elevului o slabă retroinformare utilă;
- îngrădesc sever sfera cunoștințelor ce urmează a fi verificate;
- lipsește climatul psihologic și cel afectiv.

Probele practice – oferă posibilitatea evaluării capacității elevilor de a aplica cunoștințele în practică, precum și a gradului de stăpânire a priceperilor și a deprinderilor formate. Sunt cunoscute multiple forme de realizare: experiențe de laborator, lucrări experimentale, desene, schițe, grafice etc.

Activitățile practice oferă posibilitatea elevului de a-și dezvolta atât competențele generale

(comunicare, analiză, sinteză, evaluare), cât și pe cele specifice, aplicative (utilizarea datelor , a instrumentelor de lucru , interpretarea rezultatelor).

Metodele tradiționale de evaluare, concepute ca realizând un echilibru între probele orale, scrise și cele practice, constituie la momentul actual elementele principale și dominante în desfășurarea actului evaluativ.

b) METODE ALTERNATIVE (COMPLEMENTARE)

Cele mai importante finalități ale evaluării procesului instructiv-educativ, în ultimul timp, se concretizează în :

- * cunoștințe și capacități;

- * atitudini (practice , sociale , științifice etc.);

- * interese;

- *capacitatea de a face aprecieri de valoare (opinii, adaptări atitudinale și comportamentale etc.)

Pornind de la această realitate, strategiile moderne de evaluare caută să accentueze acea dimensiune a acțiunii evaluative care să ofere elevilor suficiente și variate posibilități de a demonstra ceea ce știu dar, mai ales, ceea ce pot să facă.

Principalele metode alternative sau complementare de evaluare al căror potențial formativ susține individualizarea actului educațional prin sprijinul elevului sunt :

- a) Observarea sistematică a activităților și a comportamentului elevilor;

- b) Investigația;

- c) Proiectul;

- d) Portofoliul;

- e) Autoevaluarea.

a) Observarea sistematică a activităților și a comportamentului elevilor în timpul activității didactice este o tehnică de evaluare ce furnizează învățătorului o serie de informații, diverse și complete, greu de obținut astfel prin intermediul metodelor de evaluare tradițională. Observarea este adeseori însoțită de aprecierea verbală asupra activității/răspunsurilor elevilor.

Pentru a înregistra informațiile de care are nevoie învățătorul are la dispoziție practic cinci modalități:

fișa de observații curente;

fișa de evaluare (calitativă);

scara de clasificare;

lista de control/verificare;

fișa de caracterizare psiho-pedagogică (la final de ciclu).

I. Fișa de evaluare – este completată de către învățător, în ea înregistrându-se date factuale despre evenimentele cele mai importante pe care învățătorul le identifică în comportamentul sau în modul de acțiune al elevilor săi precum și interpretările învățătorului asupra celor întâmplate.

II. Scara de clasificare – însumează un set de caracteristici (comportamentale) ce trebuie supuse evaluării însoțite de un anumit tip de scară (de obicei scara Libert).

III. Lista de control/verificare – deși pare asemănătoare cu scara de clasificare ca manieră de structurare se deosebește de aceasta prin faptul că prin intermediul ei doar se constată prezența sau absența unui comportament, fără a emite o judecată de valoare oricât de simplă.

Pentru evaluarea achizițiilor ce vizează capacități superioare, precum și a calităților de ordin atitudinal și comportamental, la clasele III-IV se pot utiliza cu succes următoarele metode alternative:

b) Investigația - oferă elevului posibilitatea de a aplica în mod creator cunoștințele însușite și de a explora situații noi de învățare, pe parcursul unei ore de curs. Metoda presupune definirea unei sarcini de lucru cu instrucțiuni precise, înțelegerea acestora de către elevi înainte de a trece la rezolvarea propriu-zisă, practică, prin care elevii își pot demonstra un întreg complex de cunoștințe și de capacități.

c) Proiectul – este un demers evaluativ mai amplu, ce permite o apreciere complexă și nuanțată a învățării, ajutând la identificarea unor calități individuale ale elevilor. Este o formă de evaluare puternic motivantă pentru elevi, deși implică un volum de muncă sporit – inclusiv activitatea individuală în afara clasei. Proiectul reprezintă o formă de evaluare complexă, ce conduce la aprecierea unor capacități și cunoștințe superioare, precum:

apropierea unor metode de investigație științifice;

găsirea unor soluții de rezolvare originale;

organizarea și sintetizarea materialului;

generalizarea problemei;

aplicarea soluției la un câmp mai vast de experiențe;

prezentarea concluziilor.

d) Portofoliul – este un instrument de evaluare complex, ce include experiența și rezultatele relevante obținute prin celelalte metode de evaluare. El reprezintă „cartea de vizită” a elevului urmărind procesul global înregistrat de acesta, nu numai în ceea ce privește cunoștințele achiziționate pe o unitate mare de timp, dar și atitudinile acestuia; este un mijloc de a valoriza munca individuală a elevului, acționând ca factor al dezvoltării personalității, rezervându-i elevului un rol activ în învățare.

Portofoliul poate fi de două tipuri: portofoliu de învățare și portofoliu de evaluare. În funcție de caracterul său, se modifică și conținutul acestuia. Portofoliul surprinde și evaluează elevul în complexitatea personalității sale, componentele lui înscriindu-se în sfera interdisciplinarității.

e) Autoevaluarea – are drept scop să-i ajute pe elevi să-și dezvolte capacitățile de autocunoaștere și de autoevaluare, să compare nivelul la care au ajuns cu nivelul cerut de obiectivele învățării și de standardele educaționale, să-și dezvolte un program propriu de învățare, să-și autoevalueze și valorizeze atitudini și comportamente.

Unii teoreticieni include examenele ca modalitate de evaluare externă în lista metodelor alternative de evaluare. Examenele certifică, la sfârșit de ciclu școlar, cunoștințele și competențele elevilor care le permit acestora să acceadă într-o nouă formă de învățământ, sau într-un ciclu școlar superior. Ca instrumente de evaluare se folosesc testele standardizate sau nestandardizate, interviul, probele orale etc.

Toate aceste metode complementare de evaluare asigură o alternativă la formulele tradiționale, a căror prezență este preponderentă în activitatea curentă la clasă, oferind alte opțiuni metodologice și instrumentale care îmbogățesc practica evaluativă.

Bibliografie :

Radu Ion "Evaluare în procesul didactic", EDP RA, Buc.- 2000

http://ro.wikipedia.org/wiki/Strategii_de_evaluare

<http://www.academia.edu>

<http://www.google.ro>

RÉSUMÉE

L'évaluation sovant un procès complexe impose la choix des stratégies, des méthodes et des instruments en vue de connaître les resultats dans le procès d'enseignement.

Par les méthodes et les stratégies d'évaluation différentes l'enseignant offre aux élèves la possibilité de montrer leur niveau de connaissance d'un part de former des capacités differentes d'autre part.

Lorsqu'il n'existe pas la méthode la plus parfaite d'évaluation, voilà pourquoi il faut les combiner pour offrir l'image le plus réelle des competences que les élèves possèdent.

Finalement les stratégies modernes d'évaluation offrent aux enfants la possibilité de prouver ce qu'ils savent, mais surtout leur savoir faire.

METODE SI TEHNICI ALTERNATIVE DE EVALUARE IN CICLUL PRIMAR

Prof. înv. primar: Crișan Georgeta Hortenzia

Iuga Maria Doina

Școala Gimnazială "Iuliu Grama" Chiheru de Jos, Județul Mureș

Rolul nostru ca educatori este de a pregăti elevul pentru "a fi" și "a deveni," pentru autoeducație și autoevaluare.

Evaluarea nu este un scop în sine, ci trebuie să conducă la optimizarea întregului proces desfășurat în școală. Ea trebuie să fie formativă, situativă și să dezvolte un proces de autoevaluare. Calitatea presupune mișcare și de aceea evaluarea nu trebuie să se rezume doar la un singur instrument, ci să se refere la o serie de tehnici cât mai diverse.

Evaluarea eficientă este urmată de dezvoltare. O posibilitate de a spori eficiența evaluărilor școlare este aceea de a muta accentul de pe măsurarea produselor pe constatarea efectelor acțiunilor valorizatoare și pe stimularea capacității de autoevaluare.

În condițiile învățământului românesc de astăzi, se impune o altă abordare a evaluării rezultatelor școlare, un model de proiectare/ realizare a procesului integrat de predare-învățare – evaluare mai eficient, centrat pe elev. Evaluarea trebuie să fie centrată pe aspectele ei formative, încât să cultive și să susțină interesul elevilor pentru studiu, să-i îndrume în activitatea de învățare.

Învățătorul trebuie să stăpânească toate metodele și instrumentele de evaluare și să le aplice în funcție de particularitățile clasei de elevi. Utilizarea eficientă a strategiilor, metodelor și instrumentelor de evaluare va pune în valoare aspectul creativității, al gândirii critice, al manifestării individuale proprii fiecărui elev, rezultatul final vizat fiind formarea la nivelul individului, a culturii generale, formarea de abilități, atitudini, competențe, priceperi și deprinderi necesare integrării sociale a acestuia.

Metoda de evaluare este o cale prin intermediul căreia cadrul didactic” oferă elevilor posibilitatea de a demonstra nivelul de stăpânire a cunoștințelor, de formare a diferitelor capacități testate prin utilizarea unor diversități de instrumente adecvate scopului urmărit”.

Tehnica de evaluare reprezintă un element constitutiv al metodei, prin intermediul căruia elevul ia la cunoștință sarcina de evaluare. El este cel “care pune în valoare atât obiectivele de evaluare, cât și demersul inițiat pentru a atinge scopul propus.” Alegerea celor mai adecvate metode și instrumente de evaluare reprezintă o decizie importantă în vederea realizării unui demers evaluativ pertinent și util. Pedagogul belgian Gilbert De Landsheere aprecia că ”O evaluare corectă a învățământului nu va putea fi posibilă niciodată cu ajutorul unui instrument unic și universal . Trebuie să ne orientăm ferm spre o abordare multidimensională”.

Evaluarea cu ajutorul metodelor alternative evaluează indivizii în raport cu o normă. Această normă de referință, precum și criteriile de apreciere sunt clar formulate, cunoscute și de către evaluator și de către cel evaluat. Evaluarea se sprijină pe instrumente elaborate cu grijă, în funcție de obiectul și obiectivul evaluării.

Metodele alternative de evaluare sunt: observarea sistematică a activității și comportamentului elevilor, investigația, portofoliul, proiectul, și autoevaluarea.

Observarea sistematică a comportamentului elevilor în timpul activităților didactice este o tehnică de evaluare care furnizează o serie de informații utile, greu de obținut pe alte căi.

Prin observare sistematică, învățătorul urmărește diferite comportamente:

- comportamente ce privesc cunoștințele și capacitățile: vorbire, ascultare, realizarea unor experimente, desene, dans, gimnastică, abilități muzicale;
- comportamente referitoare la atitudinea față de desfășurarea unei activități: demonstrarea unor caracteristici ca perseverența, încrederea în sine, inițiativa și creativitatea;
- comportamente referitoare la atitudinile sociale: preocupare pentru bunăstarea celorlalți, respectul față de lege, respectul față de bunurile celorlalți, sensibilitate la problemele sociale;
- interese pentru diferite activități și de timp liber;
- exprimarea unor sentimente de apreciere și satisfacție pentru natură, artă;
- relația cu colegii, reacția la laudă și critici, reacția față de autoritatea învățătorului, emotivitatea, adaptarea socială.

Pentru a înregistra aceste informații, învățătorul are la dispoziție trei modalități:

Fișa de evaluare-unde sunt înregistrate date despre evenimentele mai importante în legătură cu elevii care întâmpină dificultăți. Observarea trebuie limitată doar la câteva comportamente.

Scara de clasificare-unde comportamentele elevilor sunt clasificate după un număr de categorii.

De exemplu,

În ce măsură elevul a participat la discuții?

niciodată rar ocazional frecvent întotdeauna

Lista de control-înregistrează dacă o caracteristică sau o acțiune este prezentă sau absentă.

De exemplu,

A participat la discuții? Da ____ Nu ____

Investigația reprezintă o activitate pe care elevul o desfășoară într-o oră în vederea rezolvării unei situații complicate, pe baza unor instrucțiuni precise. Ea începe, se desfășoară și se termină în clasă. Ea pune în valoare potențialul creativ al elevilor, inițiativa, cooperarea, comunicativitatea, flexibilitatea gândirii, receptivitatea, capacitatea de argumentare, de punere și rezolvare a problemelor.

În lecția de matematică sunt secvențe în care învățătorul trebuie să conceapă pentru elevi demersuri de investigare ale unei situații cu conținut matematic. Demersul de investigare constă în

căutarea, identificarea, înregistrarea unor obiecte, date și informații cu conținut matematic, în vederea unor sortări și clasificări pe baza unor criterii cunoscute .

Exemplu:

Completați șirul 4,2,7,5,10,8,13,11 cu încă cinci numere potrivite.

Pentru a completa șirul cu încă cinci numere este necesar ca elevii să studieze cu atenție primele opt numere. Mai întâi ei vor căuta o regulă care să fie valabilă pentru toate cele opt numere. Această regulă nu există, însă, numerele de pe locurile impare cresc din 3 în 3, iar cele de pe locurile pare se obțin prin scăderea a două unități din numerele vecine, din stânga. În acest exemplu, investigarea globală a celor opt numere nu conduce imediat la identificarea regulilor de formare a șirului. Se vor investiga submulțimi de numere: mulțimea numerelor de pe locurile impare și mulțimea numerelor de pe locurile pare. În unele cazuri elevii au nevoie de elemente de sprijin din partea învățătorului. Sprijinul trebuie acordat în așa fel încât intensitatea investigării să nu scadă prea mult.

Portofoliul este un instrument complex de evaluare care presupune o selecție sistematică, făcută, de regulă, de către elevi, dar și de către învățător a unor produse relevante ale activității elevilor. Portofoliul include și rezultatele relevante obținute prin celelalte metode și tehnici de evaluare.

Notarea se face într-o manieră holistică pe baza unor criterii clare, care vor fi comunicate elevilor înainte să înceapă proiectarea portofoliului.

Exemplu

Portofoliul la științe ale naturii poate conține probele de evaluare, teme pentru acasă, probe practice, proiecte sau investigații individuale sau realizate în grup, concluziile vizitelor, drumețiilor sau excursiilor, postere, imagini, fotografii, ilustrații, desene, compuneri, eseuri asupra unui subiect.

Proiectul este o activitate mult mai complexă decât investigația. Începe în clasă și continuă în afara școlii . Proiectul se poate realiza la fel ca și investigația individual sau în grup. Se încheie tot în clasă prin prezentarea unui raport sau a produselor realizate . Permite o abordare interdisciplinară.

La început titlul poate fi sugerat de învățător, apoi de elevi.

Exemplu

Proiect-Primăvara în imagini

Se formează echipe de 4-5 elevi.

Ce vom realiza?

Vom realiza trei planșe intitulate: zilele primăverii, flori și legume de primăvara, activități de primăvară și o mapă cu informații despre anotimpul primăvara.

De ce vom realiza proiectul?

Vom folosi materialele realizate în desfășurarea lecțiilor de comunicare în limba română, matematică și științe ale naturii, arte vizuale și lucru manual , muzică și mișcare.

Cum vom lucra?

Stabilim responsabilitățile fiecărui membru al echipei:

-adunăm ziare ,reviste în care este ilustrat anotimpul primăvara;

-selectăm din lecturile și poeziile citite fragmente despre anotimpul primăvara;

-pregătim materialele de lucru : carton, foarfecă, lipici, creioane colorate, acuarele, hârtie glasată;

Cum vom aprecia activitatea?

Fiecare grupă va prezenta în fața clasei planșele și mapa cu informații.

Autoevaluarea ajută elevii să-și dezvolte capacitățile de autocunoaștere, să-și valorizeze atât cunoștințe cât și atitudini și comportamente . Elevii au nevoie să se autocunoască . Aceasta le va da încredere în sine și îi va motiva pentru îmbunătățirea performanțelor școlare. Elevul ajunge să își evalueze propriile capacități învățând mai întâi să-și aprecieze rezultatele în activitatea de învățare. Abilitatea de autoevaluare este foarte importantă pentru formarea la elevi a unor imagini realiste asupra

posibilităților și limitelor lor. Învățătorul va ajuta elevii să-și dezvolte capacitățile autoevaluative, să-și compare nivelul la care au ajuns în raport cu obiectivele și standardele educationale și să-și impună un program propriu de învățare.

Autoevaluarea este evaluarea efectuată de către elev a ceea ce el a realizat. Caracterul formativ rezultă din faptul că ea îi oferă elevului un ghid metodologic despre învățare și un instrument de motivare și responsabilizare.

Pentru autoevaluare se pot folosi chestionare și grile de autoevaluare. Informația obținută este comparată cu cea a învățătorului, se pune în portofoliul elevului și se prezintă, periodic, părinților.

BIBLIOGRAFIE

- 1.Nicola Ioan, Pedagogie,Editura Didactică si Pedagogică, RA,București, 1994
- 2.Radu Ion, Teorie și practică în evaluarea eficienței învățământului,București, E.D.P.,1981
- 3.Stanciu Mihai,Didactica postmodernă, Editura Universității Suceava, 2003
- 4.Stoica A., Evaluarea progresului școlar. De la teorie la practică, Ed. Humanitas Educational, București, 2003

ALTERNATIVE METHODS AND TECHNIQUES OF EVALUATION IN PRIMARY SCHOOL

Our role as educators is to prepare the student for "being" and "becoming", for self-education and self-evaluation.Evaluation is not a purpose in itself, but it must lead to the optimization of the entire process developed in school. It must be formative, situational and develop a process of self-evaluation.

The method of evaluation is a way through which the teacher "offers students the opportunity to demonstrate the level of mastery of knowledge; formation of different capacities tested by using a diversity of instruments appropriated to the pursued purpose".

The technique of evaluation is a constitutive element of the method, by which the student acknowledges the task of evaluation. He is the one "who highlights both the evaluation objectives, and the approach initiated to achieve the pursued purpose." The Belgian educationalist Gilbert De Landsheere appreciated that "a fair evaluation of learning will never be possible with the help of a single and universal tool. We must firmly orient us towards a multidimensional approach."

The alternative methods of evaluation are: the systematic observation of students' work and behavior, the investigation, the portfolio, the project and self-evaluation.

Through systematic observation, the teacher follows different behaviors of students.

The investigation represents an activity that the student performs in an hour in order to resolve a complicated situation, based on precise instructions. It starts, runs and finishes in the classroom. It emphasizes the creative potential of students, the initiative, the cooperation, the communicability, the flexibility of thinking, the receptiveness, the ability of argumentation, of applying and solving problems.

The portfolio is a complex tool of evaluation that requires a systematic selection of some relevant products of students' activities. The portfolio also includes the results obtained from other methods and techniques of evaluation.

The project is a far more complex activity than the investigation. It starts in the classroom and continues outside the school. It all ends in the classroom by presenting a report or the products created. It allows an interdisciplinary approach .

Self-evaluation helps students to develop skills of self-awareness, to valorize their knowledge, attitudes and behaviors. Students need to know themselves. This will give them confidence and will

motivate them to improve school performance. The teacher will help students to develop self-evaluative skills, to compare the level they reached in relation to the educational objectives and standards and to impose their own program of learning.

Self-evaluation is the evaluation performed by the student of what he has achieved. The formative character results from the fact that it gives the student a methodological guide about learning and a tool of motivation and responsibility.

Importanța evaluării în realizarea unui demers didactic eficient

Prof.înv.primar Dan Paula Mihaela

Prof. Pop Claudia

Colegiul Silvic Gurghiu

Loc. Gurghiu, jud. Mureș

“ Un dascăl cu adevărat bun este acela care mai întâi se învață pe sine pentru a-i învăța pe alții.” Ralph Waldo Emerson

“Procesul evaluativ “ face parte din viața noastră de zi cu zi. Transformările suferite de societate și “presiunile “ resimțite de individ în relația sa cu mediul, determină ca fiecare dintre noi să se supună unui continuu proces de autoreglare. Acesta este menit să asigure armonizarea cu diferitele exigențe simțite, implicit sau explicit, în cadrul raporturilor pe care le avem de bună voie sau ne sunt impuse de inevitabila socializare.

Totul pornește de la ceea ce ne place să facem sau ceea ce ne definește individualitatea. Urmează apoi încercarea de a transforma ceea ce ne place să facem într-o recunoaștere pe plan social a propriilor noastre aptitudini. Transformarea lor în competențe începe odată cu formularea unor obiective ale demersurilor pe care le-am făcut. Este un pas important în construirea conștientă a propriei vieți. În acțiunile noastre, termenul de valoare începe să ocupe un loc tot mai important. Dorința de a primi aprecieri pozitive din partea celorlalți, teama de a nu greși sau pur și simplu tendința firească de a ne ușura calea ne fac să căutăm modele: oameni sau situații a căror valoare a răspuns deja unor exigențe, oameni, situații, principii care au trecut proba timpului și deci, a căror valoare le oferă dreptul legitim de a fi un sistem de referință.

Pentru copii, ca elevi și ulterior adulți, evaluarea face parte integrantă din viață, încă de la naștere până la moarte.

Evaluarea nu este doar legitimă, firească, ci și absolut necesară pentru existența umană curentă, ea fiind singurul demers care atestă cu suficiență caracterul rațional al unei activități, eficiența și eficacitatea acesteia, precum și oportunitatea, utilitatea și calitatea unui produs. Este imposibil de conceput o lume fără evaluare, adică o lume în care s-ar trăi doar sub tirania instinctelor și a acțiunilor primare spontane, exclusiv momentane, fără rădăcini în trecut, fără prelungiri în viitor, suspendat și nedeterminat, la discreția hazardului total.

Pedagogia modernă dezvoltă metode, tehnici și instrumente pedagogice al căror scop principal este acela de a ajuta elevul în procesul de învățare. Strategiile moderne/ alternative de evaluare comportă valoroase însușiri în acest sens. Ele pot servi elevului, cadrelor didactice, fiind în același timp

suporturi solide în comunicarea cu familia. Aceste strategii sunt destinate evaluării calitative și aduc în centrul actului pedagogic elevul, în toată complexitatea personalității sale.

Utilizarea strategiilor alternative și complementare de evaluare se impune din ce în ce mai mult atenției și interesului cadrelor didactice în practica școlară curentă. Folosirea lor aduce beneficii pe plan motivațional, afectiv, moral, civic, etc.

În învățământul românesc predomină evaluarea tradițională care este o evaluare subiectivă ce generează stres și nemulțumire. Cred că este absolut necesar ca strategiile tradiționale de evaluare să fie îmbinate cu strategii moderne de evaluare care să stimuleze elevii, să le confere siguranță și plăcerea de a învăța și, treptat, elevii să nu mai perceapă evaluarea ca o teroare, ci ca pe un mijloc de autodepășire și de cunoaștere a propriilor forțe de adaptare la cerințele mereu noi ale unei societăți în continuă și rapidă evoluție.

Abordarea aspectelor pe care le comportă locul și funcțiile acțiunilor evaluative în procesul didactic, în general, relațiile lor funcționale cu predarea și învățarea, precum și cu ceilalți factori procesuali, de conținut, material ai procesului, în particular, pornește de la recunoașterea faptului că evaluarea randamentului școlar constituie o acțiune componentă a acestui proces, integrată structural și funcțional în această activitate.

Evaluarea poate fi considerată ca o procedură constant asociată la acțiunea educativă. Ea realizează cele mai multe și mai importante dintre procesele de feed-back menite să permită acțiunilor educative să se desfășoare eficient. De aceea, evaluarea reprezintă unul dintre procesele pe care le implică educația, fiind integrată strâns și permanent cu alte procese/acțiuni ale acesteia.

Pornind de la înțelegerea rolului evaluării în actul didactic și depășind viziunea tradițională de a separa procesele predării de acțiunile evaluative, în înțelegerea modernă a procesului didactic, procedurile de evaluare devin parte integrantă a activității didactice. Și cu cât evaluarea are ca obiectiv nu numai produsul activității, ci și procesul prin care s-a ajuns la rezultatele constante, cu atât poziția de componentă a procesului de instruire-învățare, rolul și funcțiile evaluării în actul didactic se manifestă mai pregnant.

Acțiunile evaluative sunt prezente în orice activitate pedagogică, independent de complexitatea și dimensiunile ei, ca o condiție a eficacității acesteia. Modurile de realizare, ca și interacțiunea funcțională cu celelalte componente ale procesului sunt multiforme, dar prezența și realizarea lor constituie o necesitate.

Evaluarea reprezintă, alături de predare și învățare, o componentă operațională fundamentală a procesului de învățământ. Ea constituie elementul reglator și autoreglator, de conexiune inversă, prin sistemul de învățământ privit ca sistem cibernetic. În perspectiva corelațiilor sistemice dintre predare-învățare-evaluare, evaluarea ne informează despre eficiența strategiilor și metodelor, de predare-învățare dar în același timp asupra corectitudinii stabilirii obiectivelor operaționale și a măsurii în care acestea se regăsesc în rezultatele școlare.

Evaluarea nu este un proces liniar, unidirecțional, ci trebuie să se regăsească și să producă schimbări în componentele sistemului de învățământ, în planurile de învățământ, programe școlare, manuale.

Funcțiile evaluării

În cadrul procesului de învățământ evaluarea își exercită:

- **Funcție diagnostică** realizată prin teste de cunoștințe de tip diagnostic;

- **Funcția prognostică** realizată prin teste de aptitudini, teste pedagogice de tip criterial sau de tip normativ;
- **Funcția de selecție** care intervine atunci când se dorește clasificarea și admiterea candidaților în urma examenelor școlare; ea poate urmări și ierarhizarea elevilor unei clase sau a unei școli la sfârșitul anului școlar sau ciclului de învățământ și în acest caz se realizează prin teste standardizate de tip normativ oferind posibilitatea unei selecții obiective

În termeni taxonomici, funcțiile formelor de evaluare se exprimă prin verbe ca: *Testele diagnostice*: a analiza, a emite judecăți, a repera, a remedia, a verifica etc.; *Testele prognostice*: a informa, a preciza, a ghida, a anticipa, a permite luare de decizii etc.; *Testele de inventariere*: a atesta, a orienta, a ghida

Ca urmare a extinderii interesului față de problemele evaluării sistemelor și proceselor de educație, s-au înregistrat în timp modificări în conceptele și terminologia referitoare la evaluare. Au apărut noi semnificații ale termenilor tradiționali, noi domenii de cercetare.

Termenul de evaluare are semnificații variate, în funcție de realitatea educațională pe care o exprimă: evaluarea sistemului, evaluarea școlii, a programelor, a curriculumului, a elevilor, a profesorilor. În general, **evaluarea școlară** este procesul prin care se delimitează, se obțin și se furnizează informații utile, permițând luarea unor decizii ulterioare. Actul evaluării presupune măsurare, apreciere, decizie.

Evaluarea performanțelor școlare se justifică doar în măsura în care îi informează pe profesori, pe părinți, pe directori și pe inspectori, precum și pe elevi, dacă știu și sunt capabili să aplice cunoștințele asimilate pe parcursul instruirii. Există o serie de dificultăți și probleme în domeniul evaluării. Majoritatea evaluatorilor recunosc că simpla colectare de date nu este suficientă, ci este nevoie să se emită o judecată de valoare după o scară de valori implicită sau explicită.

Pentru o evaluare corectă a activității școlare, sunt necesare câteva mutații de accent:

- extinderea evaluării de la verificare și apreciere a rezultatelor la evaluarea procesului, a strategiei purtătoare de succes, evaluarea elevilor, dar și a obiectivelor, a metodelor etc.;
- luarea în considerare, pe lângă achizițiile cognitive și a altor indicatori: personalitatea, conduita, atitudinile, aplicare în practică a celor învățate;
- diversificarea tehnicilor de evaluare și adecvarea acestora la situații concrete (test docimologic, lucrări de sinteză);
- deschiderea evaluării spre viață;
- scurtarea drumului evaluare - decizie - acțiune ameliorativă, inclusiv prin integrarea eforturilor și disponibilităților participative ale elevilor;
- centrarea pe aspecte pozitive ale achizițiilor și nu sancționarea în permanență a celor negative;
- transformarea elevului într-un partener al profesorului în evaluare prin: autoevaluare, interevaluare și evaluare controlată.

Azi, evaluarea este privită nu numai ca fiind pusă în serviciul elevilor, dar și ca acțiune efectuată de elevii înșiși. Evaluarea a dobândit deci funcții formative tot mai importante, a dobândit un scop. Scopurile evaluării s-au modificat și s-au diversificat și pe alte planuri, de exemplu pe planul evaluării procesului de învățământ și pe planul evaluării structurilor și instituțiilor educative.

Orientarea spre scop este strâns legată de competența metodologică, de preocuparea de a asigura demersului evaluativ calități ca: validitatea, fidelitatea, relevanța. Autorii delimitează trei tipuri de demersuri: măsurarea, aprecierea și judecata expertă.

Măsurarea reprezintă corespondența dintre elementele a două mulțimi, dintre care una este de indivizi, atribute, abilități, atitudini procedurile de realizare a corespondenței și sunt concretizate într-un instrument de măsură.

Aprecierea presupune alocarea de valori numerice sau calitative pe baza unor criterii explicite și identificabile ca atare, dar relativ independente de un instrument sau, în cazul în care se utilizează un instrument, aprecierea este rezultatul unei secvențe a demersului care urmează aplicării instrumentului. Condițiile aprecierii constau în consensul evaluatorilor în legătură cu criteriile sau regulile conform cărora se vor emite judecățile evaluative și în existența unui demers analitic anterior evaluării, constând în elaborarea unei liste de criterii sau reguli la care se va raporta evaluatorul.

Evaluarea poate îmbrăca diverse forme în funcție de criteriile pe care le avem în vedere: după gradul de realizare a obiectivelor: evaluare parțială (pe secvențe) și evaluare globală (pe teme mari, în raport cu mai multe obiective); după sistemul de referință : evaluare internă (a procesului de învățământ) și evaluare externă (relația dintre procesul de învățământ și sistemul de învățământ); după aria conținutului vizat: a obiectivelor, a conținuturilor, a strategiilor, a politicii educaționale; după numărul persoanelor evaluate: individuală și de grup; după ponderea obiectivelor: normativă (obiective generale), criterială (obiective specifice) și punctuală (obiective operaționale); după momentul în care se realizează și după modalitatea de integrare în cadrul procesului instructiv educativ: inițială, continuă/formativă și finală/cumulativă sau sumativă.

Metodele de evaluare se referă la căile, modalitățile alese pentru evaluare, în timp ce tehnicile reprezintă moduri concrete de execuție a acțiunilor evaluative. Fiecare metodă de evaluare dispune de procedee variate de realizare. Termenul generic de metode și tehnici de evaluare cuprinde: metode utilizate în verificare propriu-zisă; metode folosite în măsurare-notare; metode utilizate în interpretare-apreciere; metode care declanșează autoevaluarea la elevi.

În cadrul metodelor de evaluare propriu-zisă distingem: metode clasice de evaluare: - *probe orale; probe scrise; probe practice*; instrumente/ tehnici de evaluare: - *testul; chestionarul*; metode auxiliare : *observația, dezbateri, convorbiri, autoevaluări ale elevilor*; metode moderne, alternative de evaluare: *alcătuirea unor portofolii; susținerea de referate, proiecte, comunicări, scurte expuneri; realizarea unor eseuri; rezolvarea unor sarcini în grupuri; verificarea asistată pe calculator*.

Forme ale evaluării:

- Evaluarea inițială (la începutul unui program);
- Evaluarea continuă sau formativă (pe parcurs);
- Evaluarea cumulativă sau sumativă (periodică și în final).

În Didactica modernă se subliniază rolul deosebit al evaluării inițiale și al celei continue. Subliniind importanța evaluării inițiale, D. Ausubel spunea: "dacă aş vrea să reduc toată psihopedagogia la un singur principiu eu aş spune: cele care influențează cel mai mult învățarea sunt cunoștințele pe care elevul le posedă la plecare. Asigurați-vă de ceea ce el știe și instruiți-l în consecință". (D. Ausubel, 1981)

Diagnosticul prilejuit de evaluarea inițială este cheia de boltă a conturării viitoarei activități didactice pe trei planuri: metodologia didactică aplicabilă, organizarea programului de recuperare

pentru întreaga clasă și adoptarea unor măsuri de recuperare a elevilor rămași în urmă. Metodele adoptate în evaluarea inițială sunt testele diagnostice, probele practice și verificarea orală.

În ceea ce privește evaluarea continuă s-au subliniat o serie de avantaje față de evaluarea cumulativă cum sunt:

- Intervalul la care se realizează este mai scurt, secvențele evaluate sunt mai mici;
- Scopul evaluării este controlul procesului de învățământ și sprijinirea elevilor de-a lungul întregii instruirii;
- Cresc disponibilitățile de timp pentru învățare prin reducerea timpului de evaluare.

Evaluarea cumulativă, sumativă sau globală este în esență normativă și se face la intervale mari de timp, la sfârșitul unor secvențe tematice (capitol, curs) sau temporale (semestru, an școlar). Ea oferă avantajul aprecierii modului cum au fost atinse obiectivele proiectate, acoperind un conținut integral sau secvențe mari ale acestuia. Permite verificarea aspectelor de permanență ale stăpânirii diverselor comportamente și reușita elevului prin raportare la alți elevi. Realizarea funcțiilor esențiale ale evaluării în procesul de învățământ impune utilizarea complementară a tuturor formelor de evaluare, pentru a se pune în valoare avantajele fiecărei forme.

Evoluția concepțiilor despre evaluarea educațională parcurge, la sfârșitul secolului XX, momentele trecerii de la „cultura testării” la „cultura evaluării”, adică de la „măsurare” la evaluare „autentică”. Paradigma dominantă în anii 60-70 a acordat mare atenție măsurării, nevoii de precizie, soluția fiind formularea obiectivelor educaționale în termeni comportamentali, măsurabili, operaționali. Astfel, se considera că precizia în formularea obiectivelor reprezintă o premisă pentru obiectivitatea, validitatea și fidelitatea evaluării.

Abordările teoretice și metodologice au evoluat în ultimele decenii. Pornind de la întrebarea *„ce rezultate dorim să obținem în urma învățării?”* și de la analiza efectelor negative ale evaluării asupra curriculum-ului și activităților de formare, asupra formatorului și cursanților, s-a încercat o „re-proiectare” a evaluării. Teoreticienii nord-americani utilizează termenul de „evaluare autentică”, pentru a desemna această nouă concepție. Evaluarea nu mai este considerată doar o modalitate de control, finalizată potențial cu sancțiuni. Ea este concepută drept parte integrantă a întregului proces de instruire, și nu etapă separată a acestuia. În acest nou context, rolul evaluării este de a sprijini învățarea și formarea, fără a le „distorsiona”. În literatura de specialitate se vorbește chiar despre „demistificarea evaluării”: eliminarea aurei misterioase pe care evaluarea o are uneori și asigurarea transparenței și credibilității acestui proces.

Multe lucrări de specialitate au analizat și au adus critici modelului psihometric, în special testelor standardizate care nu măsoară aspecte importante ale învățării și nu sprijină învățarea. Testele standardizate, normative, itemii cu alegere multiplă au rareori capacitatea de a evalua competențe superioare. Principalele critici aduse testelor standardizate au scos în evidență valoarea diagnostică redusă a informațiilor evaluative, evaluarea capacităților inferioare, încurajarea răspunsului la probleme predeterminate. Acestea nu reflectă diversitatea experiențelor cursanților, nu reflectă modul în care aceștia învață, ci doar rezultatele finale ale procesului didactic.

Modelul evaluării autentice propune deplasarea accentului de la evaluarea rezultatelor finale ale învățării, la procesul de învățare. Principalele caracteristici ale acestei noi concepții despre evaluare sunt prezentate în cele ce urmează.

1. Evaluarea trebuie să fie reprezentativă pentru performanțele cursanților: cursanții realizează experimente, nu memorează informația; sarcinile sunt contextualizate, complexe; presupune metacogniție; oferă posibilitatea exprimării stilului de învățare al fiecăruia.

2. Criteriile de evaluare pun accent pe esențial; cursanții cunosc sarcinile și criteriile de evaluare, știu ce competențe trebuie să demonstreze. Este o evaluare holistă, care promovează principiul conform căruia „întregul este mai important decât partea”.

3. Rolul important al autoevaluării: cursanții își analizează rezultatele, le compară, își revizuiesc strategia de învățare.

4. Creează cursanților sentimentul că munca lor este importantă, și nu doar rezultatele finale.

Modelul psihometric

- ☒ Evaluează performanțele finale ale cursanților (“produsul” învățării/formării).
- ☒ Pune accent pe rezolvare de probleme.
- ☒ Evaluare prin raportarea la norma de grup.
- ☒ Utilitate redusă a informațiilor evaluative.
- ☒ Licitarea excesivă a testelor.
- ☒ Pune accent pe măsurare, pe cuantificare.
- ☒ Ierarhizează cursanții, nu încurajează colaborarea.
- ☒ Pune accent pe evaluarea analitică.
- ☒ Propune o abordare cantitativă.

Modelul evaluării autentice

- ☒ Evaluează cursanții în acțiune / procesul de învățare.
- ☒ Evaluarea este contextualizată, bazată pe legătura dintre experiențele concrete de viață și ceea ce se învață la un curs.
- ☒ Angajează cursanții în situații reale de viață.
- ☒ Măsoară performanța actuală, oferă date calitative.
- ☒ Încurajează autoevaluarea; încurajează gândirea, mai degrabă decât opțiunea pentru o alternativă.
- ☒ Este interactivă, angajează cursanții în înțelegerea evaluării.
- ☒ Este holistă, dar acceptă și modelul analitic (întregul este mai important decât partea).

Bibliografie:

- Tănase Mihai - Evaluarea – componentă esențială a procesului instructiv-educativ
- Cristea, G. – Pedagogie generală, Editura Didactică și Pedagogică, București 2002
- Luciana Simona Velea - Teoria și practica evaluării
- www.didactic.ro
- www.scribd.ro
- www.123edu.ro

Assessment of importance in achieving an effective teaching approach

"The evaluation Process is part of our lives everyday. The transformations undergone by society and "pressures" felt by the individual in his relationship with the environment, makes every one of us to undergo a continuous process of self-regulation. It is meant to reconcile various requirements with

felt, implicitly or explicitly, in the reports that we have willingly or we are required by the inevitable socialization.

Modern juvenile euphoria develop methods and techniques and training instruments whose principal aim is to assist student in the learning process. Modern strategies/alternatives for the evaluation shall include valuable qualities in this respect. They may serve students, teachers, and at the same time solid blocks in communication with your family. These strategies are intended for qualitative assessment and shall bring to act training center student, in all its complex personality.

The period of evaluation is meanings varied, depending on educational reality which expressed: system assessment, school evaluation, programs, curriculum, students, teachers. As a general rule, school evaluation is the process by which dissociates are obtained, and provide useful information, allowing for decisions later in the year. Assessment act involves measuring, appraise, decision.

Methods of assessment refers to the means, the methods chosen for the evaluation, while concrete techniques are ways of execution of the actions evaluative. Each method of assessment has various processes carried out. Generic term of methods and techniques for the assessment comprises: methods used in operational itself; methods used in measurement-grading; methods used in interpretation-assessment; methods that trigger self assessment to students.

Within the framework of the methods of evaluation itself shall be distinguished: conventional method of assessment: - oral takes; documentary evidence; practical test.; tools/ techniques for the assessment: - test; the questionnaire; methods for the auxiliary : observation, discussions, conversations, students' self-assessments are; methods, modern Alternative assessment: composition of portfolios; support of records, projects, communication, short exposures, the achievement of essays; solve some tasks in groups; checking computer assisted.

Many tradition have examined and have brought criticism psihometric model, in particular standardized tests which does not measure significant aspects of learning and is not intended to support life-long learning. Standardized tests, regulatory, items preceded with multiple choice are rarely their capacity to evaluate upper competent. The main criticism brought standardized tests have revealed a low value information evaluative, lower capacity assessment, encouraging predetermined response to problems. They do not reflect experiences diversity trainees, do not reflect how they are taught, but only final outcome of teaching process.

The model of assessment authentic proposes moving the stress to assess the outcomes of life-long learning, to the learning process. The main characteristics of this new conception of assessment are given in the following. 1. Assessment must be representative for the performance to trainees: trainees carried out experiments, does not store the information; tasks are contextualize, complex; assumes metacognitie; offers the possibility of learning style expression of each of them. 2. The assessment criteria are focused on essential; learners know their tasks and evaluation criteria, I don't know what powers must demonstrate. It is a holistic assessment which promotes the principle that "The whole is more important than the party". 3. Important role of self-assessment: learners he shall analyze the results, compare them, shall revise the strategy for learning. 4. Trainees creates a feeling that their work is important, and not only final results.

EVALUAREA-PRIN ABORDARE INTERDISCIPLINARĂ

CRISTINA DUHALMU,
Grădinița cu program prelungit nr.24,structura Școlii Gimnaziale Dr.Alexandru
Șafran Bacau

Evaluarea, alături de predare și învățare, este o componentă esențială a procesului de învățământ care furnizează informații despre calitatea și funcționalitatea acestuia. Prin implicațiile ei depășește cadrul strict al procesului de învățământ și al școlii.

Evaluarea este procesul prin care se stabilește dacă obiectivele sistemului/procesului de învățământ sunt realizate. Informațiile obținute sunt absolut necesare pentru reglarea și perfecționarea activității de predare - învățare.Evaluarea rămâne în continuare o problemă deschisă în sensul că mijloacele, metodele și tehnicile de evaluare nu reușesc întotdeauna să surprindă toate aspectele legate de efectele formării asupra copiilor.

Pornind de la ideea de evaluare se realizează o scară de valori, ca pe baza rezultatelor evaluării reușesc să ocupe anumite poziții, se impune ca evaluarea să se realizeze cu maximum de responsabilitate, fiindcă ceea ce pare o chestiune simplă uneori formală poate avea implicații nebănuite.Făcând o trecere în revistă a câmpului semantic a termenului de evaluare, putem vorbi despre: a compara; a stabili;a clasifica; a măsura; a verifica; a exprima; a interpreta; a controla; a valoriza; a regla; a anticipa; a argumenta; a aprecia.

Din perspectiva învățământului tradițional, evaluarea înseamnă mai mult măsurare, apreciere și decizie. De foarte multe ori noțiunea de evaluare se referă strict la notarea și clasificarea performanței școlare. Evaluarea tradițională centrată pe acumularea de cunoștințe, în care notarea este un scop în sine, un mijloc de clasare, constituindu-se un moment separat de activitatea de predare-învățare capătă noi conotații. Evaluarea actuală se realizează în vederea adoptării unor decizii și măsuri ameliorative, pune accent pe problemele de valoare, peemiterea judecății de valoare, ce acoperă atât domeniile cognitive cât și pe cele afective și psihomotorii ale învățăriișcolare. Învățământul modern solicită conceperea unui nou cadru de evaluare, a unui nou sistem de referință care să aibă la bază formarea competențelor elevului. Centrarea pe competențe este o preocupare majoră a ultimilor ani.

Într-o lume aflată în permanentă transformare, modernizarea învățământului prin utilizarea metodelor noi deînvățare-evaluare a unor strategii moderne, care permit reasamblări, reajustări și adaptări la disciplinele deînvățământ, depinde în ultimă instanță de cunoașterea, de înțelegerea și de abilitatea de a le folosi. Prin adaptarea vechilor valori la noile cerințe ale societății, cadrul didactic “nu este un simplu executant al unor prescripții sau rețete,ci devine factor activ al procesului de învățământ, învață cu cei pe care îi învață, având rol de coordonator și catalizator al educației și instrucției” (Romita Jucu).

Apare astfel o întrebare importantă: ”ce evaluăm?”

Regândirea și redimensionarea strategiilor de evaluare extind acțiunea de evaluare de la verificarea și aprecierea rezultatelor, la evaluarea procesului, a strategiei care a condus la aceste rezultate; evaluarea nu numai a preșcolarilor,elevilor, dar și a conținutului, a metodelor, a obiectivelor, a situației de învățare, a evaluării în sine. Se iau în calcul și unii indicatori diferiți de achiziții cognitive, precum conduita, atitudinile, aptitudinile. Se impune diversificarea tehnicilor de evaluare creșterea gradului de adecvare a acestora la situații didactice concrete.

O bună evaluare este o operație complexă și, din acest motiv trebuie stabilite clar etapele actului evaluativ, criteriile în funcție de care se face evaluarea, fidelitate și obiectivitate în evaluare. Indiferent de forma pe care o îmbracă, procesul evaluării parcurge mai multe etape importante: definirea clară și

cunoașterea prealabilă a obiectivelor procesului de învățământ; crearea de situații de învățare pentru a permite copiilor să realizeze comportamentul pe care îl presupun obiectivele; desfășurarea procesului de înregistrare și măsurare; evaluarea și analiza datelor culese; concluzii și aprecieri diagnostice pe baza rezultatelor obținute.

Numeroase studii sugerează schimbarea raportului între verificarea capacităților și verificarea cunoștințelor în favoarea celor dintâi. De asemenea, probele bazate pe memorie trebuie să cedeze locul celor axate pe capacitatea de rezolvare a problemelor, pe capacitatea de a opera cu informațiile respective, de a realiza transferuri, aplicații.

Pentru educatoare, evaluarea interdisciplinară reprezintă o bogată sursă de date privind atât dezvoltarea preșcolarului cât și calitatea activității didactice desfășurate. Pe lângă informațiile, cunoștințele de ordin științific educatoarea află date menite să releve componentele personalității în formare a copilului. Să știe să înțeleagă, să știe să exprime, să știe să relaționeze, să știe să facă, întră în deziderate, pe picior de egalitate cum să știe matematică, să știe elemente de cunoașterea mediului.

Un copil aflat în fața unor probleme de rezolvat exercită o activitate cognitivă precum percepția, selecția, memorizarea, conceptualizarea sau combinarea unor elemente toate referindu-se la un produs. Acest produs este mai întâi mintal, în mintea subiectului. Copilul poate exersa un proces mintal care se îndreaptă asupra activităților cognitive pe care le va efectua. Procese mintale implicate: memoria, autorefecția asupra capacității de a recunoaște, de a reda sau a reproduce ceea ce a fost învățat, înțelegerea, autoconcentrarea, rezolvarea problemelor.

Coerența, consistența, obiectivitatea evaluării interdisciplinare favorizează realizarea unei permanente raportări a rezultatelor instruirii la obiectivele urmărite, la stabilirea obiectivelor atinse, a celor parțial atinse sau neatinse, relevarea dificultăților și reușitelor copilului astfel ca acesta să poată fi ajutat cât mai eficient.

Evaluarea nu trebuie să-i spună preșcolarului dacă a reușit sau nu cât mai ales să-i permită să înțeleagă ceea ce a făcut în raport cu ceea ce trebuia să facă. Pentru copil, să știe să facă, să știe să înțeleagă, înseamnă să stabilească relații între diferite domenii de cunoaștere, ori aceasta presupune abordarea interdisciplinară.

Interdisciplinaritatea și abordarea interdisciplinară a evaluării, devine un concept-cheie cu ajutorul căruia se poate realiza un demers educativ centrat pe nevoiile, posibilitățile și ritmurile copilului.

BIBLIOGRAFIE

Chiriac, Maria-„, Evaluarea- ghid al activității din grădiniță”- studiu științific, 2010
Cucoș, Constantin – „Pedagogie” ediția a II a revizuită și adăugită, - Iași, Polirom, 2006;

ASSESSMENT-THROUGH INTERDISCIPLINARY APPROACH

Assessment, along with teaching and learning is an essential component of the educational process that provides information about the quality and functionality. Through its implications go beyond strictly educational process and school.

Evaluation is the process of determining whether the objectives of the system / learning process are made. The information obtained is absolutely necessary for adjustment and improvement of teaching - învățare. Evaluarea remains an open problem in that the means, methods and evaluation techniques are not always able to capture all aspects of training effects on children.

Starting from the idea of evaluation provides a scale of values, based on the evaluation results fail to occupy certain positions, it is necessary that the evaluation should be done with utmost responsibility, because what seems a simple matter may have implications formal sometimes unexpected. Making an overview of the semantic field of the assessment period, we can talk about: a comparison; establish, to classify; measure; check; to express; to interpret; control; to value; to adjust; anticipate; argue; to appreciate.

From the perspective of traditional education means more measurement evaluation, assessment and decision. Often the term refers only to the rating assessment and classification of school performance. Traditional evaluation focused on the accumulation of knowledge, the notation is an end in itself, a means declassification, representing a separate time for teaching and learning acquires new connotations. The current assessment is made in the adoption of decisions and ameliorative measures, focuses on issues of value, value judgment peemiterea, covering areas such as cognitive and affective and psychomotor those of învățăriiscolare. Modern education calls for designing a new evaluation framework, a new baseline that has labază student skills training. Focus on skills is a major concern in recent years.

In a world in constant transformation, modernization of education using new methods deînvățare modern evaluation strategies that allow reassembly, readjustments and adaptations deînvățământ disciplines, ultimately depends on the knowledge, understanding and ability to use them . By adapting the old values to the new demands of society, the teacher "is not just a performer of some prescriptions or prescriptions, but becomes active factor in the educational process teaches those we teach, as the coordinator and catalyst for education and instruction "(Romita Jucu).

This raises an important question: "Why do we evaluate?"

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE

*Prof. Farcas Florina Marinela
Școla Gimnazială Solovăstru
Localitatea Solovăstru
Județul Mureș*

"Evaluarea merită un loc important în învățământ, din care face parte integrată. Ea are întotdeauna un raport direct sau indirect cu progresul, în extensie și în calitate, al învățării. „Evaluarea ne permite să ne pronunțăm asupra stării unui fapt, proces la un anumit moment, din perspectiva informațiilor pe care le culegem cu ajutorul unui instrument care ne permite să măsurăm în raport cu o anumită normă la care ne raportăm (D. Ausbel)".

Evaluarea este parte integrantă în actul de predare-învățare, deoarece constituie barometrul care indică în orice moment starea pregătirii școlare, succesele, performanțele obținute în raport cu cele proiectate prin curriculum. Viața școlii stă sub semnul valorii și valorizării. Estimarea și evaluarea sunt acte de valorizare ce intervin în toate întreprinderile umane. Evaluarea este un act absolut necesar în procesul conducerii unei activități și în luarea deciziilor, ea furnizând informații necesare reglării și ameliorării activității didactice, prin adoptarea măsurilor corespunzătoare situațiilor de instruire. Ea este prezentă în orice activitate pedagogică și se află în relație de interdeterminare, de interacțiune funcțională cu predarea și învățarea, făcându-le mai eficiente. Prin activitățile educative, evaluarea este menită să realizeze cunoașterea și aprecierea schimbărilor produse de preșcolari în toate planurile personalității lor (intelectual, afectiv, psihomotor, al capacităților creative etc.). Esența

acțiunii de evaluare este de a cunoaște efectele activității desfășurate în vederea perfecționării procesului în etapele următoare. Rezultatele constatate pot fi apreciate și aplicate corespunzător, în măsura în care sunt puse în legătură componentele procesului didactic și cu întreaga activitate. Evaluarea are un rol foarte important atât în viața noastră de zi cu zi, cât și în procesul educațional, deoarece ne permite să ne identificăm punctele slabe și apoi să le corectăm.

În procesul de învățământ, evaluarea a apărut târziu, tocmai pe la începutul secolului al-XII-lea. Prima evaluare datată a fost în anul 1215, la Universitatea din Paris, care a introdus pentru prima dată un examen oral pentru absolvire și anume susținerea unei lucrări. Primul examen scris a fost utilizat la Trinity College of Cambridge în anul 1702, pentru verificarea pregătirii studenților la matematică. Datorită constituirii și dezvoltării sistemelor de învățământ, a organizării lor în ansambluri de instituții școlare ordonate ierarhic și pe profiluri de formare, corelate structural și funcțional, tehnicile de evaluare orală și în scris s-au răspândit și perfecționat relativ repede. Alături de predare și învățare, evaluarea este o componentă esențială a procesului de învățământ deoarece furnizează informații despre calitatea și funcționalitatea acestuia. Informațiile obținute în urma evaluării ajută la îmbunătățirea activității de predare-învățare.

Psihologul francez Henri Pieron a fost primul care a efectuat cercetări științifice asupra evaluării didactice și care a propus termenul „docimologie”. Termenul de docimologie provine din cuvântul grecesc „dokime” care înseamnă probă, încercare. Henri Pieron considera că docimologia este știința care se ocupa cu „studiul sistematic al examenelor (moduri de notare, variabilități inter și intra individuale ale examinerilor, factori subiectivi).

Paradigma docimologică fost marcată în timp de următoarele patru concepții:

1. evaluarea „comparativă” a cărei funcție principală era de a compara elevii și de a-i clasifica, raportându-i pe unii la alții, acordându-le diplomă sau alte distincții după nivelul lor de reușită;
2. evaluarea „prin obiective” care are ca rol să furnizeze informații funcționale, permițând elevilor să se situeze în raport cu atingerea obiectivelor comune pentru toți elevii – (standarde unitare) și oferind soluții de ameliorare;
3. evaluarea „corectivă”, care are ca scop să ofere elevului informații suplimentare în funcție de dificultățile constatate pentru a-i facilita învățarea;
4. evaluarea „conștientizată” sau „formatoare” care favorizează participarea activă și autonomia elevului, furnizându-i repere explicite, în scopul de a lua în mâini propria transformare, fiind conștient de propriile dificultăți și lacune.

Conceptul de evaluare a evoluat și el de-a lungul timpului. La început se puneau semnul egal între evaluare și măsurare, apoi pedagogia prin obiective considera că evaluarea presupune stabilirea congruențelor dintre rezultatele școlare ale elevilor și obiectivele operationale prestabilite. În prezent, evaluarea presupune formularea de judecăți de valoare despre procesul și produsul învățării de către elev. Evaluarea în învățământul tradițional măsura și aprecia cunoștințele elevilor și pune accentual pe aspectul cantitativ și anume cât de multă informație știe elevul, pe când evaluarea modernă măsoară și apreciază capacitățile elevilor (ce știe și ce poate să facă elevul) și pune accentual pe elementele de ordin calitativ.

Metodele de evaluare au frecvențe de utilizare variabile; aceasta nu presupune faptul că cele care se întâlnesc mai des în programul școlar sunt și cele mai folositoare motivării și susținerii învățării educaților. Se pune așadar problema modului în care cadrele didactice aleg una sau alta dintre metodele/tehnicele de evaluare. Procesul de evaluare necesită demersuri și atitudini metodologice

concretizate în: parcurgerea unor etape definite, înregistrarea exactă și conservarea datelor, utilizarea de instrumente diverse (fișe, rapoarte, documente rubricate etc.), asigurarea validității, a relevanței, a fidelității demersului evaluativ. În efortul de determinare a calității rezultatelor școlare și a progresului școlar, cadrele didactice au la dispoziție un arsenal de metode și instrumente de evaluare. Metoda de evaluare este o cale prin intermediul căreia cadrul didactic „oferă elevilor posibilitatea de a demonstra nivelul de stăpânire a cunoștințelor, de formare a diferitelor capacități testate prin utilizarea unei diversități de instrumente adecvate scopului urmărit”. Instrumentul de evaluare reprezintă un element constitutiv al metodei, prin intermediul căruia elevul ia la cunoștință sarcina de evaluare. El este cel „care pune în valoare atât obiectivele de evaluare, cât și demersul inițiat pentru a atinge scopul propus”. Alegerea celor mai adecvate metode și instrumente de evaluare reprezintă o decizie importantă în vederea realizării unui demers evaluativ pertinent și util. Pedagogul belgian Gilbert De Landsheere aprecia că: „O evaluare corectă a învățământului nu va putea fi posibilă niciodată cu ajutorul unui instrument unic și universal. Trebuie să ne orientăm ferm spre o abordare multidimensională (...)”. (Stanciu, M., 2003, p.284)

Metode și instrumente de evaluare

Clasificarea cea mai des utilizată este aceea care distinge următoarele metode și instrumente de evaluare (Stanciu, M., 2003):

A. Metode și instrumente tradiționale

1. *Probele orale*: a) conversația de verificare (prin întrebări și răspunsuri); b) cu suport vizual; c) redarea (repovestirea); d) descrierea și reconstituirea; e) descrierea / explicarea / instructajul; f) completarea unor dialoguri incomplete.
2. *Probele scrise*: a) extemporalul (lucrarea scrisă neanunțată); b) activitatea de muncă independentă în clasă; c) lucrarea de control (anunțată); d) tema pentru acasă; e) testul.
3. *Probele practice*: a) confecționarea unor obiecte; b) executarea unor experiențe sau lucrări experimentale; c) întocmirea unor desene, schițe, grafice; d) interpretarea unui anumit rol; e) trecerea unor probe sportive etc.

B. Metode și instrumente complementare

1. Observarea sistematică a activității și comportamentului elevilor;
2. Investigația;
3. Proiectul;
4. Portofoliul;
5. Autoevaluarea.

Metode și instrumente de evaluare tradiționale

1. Probele orale - Evaluarea orală se realizează mai ales prin întrebări - răspunsuri și prin îndeplinirea unor sarcini de lucru, oral sau în scris (de obicei la tablă), sub directa supraveghere a profesorului. Este folosită cu precădere ca verificare curentă și parțială, pe parcursul programului de instruire, ca și în cadrul examenelor. Examinarea orală constă, în toate cazurile, în probe la care răspunsurile sunt date oral. Cerința educatorului poate fi orală, scrisă sau practică.

Caracteristici ale evaluării orale:

- în funcție de numărul persoanelor cărora le sunt adresate întrebările:

- ☐ *frontală* (când interogațiile se adresează întregului grup de elevi);
- ☐ *individuală* (când se vizează un elev anume);
- ☐ *pentru un grup* (când sunt antrenați doar elevii dintr-un grup).

- în funcție de modul de integrare în unitățile temporale ale procesului didactic:

▣ *evaluare orală curentă* (desfășurată în fiecare lecție / oră);

▣ *evaluare periodică* (după un număr variabil de lecții / ore);

▣ *evaluare finală* (la terminarea lecțiilor/orelor destinate parcurgerii unui capitol).

2. Probele scrise

Ca și examinările orale, probele scrise sunt mijloace de evaluare utilizate la toate nivelurile de școlaritate și la marea majoritate a disciplinelor de învățământ. Probele scrise îndeplinesc funcții de diagnostic, de feed-back (pentru elev și cadru didactic), corectivă și de autoevaluare (în relația elevului cu sine) (I. T. Radu, 1981, p. 210). Rolul principal al acestor probe este de a face posibilă, periodic, o evaluare obiectivă și operativă pe baza unui quantum de cunoștințe relevant și cu scopul de a regla și perfecționa procesul instructiv-educativ. Probele scrise au un dublu rol: de evaluare a randamentului elevilor la diversele discipline de studiu și de dezvoltare a capacității de exprimare în scris a elevilor. Metoda apelează la anumite suporturi scrise, concretizate în extemporale (lucrări scrise neanunțate), lucrări de control (anunțate), fișe de muncă independentă în diferite etape ale lecției, teme pentru acasă, teste de cunoștințe (docimologice).

a) Extemporalul (lucrarea scrisă neanunțată) este instrumentul de evaluare scrisă cel mai des folosit pentru a verifica dacă elevii învață cu regularitate. El durează 5-10 minute și se va concentra asupra unor sarcini de tip obiectiv din lecția anterioară. Rezolvarea imediată a sarcinilor din lucrare va permite corectarea rapidă a greșelilor și va fi o modalitate de autoevaluare (li se poate cere elevilor să-și noteze lucrarea).

b) Lucrarea de control (anunțată) se aplică elevilor după parcurgerea unei unități de învățare sau după un număr de lecții predate anterior. Ea poate urma unor lecții de recapitulare și sistematizare și, în acest caz, are mari valențe formative. Ea îndeplinește, în general, o funcție diagnostică. Itemii de evaluare trebuie să fie variați pentru a permite evidențierea capacităților superioare ale elevilor. Este de dorit ca lucrarea de control să fie corectată imediat, apoi să fie rezolvată cu întreaga clasă și să se motiveze notele acordate elevilor.

c) Activitatea de muncă independentă în clasă se desfășoară sub supravegherea cadrului didactic. Se realizează fie la începutul lecției (pentru a permite cadrului didactic să verifice temele pentru acasă din punct de vedere cantitativ), fie în timpul verificării lecției anterioare, fie pentru a fixa cunoștințele predate. Ele se pot rezolva individual sau pe grupe de elevi. Sarcinile trebuie analizate frontal după ce elevii le-au rezolvat, notarea se poate face prin autoevaluare, prin evaluare în perechi (colegii de bancă își corectează reciproc modul de rezolvare). Un avantaj important îl constituie supravegherea cadrului didactic, care poate realiza un feed-back imediat. Aceste momente de muncă independentă, bine organizate, pot constitui prilejuri de a forma elevilor deprinderi de muncă intelectuală (M. Stanciu, 2003, p. 290).

d) Tema pentru acasă este o formă de activitate independentă, asemănătoare cu cea efectuată în clasă, dar are în vedere obiective de mai mare amploare și se desfășoară în condițiile de acasă ale elevului. Pregătirea temei începe chiar în clasă, unde cadrele didactice trebuie să le dea indicații elevilor în legătură cu modul de rezolvare a sarcinilor. Se pot da teme pentru acasă în funcție de particularitățile elevilor, de înclinațiile lor pentru disciplina respectivă. Se poate acorda o notă pentru modul de efectuare a temelor.

e) Testul este o probă complexă cu ajutorul căreia se verifică și se evaluează nivelul asimilării cunoștințelor și al capacităților de a opera cu ele, prin raportarea răspunsurilor la o scară etalon,

elaborată în prealabil (I. Nicola, 1994, p. 335). El este o probă standardizată, care asigură o obiectivitate mai mare în procesul de evaluare.

Principalele calități ale unui test sunt: validitatea; fidelitatea; reprezentativitatea; obiectivitatea; aplicabilitatea. Demersul metodic al unui test are în vedere (M. Stanciu, 2003):

- ☐ Proiectarea testului.
- ☐ Aplicarea testului.
- ☐ Evaluarea răspunsurilor.
- ☐ Analiza rezultatelor testului.
- ☐ Valorificarea rezultatelor testului. Un instrument de evaluare scrisă conține un număr de itemi (sarcini).

f) Itemul reprezintă cea mai mică componentă identificabilă a unui instrument de evaluare și care cuprinde o sarcină de rezolvat în concordanță cu un obiectiv operațional (M. Stanciu, 2003, p. 295). Itemii apar mai ales în testele scrise. Între obiectivele de evaluare și itemi există o legătură foarte strânsă. De aceea, trebuie formulat obiectivul pe care îl testează itemul, înainte de construirea itemului. Teoria și practica evaluării evidențiază mai multe criterii pe baza cărora pot fi clasificați itemii. Unul dintre criteriile cel mai des utilizate este acela al gradului de obiectivitate oferit în corectare. În funcție de acest criteriu, itemii pot fi clasificați în trei mari categorii:

- ☐ itemi obiectivi;
- ☐ itemi semiobiectivi;
- ☐ itemi subiectivi.

Itemii obiectivi (cu răspuns închis) testează un număr mare de elemente de conținut într-un interval relativ scurt, asigurând un grad de obiectivitate ridicat în măsurarea rezultatelor școlare.

Din categoria itemilor obiectivi fac parte:

1. itemii cu alegere duală
2. itemii de tip pereche
3. itemii cu alegere multiplă.

1. *Itemii cu alegere duală* pun elevul în situația de a selecta răspunsul corect din doar două variante posibile: adevărat / fals, da / nu, corect / incorect, acord / dezacord, varianta 1 / varianta 2 etc. Itemii de tip da / nu, adevărat / fals sunt cel mai frecvent folosiți. Un dezavantaj al acestui tip de item este acela că nu implică cunoașterea de către elev a alternativei adevărate. Eliminarea acestui dezavantaj se poate face prin solicitarea elevului de a modifica varianta falsă sau prin argumentarea variantei alese.

2. *Itemii de tip pereche* pun elevul în situația de a determina corespondența corectă între cuvinte, propoziții, fraze, valori numerice, semnificații, litere, simboluri, informații etc. Elementele între care trebuie stabilită corespondența sunt distribuite în două coloane:

- prima coloană conține elementele ce constituie, de fapt, enunțul itemului și care sunt denumite premise;
- a doua coloană conține elementele care reprezintă răspunsurile.

Instrucțiunile care preced cele două coloane se referă la criteriul sau criteriile în baza cărora trebuie realizată asocierea între premise și răspunsuri. Itemii de tip pereche permit abordarea unui volum consistent de informații într-un interval de timp relativ redus, precum și rapiditatea corectării și evaluării. Ei nu sunt recomandați atunci când învățătorul dorește evaluarea unor rezultate ale învățării cu caracter complex și creative.

3. *Itemii cu alegere multiplă* se mai numesc și itemi cu răspuns selectat deoarece elevul nu generează un răspuns, ci alege unul dintre răspunsurile alternative listate în item. Itemul cu alegere multiplă este alcătuit dintr-o pre mi să și o li stă de variante reprezentând soluțiile itemului. Lista de variante conține răspunsul corect, unul singur, pe care elevul trebuie să îl identifice, și un număr oarecare de alte variante de răspuns, incorecte sau plauzibile, numite distractori.

Itemii semiobiectivi sunt acea categorie de itemi care solicită elevului construirea parțială sau totală a unui răspuns la sarcina definită în enunțul itemului. Utilizarea acestui tip de itemi poate încuraja elevul în aprofundarea noțiunilor învățate, creșterea vitezei de operare cu acestea, a clarității, conciziei și acurateții exprimării. Itemii semiobiectivi au un grad mai mic de obiectivitate, dar elevul este pus în situația de a-și construi răspunsul și nu de a-l alege. Din categoria itemilor subiectivi fac parte (M. Stanciu, 2003, p. 298):

1. itemii cu răspuns scurt

2. itemii de completare

3. întrebările structurate

1. Itemii cu răspuns scurt exprimă cerința ca elevii să formuleze răspunsul sub forma unei propoziții, fraze, uneori doar cuvânt, număr, simbol. Ei sunt folosiți pentru: cunoașterea terminologiei, a unor fapte specifice, pentru aplicarea unor cunoștințe.

2. Itemii de completare sunt asemănători cu cei cu răspuns scurt, dar se diferențiază de aceștia prin faptul că elevul trebuie să completeze o afirmație incompletă. În acest caz, se recomandă ca numărul și spațiile punctate să sugereze elemente corespunzătoare privind răspunsurile care se așteaptă de la elevi și spațiile libere să nu fie dispuse la începutul afirmațiilor.

3. Întrebările structurate sunt alcătuite din mai multe subîntrebări de tip obiectiv, semiobiectiv sau minieseu legate între ele printr-un element comun (tema). Ele umplu practic golul între instrumentele cu răspuns deschis și cele cu răspuns închis. Prezentarea unei întrebări structurate include: un element stimul (texte, date, diagrame, grafice etc.); subîntrebările; anumite date suplimentare; alte subîntrebări. Întrebările trebuie să aibă un grad de dificultate crescător, fiecare subîntrebare fiind independentă de celelalte

Itemii subiectivi (cu răspuns deschis) sunt relativ ușor de construit, principala problemă constituind-o modul de elaborare a schemei de notare a acestora, cu atât mai mult cu cât această categorie de itemi vizează demonstrarea de către elevi în răspuns a originalității și creativității lor, a capacității de personalizare a cunoștințelor.

Ei sunt în mod special recomandați pentru realizarea evaluării în domenii trans-, inter- și multidisciplinare, date fiind particularitățile acestora, precum și natura competențelor generale și specifice pe care și le propun să le formeze la elevi. Din această categorie de itemi fac parte:

1. itemii de tip rezolvare de probleme

2. itemii de tip eseu.

Evaluarea are **funcții** importante în procesul didactic :

- de constatare (descriere, măsurare) a rezultatelor obținute de educație;
- de clasificare, ierarhizare a acestora după performanțele lor obținute;
- de diagnoză, adică de cunoaștere a factorilor ce au condus la aceste rezultate;
- de prognoza (predicție), de prefigurare a soluțiilor de ameliorare a rezultatelor, eliminare a lipsurilor și erorilor, reglarea și perfecționarea activității.

Aceste funcții generale și specifice demonstrează necesitatea includerii evaluării în activitatea didactică.

Combinarea instrumentelor de evaluare scrisă cu cele de evaluare orală, cu metodele complementare de evaluare vor asigura realizarea unei imagini globale a capacităților elevilor. Problematica modalităților de evaluare rămâne deschisă, putând fi continuu îmbunătățită și diversificată. Scopul comun, de care trebuie să se țină cont, este cel de dezvoltare a capacității de autoevaluare la elevi, concomitent cu schimbarea viziunii asupra rolului evaluării, cel de ameliorare și corectare mai mult decât de sancționare.

Bibliografie

- 1.Cucoș, C, Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Iași, Editura Polirom, 2005;
- 2.Adriana Nicu, Daniela Crețu, Pedagogie, Editura Universității,, Lucian Blaga,, Sibiu, 2009
- 3.Ioan Cerghit, Metode de învățământ, Polirom, 2002
- 4.Cerghit, I, Metode de învățământ, Iași,Editura Polirom, 2006;

Activitățile extracurriculare – mijloc de evaluare a cunoștințelor, prilej de bucurie pentru copii

*Prof. Înv. Preșcolar : Filip Ioana
Grădinița „, Căsuța din povești ” – Tg. Mureș, jud. Mureș*

Marea artă a unui educator constă în cizelarea manierelor și informarea minții, el trebuie să sădească în preșcolarul său bunele obiceiuri și principiile virtuții și ale înțeleptului, să-i dea treptat o viziune asupra omenirii și să dezvolte în el tradiția de a iubi și de a imita tot ceea ce este excelent și demn de laudă.

Procesul educațional din grădiniță presupune și forme de muncă didactică complementară activităților obligatorii. Acestea sunt activități desfășurate în grădiniță în afara activităților obligatorii sau activități desfășurate în afara grădiniței; ele sunt activități extracurriculare și se desfășoară sub îndrumarea educatoarelor.

Activitatea extracurriculară, în sine, prin structura, conținut specific, este firesc complementară activității de învățare realizată în clasă.

În cadrul activităților extracurriculare cu o deosebită influență formativă sunt incluse toate formele de acțiuni care se realizează în afara programului propriu zis: ***plimbări, ieșiri în natură, excursii, tabere, serbări cu diferite ocazii, concursuri între grupele aceleiași grădinițe sau între grădinițe, parteneriate școlare pe diferite teme.***

La vârsta preșcolară, copiii sunt foarte receptivi la ce li se arată cu ajutorul imaginilor sau a substitutelor (prezența concretului în orice tip de activitate este absolut indispensabilă). Rolul educatoarei (dar și al familiei) este acela de a oferi în mod gradat și în acord cu particularitățile de vârstă, cunoștințe necesare care motivează conduitele și normele eco-civice, să creeze și să organizeze activități educative stimulative.

Copiii încep o excursie de studiu cu două priorități. Cea avându-l în centru pe copil, care așteaptă să se distreze, să cumpere suveniruri (insigne, pliante, vederi etc.), să aibă o zi liberă de la programul normal de școală. Cealaltă prioritate se referă la așteptările educatorilor: presupunând că vor învăța lucruri noi, copiii vor fi puși în situații noi, își vor evalua cunoștințele asimilate în cadrul

activităților de la grădiniță. Rezultatul excursiei poate fi afectat de interacțiunea dintre anticipări și excursia propriu-zisă. Se poate întâmpla ca scopul excursiei să sufere schimbări în funcție de dorințele și ritmul de învățare al copiilor.

Pregătirea excursiei cuprinde două etape:

1. Pregătirea organizatorilor/ însoțitorilor:

- stabilirea itinerariului ;
- programul de desfășurare a excursiei;
- durata excursiei – o zi;
- mijloace de transport – autocar;

2. Pregătirea copiilor:

- anunțarea traseului, datei și orei de întâlnire, al programului de desfășurare a excursiei;

Instructajul copiilor pentru excursie cuprinde:

- legi de circulație rutieră;
- reguli de comportare a grupului **SĂ NU MĂ DEPĂRTEZ DE GRUP!** (în caz de rătăcire, copiii au un ecuson special creat pentru excursie, având în spate numărul de mobil al însoțitorilor, copiii trebuie instruiți ca în caz de rătăcire, să roage un adult să contacteze organizatorii la unul din numerele de pe spatele ecusonului, așteptând pe loc să fie găsiți);
- norme de comportare în timpul deplasărilor;
- reguli de comportare civilizată.

În autocar

- urcarea și coborârea din autocar se face numai cu acordul și sub îndrumarea însoțitorilor;
- rămân pe locul meu, nu mă ridic în picioare pe scaun;
- nu deschid fereastra, nu arunc nimic pe fereastră, nu scot mâna sau capul pe fereastră;
- ambalajele, resturile le arunc în punga de gunoi special pregătită;
- orice problemă avem solicităm ajutorul însoțitorului (educatoare sau părinte);
- nu strigăm, nu țipăm; șoferul se poate speria și se pot produce accidente;

Toate aceste experiențe – excursii, concursuri oferă satisfacții mari și contribuie în mare măsură la destinderea și relaxarea copiilor în afara grădiniței, la realizarea unei atmosfere relaxante, manifestându-se fără inhibiții, copiii observând ce înseamnă dragostea, căldura sufletească, înțelegerea, respectul și toleranța, importante lucruri pentru experiența în afara familiei.

În timpul excursiei se evaluează foarte multe cunoștințe ale copiilor prin contactul direct cu realitatea.

Evaluarea cunoștințelor se face cu participarea activă a copiilor.

Ca să poată revedea oricând excursia , copiii primesc un CD cu poze din excursie. Excursia și-a atins scopul propus oferind copiilor posibilitatea de a participa efectiv și afectiv la propria autodepășire în evaluarea cunoștințelor.

Excursia le stârnește interesul și le oferă posibilități deosebite de cunoaștere, realizându-se astfel un obiectiv principal al învățământului – pregătirea copilului pentru viață.

În cadrul **activităților organizate în mijlocul naturii și al vieții sociale**, preșcolarii se confruntă cu realitatea printr-o percepere activă, investigatoare, prin acțiuni directe asupra obiectelor, fenomenelor din mediul înconjurător, a unor zone geografice și locuri istorice; ei dobândesc o mare cantitate de informații despre animale, despre muncă și viața omului în diferite contexte (în funcție de: mediul rural-urban, derularea anotimpurilor, meserii) își formează reprezentări simple despre structura

și condițiile de viața ale unor plane și animale, despre succesiunea anotimpurilor, despre frumusețile și bogățiile patriei, despre trecutul istoric al poporului român (chiar dacă e puțin prematur pentru nivelul lor de dezvoltare intelectuală). În cadrul acțiunilor și implicit a activităților în aer liber, preșcolarii își pot forma sentimentul de respect și dragoste pentru natură, pentru muncă, om și realizările sale; copilul care a învățat să admire natura, parcul cu florile, să asculte susurul unui izvor, să observe munca depusă de unele insecte pentru a și asigura proviziile sau câtă strădanie depune o rândunică pentru a construi cuibul puișorilor ei și apoi pentru a-i hrăni, acel copil va deveni prietenul și protectorul naturii și un mare admirator al animalelor manifestată prin nemărginita afecțiune față de ele.

Vizitele la muzee, expoziții, monumente și locuri istorice, case memoriale – organizate selectiv – constituie un mijloc de a intui și prețui valorile culturale, folclorice și istorice ale poporului nostru. Atât activitățile turistice cât și cele de concurs contribuie la îmbogățirea și lărgirea vocabularului activ, a socializării, a diverselor conținuturi stimulative pentru dezvoltarea biopsihosocială a celor mici; astfel copiii pot reda cu mai multă creativitate și sensibilitate imaginea realității în cadrul activităților plastice și practice (de desen, pictură, modelaj, colaj), a celor de educarea limbajului, inițiativă în cadrul jocurilor.

Materialele didactice acumulate în decursul acestor tipuri de activități extracurriculare: planșe, imagini, vederi, măști, costumații, albume foto, diapozitive, diplome, cărți, pietricele, ierbare rămân o dovadă liberă a activităților desfășurate, «o punte către trecutul educațional extracurricular» în care au fost implicați în diferite contexte, dar și un mijloc de evaluare prin păstrarea lor într-un portofoliu.

Spectacolele, vizionările (teatrul de păpuși) constituie o altă formă de activitate extracurriculară în grădinițe, prin intermediul căreia copilul face cunoștință cu lumea minunată a artei. Aceasta formă de activitate îl pune pe cel mic atât în calitate de actor cât și de spectator în fața unei surse inepuizabile de impresii puternice, precum și în faptul că se apelează în permanență la afectivitatea copilului.

Vizionarea unor filme pentru copii, diafilme, desene animate, spectacole de teatru, serbări constituie «un izvor de informații», dar în același timp și un punct de plecare în organizarea unor acțiuni interesante (de exemplu vizionarea emisiunilor muzicale, de teatru pentru copii, distractive sau sportive urmată de discuții pregătite în prealabil, pe lângă faptul că realizează completarea unor aspecte educative, stimulează și orientează copiii spre unele domenii de activitate: muzică, sport, poezie, pictură).

Filmul comic, spectacolele cu caracter distractiv au darul să stârnească râsul copiilor prin diverse contraste de situații sau ironii. Desenele animate sunt cele mai gustate de către copii datorită, mai ales, liniei stilizate pe care o au imaginile. Educatoarele au un rol deosebit de important în alegerea spectacolelor, recomandarea emisiunilor de televiziune pentru copii și selecționarea emisiunilor, programelor distractive care au o influență pozitivă mai evident conturată.

Serbările, prin specificul lor de activitate extracurriculară, reprezintă un nesecat izvor de satisfacții, bucurii, creează buna dispoziție, favorizează dezvoltarea copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Importanța lor educativă constă în conținutul artistic prezenta, precum și în atmosfera sărbătorească, deschisă ce se instalează cu acest prilej. Prin organizarea serbărilor dezvoltăm copiilor dragostea pentru artă, pentru frumos.

Prin organizarea unor concursuri între grupele aceleiași grădinițe sau între grădinițe diferite (pe diferite faze, pe diferite teme) dezvoltăm dragostea și interesul copiilor pentru frumos, sensibilitatea și personalitatea lor suferind modificări pozitive, putând ușor depista tinere talente artistice în vederea cultivării și promovării lor.

Concursurile sportive vin ca și o completare a activităților sportive, cei mici participând cu multă plăcere la concursurile sportive organizate, cum ar fi: atletism, concurs de săniuțe, de biciclete, de aruncat la țintă.

Activitățile extracurriculare mai sus enumerate și analizare sunt apreciate atât de către copii, cât și de factorii educaționali în măsura în care:

- ✚ valorifică și dezvoltă interesele și aptitudinile copiilor;
- ✚ organizează într-o manieră plăcută și relaxantă timpul liber al copiilor contribuind la optimizarea procesului de învățământ;
- ✚ formele de organizare sunt din cele mai ingenioase, cu caracter recreativ;
- ✚ copiii au teren liber pentru a-și manifesta în voie spiritul de inițiativă;
- ✚ participarea este liber consimțită, necodificată, constituind un suport puternic pentru o activitate susținută;
- ✚ au un efect pozitiv pentru munca desfășurată în grup;
- ✚ sunt caracterizate de optimism și umor;
- ✚ creează un sentiment de siguranță și încredere tuturor participanților;
- ✚ urmăresc lărgirea și adâncirea influențelor exercitate în procesul de învățământ;
- ✚ contribuie la dezvoltarea armonioasă a copiilor.

În același timp rolul acestor activități extracurriculare au un caracter colectiv care conduc la « sudarea legăturii » dintre cei mici, îi învață să trăiască în grup, să aparțină unui grup.

Transmiterea valorilor educative trebuie privite ca un proiect mai larg conceput ca un împrumut pe termen lung. Acest împrumut este “pariul gratuit și generos pe care educatorii actuali îl fac cu viitorul “. Copiii învață uitându-se în jur, nu doar în grădiniță, alegând ceea ce doresc să privească, învață observând, își reamintesc cu plăcere ceea ce au acumulat în cadrul activităților, descriind, discutând despre ceea ce văd, stabilind legături între ceea ce văd și propria lor viață.

BIBLIOGRAFIE

1. Ministerul Educației și Cercetării, Institutul de Științe ale Educației *Revista învățământului prescolar*, 3-4/2006,
2. IONESCU, M.; CHIȘ, V., *Mijloace de învățământ și integrarea acestora în activitățile de instruire și autoinstruire*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2001
3. PREDA. VIORICA, *Metodica activităților instructiv educative în grădinița de copii*, Editura « Gheorghe Cârțu Alexandru », Craiova 2009
4. LESPEZEANU M., *Tradițional și modern în învățământul preșcolar*, Editura S.C. Omfal, București, 2007

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE

FIȚ LILIANA, LOȚCO ALINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ HODAC, HODAC, JUD. MUREȘ

Creșterea calității sistemului de evaluare educațională este unul dintre obiectivele prioritare ale reformei școlii care pretinde investiții de concepție și practici bune. Evaluarea nu reprezintă un eveniment izolat, ci un proces continuu pe tot parcursul învățării.

Evaluarea este știință și artă; ea nu se reduce la aplicarea unor structuri algoritmice predeterminate, după cum nu se poate realiza numai pe temeiul spontaneității și experienței. Este întotdeauna un aliaj subtil între știință și artă.

Sinteza interpretărilor privind evaluarea evidențiază o pluralitate de termeni care pot desemna activități integrate în procesul de evaluare. Astfel, a evalua semnifică:

- **A verifica** ceea ce a fost învățat, înțeles, reținut; a verifica achizițiile în cadrul unei progresii;
- **A judeca** activitatea elevului sau efortul acestuia în funcție de anumite recomandări; a judeca nivelul de pregătire al unui elev în raport cu anumite norme prestabilite;
- **A estima** nivelul competenței unui elev;
- **A situa** elevul în raport cu posibilitățile sale sau în raport cu ceilalți; a situa produsul unui elev în raport cu nivelul general;
- **A reprezenta** printr-un număr (notă) sau calificativ gradul reușitei unei producții școlare a elevului în funcție de diverse criterii;
- **A pronunța un verdict** asupra cunoștințelor sau abilităților pe care le are un elev;
- **A fixa/stabili** valoarea unei prestații a elevului etc.

O remarcă specială merită făcută cu privire la trecerea de la evaluarea tradițională la evaluarea modernă în care conduitele cadrelor didactice și evaluatorilor externi se vor axa pe:

- Măsurarea și aprecierea obiectivă și evolutivă a rezultatelor;
- Adoptarea unor decizii și măsuri ameliorative;
- Emiterea unor judecați de valoare;
- Acoperirea domeniului cognitiv dar și a celui social, afectiv, spiritual și psihomotor;
- Feedbackul oferit elevului;
- Informații semnificative oferite cadrelor didactice privind eficiența activității lor;
- Cunoașterea criteriilor/normelor cu care se evaluează, creșterea gradului de adecvare la situații didactice concrete;
- Evitarea sancționării cu orice preț a erorilor;
- Respectarea principiilor contractului pedagogic.

TIPURI DE METODE DE EVALUARE

Metoda de evaluare reprezintă calea de acțiune pe care o urmează profesorul și elevii și care conduce la punerea în aplicare a oricărui demers evaluativ, în vederea colectării informațiilor privind procesul și produsul învățării, prelucrării și valorificării lor în diverse scopuri. Metodele de evaluare sunt importante în raport cu situațiile educaționale în care sunt folosite. Importanța lor se stabilește îndeosebi după modul de aplicare în situațiile cele mai potrivite. Fiecare metodă, tehnică sau instrument de evaluare prezintă avantaje și dezavantaje. Ele vizează capacități cognitive diferite și, în consecință, nu oferă toate aceleași informații despre procesul didactic. Datorită acestui fapt, dar și diversității obiectivelor activității didactice, nici o metodă și nici un instrument nu pot fi considerate universale valabile pentru toate tipurile de competențe și toate conținuturile.

Criteriul cel mai frecvent folosit în clasificarea metodelor de evaluare este cel cronologic/istoric.

În funcție de acest criteriu, distingem:

- **Metode tradiționale de evaluare:**
- Evaluarea orală,

- Evaluarea scrisă,
- Evaluarea prin probe practice,
- Testul docimologic.

•**Metode alternative și complementare de evaluare:**

- Observarea sistematică a comportamentului elevului față de activitatea școlară,
- Portofoliul,
- Investigația,
- Proiectul
- Autoevaluarea,etc

Evaluarea orală reprezintă metoda de evaluare cel mai des utilizată la clasă. Datorită fidelității și validității lor scăzute, aceste probe nu sunt recomandabile.

Evaluările scrise sunt practicate, și uneori chiar preferate, datorită unora dintre avantajele lor de neignorat în condițiile în care se dorește eficientizarea procesului de instruire și creșterea gradului de obiectivitate în apreciere. Dezavantajul major al probelor scrise îl reprezintă relativa întârziere în timp a momentului în care se realizează corectarea unor greșeli sau completarea unor lacune identificate.

Evaluarea prin probe practice este utilizată în vederea evaluării capacității elevilor de a aplica anumite cunoștințe teoretice, precum și a gradului de stăpânire a priceperilor și deprinderilor de ordin practic. Cu toate că activitățile practice oferă posibilitatea elevului de a-și dezvolta atât competențe generale (comunicare, analiză, sinteză, evaluare), cât și pe cele specifice (manipularea datelor și a instrumentelor de lucru, interpretarea rezultatelor), evaluarea elevilor prin probe practice, atât în situații de examinare curentă, cât și în situații de examen, este foarte puțin pusă în valoare. Pentru realizarea cu succes a unei activități practice, este normal ca încă de la începutul anului școlar, elevii să fie avizați asupra (I. Neacșu, A. Stoica, (coord.) 1996:

- tematicii lucrărilor practice;
- modului în care ele vor fi evaluate (baremele de evaluare);
- condițiilor care le sunt oferite pentru a realiza aceste activități (aparate, unelte, săli de sport etc.).

Metode alternative și complementare de evaluare

Investigația este o metodă de evaluare în care elevul este pus în situația de a căuta o soluție deosebită, de a găsi o generalizare la o problemă, de a transpune o problemă în alt context.

Proiectul reprezintă o metodă de evaluare complexă care se desfășoară pe parcursul a câtorva zile, a câtorva săptămâni sau a câtorva luni. Realizarea lui presupune două etape:

- colectarea datelor;
- realizarea efectivă a proiectului

Portofoliul este un instrument de evaluare complet prin care se urmărește progresul școlar. Acesta cuprinde atât rezultatele obținute de elev într-un semestru sau an școlar la teste, probe practice, teme pentru acasă, dar și rezultatele la instrumentele alternative de evaluare (investigația, proiecte, referate, eseuri etc.). În plus, portofoliul cuprinde fișa individuală a elevului.

Proba de evaluare

Un instrument de evaluare trebuie să îndeplinească anumite exigențe de elaborare, adică anumite calități tehnice, în vederea atingerii scopului pentru care acesta a fost proiectat.

Un test de evaluare este compus dintr-un număr de itemi care, pe de o parte au reguli precise de elaborare, iar pe de altă parte sunt selectați pe baza unei matrice de specificații.

Calitățile testului de evaluare.

Principalele calități ale unui test de evaluare sunt: validitatea, fidelitatea, obiectivitatea și aplicabilitatea (Stoica, A. - coord., 1996).

Proiectarea unei probe de evaluare necesită parcurgerea următoarelor etape:

- stabilirea tipului de test;
- elaborarea competențelor de evaluat și precizarea conținuturilor corespunzătoare;
- proiectarea matricei de specificații; matricea de specificații reprezintă procedeul prin care ne asigurăm că testul măsoară competențele de evaluat, propuse și are o bună validitate de conținut;
- construirea itemilor;
- elaborarea baremului de evaluare și de notare;
- corelarea matricei de specificații cu testul elaborat și cu baremul propus.

Construirea itemilor ridică uneori probleme.

Tipologia itemilor de evaluare

După criteriul asigurării obiectivității în notarea sau aprecierea elevilor identificăm:

●itemi obiectivi care sunt de trei tipuri:

- itemi cu alegere multiplă
- Itemi cu alegere duală –
- Itemi tip pereche.

●itemi semiobiectivi sau itemii cu răspuns construit scurt cu următoarea tipologie:

- itemi cu răspuns scurt, cu următoarele variante: întrebarea clasică, exercițiul, chestionarul cu răspunsuri deschise scurte, textul indus
- itemi de completare, cu următoarele variante/forme: textul lacunar, textul „perforat”
- întrebarea structurată.

●itemi subiectivi.

Itemii subiectivi solicită răspunsuri dezvoltate, elaborate. Redactarea răspunsului solicită mobilizarea cunoștințelor și abilităților care iau forma unor structuri integrate și integrative. Solicitățile formulate de cadrul didactic și răspunsurile elevilor se caracterizează prin aspectul lor integrativ. Formularea răspunsului la un item subiectiv acoperă toate tipurile de obiective. Itemii subiectivi au următoarea tipologie:

- itemul cu răspuns construit scurt, puțin elaborate,
- itemul tip rezolvare de probleme,
- itemul tip eseu,
- itemul cu răspuns construit elaborat/dezvoltat

După operațiile implicate în elaborarea itemilor, diferențiem: *itemi de identificare, de selecționare, de elaborare, de construcție* etc. Itemii se integrează în instrumente de evaluare. Cadrul didactic are la dispoziție o mare varietate de tehnici și instrumente de evaluare, mergând de la cele care solicită tehnicile cele mai „închise” până la cele care permit exprimarea liberă a elevului.

Itemii de evaluare trebuie folosiți în funcție de complexitatea obiectivelor vizate. Realizarea/construcția itemilor și a probelor de evaluare solicită o atitudine flexibilă din partea cadrului didactic.

Fiecare instrument de evaluare, fiecare tip de item are avantaje și dezavantaje.

Profesorul modern se află în relație de parteneriat cu elevii săi, negociind obiectivele învățării, precum și formele și modalitățile de evaluare.

A fi educator este fără îndoială, meseria cea mai importantă și nobilă a omenirii, pentru că ai acces direct la sufletul copiilor, iar de eforturile depuse de educatori depinde întreaga evoluție umană. Pentru această meserie nu este suficient să studiezi la facultate, ci este nevoie de multă dăruire pentru întreaga viață. *„Trebuie să posezi un element pedagogic înăuntrul, în inimă, în suflet, iar acest element este acela care vibrează, care emană, care îi influențează pe alții: chiar fără să deschideți gura, ceilalți simt nevoia să vă imite.”* (Omraam M. Aïvanhov, 1990, p.158)

Bibliografie:

- Aïvanhov, Omraam M., O educație care începe înainte de naștere, Colecția Izvor, Nr. 203, Editura Prosveta, 1990;
- Bocoș, Mușata, Instruire interactivă. Repere pentru reflecție și acțiune, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2002;
- Bogdan Daniela Elisabeta, Moraru Aurelia, Constantin Maria Cristina, Gavrilescu Paul, Boteanu Ioana Carmen, Ghid de evaluare la disciplina chimie, Proiect cofinanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Sectorial pentru Dezvoltarea Resurselor Umane 2007 – 2013, Investește în oameni!
- Oprea, Crenguța-L., Pedagogie. Alternative metodologice interactive, Editura Universității din București, București, 2003;
- Oprea, Crenguța-L., Strategii didactice interactive Editura Didactică și Pedagogică, R.A., ed. a IV-a, , București, 2009;

Summary

Evaluation is a subtly alloy between science and art. It refers to: checking knowledge, judging the student's activity, giving marks, establishing the value of the student's performance etc.

A very important thing is the passing from traditional evaluation to modern evaluation. The traditional one consists in: oral and written evaluation, assesment through practical activity, docimological tests.

Modern evaluation refers to: systematic observation of student's behaviour concerning educational activity, portfolio, investigation, project etc.

A certain evaluation instrument has to fulfil some technical qualities for accomplishing the aim for which it had been made. When designing a test, there are some things to do: establishing the type of test, elaborating the competences of assesment, making the matrix of test specification, items, global assesment scales, correlating the specification matrix with the test and with the score. There are many types of evaluation items. Teachers have a great variety of evaluation techniques and instruments. Each type of evaluation and each type of item have advantages and disadvantages.

The modern teacher is in a relation of partnership with the students. Being a teacher is, no doubt, the most important and noble job of mankind because you have acces tn the children's soul.

Metode și tehnici de evaluare la limba și literatura română clasa a IV-a

Autor- Prof.Inv.Primar, Gazsi Mihaela Nadia

Prof. Dan Ionuț

Școala Gimnazială Beica de Jos

Localitatea Beica de Jos, Județul Mureș

Verificarea și aprecierea rezultatelor școlare se realizează în situații și forme variate, utilizându-se metode, mijloace și tehnici multiple. Diversitatea lor este generată de : funcția socială pe care o îndeplinește evaluarea rezultatelor într-un context școlar și social; scopurile urmărite în ansamblul modalităților de evaluare utilizate în cadrul sistemului școlar; natura (tipul) rezultatelor școlare pe care le vizează.

Din perspectiva funcției școlare și sociale pe care o îndeplinesc, se poate face distincție între următoarele.

Verificări curente, pe secvențe relativ mici de activitate, în scopul cunoașterii operative ale efectelor activității realizate, a progreselor înregistrate de elevi. Această formă este corelată cu nevoia de cunoaștere a rezultatelor obținute de elevi în asimilarea principalelor conținuturi, cu stimularea, orientarea și dirijarea învățării, asigurând totodată controlul indirect și reglarea procesului de predare prin diagnosticarea calității acestuia și proiectarea ameliorărilor necesare.

Verificări finale (examene), la sfârșit de an școlar, ciclu de învățământ, care privesc o perioadă mai îndelungată de activitate. Acestea evidențiază atributele acțiunilor evaluative în promovarea, orientarea școlară și selecția elevilor, concretizate în definirea condițiilor de continuare a studiilor de la un an de studiu la altul, în dirijarea elevilor pe filierele școlare, în concordanță cu interesele și aptitudinile fiecăruia.

Verificări la intrarea într-un ciclu de învățământ nonobligatoriu prin selecție

Verificări efectuate cu deosebire la finalul unui ciclu de învățământ care marchează și intrare în viața activă. Au caracter pedagogic și social. Dacă funcția socială, de verificare a competenței profesionale, este evidentă, nu mai puțin importantă este cea pedagogică, cunoscând că pe temeiul rezultatelor constatăte se introduc corectările necesare în sistemul de pregătire a viitorilor absolvenți.

În corelație cu aceste funcții, evaluările vizează scopuri variate privind constatarea progreselor, fie realizarea unui bilanț sau determinarea perspectivei, confirmarea aptitudinii de a accede pe următoarele trepte de învățământ. În toate cazurile, una din funcțiile generale ale evaluării-constatativă, diagnostică sau prognostică-este, de fiecare dată, dominantă, în concordanță cu scopurile urmărite.

Natura probelor este dependentă și de tipul de rezultate școlare supuse verificării (cunoștințe acumulate, capacități, abilități, trăsături de personalitate formate), precum și de scopul în care se realizează evaluarea.

Examinarea curentă, în semnificația sa generală, se definește ca acțiune și situație specifică de evaluare, întreprinse pe parcursul programului sau în final, dar oricum ca acțiuni componente ale acestuia. În același timp, examinările - ca proces de verificare - se realizează și în contextul examenului, ceea ce înseamnă că ele sunt prezente atât în cadrul procesului de instruire cât și în contextul examenului.

Examinările sunt procese de verificare care oferă educatorului posibilitatea de a cunoaște performanțele elevilor. Examenul presupune practica examinărilor.

Întreaga activitate școlară reprezintă o examinare permanentă a elevilor, un ansamblu de situații și momente în care educatorul cunoaște diverse laturi ale personalității elevilor. Această cunoaștere se realizează prin multiple căi, atât ca acțiuni întreprinse în acest scop (examinări), cât și în forma numeroaselor observații curente pe care educatorul le face în contextul circumstanțelor proprii procesului didactic.

Subliniem ca fără aceste examinări curente, bucla conexiunii inverse care permite cunoașterea efectelor acțiunilor realizate, obținută numai prin situația de examen, s-ar întinde pe perioade mult mai mari pentru a permite reglarea operativă a activității.

Cunoașterea rezultatelor școlare prezintă următoarele avantaje:

- Constitue condiția necesară autoreglării procesului didactic, atât a predării cât și a învățării
- Confirmă, întărește rezultatele examenelor
- Permit cunoașterea nu numai a cunoștințelor acumulate, ci și a disponibilităților intelectuale ale elevilor, a capacităților de a opera în plan teoretic sau practice cu informația însușită

Examenul școlar reprezintă o formă de organizare a verificării (examinării), realizată în circumstanțe specifice, create în acest scop. Se prezintă ca formă de control asupra rezultatelor școlare, ca acțiuni relativ separate de programul de instruire propriu-zis.

Examenul constituie și una din formele principale ale evaluării de bilanț, utilizată cu deosebire la încheierea unei perioade mai îndelungate de activitate (an școlar, ciclu de învățământ) sau ca formă de verificare-selecție cu funcție predictivă la intrarea într-un ciclu de învățământ nonobligatoriu.

În viața școlară a îndeplinit, la început, un dublu rol : de verificare a randamentului subiecților și confirmarea aptitudinii de a continua studiile sau a îndeplini o activitate socio-profesională.

Treptat, a dobândit justificări multiple referitoare la verificarea nivelului activității, mijloc de emulație, oportunități de gestionare a activității școlare (criteriu de promovare socioprofesională odată cu ierarhizarea posturilor).

Examenul îndeplinește o dublă funcție : socială și pedagogică. Din perspectivă pedagogică, examenul constituie un mijloc de verificare a pregătirii dobândite de elevi la sfârșitul unor perioade de activitate școlară, a gradului de realizare a obiectivelor vizate de diferite cicluri ale școlarității. Această verificare este socialmente necesară pentru perspectiva solicitărilor vieții sociale și profesionale. Examenul realizează o evaluare de bilanț și prin aceasta îndeplinește funcții de orientare școlară și, în același timp, de selecție și de promovare a capacităților, concretizată în admiterea tinerilor pe trepte de învățământ selective, nonobligatorii.

Tipuri de examene:

Examine cu funcție de bilanț (absolvire) sau de certificare așa cum sunt :examenul de capacitate la sfârșitul școlii generale; examenul de bacalaureat; examenul de absolvire (a școlii profesionale sau a școlii post liceale).

Examinele cu funcție dominantă de orientare și de selecție ;sunt examene-concurs organizate, de regulă, pentru admiterea în structurile școlare nonobligatorii.În sistemul nostru școlar, dincolo de școla generală, admiterea în învățământul liceal, profesional, posliceal, superior s-a făcut prin examene-concurs.

Evaluarea inițială, continuă și sumativă

Evaluarea inițială (parțială, diagnostică, predictivă, de plasament) stabilește nivelul de pregătire a elevului la începutul unei perioade sau etape de lucru- ciclul curricular, an școlar, semestru, temă mare, unitate de învățare, capitol.

Evaluarea continuă (de progress, de parcurs) se dorește a fi o evaluare formativă, care presupune verificarea permanentă a rezultatelor, pe tot parcursul procesului de instruire, de obicei operându-se pe secvențe mici. Trecerea la secvența următoare se realizează numai după ce se cunosc modul de desfășurare, eficiența educațională a secvenței evaluate și rezultatele obținute de elevi, prin adoptarea de măsuri de ameliorare privind procesul de predare-învățare și performanțele unor elevi

Evaluarea sumativă (cumulativă, de bilanț) se realizează la finele unei etape de instruire, la finele studierii unei teme, al unei unități de învățare, al unui capitol și, periodic, la sfârșitul semestrelor, al anului școlar, al ciclului curricular prin conceperea unor subiecte cuprinzătoare, care să acopere întreaga arie tematică abordată.

În aplicarea acestei forme de evaluare, se realizează compararea rezultatelor constatate cu nivelul celor înregistrate la începutul etapei de instruire. De asemenea, este necesară o raportare directă a rezultatelor obținute la obiectivele operaționale sau la cele instructive educative urmărite pe parcursul etapei de instruire. Dezavantajele majore ale acestei forme de evaluare rezidă în faptul că ea are caracter de sondaj, iar actele evaluative specifice nu însoțesc procesul didactic și nu permit ameliorarea acestuia decât pentru seriile viitoare de elevi (Bocoș Mușata, Jucan Dana ,2007).

Clasificarea metodelor de evaluare a rezultatelor școlare

Metodologia evaluării rezultatelor școlare cuprinde mai multe forme și metode care pot fi grupate din perspective unor criterii variate.

Din perspective circumstanțelor în care se realizează evaluarea, se pot distinge evaluări:

- în situații specifice de examinare (chestionarea elevilor, aplicarea unor probe, examenul)
- în afara situațiilor specifice de examinare, cum sunt: observarea curentă a activității elevilor ; diverse forme de activitate de instruire/învățare (efectuarea unor exerciții de fixare, fișe de lucru), alte lucrări de creație ;
- rezultatele obținute în acțiuni extrașcolare (concursuri, olimpiade)
- prin consultarea altor cadre didactice, a părinților, asupra performanțelor elevilor.

După natura probei: verificări orale, scrise, practice, verificări cu ajutorul calculatorului.

Sub raportul dimensiunii secvenței de instruire ale cărei efecte sunt evaluate și al funcției probei:

- probe curente-verifică acumulări parțiale, conținuturi restrânse, progrese înregistrate, aceste evaluări având predominant o funcție diagnostică
- probe de bilanț (teze semestriale/finale), care verifică randamentul pe un interval mai mare de activitate și realizează atât o funcție de diagnoză cât și una prognostică
- probe aplicate la începutul unui segment de activitate (ciclu de învățământ, an școlar, semestru), cu funcție precumpănitor prognostică

Funcție de factorii/persoanele care evaluează, se poate face distincție între evaluări interne și evaluări externe.

Fiecare din metodele utilizate prezintă avantaje dar și limite și este recomandabilă pentru evaluarea unor tipuri de rezultate școlare (Ion T. Radu)

Metode alternative de evaluare

Ansamblul tradițional al metodelor de evaluare este îmbogățit cu noi tehnici pe care practica școlară le pun în evidență. Spre deosebire de metodele tradiționale care realizează evaluarea rezultatelor școlare obținute într-un timp limitat și în legătură cu o arie mai mare sau mai mică de conținut, dar oricum definită, metodele alternative de evaluare prezintă cel puțin două caracteristici: pe de o parte, realizează evaluarea rezultatelor în strânsă legătură cu instruirea/învățarea, de multe ori concomitent cu aceasta ; pe de altă parte, ele privesc rezultatele școlare obținute pe o perioadă mai îndelungată, care vizează formarea unor capacități, dobândirea de competențe și mai ales schimbări în planul intereselor, atitudinilor, corelate cu activitatea de învățare. Evaluarea acestora presupune o investigare de mai lungă durată a comportamentului elevilor.

Dintre cele care se produc în corelație strânsă cu predarea/învățarea sunt: studiul de caz, fișele de activitate personală, observarea curentă a comportamentului școlar al elevilor.

Studiul de caz este utilizat încă de mult ca metodă de învățământ, cu valențe sub raportul învățării, îndeosebi în predarea disciplinelor socioumane. Experiența a demonstrat și valențele ei ca metodă de evaluare. Aceleași caracteristici ale studiului de caz ca metodă de instruire/învățare sunt utilizate și în scopul măsurării și evaluării capacității elevilor de a realiza asemenea demersuri (analiză, înțelegere și interpretarea unor fenomene, precum și a unor convingeri și trăsături de personalitate). În consecință, studiul de caz, ca mijloc de evaluare, se realizează prin analiza și dezbateră cazului pe care îl implică.

Fișa pentru activitate personală a elevilor. Funcția principală a acestui instrument este de învățare prin activitate proprie, dirijată sau independentă, dar oferă în egală măsură posibilitatea de evaluare a pregătirii elevilor, punând în evidență nu numai ce știu, ci și capacitatea de a învăța independent. Aceste funcții se întrepătrund într-atât de strâns încât, în practica școlară, fișa de muncă independentă este utilizată ca mijloc de învățare și ca probă de evaluare.

Investigația este, ca și primele două metode atât o modalitate de învățare cât și un mijloc de evaluare. Constă în solicitarea de a rezolva o problemă teoretică sau a realiza o activitate practică pentru care elevul este nevoit să întreprindă o investigație (documentare, observarea unor fenomene, experimentarea) pe un interval de timp stabilit. Îndeplinește mai multe funcții; acumularea de cunoștințe, exersarea unor abilități de investigare a fenomenelor (de proiectare acțiunii, alegerea metodelor, emiterea unor ipoteze, culegerea și prelucrarea datelor, desprinderea concluziilor), cași de evaluare a capacității de a întreprinde asemenea demersuri.

Observarea curentă a comportamentului elevilor reprezintă o modalitate de cunoaștere a evoluției acestora și este realizată în contextul activității școlare. Este, de fapt, un produs al interacțiunii educator-elevi, care oferă celui dintâi posibilitatea de a cunoaște progrese înregistrate în învățare (cunoștințe acumulate și mai ales capacitățile formate), interesele și aptitudinile elevilor, precum și atitudinea lor față de activitatea școlară. Eficacitatea metodei crește considerabil atunci când observarea comportamentului elevilor este făcut sistematic, presupund: stabilirea obiectivelor acestuia (repere) pentru o perioadă definită (cunoștințe acumulate, abilități formate, capacitatea de a lucra în grup, atitudini față de colegi), utilizarea unor instrumente de înregistrare și sistematizare a constatărilor (fișă, scolă de apreciere).

Raportul de evaluare (portofoliul) constituie nu atât o metodă distinctă de evaluare cât un mijloc de valorizare a datelor obținute prin evaluări realizate. Presupune un process de analiză a datelor obținute prin diferite căi și o perioadă relativă mare (de obicei raportată la semestru, an școlar, ciclu

de învățământ) **Portofoliul** include rezultatele relevante, obținute prin celelalte metode și tehnici de evaluare (probe scrise, verificări orale, probe practice, autoevaluare, proiect, observarea sistematică a comportamentului etc.) sau prin activități extracurriculare. Reprezintă "cartea de vizită" a elevului, urmărindu-i progresul pe o perioadă de timp. Structura sau elementele portofoliului sunt, în general, definite de profesor. Elevul are însă libertatea de a cuprinde în portofoliu materialele pe care le consideră necesare sau care îl reprezintă cel mai bine. Deși unele elemente ale portofoliului au fost evaluate separat, la momentul respectiv, de către profesor, se poate face o apreciere globală a portofoliului. În aceste situații, profesorul stabilește criterii clare, holistice, pe care le comunică de la început elevilor. Din perspectiva proiectării interdisciplinare a învățării și a evaluării, proiectul și portofoliul prezintă următoarele avantaje:

- promovează dezvoltarea globală a personalității, prin valorificarea achizițiilor de la diferite discipline de studiu, prin integrarea cunoștințelor, a capacităților, deprinderilor și atitudinilor/ valorilor;
- stimulează responsabilitatea elevului, prin libertatea de selectare a temelor și a mijloacelor de realizare;
- evaluează elevii în acțiune / în procesul de învățare;
- pun accent pe identificarea/ formularea problemelor și apoi pe rezolvarea lor;
- angajează elevii în situații reale de viață; au semnificații practice, sociale, economice și implicații în educația morală;
- deplasează accentul de la "a învăța despre", la "a ști cum"; ü promovează învățarea prin contactul direct cu lucrurile (școala activă);
- încurajează autoevaluarea, gândirea, mai degrabă decât memorarea sau recunoașterea unei informații;
- sunt interactive, angajează elevii în înțelegerea evaluării.

Abordarea integrată a învățării și utilizarea metodelor alternative de evaluare stimulează crearea unei relații de colaborare, de încredere și respect reciproc între învățător și elevi și între elevi. Elevul nu se simte "controlat", ci sprijinit. Profesorul trebuie să fie mai mult un organizator al situațiilor de învățare și un element de legătură între elev și societate, care mediază și facilitează accesul la informație. Implicarea elevilor în procesului didactic trebuie realizată în toate laturile acestuia: predare-învățare-evaluare.

Bibliografie

1. Bocoș Mușata, Jucan Dana, *Teoria și metodologia instruirii. Teoria și metodologia evaluării: repere și instrumente pentru formarea profesorilor*, Ediția a 2-a, Editura Paralela 45, Pitești, 2007,
2. Cucoș, C., (1998), *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași.
3. Ion T. Radu, *Evaluarea în procesul didactic*, București, Ediția a 4-a, Editura diactică și padagogică, R.A.
4. Stan, C., (2000), *Autoevaluarea și evaluarea didactică*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca.

Summary

Verification and assessment of school performance is achieved in various situations and forms, using methods, means and multiple techniques. Their diversity is generated by: the social function

that satisfies the evaluation results in a social context and school; the overall aims of the evaluation methods used in the school system; nature (type) school results to which it refers.

From the perspective of educational and social function they perform, we can distinguish between the following.

Current checks on relatively small sequences of activity, in order to know the effects of operative work done, the progress made by pupils. This form is related to the need to know the results obtained by students gain basic content, stimulating, guiding and directing learning while ensuring indirect control and regulate the quality of teaching by its diagnosis and design necessary improvements.

Final checks (tests) at the end of the school year, educational qualification, relating to a longer period of activity. These attributes highlights evaluative actions in the promotion, educational guidance and selection of students, materialized in defining the conditions for further study from a study ana to another, directing students' school pathways, consistent with the interests and abilities of each.

Checks on entry into a binding guidelines through education cycle selection

Verifications especially at the end of a course of education which marks the entry into working life.They pedagogical and social. If social function, verification of professional competence is evident, no less important is the teacher, knowing that on the basis of the results stated introduce the necessary corrections in the system of training of future graduates.

In conjunction with these functions for various evaluations aimed at finding the progress or achievement of a balance sheet perspective or determination, confirming the ability to access the next stage of education. In all cases, one of the general functions of the evaluation-observant, diagnostic or prognostic-is, every time, dominant, consistent with the aims pursued.

Nature of samples is dependent on the type of school results checked (accumulated knowledge, skills, abilities, personality traits formed) and the purpose for which the valuation.

The integrated approach to learning and alternative assessment incentives to create a collaboration, trust and mutual respect between teacher and students and among students. The student does not feel "controlled" but supported. The teacher must be more than an organizer of learning situations and a link between the student and society, mediating and facilitating access to information. Involving students in the teaching process should be performed in all its sides: teaching, learning and assessment.

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE

German Smaranda

Școala Gimnazială Ibănești – Ibănești, Mureș

Pentru a-și putea îndeplini rolul care i-a fost dat , evaluarea are nevoie de strategii și metode care, puse în aplicare, duc la o mai bună aplicabilitate a procesului de evaluare și în același timp ușurează munca evaluatorului.

În teoria și practica educațională se disting trei strategii de evaluare:

- evaluarea inițială –are rol de control, este diagnostică, stimulantă și indică planul de urmat în procesul de învățare.

- evaluarea sumativă - este realizată prin verificări parțiale pe parcursul programului și o estimare globală, de bilanț, a rezultatelor pe perioade lungi, în general corespunzătoare semestrelor

școlare sau anului școlar . Ea realizează un sondaj atât în ceea ce privește elevii, cât și materia a cărei însușire este supusă verificării.

- evaluarea formativă – marchează faptul că evaluarea face parte din procesul educativ normal, „erorile” fiind considerate ca momente în rezolvarea unei probleme și nu ca slăbiciuni ale elevului sau manifestări patologice .

Metodele și tehnicile de evaluare pot fi împărțite în :

Metode tradiționale - folosite frecvent în practica școlară curentă sunt :

- *probe orale* – Verificările orale formulează cerințe referitoare la: ritmicitatea examinării, enunțul întrebărilor și elaborarea răspunsurilor, necesitatea antrenării întregii clase în completarea sau corectarea elevilor chestionați. De asemenea, verificarea orală urmărește posibilitatea elevilor de a reda informațiile însușite și de a opera cu cunoștințele în explicarea altor fenomene. Examinarea orală prezintă numeroase avantaje: îi obișnuiește pe elevi să comunice oral, direct, permite dirijarea elevilor prin întrebări suplimentare, favorizează confirmarea sau infirmarea imediată a răspunsurilor. Prezintă însă și unele dezavantaje: nu este convenabilă elevilor timizi sau care elaborează mai greu răspunsul, utilizează mult timp și depinde de starea afectivă a examinatorului.

- *probe scrise* – care se realizează recurgându-se la mai multe tipuri de lucrări precum: probe scrise de control curent, lucrări de control la sfârșitul unui capitol, lucrări scrise semestriale etc.

Examinarea prin probe scrise oferă elevilor posibilitatea să-și prezinte în mod independent cunoștințele, fără intervenția profesorului. Probele scrise fac să fie preferate altor metode prin avantajele pe care le prezintă: oferă elevilor posibilitatea de a se concentra asupra unei teme, lucrând nestingheriți pe toată durata de timp afectat pentru aceasta, oferă șanse egale tuturor elevilor prin verificarea însușirii unui anume conținut, favorizează compararea rezultatelor. Comparativ cu examinarea orală, probele scrise permit o apreciere mai precisă și sunt convenabile elevilor lenți sau timizi; acoperă o arie mai mare din conținutul predat și verifică un număr mai mare de obiective; oferă posibilitatea măsurării și aprecierii nivelului de pregătire a unui elev, a unei clase, arătând valoarea informației acumulate; se aplică în cadrul obișnuit de desfășurare a activității didactice, permițând verificarea unui număr mare de elevi în timp scurt; dezvoltă capacitatea de autoevaluare la elevi; oferă datele necesare pentru luarea măsurilor necesare în vederea ameliorării activității didactice; au grad de obiectivitate sporit deoarece utilizează o unitate de măsura standard.

În schimb, examinarea prin probe scrise prezintă și unele dezavantaje: nu permite ca unele erori să fie lămurite și corectate pe loc de către profesor, presupunând răspunsuri scurte, nu stimulează capacitatea de sinteză, de creație, de exprimare a elevilor, nu face posibilă orientarea elevilor, prin întrebări suplimentare, către un răspuns corect și complet.

- *probe practice* - realizează verificarea modului în care elevii efectuează diferite lucrări specifice unor obiecte de învățământ.

Examinarea prin probe practice realizează verificarea modului în care elevii efectuează diferite lucrări specifice unor obiecte de învățământ. Probele practice sunt folosite la obiectele: matematică, limba română, științe, abilități practice, educație fizică. Acestea pun în lucru capacitățile aplicative ale elevilor prin următoarele activități: desene, figuri, grafice, compuneri, ilustrații, ierbare, colecții etc.

Metode alternative – pot fi folosite alături de cele tradiționale. Oferă cadrului didactic informații suplimentare despre activitatea și nivelul pregătirii elevului. Completează datele furnizate de metodele tradiționale. Sunt de mai multe tipuri :

- observarea sistematică a comportamentului elevului ;
- investigația;
- proiectul;
- portofoliul;
- autoevaluarea etc .

În această lucrare am hotărât să mă opresc asupra a ceva nou apărut , o inovație în pedagogie și anume asupra metodelor evaluativ –stimulative.

Metode evaluativ - stimulative –sunt folosite alternativ cu cele tradiționale și încearcă să situeze elevul în centrul actului de predare – învățare – evaluare .Ca și cele tradiționale sunt de mai multe tipuri:

Observarea și aprecierea verbală

Se referă la gradul de implicare a elevilor în activitatea de învățare și calitatea rezolvării sarcinilor primite în cadrul orelor. Profesorul are posibilitate să constate acestea în mai multe etape ale lecției, nu numai într-una singură. Informațiile obținute de către cadrul didactic se concretizează în aprecieri verbale (*e bine, corectează aici, ai uitat să notezi ceva*). Acestea trebuie să fie în concordanță cu calitatea prestației elevilor, să-i încurajeze, să le ofere sugestii, să nu-i lase pe un traseu greșit.

Chestionarea orală

Se practică două forme: curentă și finală . Prima se aplică în fiecare oră, ea adresându-se întregii clase sau, pe rand, elevilor. Chiar și atunci când conversația de chestionare se desfășoară cu un elev, ceilalți elevi vor fi atenți, pentru a putea confirma răspunsul, a interveni în scopul completării sau al corectării. Chestionarea finală se practică la sfârșitul unui capitol, al unui semestru. Eficiența metodei depinde de modul în care sunt formulate întrebările și ce se urmărește cu precădere: simpla reproducere a cunoștințelor , interpretarea și prelucrarea lor, capacitatea de a opera cu ele, de a le aplica în practică. Este mai potrivită vârștelor mici, obișnuindu-i pe copii să expună un subiect.

Investigația

Ca metodă complementară de evaluare, oferă elevului posibilitatea de a aplica în mod creativ cunoștințele însușite anterior în situații noi și variate. Este limitată la o oră de curs și solicită elevul în îndeplinirea unei sarcini de lucru precise prin care își poate demonstra în practică un întreg complex de cunoștințe și de capacități. Urmărește formarea unor tehnici de lucru în grup și individual precum și a atitudinii elevilor implicați în rezolvarea sarcinii. Promovează interrelațiile în grup și deprinderi de comunicare. Acest tip de activitate valorifică intuiția ca principiu pedagogic de bază la acest nivel.

Portofoliul

Este un instrument de evaluare complex, care include rezultatele relevante obținute prin celelalte metode și tehnici de evaluare. Aceste rezultate privesc probele orale, scrise și practice, observarea sistematică a comportamentelor școlare, precum și sarcini specifice fiecărei discipline. Deoarece urmărește progresul elevului de la un semestru la altul, de la un an școlar la altul sau chiar de la un ciclu școlar la altul, portofoliul reprezintă "cartea de vizită" a acestuia. Elementele componente ale portofoliului sunt definite de către profesor. Elevul are însă libertatea să pună în portofoliu materialele pe care le consideră necesare și care îl reprezintă cel mai bine. Astfel un portofoliu ar putea cuprinde: lucrări scrise curente, teste, eseuri pe teme date, compuneri libere, creații literare proprii, postere, colaje, machete, desene, caricaturi, prezentarea unor autori sau a unor opere literare, contribuții la reviste școlare, jurnalul personal al elevului etc. Portofoliul oferă profesorului posibilitatea de a emite o judecată de valoare bazată pe un ansamblu de rezultate, oglindind evoluția

elevului. El preia din sarcinile evaluării continue, eliminând tensiunile induse de metodele tradiționale de verificare. Sintetizând activitatea elevului pe o perioadă mai mare de timp, portofoliul poate servi și ca evaluare sumativă. El stimulează creativitatea, ingeniozitatea și implicarea personală a elevului în activitatea de învățare, dezvoltând motivația internă a acestuia.

Este o metodă care a apărut recent în învățământul românesc și nu este prea uzitată. O anumită încredere în ea provine și din formalismul cu care este aplicată nu de puține ori, ca și din rezistența unor cadre didactice față de ceea ce nu a mai fost aplicat.

Autoevaluarea

În mod cert, are valori funcționale: dezvoltă capacitatea elevului de a se aprecia pe sine însuși cât mai aproape de realitate, stimulează gândirea .

Pentru ca autoevaluarea să reprezinte un element serios și util, este necesar ca elevii să învețe procedura de evaluare. În nici un caz ei nu vor fi puși în fața unei situații pentru care nu sunt pregătiți ,de tipul: „ Apreciază-ți răspunsul (lucrarea) și dă-ți o notă”. Ei vor fi instruiți, ca să aibă în vedere elementele de care să țină seama în aprecierea răspunsurilor (elemente principale și secundare, efortul personal evidențiat de către cel care răspunde, originalitatea ideilor, organizarea răspunsului, coerența și corectitudinea exprimării). Pentru ca elevii să dobândească aceste competențe (într-un mod incipient , desigur) e bine ca profesorul să demonstreze în fața lor cum a făcut notarea unui elev, ce a luat în considerare . Activitatea de motivare a notei de către profesor trebuie realizată astfel încât să nu apară ca o slăbiciune (obligație) nedorită a profesorului în fața clasei ;unii dintre elevi nici nu vor înțelege și nici nu-și vor asuma procedeul , alții vor vedea în acest procedeu –după cum și este –un mod de autodiscreditare a profesorului , iar alții vor comporta necivilizat, ajungând să creadă ca ei sunt tot atât de îndreptățiți la a-și da cu părerea despre notă ca și profesorul, odată ce acesta este obligat să dea raportul în fața lor. De aceea autoritatea profesorului –câtă a mai rămas – trebuie ferită de excese de democrație și motivare.

Baremul

Este o grilă de evaluare și notare unitară ; din tema de verificat se extrag câteva elemente, care se notează cu un număr de puncte. Punctajul maxim realizabil este de 100. Acesta se transformă în note.

În cazul lucrărilor de tipul compozițiilor (eseuri structurate sau nestructurate), care presupun o manifestare mai pronunțată a subiectivității elevilor și nu sunt încadrabile în măsurări exacte, nu este recomandabil să se recurgă la o evaluare și notare numerică pe baza unui barem, însă „se poate stabili și în acest caz o grilă de apreciere comună, dar actul de evaluare nu mai prezintă stabilitate în notare,respectiv acordul profesorilor în ceea ce privește punctajul atribuit decât într-o măsură mai mică. Aditivitatea criteriilor de apreciere este încălcată, fiind vorba de o apreciere globală.

Odată cu intensificarea preocupărilor pentru evaluarea rezultatelor școlare a apărut o ramură a științelor educației numită Docimologie. Ea se ocupă cu problemele examinării și evaluării rezultatelor școlare elaborând criteriile și modalitățile de verificare, măsurare și apreciere a acestora.

Aprecierea lucrărilor realizate de către elevi-prin care ei își exprimă nu numai cunoștințele într-un anumit domeniu, dar și viziunea personală asupra aspectului din realitate solicitat să fie reprezentat, asupra unor atitudini, reacții, conduite, exprimări etc.; reprezintă o componentă a practicii școlare dintre cele mai dificile și fără șanse de a fi rezolvată vreodată. Gilbert de Landsheere considera ca e imposibilă soluționarea acestei probleme datorită specificității tipului de lucrare,

puternicilor mărci subiective aplicate asupra ei și inexistenței unor posibilități de măsurare exactă a ceea ce este, de fapt, baza sufletească personalizată a unei comunicări:

Oferind profesorului evaluator puncte de reper și informații suplimentare asupra modului de derulare a activității și asupra nivelului de achiziții al elevului, aceste metode alternative de evaluare întregesc imaginea asupra elevului și completează judecata de valoare pe care învățătorul o emite și care se dorește a fi cât mai obiectivă posibil.

Fiecare din metodele și tehnicile de verificare enunțate prezintă avantaje și limite. Datorită acestui fapt, precum și diversității obiectivelor activității, niciun instrument de măsurare nu poate fi considerat universal valabil pentru toate obiectivele și conținuturile și nu poate furniza un tablou cuprinzător al rezultatelor elevilor. Verificarea completă a realizării obiectivelor vizate în procesul de instrucție și educație se obține prin îmbinarea diferitelor tehnici de măsurare și prin folosirea, de fiecare dată, a celei mai adecvate.

Bibliografie:

1. Radu, T.I., 2005-*Evaluarea în procesul didactic*, EDP RA, București
2. Bocos, Musata, *Instruire interactivă – Repere pentru reflecție și acțiune*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj – Napoca, 2002
3. Ionescu, M., Radu, *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj – Napoca, 1995

RESULTS EVALUATION METHODS AND TECHNIQUES

Evaluation needs strategies and methods which, if applied, lead to a better applicability of the evaluation process and at the same time, ease the work of the evaluator, or of the team of evaluators if that is the case.

- initial evaluation – has a controlling part. It is diagnosed, stimulated and it indicates the plan that should be followed in the learning process so as to better it from the point of view of both the evaluator and the one who is being evaluated.

- summative evaluation – is realised through partial checks and assessments throughout the program as well as a global estimate of long term results which correspond in general to both semesters and school years.

- formative evaluation – marks and highlights the fact that evaluation is part of the normal evaluation process.

Methods and techniques can be placed in a number of categories such as:

Traditional methods – frequently used in current school practice. These are:

- oral assessments – these form requests regarding: the examination rhythm, the way questions are formulated as well as the elaboration of responses, the necessity of engaging the entire class in the completion of information where it is needed and the correction of the students that are being evaluated.
- written assessments – these are accomplished by various types of works and papers like: current check written assessments, tests for the end of a chapter, semestrial papers and so on and so forth.
- practical assessments – these assess and realise the way in which students make and react to several different papers and works which are specific to each subject studied.

The examination through practical assessment techniques accomplishes the checking of the way in which students make different papers which are typical to the subject they learn in school.

Practical assessments are used in subjects such as: mathematics, Romanian language, science, practical abilities, and physical education.

Alternative methods – can be used alongside the traditional methods. They offer the professor additional information about the preparation level – which is a very important aspect – and the preparation activity of the student

Stimulating - Evaluation methods – are used alternatively with the traditional methods and try to place the student in the midst of the teaching – learning – evaluation process. As the traditional ones, the stimulating methods are of several types: Verbal observation and assessment, oral questioning, investigation, portfolio, and auto evaluation.

Each method and technique that has been named presents both advantages and limits. Due to this fact, and due to the diversity of aims in this particular activity, no measuring instrument can be considered as being universally valid for all aims and contents. It cannot formulate and give a clear and vast picture of the students' results.

The complete assessment of the completion of aims in the teaching and educational process can be obtained through the binding of different measuring techniques, each time the most adequate one being used.

Michael Scriven – teoretician al evaluării

GHIRA SANDA JULIANA

Școala Gimnazială "Avram Iancu" Târnăveni, jud. Mureș

Majoritatea evaluatorilor au crezut ca activitatea lor poate să nu fie afectată de valori și au ignorat în mare măsură rolul valorilor în evaluare, dar Michael Scriven consideră că acest lucru nu e posibil, deoarece valorile sunt una din caracteristicile primordiale ale lumii politice. După opinia lui, evaluarea ar trebui să devină știința valorizării.

Societatea are nevoie de evaluare ca știință a valorizării deoarece are nevoie de mijloace obiective de a cunoaște dacă produsele, personalul sau programele sunt bune. Lucrurile evaluate (*evaluării*, după cum îi numește Scriven) sunt bune dacă satisfac nevoi importante. Obiectivul lui Scriven în evaluare este să servească interesul public, nu interesele unei persoane sau a unui grup particular.

Deși interesul public cere evaluare, ea nu se justifică în orice împrejurare. Scriven e adeptul *evaluării lipsite de costuri*, adică evaluarea se justifică doar dacă costurile efectuării evaluării sunt depășite de beneficiile aduse de această evaluare.

Evaluările pot fi făcute în două feluri:

1. *evaluare formativă* – oferă feed-back evaluatorilor
2. *evaluare sumativă* – oferă informații factorilor de decizie „care se întreabă dacă să finanțeze, să termine sau să cumpere ceva sau nu” (Scriven, 1980, p6-7, apud Shadish, Cook, Leviton)

Preferința lui Scriven e evaluarea sumativă, chiar și atunci când se face o evaluare formativă ea e în serviciul uneia sumative.

Evaluarea e afectată de multe tendințe care deranjează construirea unor judecăți de valoare. Asemenea tendințe pot izvorî, în primul rând, din aranjamente organizaționale și administrative. Evaluatorul trebuie să stabilească măsuri de protecție împotriva tendințelor neoportune și necunoscute, pe care să le utilizeze simultan. Scriven spune că este „extrem de dificil să neglijezi argumentele în

favoarea evaluării externe” (Scriven, 1976b, p.125, apud Shadish, Cook, Leviton). O altă măsură sugerată de Scriven e rotirea evaluatorilor, la fiecare câțiva ani, pe parcursul derulării programelor.

O altă tendință comună este aceea de a judeca un program după obiectivele managementului și personalului programului. Însă Scriven consideră că obiectivele vizează efectele intenționate ale programului și sunt o sursă slabă de identificare a efectelor neintenționate, care ar putea ajuta la rezolvarea problemelor sociale. El sfătuiește evaluatorii să facă evaluări independente de obiective, cunoașterea obiectivelor ar îngusta câmpul observațiilor și judecăților evaluatorului. În evaluarea independentă de obiective, evaluatorul depune efort pentru a identifica toate efectele programului și pentru a compara aceste efecte/rezultate cu nevoile populației țintă. Această evaluare independentă de obiective e similară cu abordarea evaluării prin metoda studiului de caz a lui Robert Stake. Dar totuși ea diferă prin fixarea priorităților efectelor și prin corelarea efectelor cu necesitățile.

Evaluatorul poate influența evaluarea și după ce datele au fost strânse, analizate și sintetizate, chiar în momentul conceperii raportului final. Explicitarea acestor influențe se poate face prin punerea la dispoziție a versiunilor variate ale raportului diverșilor critici (cei afectați de răspuns), înainte de tipărire. Controlarea tendențiozității prin asigurarea că și evaluatorii sunt evaluați reprezintă un caz de *metaevaluare*. Scriven recomandă ca evaluările să fie evaluate prin folosirea conceptelor și metodelor standard de evaluare. Pentru aceasta, el a elaborat o listă de verificare a evaluării care e aplicată în mod obișnuit evaluării programelor sociale, dar pe care metaevaluatorul o poate folosi pentru evaluarea evaluării.

Lista de verificare a evaluării elaborată de Scriven

- 1)*Descriere*: Ce urmează a fi evaluat?
- 2)*Client*: Cine solicită evaluarea?
- 3)*Profilul și contextul* evaluatului și evaluării.
- 4)*Resursele* aflate la dispoziția evaluatului și ale evaluatorilor.
- 5)*Funcție*: Ce face evaluatul?
- 6)*Sistem de livrare*: Cum ajunge evaluatul pe piață?
- 7)*Consumator*: Cine folosește sau primește efectele evaluatului?
- 8)*Nevoile și valorile* populației-țintă sau pretabilă a fi afectată.
- 9)*Standarde*: Pre-există standarde de merit sau valoare validate în mod obiectiv care sunt aplicabile?
- 10)*Proces*: Ce constrângeri/costuri/beneficii se aplică în mod normal operațiunilor evaluatului?
- 11)*Rezultate*: Ce efecte produce evaluatul?
- 12)*Posibilitatea de generalizare* la alte persoane/locuri/perioade de timp/ versiuni.
- 13)*Costuri*: Dolar față de psihologie față de personal; inițial față de repetat; direct/indirect față de imediat/amânat/reduc.
- 14)*Comparații* cu opțiuni alternative.
- 15)*Semnificație*: O sinteză a celor de mai sus.
- 16)*Recomandări*: Acestea pot sau nu să fie solicitate, și pot sau nu să rezulte din evaluare.
- 17)*Raport*: Vocabularul, lungimea, formatul, mediul, timpul, localizarea și personalul pentru prezentarea sa au nevoie de un scrutin atent.
- 18)*Metaevaluare*: Evaluarea trebuie evaluată, de preferință înainte de (a) implementarea și (b) diseminarea finală a raportului. Evaluarea externă este de dorit, dar mai întâi evaluatorul primar trebuie să aplice Lista de verificare a evaluării a însăși evaluării. Rezultatele evaluării pot fi folosite formativ, dar pot fi, de asemenea, incorporate în raport sau transmise altfel

(sumativ) clientului și altor tipuri adecvate de public. ("Tipuri de public" apar la punctul 7, deoarece ele reprezintă "piața" și "consumatorii" evaluării.)

SURSĂ: *Adaptat după Scriven (1980, p. 113-116).*

Lista de verificare a evaluării exemplifică modelul multiplu prin enumerarea dimensiunilor multiple pe care evaluatorii trebuie să le ia în considerare atunci când fac evaluarea, iar evaluatorii ar trebui să ia în calcul și să folosească abordările multiple în analizarea fiecărei dimensiuni. Multimodelul evaluării cuprinde multe din lucrările lui Scriven asupra evaluării. Evaluarea independentă de obiective, metaevaluarea, evaluarea sumativă și formativă sunt toate componente ale unui multimodel pentru a reduce tendențiozitatea în evaluare.

Logica evaluării

În dorința sa de a oferi sfaturi practice, Scriven pornește cu o logică a evaluării. El sugerează trei activități:

1. determinarea criteriilor - identifică dimensiunile față de care evaluatul trebuie să acționeze bine pentru a fi considerat bun
2. stabilirea standardelor de merit – arată cât de bine trebuie să acționeze evaluatul pentru a fi bun
3. măsurarea performanței – măsurarea evaluatului și compararea rezultatelor cu standardele de merit

Această logică are și două corolare:

- anterior celor trei activități evaluatorul selecționează un obiect pentru a fi evaluat
- după testele de performanță, evaluatorul sintetizează rezultatele într-o judecată evaluativă

Alegerea obiectului

După opinia lui Scriven totul poate fi evaluat, nu doar programele sociale. În majoritatea lucrărilor sale, el folosește două tipuri de evaluări:

1. consumatorul de produse
2. evaluarea educațională, tratată similar oricărei evaluări de produse

Oricare ar fi obiectul, el este sursa majoră de pus întrebări în teoria lui Scriven. Evaluatorul ignoră obiectivele programului în formularea întrebărilor, căutând toate posibilele efecte importante care ar putea apărea la nivelul evaluatului. Pentru a găsi efecte secundare neintenționate de evaluat „folosim nevoile pacientului – sau clientului, consumatorului, utilizatorului sau studentului” (1983a, p.235) depistând dacă evaluatul a avut vreun efect care a satisfăcut aceste nevoi.

Criteriile de merit

Pentru construirea criteriilor de merit se pornește de la înțelegerea evaluatului. Criteriile de merit reprezintă un subset de descriptori „care sunt legați de merit” (1980,p.49). Orice descriptor trebuie asociat cu o analiză de nevoi, deoarece nimic nu e valoros dacă nu e nevoie de el. O nevoie este o prezumție, care e potențial atacabilă, refutabilă și ușor de susținut.

Realizatorul de produs efectuează o analiză a nevoilor ca prim pas în dezvoltarea produsului, dar evaluatorul de program poate nu dorește să facă acest lucru de la început. Evaluatorul independent de obiective are ca scop găsirea de efecte fie că acestea satisfac sau nu nevoile. Efectuarea unei analize a nevoilor îl poate distra de la această sarcină primară. Dar după identificarea efectelor, evaluatorul caută nevoile pe care acele efecte le-ar putea satisface, ceea ce se poate face după evaluare. Pe măsură ce evaluatorii independenți de obiective acumulează experiență ei vor aduce anumite cunoștințe despre nevoilerelevante unei evaluări particulare. Aceste cunoștințe vor afecta formularea de întrebări.

Standardele de merit

Bazându-se pe criteriile de merit, evaluatorul creează standarde pentru o activitate acceptabilă. Standardele evaluării de produs se construiesc prin comparație. Comparațiile se pot face cu un alt produs sau program, sau cu un nivel dat de performanță. Evaluarea trebuie să ajute procesul de luare a deciziilor, adică alegerea între alternative. Dar evaluarea trebuie să ia în seamă meritele alternativelor. Pentru Scriven e necesară informarea consumatorului despre „competitorii critici” (1981b, p.137) – opțiuni realiste care îi pot ajuta să-și satisfacă nevoile.

Analiza performanței

Scriven afirmă că metoda cea mai adecvată este aceea care „va conduce la aflarea unui răspuns la o anumită întrebare. Criteriile de merit pentru un plan bun de analiză sunt costurile și resursele necesare pentru investigație, probabilitatea de a primi sau nu un răspuns, și probabilitatea ca răspunsul să fie corect; de obicei sunt necesare unele compromisuri” (1980, p.45).

Evaluatorul lui Scriven este interesat de întrebările despre nevoi, care includ întrebări preevaluative, întrebări evaluative și întrebări neevaluative.

Scriven nu este un susținător viguros al metodologiilor experimentale. El subliniază, în primul rând, importanța întrebărilor evaluative asupra aderenței de rutină la metodă. În al doilea rând considerente practice înseamnă că în mod frecvent evaluatorul trebuie să facă față cu date nonexperimentale. Astfel, evaluatorul este sfătuit să recurgă la dezvoltarea unor opțiuni de rezervă.

Modus operandi (MO) este o metodă dezvoltată de Scriven pentru a deduce cauzele atunci când din punct de vedere practic nu se pot utiliza alte metode mai bune. Când observă un efect, evaluatorul trebuie să poată enumera cauzele posibile și să verifice prezența acestor cauze, sperând să descopere că doar una dintre ele a fost prezentă. Dacă sunt prezente mai multe cauze, evaluatorul notează tipul de probe pe care fiecare cauză le-ar fi lăsat dacă ar fi fost agentul cauzal activ, reducând deducția cauzală la cauza indicată de tiparul de probe care a fost descoperit.

Alegerea metodelor pentru a răspunde la întrebări strict evaluative depinde de cunoștințe anterioare, constrângeri și relevanța metodei față de întrebare. Scriven dorește ca evaluatorii să-și cunoască limitele muncii, și să recunoască atunci când metodele folosite nu clarifică efectele unui produs. El discută și despre întrebările pre-evaluative (care descriu evaluatul și situația sa pentru ca evaluatorul să poată eticheta corect cauza – Ce este evaluatul? Cine prețuiește evaluatul?) și despre întrebările quasi-evaluative (se referă la factorii care cauzează efectele unui evaluat, sau care ar putea fi manipulat pentru a schimba acele efecte – Ce face ca evaluatul să fie bun? Ce îl va face să fie mai bun?)

Întrebările pre-evaluative și cele quasi-evaluative servesc evaluării formative, dar preferința lui Scriven pentru evaluarea sumativă îl fac să le dea o prioritate mai redusă decât celor strict evaluative. Accentul pus pe întrebările strict evaluative nu necesită o teorie independentă cu privire la funcționarea evaluatului. Teoria independentă este relevantă pentru întrebările quasi-evaluative și pentru remedierea unui evaluat deficitar prin explicarea proceselor care mediază efectele sale negative. Dar și aici o teorie substanțială nu este necesară remedierii. Teoria independentă nu este necesară pentru evaluarea sumativă, nu este singura cale pentru remedii și nu este singurul mijloc pentru jalonarea evaluării formative.

Sintetizarea rezultatelor

Evaluatorul va avea în acest moment multe date. El poate opta pentru prezentarea acestora clientului pentru ca acesta să le caute un sens. Însă Scriven recomandă evaluatorului să adune aceste rezultate într-o judecată evaluativă finală:

„Este sarcina lui să încerce foarte tare să condenseze toată această masă de date într-un singur cuvânt: *bine* sau *rau*. Uneori acest lucru este realmente imposibil, dar adeseori neputința de a face acest lucru este doar fuga de responsabilitate prezentată ca obiectivitate.” (1971, p.53)

Scriven recomandă folosirea Listei de verificare a evaluării în sintetizarea rezultatelor, evaluatorul analizează prezența și natura informației referitoare la primele 24 categorii ale listei. Toate aceste informații trebuie să fie prezente pentru a asigura o bază solidă concluziei. Evaluatorul poate atribui un index numeric de merit fiecărei categorii. Pentru categoria „nevoi” a listei din 1974, Scriven sugerează folosirea unei analize a nevoilor pentru a determina unde se află pe următoarea scală nevoia evaluatului:

- prioritate maximă, o nevoie disperată	4
- o nevoie de maximă importanță	3
- o nevoie probabil semnificativă	2
- o nevoie posibil semnificativă	1
- nici o dovadă a unei nevoi semnificative	0

Scriven spune că apoi trebuie să se analizeze datele referitoare la dimensiuni. Analiza cost-beneficiu face acest lucru prin convertirea tuturor intrărilor și ieșirilor în unități monetare, oferind o singură proporție cost-beneficiu care rezumă câștigurile sau pierderile fiscale nete.

„Așteptați-vă la necesitatea de a reface totul de câteva ori. Nu acceptați nici o soluție față de care aveți cea mai mică umbră de îndoială” (Scriven, 1982, p.93)

Cosiderații personale asupra teoriei lui Scriven

Deși nu sunt o persoană cu autoritate în domeniul evaluării progranelor sociale și educaționale și nici în domeniul teoretizării evaluării, încerc să surprind câteva aspecte referitoare la teoria evaluării lui Scriven.

În opoziție cu modelul de evaluare a lui Ralph Tyler, care exacerbează rolul obiectivelor operaționale, se situează modelul de evaluare fără scopuri propus de Michael Scriven.

Acest model vrea să elimine două limite ale modelului tylerian:

- minimalizarea dimensiunii axiologice
- ignorarea rezultatelor neintenționate

Scriven are meritul de a fi cel care a folosit pentru prima dată dihotomia evaluare sumativă/formativă. De asemenea, la sfârșitul deceniului al șaptelea al secolului XX interesul pentru metaevaluare era tot mai pronunțat, Scriven având un rol deosebit în conturarea acestui termen. În limbajul de specialitate a mai introdus și termenii de evaluare lipsită de obiective, evaluat, evaluare lipsită de costuri.

Teoria lui Scriven privind modul de realizare al evaluării influențează generațiile de evaluatori, întrucât cuprinde idei deosebit de valoroase:

- evaluatorul refuză să cunoască obiectivele programului
- evaluatorul se concentrează pe rezultatele programului, nu pe intențiile sale
- evaluatorul are contact minim cu managerul de program, deci evaluarea are un caracter mai obiectiv
- efectele neintenționate sunt valorificate

Prima sarcină a evaluatorului lui Scriven este aceea de a identifica nevoile, nu obiectivele. Acest lucru este foarte important și în societatea contemporană aflată în continuă schimbare. Azi e

primordial să aflăm care sunt nevoile reale ale potențialilor beneficiari ai unui program social sau educațional, deoarece nevoile reale s-au modificat o dată cu trecerea la o nouă formă de organizare a societății.

După părerea mea, modelul propus de Scriven are și limite. De exemplu preferința lui pentru evaluarea sumativă. Eu consider ca evaluările formative aplicate corect dau șansa „fotografierii” unei etape din derularea programului, ceea ce va oferi posibilitatea rectificării unor aspecte negative care ar fi intervenit până la acel moment; Dar evaluarea sumativă, aplicându-se doar la final, nu oferă această posibilitate de a interveni din mers pentru îmbunătățirea acțiunilor derulate în cadrul programului.

Pentru a avea rezultate bune, modelul lui Scriven poate fi aplicat în combinație cu alte modele propuse de alți teoreticieni, spre exemplu cu cel al lui Tyler, cu care consider că se completează reciproc.

BIBLIOGRAFIE

1. Mățăuan G., *Evaluarea programelor sociale*, Editura Expert, București, 1998
2. Shadish W.R.jr, Cook T.D, Leviton L.C *Fundamentele evaluării programelor. Teorii ale practicii*, Sage Publication, trad.Mariana Nicolae, FIMAN, 1996

Summary

Most evaluators believed that their work may not be affected by values and largely ignored the role of values in evaluation, but Michael Scriven considers that this is not possible because the values are one of the prime features of the political world. After his view, the evaluation should be a valuing science.

Scriven has the merit of being the first to use the summative / formative dichotomy. Also, at the end of the seventh decade of the twentieth century, interest for metaevaluation was more pronounced, Scriven having an important role in shaping this term. He has introduced in the specialized language some other terms: devoid of objective evaluation, assessed, costless evaluation.

Scriven's theory about how to do the evaluation, influence generations of evaluators, since very valuable ideas:

- the evaluator refuses to know the objectives of the program
- the evaluator focuses on results, not on its intentions
- the evaluator has minimal contact with the program manager, so it has a more objective evaluation
- unintended effects are valorized

Scriven's first task of the evaluator is to identify the needs, not goals. This is very important in a rapidly changing contemporary society. Today is crucial to find out the real needs of potential beneficiaries of social or educational program as real needs have changed with the transition to a new form of social organization.

To get good results, Scriven's model can be applied in combination with other models proposed by other theoreticians, such as that of Ralph Tyler.

EVALUAREA ȘOLARĂ – METODE ȘI TEHNICI UTILIZATE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR, GÎRBEA TATIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "CARMEN SYLVA"
LOCALITATEA HORIA, JUDEȚUL NEAMȚ

Evaluarea reprezintă totalitatea activităților prin care se colectează, organizează și interpretează datele obținute în urma aplicării unor tehnici, metode și instrumente de măsurare elaborate în conformitate cu obiectivele și tipul evaluării, în funcție de conținutul și grupul de lucru vizat, în scopul emiterii unei judecăți de valoare pe care se bazează o anumită decizie, bineînțeles, în plan educațional.

„O evaluare pertinentă, obiectivă și echitabilă nu poate ignora oportunitățile de învățare oferite de instruire” (I. Neacșu, D. Potolea, I.T. Radu, 1996). Ea analizează gradul în care conținuturile au fost definite în conformitate cu obiectivele, dacă s-a efectuat o analiză de nevoi a elevilor și în ce măsură procesele de instruire au stimulat și în același timp au favorizat învățarea. În acest sens, trebuie precizat faptul că „modurile de evaluare a rezultatelor școlare influențează procesele de instruire și activitatea de învățare”.

Rezultatele activității pot fi evaluate raportându-le la conținut sau norma programei, la norma statistică a grupului școlar (media clasei) sau la standarde locale, naționale sau internaționale, la sine însuși sau la obiective – evaluarea criterială (Ioan Cerghit, 2002).

Teoria și practica evaluării în învățământ înregistrează o mare varietate de moduri de abordare și de înțelegere a rolului acțiunilor evaluative. Adesea evaluarea rezultatelor școlare este redusă la acțiuni cum sunt: „a verifica”, „a nota”, „a aprecia”, „a clasifica”. Evaluarea este mai mult decât o operație sau o tehnică; ea este o acțiune complexă, un ansamblu de operații mintale și acționale, intelectuale, atitudinale, afective care precizează (apud. Dumitriu Gh, Dumitriu C, 2004):

- obiectivele și conținuturile ce trebuie evaluate;
- scopul și perspectiva deciziei;
- momentul evaluării (la început, pe parcurs, la sfârșit);
- cum se evaluează;
- cum se prelucrează datele și cum sunt valorizate informațiile;
- criterii pe baza cărora se evaluează.

Operațiile componente ale evaluării sunt:

- ✓ *măsurarea* – utilizarea unor procedee prin care se stabilește o relație funcțională între un ansamblu de simboluri (cifre, litere) și un ansamblu de fenomene și obiecte sau elemente ale acestora, conform unor caracteristici pe care acestea le posedă (Cât de mult?, Ce cantitate?, Ce dimensiuni?);
- ✓ *aprecierea* – presupune emiterea unei judecăți de valoare asupra fenomenului evaluat, pe baza datelor obținute prin măsurare, prin raportarea acestora la un termen de referință, la un sistem de valori sau criterii (Cum este?, Ce valoare are?);

Măsurarea și evaluarea servesc *deciziei*, respectiv hotărârii unor soluții pentru perfecționarea procesului și rezultatelor. O evaluare eficientă trebuie să includă toate cele trei operații. Aussubel consideră evaluarea ca punctul final într-o succesiune de evenimente care cuprinde următorii „pași”:

- stabilirea scopurilor pedagogice prin prisma comportamentelor dezirabile ale elevilor;

- proiectarea și desfășurarea / aplicarea programului de realizare a scopurilor propuse;
- măsurarea rezultatelor aplicării programului.

Didactica actuală, curriculară, corelând cele două perspective de analiză a evaluării (la nivel de sistem și de proces), consideră evaluarea procesului de învățământ drept o activitate de colectare, organizare și interpretare a datelor privind efectele directe ale relației profesor – elev, cu scopul de a eficientiza funcționarea întregului sistem educațional. Se depășește astfel viziunea „tradițională” care reduce acțiunea de măsurare și apreciere a rezultatelor școlare la verificarea / notarea curentă, periodică, finală, la acțiunile de inspecție școlară etc. (Gh. Dumitriu, C. Dumitriu, 2004, p. 343).

Ca *metode tradiționale* de evaluare se utilizează frecvent:

➤ Evaluarea orală :conversația de verificare, interviul, verificarea pe baza unui suport vizual, verificarea orală cu acordarea unui timp de pregătire a răspunsurilor,redarea/povestirea unui conținut, completarea unor dialoguri. Se realizează prin întrebări și răspunsuri care duc la îndeplinirea unor sarcini de lucru. Este o formă a conversației prin care cadrul didactic urmărește identificarea cantității și calității instrucției, volumul și calitatea cunoștințelor, deprinderilor, priceperilor, abilităților elevilor, capacitatea de a opera cu ele.

Ioan Nicola (1996) delimitează două forme ale chestionării orale: cea *curentă*, desfășurată frontal și individual și cea *finală*, desfășurată la sfârșit de capitol sau de semestru. I.T.Radu (2000) specifică alte forme, în funcție de tehnicile utilizate: conversația de verificare, interviul, verificarea pe baza unui suport vizual, repovestirea unui conținut, completarea unor texte incomplete pe teme diferite.

➤ Evaluarea scrisă: probe scrise de control curent, din lecția de zi, examinări scurte de tip obiectiv, lucrări scrise/probe aplicate la sfârșit de capitol (unitate de învățare), lucrări scrise semestriale /teze. Este utilizată la toate nivelurile de școlaritate și la toate disciplinele; astfel, într-un timp scurt se pot verifica un număr mai mare de elevi. Probele scrise sunt formate din: probele curente, probele de evaluare periodică și testele semestriale. Ele au avantajul că asigură verificarea modului de însușire a unui anumit conținut, capacitatea de analiză, sinteză în rezolvarea problemelor, posibilitatea învățătorului să emită judecăți de valoare delimitând stările de nelinește a elevului.

➤ Evaluarea prin probe practice – ia în calcul și procesul pe baza căruia sunt elaborate produsele învățării elevului. Acestea iau în considerație formarea și dezvoltarea/consolidarea deprinderilor și priceperilor de ordin practic.

Metodele complementare de evaluare sunt cele care conduc în mai mare măsură la verificarea și aprecierea efortului elevilor pe o perioadă de timp mai îndelungată sau din alt punct de vedere. În acest caz, în învățământul primar, cel mai frecvent sunt utilizate metodele de:

- *Observarea sistematică a comportamentului elevului* – determină o evaluare obiectivă deoarece se realizează pe tot parcursul secvenței didactice, oferă posibilitatea sesizării celor mai mici inadvertențe/ scăpări/ lipsuri în activitatea a elevului, cadrul didactic având posibilitatea să puncteze individual elementele ce vor fi reactualizate și repetate în lecțiile următoare.
- *Portofoliul* – este o strategie alternativă de evaluare, implică participarea elevilor la selecția conținuturilor, definirea criteriilor de selecție și de apreciere. Scopul portofoliului este acela de a confirma faptul că ceea ce e cuprins în obiectivele învățării, reprezintă în fapt și ceea ce știi elevii, ceea ce sunt capabili să facă.
- *Examinarea asistată pe calculator* – presupune folosirea calculatorului, este una din cele mai noi metode de evaluare, dar și cea mai atrăgătoare. Cu ajutorul calculatorului se poate construi o

rețea complexă de instruire, existând posibilitatea examinării simultane a unui număr cât mai mare de elevi. De asemenea, este o modalitate de însușire mai rapidă și mai temeinică a informațiilor, deoarece la majoritatea elevilor receptivitatea pe cale vizuală este mai rapidă decât cea auditivă. Calculatorul este o metodă de activizare a elevilor, antrenându-i în studiu individual.

- Una dintre metodele de evaluare moderne este *proiectul tematic* - metodă de evaluare prin care se creează situații complexe de evaluare-învățare și care motivează elevii să participe efectiv cu bagajele de cunoștințe, deprinderi, abilități, reușind să obțină produse finale spre mulțumirea sufltească a tuturor: elevi, învățător, părinți.

Metoda proiectului tematic presupune o abordare transdisciplinară a unei teme bine stabilite în raport cu cerințele programelor școlare, cu capacitățile intelectuale implicate, dar și cu interesele și abilitățile practice ale elevilor, fiind o formă de evaluare motivantă pentru ei, chiar dacă volumul de muncă este sporit. Activitățile integrate care se desfășoară pe parcursul unui proiect tematic asigură o învățare activă, reflectând interesele și experiența elevilor și au finalități reale. În cadrul lor, elevul își concentrează atenția și energia, cu atât mai mult cu cât are oportunitatea de a-și personaliza cunoștințele dobândite prin mijloace artistice: creații „literare”, postere educative, afișe, desene, albume, jocuri, produse practice. Este o metodă complexă, care necesită o perioadă mare de timp (una sau mai multe săptămâni) și care se poate realiza individual și în grup, aducând, astfel, mai multe beneficii. Astfel, avantajele folosirii proiectului tematic în evaluare sunt multiple:

- valorizează experiența cotidiană, informațiile și interesele elevilor: aceștia trebuie să-și folosească cunoștințele, deprinderile, abilitățile și capacitățile în contexte noi, să caute informații suplimentare, să le combine, să formuleze probleme, să caute soluții;
- oferă posibilitatea fiecărui elev de a se manifesta plenar în domeniile în care capacitățile sale sunt cele mai evidente;
- oferă oportunități pentru realizarea unei cooperări educaționale între principalii actori: elev-elev, elev-învățător, învățător-elev-părinte;
- stimulează acumularea de cunoștințe, dezvoltă capacitățile și abilitățile de comunicare, colaborare și ajutor, determinând învățarea reciprocă;
- contribuie la formarea atitudinii de a gândi înainte de a acționa și la conștientizarea faptului că doar împreună oamenii pot reuși să realizeze ceea ce își propun;
- oferă un context flexibil de organizare a evaluării printr-o multitudine de alte metode didactice.

O clasă la care se aplică metoda proiectului este o clasă „diferită” din punct de vedere psihosocial față de celelalte. Cuvântul „diferită” nu înseamnă ceva mai bun sau mai rău în acest context ci înseamnă mai bine pregătit pentru viață ceea ce pentru școala românească ar trebui să fie o finalitate importantă.

- *Autoevaluarea sau evaluarea reciprocă* – permite verbalizarea acțiunilor întreprinse în timpul lecțiilor, interacțiunea „elev-elev”, învățarea „unui de la alții” și evidențierea direct – de către elev – a unor reușite, nereușite sau diferențe dintre activitățile ce presupun același tip de effort din partea lor și în aceeași perioadă de timp-limitată.

În învățământul primar toate tipurile de evaluare, atât cele tradiționale cât și cele complementare sunt valorificate de către cadrele didactice pentru atingerea obiectivelor specifice, prin stabilirea unor itemi (cerințe la care elevul trebuie să răspundă) de tip obiectiv, semiobiectiv și subiectiv. Măsura în care obiectivele ce vizează evaluarea competențelor dobândite, la un moment dat, sunt atinse este dată de descriptorii de performanță care la rândul lor se raportează la obiectivele

de evaluare și nu la itemii de evaluare. Aceștia reprezintă o suită de enunțuri normativ-valorice care circumscriu activități și performanțe probate de elev; sunt dimensionate în concordanță cu capacitățile sau subcapacitățile esențiale pe care elevii trebuie să le demonstreze după anumite secvențe de învățare.

În concluzie *evaluarea* trebuie concepută nu numai ca un control al cunoștințelor sau ca mijloc de măsurare obiectivă, ci ca o cale de perfecționare ce presupune o strategie globală asupra formării. Operația de evaluare nu este o etapă supra-adăugată ori suprapusă procesului de învățare, ci constituie un act integrat în activitatea pedagogică. Această activitate – componentă a actului educațional – constituie o ocazie de validare a justetei secvențelor educative, a componentelor procesului didactic și un mijloc de delimitare/fixare/și intervenție asupra conținuturilor și competențelor educaționale.

Scopul evaluării este acela de a perfecționa procesul educative și nu de a obține anumite date. Nu este vorba numai de a stabili o judecată asupra randamentului școlar, ci și de a stabili acțiuni precise pentru adaptarea strategiilor educative la particularitățile situației didactice, la particularitățile elevilor, la particularitățile condițiilor economice și instituționale.

Problematica modalităților de evaluare rămâne deschisă, putând fi continuu îmbunătățită și diversificată. Scopul comun, de care trebuie să se țină cont, este cel de dezvoltare a capacității de autoevaluare la elevi, concomitent cu schimbarea viziunii asupra rolului evaluării, cel de ameliorare și corectare mai mult decât de sancționare.

BIBLIOGRAFIE:

1. Bocoș, M., *Instruirea interactivă*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2002;
2. Breben S., Gongea E., *Metode interactive de grup – ghid metodic*, Editura Arves, 2002;
3. Cerghit, I., *Sisteme de instruire alternative și complementare. Structuri, stiluri, strategii*, Editura Aramis, București, 2001;
4. Ionescu, M., Radu, I., *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001;
5. Preda V., *Metoda proiectelor la vârstele timpurii*, Editura Miniped, București, 2005;
6. Radu, I. T., *Evaluarea în procesul didactic*, Editura Didactică și Pedagogică București, 2000.

School Evaluation – Methods and technics used in primary school

Assessment is defined by the totality of activities through which it collects, organizes, and interprets the data obtained as a result of the application of techniques, methods and tools of measurement drawn up in accordance with the aims and type of assessment, depending on the content and the working group concerned, in order to issue a judgment of value that is based upon a particular decision, of course, in the educational plan.

Theory and practice of educational evaluation embraces a wide variety of ways of approaching and understanding the role of evaluative activities. Evaluation of the school is often reduced to actions such as "to verify", "to note", "to appreciate", "to classify".

The current curriculum, didactics, correlating the two analytical perspectives of assessment (at the system level and process), consider that the educational process as a task of collecting, organizing and interpreting data on direct effects of teacher-student relationship, in order to improve the functioning of the whole educational system. (Gh. Dumitriu, C. Dumitriu, 2004, p. 343).

Traditional methods of assessment are:

- ❖ Oral evaluation: checking conversation, interview, verification based on a visual support, oral examination with granting time for the preparation of responses, tracking/story of a content, completion of some dialogs.
- ❖ Written evaluation: evidence of current control, from lesson of the day, short examination of objective type, written works/exercises applied at the end of chapter (learning units), works by half-yearly.
- ❖ Evaluation through practical evidence - to consider and process on the basis of which the pupil's learning products are developed.

Additional evaluation methods are those that lead more to the checking and assessment of pupils effort on a longer period of time or from another point of view. In this case, in primary education, the most commonly used methods are:

- ❖ Systematic observation of pupil behaviour-determines an objective assessment because it is achieved throughout the teaching sequence.
- ❖ Portfolio - is a strategy of alternative assessment, involving the participation of pupils in the selection of contents, defining the criteria for selection and appreciation.
- ❖ Computer-aided examination - involves the use of a computer, is one of the newest methods of assessment, but also the most attractive.
- ❖ Thematic project - assessment method that creates complex learning-assessment situations . Thematic project method requires a transdisciplinary approach to a well established theme in relation to the demands of curricula, with intellectual capabilities involved, but also with the interests and abilities of students.

In conclusion, the *evaluation* should be conceived not only as a knowledge or control as a means of objective measurement, but as a way of involving a global strategy over the formation. The arrangements for evaluation remains open and can be continuously improved and diversified. The common purpose which must be taken into account, is the development of self-evaluation ability at pupils, together with changing the vision on the role of the evaluation, in this case improvement.

Bibliography :

- Cerghit, I., Sisteme de instruire alternative și complementare. Structuri, stiluri, strategii, Editura Aramis, București, 2001;
- Radu, I. T., Evaluarea în procesul didactic, Editura Didactică și Pedagogică București, 2000.

EVALUAREA PRICEPERILOR ȘI DEPRINDERILOR ORTOGRAFICE

Prof. înv. primar GLIGA CORINA
Învățătoare TOROK ILONKA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ IBĂNEȘTI
Loc. IBĂNEȘTI Jud. MUREȘ

Evaluarea este o componentă esențială a activității de învățământ, în general, și a procesului didactic, în special. Ea este punctul final într-o succesiune de evenimente care cuprinde următorii pași: stabilirea scopurilor pedagogice; proiectarea și executarea programului de realizare a scopurilor propuse; măsurarea rezultatelor aplicării programului.

Evaluarea este menită să furnizeze informații necesare **reglării și ameliorării** activității pentru ca aceasta să se desfășoare în condițiile unei perfecționări continue.

Evaluarea în pedagogia ortografiei poate fi concepută în următoarele sensuri:

a) ca informare necesară pentru orientarea acțiunii pedagogice în general, pentru aprecierea randamentului metodelor și materialelor de instruire folosite până la un moment dat și pentru elaborarea ipotezelor asupra felului în care ar urma să ne continuăm munca;

b) ca întărire pentru elevi.

Evaluarea are o deosebită importanță pentru elevi, deoarece nu e posibilă o învățare fără întărirea cunoștințelor și fără sancționarea greșelilor. Elevul are nevoie nu numai să i se infirme rezultatele negative, să i se corecteze greșelile, ci, în aceeași măsură, să-și vadă confirmate achizițiile. „Verificarea scrisului este o parte integrantă a procesului de formare a deprinderilor ortografice”.¹

Pentru a determina un proces treptat în învățarea ortografiei am încercat să-i încurajez pe copii, să le dezvolt încrederea în puterile lor intelectuale, să le trezesc dorința de perfecționare continuă. Astfel se trezește motivația internă care nu depinde de o recompensă din afara activității, dar care se reflectă în rezultatele muncii copilului. Prin urmare, succesul în învățarea ortografiei ține și de măsura în care reușim să le trezim interesul pentru scrisul corect.

Exercițiul de ortografie rămâne superficial dacă înțelegerea finalității lui apropiate și depărtate nu e totodată un imbold intern de a acționa cu succes, dacă elevul nu are siguranța unui succes măcar parțial și dacă rezultatul acțiunii sale nu e întărit, dacă succesul, cel puțin sub forma unui progres minim nu-i este cunoscut la timp.

În domeniul ortografiei, obiectul evaluării este scrisul copilului. De aceea, am căutat să corectez scrisul elevilor în orice împrejurare (teme scrise acasă, lucrări de control, compunere).

Lucrările de control curente cu caracter predictiv – formativ sau cele de control periodic cu caracter sumativ le-am corectat în timp cât mai scurt, cel târziu a doua zi, deoarece altfel tema iese din câmpul atenției elevului. Orice greșeală de pronunție și ortografie apărută în timpul orei a fost corectată pe loc (la tablă, pe caiete etc.).

Pentru a cunoaște nivelul însușirii deprinderilor ortografice și a stabili măsurile ce se impun pentru corectarea lor, am folosit mai multe procedee de evaluare:

- dictarea
- compunerea ortografică
- efectuarea temelor de casă
- lucrarea scrisă

Fiecare lucrare scrisă a fost urmată de analiza rezultatelor obținute, de corectarea ei de către elevi și de efectuarea unor exerciții suplimentare care să ducă la înlăturarea greșelilor tipice și individuale.

Încă din prima clasă a ciclului primar m-am preocupat să corectez în așa fel scrisul elevilor, încât să ajungă treptat să se autocontroleze și să se corecteze. Scrisul elevilor a fost corectat în două împrejurări:

- după ce elevul a scris ceva (teme, compuneri, sarcini de muncă independentă etc.) și indiferent unde (în clasă, acasă);

- după ce elevul și-a controlat scrisul în mod organizat.

În corectarea greșelilor, am avut în vedere:

- gradul însușirii cunoștințelor de limbă;

Beldescu, George, *Ortografia în școală*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1973.

- particularitățile de vârstă ale elevilor;
- natura greșelilor făcute.

Astfel, am acționat în trei sensuri:

- a) efectuând pe caiet corectarea integrală a greșelii;
- b) propunând pe caiet un început de corectare care să sugereze copilului calea de urmat în desăvârșirea corectării;
- c) corectarea în dialog cu clasa a lucrărilor verificate acasă sau corectarea spontană a ceea ce scriu elevii în timpul orei.

Evaluarea rezultatelor elevilor are efecte pozitive asupra activității lor îndeplinind un gen de supraveghere a activității de învățare a acestora, prin faptul că o orientează către conținuturile esențiale și determină stilul de învățare, o susține motivațional și o stimulează prin aprecierile pe care le implică (întăriri pozitive), îi antrenează pe elevi la o activitate susținută.

Controlul sistematic oferă elevilor un feed-back operativ asupra performanțelor atinse și-i ajută să determine conștient și obiectiv în ce măsură acestea corespund obiectivelor stabilite.

În ceea ce privește acțiunea învățătorului, cunoașterea nivelului atins de elevi în dezvoltarea lor generală și a rezultatelor obținute, este necesară în fiecare moment al desfășurării procesului didactic, pentru a determina punctele forte și lacunele procesului de predare – învățare.

ASSESSING SPELLING

Assessment is an essential component of the teaching process. It is the finality of a range of teaching steps: defining the aims, projecting and applying the program, measuring the results. It offers the necessary information for the adjustment and improvement of the activities.

Assessment is important for students, it is the tool that shows their mistakes and motivates them.

There are several techniques used in assessing spelling: dictation, composition, homework, test paper. Using one or more of these techniques, teachers propose as a main objective correcting the mistakes- having in mind the age characteristics, the students' knowledge as well as the type of mistakes they have done.

It is important to determine the level of knowledge of our students, their results, in order to have a clear view of the strong and weak points of the teaching process.

Bibliografie

1. Crăciun, Corneliu, *Metodica predării limbii române în învățământul primar*, Editura Emia, Deva, 2007.
2. Beldescu, George, *Ortografia în școală*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1973.

Metode si tehnici utile in activitatea de evaluare in cadrul orelor de literatura pentru copii

*Prof. Înv. Primar Grama Cristina
Prof. Înv. Primar Hurghiș Carmen Monica
Școala Gimnazială Beica de Jos*

“ Ceea ce influențează cel mai mult învățarea sunt cunoștințele pe care elevul le posedă la plecare. Asigurați-vă de ceea ce el știe și instruiți-l în consecință ”

(R. Ausubel)

Evaluarea ne permite să ne pronunțăm asupra stării unui fapt, proces la un anumit moment, din perspectiva informațiilor pe care le culegem cu ajutorul unui instrument care ne permite să măsurăm în raport cu o anumită normă la care ne raportăm .

(Etienne Brunswic).

Pentru a-și putea îndeplini rolul care i-a fost dat , evaluarea are nevoie de strategii și metode care, puse în aplicare, duc la o mai bună aplicabilitate a procesului de evaluare și în același timp ușurează munca evaluatorului.

Din punct de vedere pedagogic, evaluarea este o componentă importantă a procesului de învățământ. Ea încheie ciclul predare-învățare, devenind un proces prin care se estimează nivelul la care au ajuns performanțele propuse. Evaluarea apare ca o autoreglare în perspectiva atingerii unor performanțe superioare; susține și stimulează activitatea de predare-învățare.

Verificările orale formulează cerințe referitoare la: ritmicitatea examinării, enunțul întrebărilor și elaborarea răspunsurilor, necesitatea antrenării întregii clase în completarea sau corectarea elevilor chestionați. De asemenea, verificarea orală urmărește posibilitatea elevilor de a reda informațiile însușite și de a opera cu cunoștințele în explicarea altor fenomene. Examinarea orală prezintă numeroase avantaje: îi obișnuiește pe elevi să comunice oral, direct, permite dirijarea elevilor prin întrebări suplimentare, favorizează confirmarea sau infirmarea imediată a răspunsurilor. Prezintă însă și unele dezavantaje: nu este convenabilă elevilor timizi sau care elaborează mai greu răspunsul, utilizează mult timp și depinde de starea afectivă a examinatorului.

Examinarea prin probe scrise oferă elevilor posibilitatea să-și prezinte în mod independent cunoștințele, fără intervenția învățătorului. Probele scrise fac să fie preferate altor metode prin avantajele pe care le prezintă: oferă elevilor posibilitatea de a se concentra asupra unei teme, lucrând nestingheriți pe toată durata de timp afectat pentru aceasta, oferă șanse egale tuturor elevilor prin verificarea însușirii unui anume conținut, favorizează compararea rezultatelor. Comparativ cu examinarea orală, probele scrise permit o apreciere mai precisă și sunt convenabile elevilor lenți sau timizi; acoperă o arie mai mare din conținutul predat și verifică un număr mai mare de obiective; oferă posibilitatea măsurării și aprecierii nivelului de pregătire a unui elev, a unei clase, arătând valoarea informației acumulate; se aplică în cadrul obișnuit de desfășurare a activității didactice, permițând verificarea unui număr mare de elevi în timp scurt; dezvoltă capacitatea de autoevaluare la elevi; oferă datele necesare pentru luarea măsurilor necesare în vederea ameliorării activității didactice; au grad de obiectivitate sporit deoarece utilizează o unitate de măsura standard.

În schimb, examinarea prin probe scrise prezintă și unele dezavantaje: nu permite ca unele erori să fie lămurite și corectate pe loc de către învățător, presupunând răspunsuri scurte, nu stimulează capacitatea de sinteză, de creație, de exprimare a elevilor, nu face posibilă orientarea elevilor, prin întrebări suplimentare, către un răspuns corect și complet.

Fișa de lucru și fișa de evaluare

Pentru verificarea cunoștințelor însușite pot fi proiectate pentru elevi fișe de lucru, astfel încât să conducă elevii spre o implicare directă în procesul de învățare. Consecvența în respectarea elementelor structurate ale unei fișe de lucru duce la exersarea unui sistem de muncă ordonat și sistematizat. Diferite sarcini cuprinse în fișe pot fi distribuite pe roluri în grupurile de lucru. Sarcinile de pe fișe pot fi exprimate prin listele de operații și de întrebări care ghidează activitatea.

Verificarea modului în care elevii și-au însușit cunoștințele predate se poate face cu succes și prin fișele de evaluare. Acest mod de verificare arată, pe de o parte, nivelul de pregătire al elevilor, iar

pe de altă parte, gradul de pregătire al cadrului didactic, eficiența metodelor și procedeele folosite în predare.

Avantajul folosirii fișelor de lucru și de evaluare constă în faptul că, pe lângă realizarea unei evaluări obiective, se reușește activizarea întregii clase, depistarea unor greșeli tipice sau individuale. În plus se oferă condiții mai bune de afirmare a elevilor, de cunoaștere și apreciere a stării lor de pregătire. În multe privințe probele scrise devin mai concludente decât cele orale. Astfel, există elevi care de câte ori răspund se emoționează, nu se pot concentra, devin timizi, se exprimă greoi, au nevoie de mai mult timp de gândire.

Fișele de lucru sunt folosite în fiecare lecție de predare-învățare pentru a verifica performanțele elevilor. Astfel de fișe conțin 1-2 itemi, care să se rezolve în 5-10 minute.

Exemple de itemi :

1. Alege răspunsul corect.

2. Numerotează imaginile în ordinea în care s-au desfășurat.

Fișele de evaluare sunt date după o unitate de predare pentru a putea verifica un conținut însușit mai vast.

Pedagogia modernă dezvoltă metode, tehnici și instrumente pedagogice ale căror scop principal este acela de a ajuta elevul în procesul de învățare. Există o multitudine de metode destinate evaluării calitative centrate în deosebi pe procesul învățării de către elev. Ele completează practic informațiile evaluative pe care le dobândește cadrul didactic prin metode tradiționale, clasice privind învățarea de către elev. Folosirea acestora este benefică din două perspective :

-perspectiva procesuală în sensul în care evaluarea modernă nu mai este centrată în principal pe produsele învățării de către elev, ci pe procesele pe care aceasta le presupune (de la evaluare la activitate evaluativă) ;

-perspectiva de comunicare profesor-elev, în măsura în care acestea sunt considerate instrumente de evaluare care corespund unui demers de evaluare democratică și autentică întrucât facilitează cooperarea între parteneri și încurajează autonomia.

AUTOEVALUAREA

Perspectiva autoevaluării în procesul de învățământ presupune coresponsabilitatea celui care învață, deci a elevului. Noul concept de evaluare presupune întărirea responsabilității elevilor față de activitatea școlară, promovează motivația învățării, atitudinea pozitivă și responsabilitatea față de muncă, îi ajută pe elevi să-și dezvolte capacitatea de autoevaluare și autocunoaștere.

Evaluarea devine eficientă când se transformă în autoevaluare. Participarea elevilor la aprecierea propriilor rezultate școlare este o modalitate de conștientizare a concordanței sau neconcordanței dintre aprecierile făcute de cadrul didactic, concretizate în simbolizarea sub diferite forme și în nivelul real de pregătire al lor. Pe această cale dascălul primește confirmarea aprecierilor sale în opinia elevilor cu privire la rezultatele constatate, iar elevul exercită rolul de subiect al acțiunii pedagogice, de participant la propria lui formare, ceea ce îl ajută să înțeleagă eforturile necesare pentru atingerea obiectivelor propuse, să-și aprecieze corect performanțele obținute.

Asimilarea și asumarea de către elev a obiectivelor de atins, a criteriilor precum și a modalităților de evaluare permit o reprezentare concretă a scopurilor urmărite și a condițiilor de autoevaluare. Elevul învață să-și gestioneze erorile în cadrul autoevaluării. Elementul esențial în procesul de autoreglare a învățării îl reprezintă criteriile de evaluare. Ele furnizează elevilor informații suplimentare asupra comportamentelor așteptate, care trebuie să le permită să-și evalueze mai bine rezultatele, dar care pot ulterior să fie utilizate ca semnale care le-ar permite să ghideze realizarea sarcinii.

Evaluarea vizează, practic, cunoașterea efectelor acțiunilor desfășurate, pentru ca, pe baza informațiilor obținute, aceste acțiuni să poată fi ameliorate în timp. Astfel, evaluarea își propune să obțină și să valorifice informații referitoare la o serie de aspecte, în condițiile valorificării anumitor resurse ale activității didactice și vizează în principal obținerea de informații despre : prestația elevilor, a cadrului didactic, a programului educativ și despre curriculum educațional ; adoptarea de decizii educaționale adecvate.

Este foarte important ca la început de an școlar cadrul didactic să obțină informații despre prestațiile elevilor, deoarece în funcție de rezultatele obținute realizează adaptarea curriculară, își alege și planifica conținuturile de învățare, stabilește stilul de predare. Rezultatele se obțin printr-o evaluare inițială (parțială, diagnostică, predictivă, de plasament) ce stabilește nivelul de pregătire al elevilor la începutul unei perioade de lucru. Acest tip de evaluare l-am folosit în cadrul primei ore de literatură pentru copii, lucru amintit anterior, iar după rezultatele obținute am constatat o pregătire medie a elevilor clasei I pentru începerea ciclului achizițiilor fundamentale și recunoșteau imaginile din poveștile foarte cunoscute cum ar fi: *Scufița Roșie*, *Cei trei purceluși*, dar nu recunosc imagini din: *Prințesa și bobul de mazăre sau Povestea găștei* ,ce apar și în abecedare .

Următoarele două tipuri de evaluare, cea continuă și cea sumativă din criteriul dimensiunii temporale a acțiunii evaluative furnizează informații despre programul educativ, curriculum-ul educațional, prestația cadrului didactic.

Fiecare din metodele și tehnicile de verificare enunțate prezintă avantaje și limite. Datorită acestui fapt, precum și diversității obiectivelor activității, niciun instrument de măsurare nu poate fi considerat universal valabil pentru toate obiectivele și conținuturile și nu poate furniza un tablou cuprinzător al rezultatelor elevilor. Verificarea completă a realizării obiectivelor vizate în procesul de instrucție și educație se obține prin îmbinarea diferitelor tehnici de măsurare și prin folosirea, de fiecare dată, a celei mai adecvate.

Evaluarea trebuie să fie întodeauna sistemică și continuă, să fie în concordanță cu conținuturile studiate și să se raporteze la performanțele și comportamentele așteptate proiectate prin obiectivele operaționale. Ea sprijină învățarea și predarea, monitorizează calitatea instruirii și facilitează dezvoltarea competențelor de autoevaluare ale elevilor.

Bibliografie:

- Constantin Cucos, “Pedagogie”, Editura “Polirom”, București, 2006;
- Landsheere Gilbert, “Evaluarea continuă a elevilor și examenele”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1965;
- Radu T. Ion, “Teorie și practică în evaluarea eficienței învățământului”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1981.

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE ÎN ALTERNATIVA

STEP by STEP

Prof.inv.primar IFRIM GABRIELA

CLASA a IV a STEP BY STEP

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.5, PIATRA NEAMȚ

JUD.NEAMȚ,ROMÂNIA

Programul „Step by Step” a apărut ca un răspuns la marile schimbări ce se petrec în societate. Step by Step este un model ce încurajează elevii să devină cetățeni activi și să aprecieze valorile inerente unui model de viață democratic.

A face din școală un loc unde copilul să se simtă "ca acasă" nu este un lucru lipsit de importanță, mai ales că el este la îndemâna oricui. Cum?

Prin programul "Step by step" care, spre deosebire de învățământul tradițional are o altă metodologie, alt mod de abordare a copilului și are ca piatră de temelie „educația centrată pe copil".

Programul pune în valoare respectul reciproc, responsabilitatea față de cei din jur, onestitatea, civismul și seriozitatea. Întreaga experiență acumulată de copil până la intrarea în școală este valorificată și îmbogățită de clasa orientată spre nevoile copilului, care este organizată în mod logic, pe centre de activitate, iar materialele cu care sunt dotate centrele sunt prezentate treptat și metodic.

Alternativa "Step by Step" respectă întru totul programa de învățământ, un lucru foarte important pentru că acești copii, la finele ciclului primar se pot integra fără nici un fel de probleme în învățământul gimnazial și posedă un bagaj de cunoștințe pe care l-au asimilat prin descoperire și interacțiune cu mediul.

Pe parcursul unei zile, mediul de desfășurare al activităților este prietenos, permite comunicarea între copii, permite o relație mai apropiată între cadru didactic și elev. Fiecărui elev i se acordă aceeași importanță, iar el își învață drepturile. Este un sistem prin excelență democratic.

Copilul este tratat conform nevoilor lui și ritmului său propriu. A respecta ritmul propriu de dezvoltare a fiecărui individ în parte, este un lucru esențial, care stă la baza unei educații solide, performante.

În ceea ce privește evaluarea achizițiilor dobândite în procesul de predare—învățare, alternativa "Step by Step" presupune un sistem individualizat, deci fiecare elev este comparat cu el însuși și nu cu ceilalți. Individualizarea este facilitată și de organizarea învățării pe centre de activitate (citire, scriere, matematică, arte, științe, construcții). Acestea sunt zone delimitate ale clasei, dotate cu material specific unei activități în care un număr mic de elevi se confruntă individual, în perechi sau în grup cu sarcini adecvate nivelului lor de dezvoltare.

Învățătorii trebuie să observe cum își îndeplinesc copiii sarcinile în situații obișnuite, unde au numeroase ocazii de a-și demonstra cunoștințele și aptitudinile, decât să detecteze ce nu știu și nu pot face. Perspectivile asupra evaluării trebuie corelate cu gradul de dezvoltare a copilului, pentru a furniza o imagine mai cuprinzătoare asupra capacităților și realizărilor sale.

Programul Step by Step pentru învățământul primar promovează o viziune asupra evaluării care încorporează tehnici variate ce permit cadrelor didactice să prezinte progresul copiilor, într-o manieră semnificativă.

Prin observarea copiilor în timp ce citesc, scriu, interacționează cu alții, ori sunt implicați în diferite activități, învățătorul adună informații despre fiecare elev în parte. Întâmplările consemnate,

întrevederile învățător-elev, autoevaluarea elevului sunt procedee și tehnici aflate în sprijinul învățătorilor, pentru a-și evalua elevii mai precis și pentru a fi mai eficienți în comunicare.

Scopul principal al evaluării în sistemul Step by Step este să urmărească progresul copilului și să stabilească exact la ce nivel de dezvoltare se află fiecare elev în parte, să permită elevilor să se autoevalueze.

Setul de evaluare a elevului cuprinde mostre ce ilustrează eforturile, progresele și realizările sale în timp, acestea fiind selectate și discutate împreună cu elevii astfel încât să-și dea seama de progresele făcute. Implicarea părinților în procesul evaluării rezultatelor copilului pe o anumită perioadă de timp se realizează prin modalități variate. Ei pot avea o imagine clară în momentul în care li se oferă mostre concrete ale muncii elevului, arătând dezvoltarea acestuia. Părinții primesc săptămânal fișe individuale ale elevilor, portofolii, caiete care pot fi însoțite de o scrisoare în care se explică natura muncii efectuate de copil și rostul setului de lucrări. Pentru a asigura succesul modelului Step by Step pentru învățământul primar, e obligatorie folosirea următoarelor metode de evaluare deoarece numai prin observarea și documentarea continuă a cadrelor didactice se poate obține o evaluare continuă și corectă asupra fiecărui copil. Iată câteva modalități de evaluare a elevilor care învață în alternativa Step byStep:

Observare / Documentare

Această formă de evaluare se va face încă din primele zile de școală ale clasei I. Învățătorii adună informații valide și credibile, în timpul activităților zilnice de la clasă. Această informație alimentează judecățile făcute asupra copiilor și a metodelor de instruire potrivite. În special, la munca pe centre învățătorul observă, discută și apoi evaluează.

Centrul de activitate

La centrele de activitate elevii sunt evaluați în mod curent, astfel copiii observând singuri modul în care au progresat. Învățătoarea împreună cu grupul de elevi discută felul în care au rezolvat sarcina, apoi urmează evaluarea individuală. Învățătorul corectează munca individuală împreună cu fiecare copil.

Expunerea lucrărilor

Lucrările elevilor sunt expuse în clasă și toți copiii pot să examineze cum au lucrat și să comenteze. Împreună cu învățătorul se evaluează munca lor, care se prezintă și celor ce intră în clasă.

Portofoliul / mapa

Fiecare elev are un portofoliu în care sunt strânse lucrările cu data când au fost efectuate pentru a se observa progresul în timp. Poate să conțină lucrări ilustrând o singură materie sau mai multe. Tot ceea ce este în portofoliu reprezintă munca elevului și reprezintă un document unde se poate observa progresul. Acesta poate să cuprindă: lucrări finale ilustrând toate materiile, teste, lucrări realizate de elevi în timpul lor liber și orice alte aspecte considerate importante de către învățător.

Teste scrise

Rezultatele testelor trebuiesc folosite pentru a evalua progresul fiecărui copil, nu pentru a compara copiii între ei. Un standard fix permite evaluarea elevului în raport cu un anumit nivel de performanță, nu prin compararea lui cu un alt copil.

Autoevaluarea elevului

În clasele orientate spre necesitățile copilului autoevaluarea e un aspect important. Pentru a stimula tendința spre autoevaluare elevii sunt încurajați de învățător să-și stabilească propriile obiective, sunt lăsați să mediteze la ceea ce au învățat, li se pun diferite întrebări a căror răspunsuri vor fi consemnate într-un jurnal. (ex. Care din aptitudinile mele s-au îmbunătățit anul trecut ? La ce mă pricep mai bine ? Ce aptitudini îmi pot perfecționa?). Astfel copiii devin conștienți de realizările lor și știu ce așteaptă de la ei învățătorii și părinții.

Fișă de autoevaluare

Mi-a plăcut proiectul meu?

Am lucrat cât am putut de bine?

Am folosit idei felurite?

Am avut nevoie de ajutor?

Pot face mai mult în acest domeniu?

Am să împărtășesc colegilor rezultatele obținute?

Caietul de evaluare

În sistemul Step by Step caietul de evaluare este un document școlar unde sunt precizate conținuturile abordate și care înlocuiește catalogul. Acesta este individual și inventariază competențele care trebuie achiziționate de către elevi pe parcursul unei clase, iar la rubrica „Observații și comentarii” se descrie atunci când este cazul specificul individual al nivelului de achiziție, nefolosindu-se calificative.

Copiii, deși au un program zilnic de 8 ore, vin cu drag la școală, nu manifestă oboseală, sunt comunicativi, colaborează, se ajută reciproc.

Ei pot să învețe aproape orice dacă sunt puși în situații să se joace, să încerce să atingă, să audă, să simtă și să vadă informația.

Plăcerea copiilor de face ceva nou și de a descoperi și învăța mai mult este răsplata de suflet a dascălului.

BIBLIOGRAFIE :

1. M. Bocos – Instruire interactiva, Ed. Presa Universitara Clujeana, 2002
2. Kate Burke Walsh – Predarea orientata dupa necesitatile copilului, Ed. C.E.D.P. Step by Step, 1999
3. *** Invatamantul primar , nr. 2-3/1998, Ed. Discipol, Bucuresti

METODE DE EVALUARE COMPLEMENTARE

Educatoare: Iliescu Claudia Venera
Gradinita cu program prelungit nr.21

Metodele complementare de evaluare sunt doar o alternativă la metodele tradiționale și sunt menite să îmbunătățească practica evaluativă. Ele accentuează acea dimensiune a acțiunii evaluative care oferă copiilor variate posibilități de a demonstra ceea ce știu dar, mai ales , ceea ce pot să facă cu ceea ce știu. Metodele complementare de evaluare reprezintă o alternativă viabilă la formele tradiționale de măsurare și apreciere a rezultatelor școlare .

Ele sunt apreciate deoarece:

- reșesc să se îmbine armonios cu învățarea,
- interesează rezultatele școlare pentru o perioadă mai lungă de timp,
- vizează formarea de capacități, dobândirea de competențe și schimbări în planul intereselor, aptitudinilor, prin tonusul lejer care-l impun actului evaluativ au puterea de a elimina tensiunile induse de metodele tradiționale de evaluare

Metodele alternative de evaluare prezente în mai toate materialele de specialitate și care sunt mai frecvent utilizate în învățământul românesc sunt: observarea sistematică a activității și a comportamentului copilului, proiectul, portofoliul, studiu de caz, metoda R.A.I., evaluarea cu ajutorul calculatorului, tehnica 3-2-1, investigația, interviul e.t.c. Multe dintre aceste metode alternative de evaluare sunt aplicabile și în învățământul preșcolar.

Între metodele utilizate în învățământul preșcolar predomină metodele alternative, fără a fi excluse cele clasice precum aprecierea performanțelor prin atribuirea decalificative sau teste individuale de cunoștințe și/sau deprinderi, ce iau forma unor fișe cusarcini. Sunt folosite fișele de evaluare și calificativele, deși acestea sunt foarte apropiate de învățământul obligatoriu.

Dintre modalitățile alternative de evaluare utilizate pot fi amintite:

- lucrările practice;
- portofoliile cu produsele copiilor;
- aprecierile verbale;
- autoevaluarea
- serbările; -discuțiile individuale cu copiii;
- afișarea lucrărilor ;
- aprecierea rezultatelor prin premii, laude, încurajări, prin ecusoane (flori, iepurași, ursuleți), medalii;
- „metoda consemnării pe un grafic (cu puncte și procentaje)” a rezultatelor, pe activități și preferințe.

PORTOFOLIUL numit în multe materiale de specialitate “cartea de vizită” a copilului este un instrument evaluativ care permite cadrului didactic, și nu numai, să urmărească progresul copilului în plan cognitiv, atitudinal și comportamental pe parcursul unui interval de timp mai îndelungat (un semestru, un an școlar, sau chiar pe parcursul perioadei preșcolare).

Structurat sub forma unei mape deschise în care în permanență se mai poate adăuga ceva, portofoliul este un element flexibil de evaluare care permite fiecărui copil să lucreze în ritmul său propriu, să-și pună în valoare toate calitățile cu care este înzestrat.

Scopul principal al portofoliului nu vizează numai evaluarea, ci mai ales urmărește stimularea învățării, nota dată de implicarea directă a preșcolarilor în alcătuirea portofoliilor.

În activitățile desfășurate cu preșcolarii utilizez frecvent portofoliul. Ilustrative sunt portofoliile alcătuite pentru activitățile artistico-plastice.

Cu prilejul evaluării acestor portofolii, preșcolarii sunt puși în situația de a se autoevalua, manifesta dorința de a completa anumite materiale, sesizarea cu ușurință a progresele făcute, au

posibilitatea de a-și prezenta lucrările care compun portofoliul. Urmărind atent copilul eu am prilejul de a observa atitudinea copilului față de propria muncă, mă folosesc de ocazie pentru a-i lăuda reușitele și încerc să-i atrag atenția asupra unor lucruri care necesită îmbunătățiri.

Sprijinindu-mă pe elementele pozitive, cultiv copiilor sentimentul de încredere în forțele proprii, determinându-i astfel să se mobilizeze în vederea realizării unor lucrări mai reușite.

Poze din timpul activităților ecologice, îndemnuri ecologice, imnul eco, desene, picture și aplicații cu tema ecologică, diplome obținute la finele unor concursuri, imagini din timpul unor serbări cu tema eco, file de ierbar

- sunt elementele care compun acest remember al activităților ecologice. Acest portofoliul de grup oferă copiilor prilejul de a-și exprima opiniile față de situații ce impun decizii cu caracter ecologic, un imbold pentru activitățile viitoare și posibilitatea de evaluare a activităților desfășurate pe parcursul derulării proiectului.

Portofoliul nu este numai o metodă alternativă de evaluare a copilului ci, poate fi ilustrativ pentru crearea unei imagini pozitive asupra unei grupe sau a unei grădinițe.

Aranjate în ordine cronologică, materialele din componența portofoliului de grup evidențiază progresele copiilor, punctele țări ale activităților desfășurate și analiza lor este un prilej pentru stabilirea unor obiective noi de învățare și deprinderi sociale pe care și le propun copiii grupei.

Portofoliul este o metodă de evaluare la care apelez în activitatea cu preșcolarii deoarece:

- oferă o privire de ansamblu asupra copilului și a activității desfășurate de acesta în grădiniță;
- are un grad sporit de adaptabilitate la specificul diferitelor categorii de activitate, a condițiilor existente în grupă, a particularităților copilului preșcolar;
- cuprinde în actul evaluării unele lucrări realizate de copii care în mod obișnuit nu ar fi avute în vedere;
- încurajează copiii în exprimarea personală, îi determină să se angajeze în activitate mai activ, îi motivează pentru realizarea unor lucrări care să- i reprezinte;
- implică direct copiii în actul evaluator, determinându-i să fie mai interesați de rezultatele evaluării;
- dezvoltă capacitatea preșcolarilor de autoevaluare; -poate fi utilizat cu succes în activitatea cu părinții.

PROIECTUL este recomandat atât ca modalitate de învățare, cât și ca metoda de evaluare este o activitate amplă ce se derulează pe parcursul câtorva zile sau săptămâni și oferă copiilor prilejul de a se afla într-o situație autentică de cercetare.

Concentrat pe efortul voit al copilului, pe înțelegerea subiectului în toată amploarea lui, proiectul asigură o învățare activă, oferă posibilitatea preșcolarilor de a arăta ce știu, dar mai ales ceea ce știu să facă, să-și pună în valoare anumite capacități. Prin aceasta metodă preșcolarii intră direct în contact cu realitatea, iar procesele, fenomenele, obiectele sunt investigate în dimensiunile și caracteristicile lor reale, așa cum se manifestă în realitate. Ca metoda de evaluare, proiectul este un instrument prognostic întrucât pe parcursul derulării lui putem aprecia măsura în care copilul are anumite aptitudini care-i pot permite obținerea în viitor a unor performanțe, fiind un bun prilej de testare și verificare a capacităților intelectuale, de depistare a lacunelor și a greșelilor.

În ultimii ani proiectul se bucură de apreciere și este mult utilizat în învățământul preșcolar. În procesul de evaluare am avut în vedere nu numai produsele finale, ci însuși desfășurarea procesului de învățare, care a constituit pentru mine ca educator un veritabil prilej de a observa preșcolarii în timp ce lucrează, de a urmări relațiile de colaborare stabilite în timpul lucrului.

Toate etapele derulării proiectului sunt importante și pot implica absolut toți preșcolarii. Din păcate suntem încă tentați să ne centrăm atenția pe produsele finale ale activității copilului, să judecăm

valoarea unei activități după calitatea produsului final, când de fapt adevărată valoare a muncii unui copil stă în ceea ce a învățat prin ea.

Metoda proiectelor este o strategie de învățare și evaluare, a cărei caracteristică se concentrează pe efortul deliberat de cercetare, pe căutarea și găsirea răspunsurilor legate de tema propusă.

La vârstele mici, experimentele produc acțiuni și reacții imediat observabile. Atunci când copilul experimentează pe cont propriu, nu avem garanția că va reuși să treacă la un nivel superior de înțelegere a unui concept. De aceea este necesar să vedem experimental ca pe un proiect integrat în curriculum, inițiat fie de educator, fie de copil.

Proiectele tematice – presupun investigarea unor subiecte propuse de copii, sugerate de anumite evenimente, întâmplări, ordinea desfășurării lor fiind la latitudinea educatoarei și a copiilor. Subiectul proiectului este inspirat din mediul apropiat, presupunând interacțiunea directă dintre copil și mediu. Activitățile integrate, desfășurate pe parcursul proiectelor tematice aduc un plus de lejeritate și mai mult, coerența procesului de predare – învățare – evaluare. Aceste activități asigură o învățare activă, care se extinde până la limită pe care copilul o stabilește, reflectă interesele și experiența preșcolarilor și are o finalitate reală.

Educatoarea în colaborare cu copilul are în vedere coordonarea activității pe timpul derulării proiectului, având rolul de ghid și mentor a întregii activități.

Prin activitățile desfășurate pe parcursul proiectelor tematice preșcolarii își vor putea aprofunda cunoștințele despre subiectul dat. Alături de ei sunt implicați: specialiști, părinți, membrii ai comunității.

Etapă de evaluare a activității preșcolarilor, la finalul unui proiect tematic, oferă educatoarelor și părinților posibilitatea de a observa copilul, de a-l aprecia; totodată este un prilej de testare și de verificare a capacităților intelectuale și a aptitudinilor creatoare ale copiilor.

Activitatea educativă în grădiniță este complexă și solicită forme de evaluare variate, multiple, aceleași ca și în etapele ulterioare, dar adaptate la activitatea preșcolarilor.

STUDIUL DE CAZ este o metodă care urmărește evaluarea capacității preșcolarilor de a analiza, înțelege și interpreta anumite evenimente sau fenomene.

Această metodă poate fi utilizată cu succes și în învățământul preșcolar, îndeosebi la grupele mari, deși aparent pare un proces prea greu pentru această vârstă.

În munca desfășurată cu preșcolarii urmăresc să-i deprind de mici să observe și să analizeze situațiile sau fenomenele supuse atenției, să asculte și să accepte schimbul de opinii, să participe activ la analiza unei situații problemă. Prezentat sub forma unei povestiri, a unei întâmplări aparent veridice sau chiar a unei situații reale, cazul supus analizei și dezbaterii determină preșcolarii să se manifeste critic față de o situație dată.

Toți preșcolarii, indiferent de dezvoltarea intelectuală, contribuie la elucidarea unei situații, spunându-și părerea. Urmărind preșcolarii antrenați în analiza și dezbaterăa unui caz, am prilejul de a-i evalua din cele mai variate puncte de vedere: gândire, limbaj, interacțiune socială, judecata morală, imaginație, creativitate.

EVALUAREA CU AJUTORUL CALCULATORULUI constituie un mijloc modern și util în realizarea procesului evaluativ.

Deoarece lucrul la calculator este o activitate foarte îndrăgită de copii poate constitui un prilej de evaluare care asigură unitate cunoașterii, depășind granițele disciplinelor printr-o abordare interdisciplinară a conținuturilor. Așa cum în viața de zi cu zi nu folosim cunoștințele acumulate la anumite discipline și nu valorificăm capacități specifice unei materii este important să formăm la copii

o gândire integratoare. Jucându-se la calculator jocuri atractive, copilul este pus în situația de a aplica în contexte noi și variate cunoștințele acumulate anterior.

Evaluarea cu ajutorul calculatorului are câteva caracteristici:

- răspunsurile sunt apreciate cu exactitate;
- timpul util de lucru este gestionat corect;
- rezultatele sunt confirmate sau infirmate imediat;

-exista posibilitatea abordării unui subiect printr-un joc, dar cu nivel diferit de complexitate, fapt ce oferă satisfacții tuturor copiilor .

METODA R.A.I. (răspunde, arunca, întreabă) este o metodă deosebit de flexibilă și ușor de aplicat în activitățile desfășurate atât cu preșcolarii mari cât și cu elevi din ciclurile superioare. Este un joc simplu de aruncare a unei mingi de la un copil la altul. Copilul care arunca mingea pune o întrebare celui care o prinde. Acesta răspunde la întrebare, apoi aruncă mingea altui coleg și-i adresează o altă întrebare vizând conținutul evaluat. Furați de mirajul jocului, chiar și cei mai timizi copii acceptă cu plăcere provocarea acestui joc care, prin caracterul său antrenant, menține trează atenția copiilor. Participanții iau totul ca pe un joc binevenit la finele unei activități de învățare și sunt atrași de suspansul generat de întrebările neașteptate și de exercițiul de promptitudine la care îi solicită jocul.

R.A.I. este în egală măsură o metoda - joc de evaluare dar și o strategie de învățare care reușește să îmbine cu succes competiția și colaborarea și care permite realizarea unui feed-back rapid.

Metodele de evaluare, fie ele tradiționale sau moderne au puncte tari și puncte slabe. Important este că educatoarea să cunoască aceste metode și să încerce să aplice în fiecare moment didactic acel demers evaluativ care se pretează mai bine la situația didactică existentă, în vederea asigurării unui progres rapid al fiecărui copil în funcție de disponibilitățile proprii.

Autoevaluarea este o formă de trecere la autonomie(de exemplu, reconstituirea unei imagini din bucățele poate fi autoevaluată). Pentru autoevaluare este necesară cunoașterea obiectivului și a căii de realizare.

Evaluarea clinică se realizează pentru preșcolarii cu probleme în evoluție, de cătreun specialist (psiholog, psihiatru, defectolog).

Evaluarea preșcolarilor solicită timp îndelungat, răbdare, migală, consemnarea răspunsurilor sau a observațiilor educatoarei. Rezultatele evaluării se traduc în : priceperi și deprinderi fizice și intelectuale, capacitate cognitive, trăsături de voință și caracter, conduită civilizată.

În procesul predării interactive, rolul educatorului se schimbă, adică el pune, probleme, ascultă părerile copiilor, sugerează rezolvări, lucrează împreună cu copiii, corectează greșelile acestora, dar niciodată nu impune autoritar un punct de vedere. Cu alte cuvinte, organizatorul și conducătorul educației devine consilier, dar și coechipier .

Copiii de vârstă preșcolară crează cu migală, dibăcie și pricepere sub îndrumarea atentă a educatoarei lucrări practice deosebite, originale dar mai ales interesante prin multitudinea materialelor utilizate și a tehnicilor de lucru folosite.

Hârtia mototolită, rulată, tăiată sau pliata, resturile colorate de lână bobinate, semințele de dovleac, de măr, de fasole, pot să se transforme în flori multicolore, hârtia glasă, pliata și îndoită ia forma unor animale, materialele din natură, iau forme nebănuite alcătuind adevărate tablouri de toamnă, iarnă sau primăvară, toate aceste materiale pot alcătui adevărate colaje tematice care împodobesc adesea spațiul mirific al grădiniței.

Dacă toată munca aceasta a preșcolarilor este evaluată sistematic pe durata unui an școlar, urmărindu-se corectitudinea priceperilor și deprinderilor, estetica lucrărilor create dar și creativitatea prin funcția sa de conexiune inversă, evaluarea reprezintă nu numai un important mijloc de reglare și

autoreglare a activității copilului , a celei didactice și implicit a educatoarei dar putem alcătui o scară de valori pentru a aprecia și stabili locul fiecărui copil în ansamblul colectivului din care face parte.

Evaluarea, activităților practice implică o analiză complexă, deoarece se referă atât la produsul muncii preșcolarilor cât și la cunoștințele despre materiale și caracteristicile acestora precum și la utilizarea de tehnici de lucru specifice vârstei în scopul prelucrării acestora și realizării unor produse simple, dar și la o analiză a comportamentului și atitudinii preșcolarilor față de creațiile lor, față de realizările lor.

Toate aceste frumuseți n-ar fi posibil să prindă viață, dacă mâinile dibace ale preșcolarilor n-ar fi învățate să utilizeze tehnici specifice de lucru, dacă nu s-ar însuși priceperi și deprinderi care să ajute copiii să pună în practică toate aceste tehnici.

Jocul este activitatea prioritară, și ca o activitate dominantă, constituie izvorul unei experiențe complementare celei de adaptare, experiențe ce au un rol formativ deosebit de mare și multilateral. Activitățile de joc dezvoltă atât câmpul psihologic cât și angajarea inteligenței în diverse și numeroase situații. Preșcolaritatea este perioada descoperirii realității fizice, a realității externe care nu depinde de el, dar de care trebuie să țină cont dacă vrea să-și atingă scopurile.

Conclusions

Nombreux sont les observateurs qui s'inquiètent du poids, des formes et des conséquences des modes d'évaluation dans notre système éducatif . L'évaluation par les notes est en effet devenue envahissante, au point qu'elle finit par dévorer une bonne partie du temps d'enseignement. Le système français de notation n'est guère centré sur l'encouragement et laisse planer l'idée que l'objectif « d'avoir la moyenne » serait suffisant ; la moyenne des moyennes permettant de compenser les échecs dans un domaine par les succès dans un autre, même si ces échecs constituent des lacunes majeures dans la culture des élèves. La plupart des examens fonctionnent sur un tel dispositif.

La compensation des notes entre elles, même si chacun peut en voir les limites et les défauts criants puisqu'elle permet à un élève d'abandonner certains champs du savoir avec la quasi-certitude que la compensation jouera en sa faveur , n'est finalement acceptée que parce qu'elle semble contrebalancer la rigueur de « la constante macabre ». D'ailleurs les organisations étudiantes se battent régulièrement pour conserver des formes de compensation.

Mais le problème se complique encore dans le vécu quotidien des classes. La pression des contrôles et des notes se substitue bien souvent à la recherche des causes qui font que de nombreux élèves ne travaillent pas ou peu. C'est aussi le moyen de « tenir la classe », de fixer l'attention ou d'imposer un peu d'ordre ; certains enseignants en difficulté acquérant la réputation de pratiquer « le contrôle surprise », pratique qui, en général, envenime la relation pédagogique au lieu de la pacifier. Les élèves eux-mêmes en intériorisent l'expérience et finissent par ne plus travailler que pour les contrôles et les notes, restant indifférents à l'analyse de leurs erreurs comme à la qualité d'une correction. Un devoir chasse l'autre dès lors qu'il est noté. L'obtention de la note constituant pour l'élève l'alpha et l'oméga de sa formation, on assiste à une inflation de consultations des notes en ligne qui n'est pas sans rétroagir sur les pratiques enseignantes, même pour ceux qui tentent d'échapper à cette dictature docimologique.

Nous proposons donc de revenir à la raison et d'introduire progressivement de nouvelles façons d'évaluer en ayant le souci qu'elles soient bien comprises des élèves et de leur famille. Il faut d'abord simplifier les dispositifs, supprimer les innombrables items et distinguer plus clairement ce qui permet le progrès et la correction des erreurs, ce qui a valeur de bilan et ce qui est diplômant.

Donc, premier objectif, diminuer le nombre des contrôles et des notes, mais en améliorer le sens et la finalité, en critériant bien ce que l'on évalue et en établissant un lien facilement compréhensible entre cette évaluation et la progression pédagogique que l'on suit.

En résumé, les recherches nous apprennent que, plus que la forme et les buts de l'évaluation, c'est la perception qu'en ont les élèves qui importe. Ainsi, certaines pratiques évaluatives, comme celles mettant l'accent sur la comparaison sociale, tendent à diminuer les perceptions de soi et les attentes de succès des élèves quand ces comparaisons ne les avantagent pas. Ces pratiques conduisent un nombre considérable d'élèves à ressentir des émotions négatives et à s'engager dans des comportements d'autodépréciation et d'évitement peu propices au développement des compétences. Au contraire, des pratiques évaluatives basées sur l'amélioration personnelle et la progression vers les buts de maîtrise que poursuit l'élève encouragent ce dernier à se centrer sur ses efforts plutôt que sur ses capacités. Ce type de pratiques encourage en conséquence l'engagement, le dépassement de soi, le recours au savoir stratégique et la persévérance devant les difficultés.

Évidemment, les approches évaluatives basées sur l'individualisation des approches et la différenciation sont exigeantes en temps et en efforts. Certaines conditions pourraient cependant venir alléger la tâche des enseignants et enseignantes à cet égard. Tout d'abord, il faudrait explorer la possibilité de faire autrement et adopter des façons de faire plus économiques. Ainsi, il conviendrait de limiter au maximum la fréquence et le nombre des évaluations formelles et sommatives (ce qui aurait aussi l'effet de maximiser le temps consacré à apprendre). En même temps, les produits permanents réalisés par les élèves en cours d'apprentissage pourraient prendre davantage de place dans le processus d'évaluation et de certification, et favoriser l'émergence d'approches évaluatives plus qualitatives. Par ailleurs, les différents agents et agentes d'éducation en contact avec les mêmes élèves pourraient se partager la responsabilité de l'évaluation, particulièrement l'évaluation du développement des compétences transversales. De plus, le recours accru à l'auto-consignation et à l'autoévaluation permettrait aux enfants et aux parents de participer plus activement à la démarche évaluative tout en allégeant la tâche des enseignants et enseignantes.

METODE ALTERNATIVE DE EVALUARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

***Prof. înv. primar Leahu Mariana
Școala Gimnazială Nr. 5 Piatra- Neamț***

Dintre cele trei componente ale spiralei educației, predare-învățare-evaluare, cea din urmă este considerată un subiect sensibil deoarece efectele acțiunilor evaluative se fac simțite nu numai în interiorul sistemului educațional, ci și în afara lui, respectiv în plan cultural, social și chiar politic. Pe de altă parte, între instruire-învățare-evaluare există o relație de intercondiționare reciprocă, fiecare dintre ele realizându-se prin raportare la celelalte. Nu este corect să evaluăm ceea ce nu s-a predat, respectiv învățat, dar nici nu are sens să se predea, respectiv învăța, ceea ce nu se evaluează.

„Folosirea acestor metode de evaluare este crucială, ca garanție a faptului că predarea și evaluarea sunt complementare și că sunt folosite procedee potrivite gradului de dezvoltare a copilului”.(C.Petrovici și M. Neagu, 2002, p.80).

Observația sistematică a elevilor poate fi făcută pentru a evalua performanțele elevilor, dar mai ales pentru a evalua comportamente afectiv-atitudinale. Toți învățătorii practică observarea continuă. Pentru a evalua copii în mod corect, învățătorul trebuie să efectueze observarea cu un scop specific. Pentru a practica această metodă învățătorul are la dispoziție trei modalități:

- fișa de evaluare
- scara de clasificare

- lista de control

Fișa de evaluare este completată de învățător, în ea înregistrându-se date factuale despre evenimentele cele mai importante pe care învățătorul le identifică în comportamentul sau în modul de acțiune al elevilor săi (fapte remarcabile, probleme comportamentale, evidențierea unor aptitudini deosebite). La acestea se mai adaugă interpretările învățătorului asupra celor întâmplate, permițându-i acestuia să surprindă modelul comportamental al elevilor săi.

Avantajul acestor fișe este acela că nu depind de capacitatea de comunicare a elevului cu învățătorul, cel din urmă fiind cel care înregistrează și interpretează comportamentul și performanțele elevului.

Dezavantajul de care trebuie ținut seamă, îl constituie marele consum de timp pe care îl implică, la care se adaugă faptul că aceste observații nu au o cotă ridicată de obiectivitate.

Scara de clasificare însumează un set de caracteristici (comportamente) ce trebuie supuse evaluării, însoțit de un anumit tip de scară, de obicei scara Likert. Potrivit acestui tip de scară, elevului îi sunt prezentate un număr de enunțuri în raport de care acesta trebuie să-și manifeste acordul sau dezacordul pe 5 trepte : *puternic de acord; acord; indecis; dezacord; puternic dezacord*.

Secretul construirii unei astfel de scări îl constituie redactarea unui bun enunț la care elevul să poată răspunda.

Lista de control pare asemănătoare cu scara de clasificare prin maniera de structurare (e un set de enunțuri, caracteristici, comportamente etc.), însă se deosebește prin faptul că prin intermediul ei doar se constată prezența sau absența unei caracteristici fără a emite o judecată de valoare oricât de simplă. **Avantajul** listei de control este acela că se elaborează relativ ușor, fiind și simplă de aplicat elevilor. Pentru a fi eficiente, observațiile trebuie să fie înregistrate sistematic, obiectiv, selectiv, exhaustiv și atent.

b. Investigația atât ca modalitate de învățare cât și ca modalitate de evaluare, oferă posibilitatea elevului de a aplica în mod creativ cunoștințele însușite, în situații noi și variate, pe parcursul unui interval mai lung sau mai scurt. Ea “constă în solicitarea de a rezolva o problemă teoretică sau de a realiza o activitate practică pentru care elevul este nevoit să întreprindă o investigație (documentare, observarea unor fenomene, experimentarea etc.) pe un interval de timp stabilit.” (I. T. Radu, 1981, p.226)

Îndeplinește mai multe funcții:

- acumularea de cunoștințe;
- exersarea unor abilități de investigare a fenomenelor (de proiectare a acțiunii, alegerea metodelor, emiterea unor ipoteze, culegerea și prelucrarea datelor, desprinderea concluziilor);
- exersarea abilităților de evaluare a capacității de a întreprinde asemenea demersuri;

Activitatea didactică desfășurată prin intermediul acestei practici evaluative poate să fie organizată individual sau pe grupuri de lucru, iar aprecierea modului de realizare a investigației este de obicei, de tip holistic.

Cu ajutorul acestei metode profesorul poate să aprecieze:

- gradul în care elevii își definesc și înțeleg problema investigată;
- capacitatea de a identifica și a selecta procedeele de obținere a informațiilor, de colectare și organizare a datelor;
- abilitatea de a formula și testa ipotezele;
- felul în care elevul prezintă metodele de investigație folosite;
- conciziunea și validitatea raportului-analiză a rezultatelor obținute;

Toate acestea, corelate cu gradul de complexitate al sarcinii de lucru și cu natura disciplinei de studiu fac din metoda investigației un veritabil instrument de analiză și apreciere a cunoștințelor, capacităților și a personalității elevului.

Aportul acestui tip de activitate asupra dezvoltării capacităților de ordin aplicativ ale elevilor este considerabil, mai ales în cazul rezolvării de probleme, al dezvoltării capacității de argumentare, al gândirii logice etc.

c. Proiectul este o activitate mai amplă decât investigația care începe în clasă prin definirea și înțelegerea sarcinii(eventual și prin începerea rezolvării acesteia), se continuă acasă pe parcursul a câtorva zile sau săptămâni(timp în care elevul are permanente consultări cu învățătorul) și se încheie tot în clasă, prin prezentarea în fața colegilor a unui raport asupra rezultatelor obținute și dacă este cazul, a produsului realizat.

Proiectul poate fi individual sau de grup iar titlul/ subiectul va fi ales de către învățător sau elevi.

d. Portofoliul reprezintă “cartea de vizită” a elevului, prin care profesorul poate să-l urmărească progresul – în plan cognitiv, atitudinal și comportamental – la o anumită disciplină, de-a lungul unui interval de mai lung de timp (un semestru sau un an școlar).

Reprezintă un pact între elev și profesorul care trebuie să-l ajute pe elev să se autoevalueze. Profesorul discută cu elevul despre ce trebuie să știe și ce trebuie să facă acesta de-a lungul procesului de învățare. La începutul demersului educativ se realizează un diagnostic asupra necesităților elevului de învățare pentru a stabili obiectivele și criteriile de evaluare. Diagnosticul este făcut de profesor și este discutat cu elevul implicat în evaluare.

Portofoliul se compune în mod normal din materiale obligatorii și opționale, selectate de elev și/sau de profesor și care fac referire la diverse obiective și strategii cognitive. Portofoliul cuprinde o selecție dintre cele mai bune lucrări sau realizări personale ale elevului, cele care îl reprezintă și care pun în evidență progresele sale; care permit aprecierea aptitudinilor, talentelor, pasiunilor, contribuțiilor personale. Alcătuirea portofoliului este o ocazie unică pentru elev de a se autoevalua, de a-și descoperi valoarea competențelor și eventualele greșeli.

În alți termeni, portofoliul este un instrument care îmbină învățarea cu evaluarea continuă, progresivă și multilaterală a procesului de activitate și a produsului final. Acesta sporește motivația învățării.

Utilitatea portofoliilor este dată de faptul că:

- elevii devin parte a sistemului de evaluare și pot să-și urmărească, pas cu pas, propriul progres;
- elevii și învățătorii pot comunica(oral sau în scris) calitățile, defectele și ariile de îmbunătățire a activităților;
- elevii, învățătorii și părinții pot avea un dialog concret despre ceea ce elevii pot realiza, atitudinea față de o disciplină și despre progresul care poate fi făcut la acea disciplină în viitor;
- factorii de decizie, având la dispoziție portofoliile elevilor, vor avea o imagine mai bună asupra a ceea ce se întâmplă în clasă;

Evaluarea portofoliului începe de obicei prin explicarea de către profesor, la începutul perioadei, a obiectivelor învățării în perioada pentru care se va primi nota. Profesorul și elevii cad de acord asupra produselor pe care trebuie să le conțină portofoliul și care să dovedească îndeplinirea obiectivelor învățării (mulți profesori le reamintesc aproape zilnic elevilor să pună în portofoliu eșantioane care să le amintească mai târziu de munca depusă).

Atunci când elevul își prezintă portofoliul, profesorul realizează de obicei un interviu cu acesta, trecând în revistă lucrările anexate, analizând atitudinea lui față de munca depusă, laudându-l pentru

lucrurile bune, și ajutându-l să se concentreze asupra aspectelor care trebuie îmbunătățite. Evaluarea acestor produse se face multicriterial.

De exemplu, criteriul conformității la teoria predată poate fi completat cu cel al inovativității și originalității. Fiecare produs cuprins în portofoliu poate fi evaluat din punct de vedere *cantitativ* (numărul de pagini, de exemplu), dar *mai ales calitativ*: creativitatea produsului individual sau colectiv, elementele noi, punctele forte, etc.

De asemenea evaluarea portofoliului va fi supusă evaluării efectelor pe care acest gen de evaluare l-a avut asupra dezvoltării personalității, a capacității de autoevaluare și a competențelor de intercomunicare.

Portofoliul reprezintă un element flexibil de evaluare, care, pe parcurs, poate să includă și alte elemente către care se îndreaptă interesul elevului și pe care dorește să le aprofundeze.

Această metodă alternativă de evaluare oferă fiecarui elev posibilitatea de a lucra în ritm propriu, stimulând implicarea activă în sarcinile de lucru și dezvoltând capacitatea de autoevaluare.

Portofoliul nu este numai o metodă alternativă de evaluare a elevului. Prin materiale pe care le conține, el poate fi ilustrativ pentru crearea imaginii unei instituții cum ar fi Școala Nr. ... sau Liceul Nr. ..., folosit fiind ca “o modalitate de a reprezenta un grup, o școală chiar; este un exemplu reprezentativ al activității și al performanțelor cursanților unei școli”. Instituția școlară respectivă încearcă astfel să-și creeze o *image* în rândul viitorilor cursanți ori în rândul părinților, arătându-le mostre ale activităților și acțiunilor desfășurate de elevi în școala respectivă.

Portofoliul reprezintă un veritabil „portret pedagogic” al elevului relevând nivelul general de pregătire, rezultatele deosebite obținute, interesele și aptitudinile demonstrate, capacitățile formate, atitudinile, dificultățile în învățare întâmpinate, corelațiile interdisciplinare, resursele pentru o învățare ulterioară, disponibilitățile de comunicare și de lucru în echipă, gradul de implicare în sarcina de lucru, perseverența și conștiințiozitatea, trăsăturile de personalitate.

e. Examinarea asistată pe calculator - se realizează cu ajutorul unor aparate ce permit un contact mai strâns cu toți elevii, acest mijloc facilitează un control mai temeinic și mai operativ, constituindu-se într-o tehnică aparte, complementară celei clasice, ce va fi la îndemâna învățătorului, într-un viitor apropiat.

În acest scop, calculatorul este prevăzut cu terminale corespunzătoare, prin intermediul cărora se stabilește un dialog cu elevul; se prezintă informațiile, se verifică asimilarea cunoștințelor, se propun exerciții, după cum se urmărește ca dominantă transmiterea de cunoștințe, verificarea sau formarea de priceperi și deprinderi.

Când are rol de a verifica cunoștințele, calculatorul afișează întâi întrebarea care apare proiectată pe ecran și la care cel examinat trebuie să răspundă. Se înregistrează apoi în memoria calculatorului răspunsul dat și timpul de gândire. Dacă răspunsul dat este corect, se afișează o nouă întrebare. Dacă răspunsul este greșit sau dacă elevul nu răspunde în intervalul de timp acordat pentru gândire, calculatorul pune și câteva întrebări ajutătoare. Dacă cel examinat nu răspunde corect nici după aceste întrebări, calculatorul afișează pe ecran răspunsul corect.

La sfârșit, în funcție de raportul dintre numărul de răspunsuri corecte și incorecte, calculatorul pune nota.

Autoevaluarea este o formă de organizare și apreciere reprezentând expresia unei motivații lăuntrice față de învățare. Ea are efect formativ și se raportează la diferite capacități ale elevului în funcție de progresul realizat și de dificultățile pe care le are a depăși.

Elevul are nevoie să se autocunoască, fapt cu multiple implicații în plan motivațional. El trebuie să aibă un program propriu de învățare, să-și autoaprecieze, valorizeze și să-și pună în valoare propriile atitudini. Sarcina cadrului didactic este de a pregăti elevii pentru autoevaluare, de a-i face să înțeleagă

criteriile după care își apreciază propria activitate. Informațiile obținute în urma autoevaluării pot fi folosite pentru a le compara cu cele ale colegilor, pentru a le prezenta periodic părinților și pentru a-și completa portofoliul său .

Întrebări pe care elevii ar trebui să și le pună:

- Există un alt mod (metodă) de a rezolva această sarcină?
- Am rezolvat sarcina suficient de bine?
- Ce ar trebui să fac în pasul următor?
- Ce produs, care mă reprezintă, ar trebui să-l valorific?

Condiții necesare pentru formarea deprinderilor autoevaluative la elevi:

- Prezentarea obiectivelor pe care elevii trebuie să le atingă;
- Încurajarea elevilor în a-și pune întrebările de mai sus și de a da răspunsul în scris;
- Încurajarea evaluării în cadrul grupului;
- Completarea, la sfârșitul unei sarcini importante, a unor propoziții de genul:
 1. Am învățat...
 2. Am fost surprins de faptul că...
 3. Am descoperit că...
 4. Am folosit metoda...deoarece...
 5. În realizarea acestei sarcini am întâmpinat următoarele dificultăți...

Grilele de autoevaluare permit elevilor să-și determine, în condiții de autonomie, eficiența activităților realizate. Valențele formative ale activităților de autoevaluare pot fi sintetizate astfel:

- ajută elevul să se implice în procesul evaluării și în felul acesta să conștientizeze criteriile specifice de evaluare, ceea ce îl face să înțeleagă și să aprecieze eforturile necesare pentru atingerea obiectivelor, să înțeleagă semnificația calificativelor acordate de învățător;
- încurajează elevul să-și dezvolte procesele metacognitive, de autoreglare a proceselor de construire a propriilor cunoștințe;
- contribuie la formarea reflexivității asupra propriei activități, la conștientizarea conduitei și a gradului de adaptare a acesteia la cerințele învățării și activității școlare;
- devine disponibilitate în raport cu învățarea, fiind privită ca un proces de autoreglare care accelerează învățarea;
- dezvoltă o atitudine critică față de sine, ajutând elevul să-și dea seama singur de limitele sale, de poziția pe care se situează în raport cu colegii săi;
- dezvoltă capacitatea de identificare a propriilor progrese și de ameliorare a performanțelor proprii.

Prin noile metode de evaluare se urmărește diversificarea controlului activității școlare având ca finalitate formarea unor competențe și capacități operaționale în mai multe domenii.

Evaluarea trebuie să stimuleze elevii pentru a-și ameliora rezultatele, să evidențieze progresul și nu incapacitatea lor de a realiza anumite cerințe școlare.

Finalitatea evaluării trebuie să ofere „o oglindă” a nivelului de pregătire a elevului de-a lungul unei perioade de școlaritate.

Referințe bibliografice:

- Cerghit, I., Radu, I.T., Popescu, E., Vlasceanu, L., 1993, „*Didactica, Manual pentru clasa a X-a*”, Editura Didactică și Pedagogică, București.
- Cucoș, C., 1998, „*Psihopedagogie*”, Editura Polirom, Iași.
- Gherghina, G., 1999, „*Limba Română în școala primară*”, Editura Didactica Nova, Craiova

- „*Metodica predării matematicii la clasele I-IV*”, 1998, Editura didactică și pedagogică, București
- Petrovici, C.și Neagu, M., 2002, „*Elemente de didactica matematicii în grădiniță și învățământul primar*”, Editura Pim, Iasi.
- Radu,T.I., 1981, „*Teorie și practică în evaluarea învățământului*”, Editura Didactică și Pedagogică, București.
- S.N.E.E., 2001, „*Evaluarea curentă și examenele*”, Editura ProGnosis, București.

ALTERNATIVE METHODS OF ASSESSMENT IN PRIMARY EDUCATION

Of the three components of the spiral education, teaching-learning-evaluation, the latter is considered a sensitive subject because the effects of evaluative actions are felt not only within the educational system, but also outside it, that is culturally, socially and even politically. On the other hand, between education-learning-assessment there is a relationship of mutual interconditioning, each one reinforcing it by reference to the other. It is not fair to evaluate what has been taught, and learned, but neither does it make sense to surrender, and learn what not to evaluate.

"The use of these assessment methods is crucial, as a guarantee that the teaching and evaluation are complementary and that appropriate procedures are used, the degree of development of the child". (C. Pagano and m. N., 2002, p. 80).

Systematic observation of students can be made to assess the performance of students, but mostly to assess emotional behaviors of attitudinal. All teachers observing practice continues. To assess the children correctly, the teacher must make the observation with a specific purpose. To practice this method the teacher has available three ways:

- the evaluation sheet
- grading scale
- checklist

b. The investigation both as a way of learning and as a method of assessment, allows the student to apply learned knowledge creatively in new and varied situations, during a period longer or shorter. She resides in the request to solve a theoretical issue or achieve a practice session for which the student is forced to undertake an investigation (documentation, observation of the phenomena, experimentation, etc.) on a time limit. " (I T R, 1981, p. 226)

c. Project is broader than the investigation that begins in the classroom by defining and understanding your pregnancy (possibly through the beginning of solving it), it will be continued at home over the course of a few days or weeks (during which time the student has permanent consultations with teacher) and ending in the classroom, by presenting in front of a report on the results obtained and if necessary the product was made.

d. Portfolio represents "business card" of the student, the teacher can follow the progress of the plan-cognitive-behavioural and attitudinal in a specific discipline, over a longer period of time (one semester or a school year).

e. Computer-aided examination is performed with the help of devices that allow a contact more closely with all students, this means facilitating a more thoroughly and more operative, turning it into a special technique, classic complements, what will be within reach of the master, in the near future.

f. Self-evaluation is a form of organization representing and expression an appreciation inner motivations towards learning. Her formative effect and should be reported to the different capacities of the student depending on the progress achieved and of the difficulties that we have to overcome.

ACTIVITĂȚI DE VERIFICARE ȘI EVALUARE A LECTURILOR SUPLIMENTARE

Autor: Leu Angelica

Școala Gimnazială „Mihail Sadoveanu” Întorsura Buzăului

Localitatea: Întorsura Buzăului

Județul: Covasna

În procesul de învățământ, cadrul didactic, ca și elevii, acționează prin intermediul unor metode de predare și învățare. Calitatea muncii lor este în funcție de aceste metode, ele constituind o sursă însemnată de creștere a eficacității și eficienței învățământului. Aplicându-se metode diferite se obțin diferențe esențiale în pregătirea elevilor. De asemenea, însușirea unor cunoștințe noi poate deveni mai dificilă sau mai ușoară pentru unii și aceiași elevi, în funcție de metodele utilizate. Nu există act de predare și învățare care să nu includă, cu necesitate, în structura lui, un anumit fel de a se proceda, o anumită tehnică de execuție, de realizare a acțiunii respective. Fiind cel mai intim legat de activitatea învățătorului, acesta este și terenul pe care se poate manifesta cel mai mult spiritul său de inovație și creativitatea didactică.

În semnificație originară cuvântul metodă provine din grecescul *methodos* (*odos* însemnând cale, drum; *metha* însemnând spre, către), ceea ce înseamnă cale de urmat în vederea atingeri unui scop sau un mod de urmărire, de căutare, de cercetare și aflare a adevărului. În practica școlară metoda se definește drept o *cale de urmat* în vederea atingeri unor obiective instructiv-educative dinainte stabilite, ca cele de *transmitere și însușire* a unor cunoștințe de formare a unor *priceperi și deprinderi*. Pe scurt, metoda este o cale eficientă de organizare și dirijare a învățării, un mod comun de a proceda a învățătorului cu elevii săi.

Pasivitatea elevului în clasă, pasivitate vazută ca rezultat al predării tradiționale, produce învățare într-o mică măsură și, mai mult decât atât, elevii devin treptat plictisiți și, implicit, neinteresați. O învățare activă înseamnă o implicare a elevului în procesul de predare-învățare, o implicare ce îl aduce în postura de participant activ. „Dezvoltarea gândirii critice constituie un important obiectiv de tip formativ și se realizează prin folosirea cu precădere a unor strategii activ-participative. Aceste metode nu trebuie rupte de cele tradiționale, ele marchează un nivel superior în spirala strategiilor didactice.” (Gliga, L., Spiro, J., *Învățarea activă – ghid pentru formatori și cadre didactice*, Ministerul Educației și Cercetării. Consiliul Național pentru Pregătirea Profesorilor, București, 2001, p. 22) Astfel, elevul este ajutat să înțeleagă lumea în care trăiește și să aplice ceea ce a învățat în diferite situații de viață.

În ultimul timp, în literatura de specialitate, se vorbește tot mai mult de o *învățare interactivă*, deoarece învățarea eficientă presupune încurajarea parteneriatelor, elevul învață dacă interrelaționează cu ceilalți. Rezultatele învățării eficiente arată că: „elevii se implică mai mult în învățare decât în abordările frontale sau individuale; odată implicați, elevii își manifestă dorința de a împărtăși celorlalți ceea ce experimentează, iar aceasta conduce la noi conexiuni în sprijinul

înțelegerii; elevii acced la înțelegerea profundă atunci când au oportunități de a explica și chiar a preda celorlalți colegi ceea ce au învățat.” (Sarivan, L., *Predarea-învățarea interactivă centrată pe elev*, Ministerul Educației, Cercetării și Inovării. Unitatea de Management al Proiectelor cu Finanțare Externă, București, 2009, p. 9-10)

În general, metodele activ-participative se disting prin caracterul lor solicitant; ele pun în acțiune forțele intelectuale ale elevului – gândirea, imaginația, memoria și voința acestuia. Datorită acestei solicitări, ele fac din procesul de învățământ un amplu și veritabil exercițiu al capacităților intelectuale și fizice. Prin solicitare și exersare, procesul de învățământ oferă, astfel, un prilej de afirmare și de valorificare maximă a potențialului de cunoaștere și creație al elevilor. Participarea poate fi leagănul creativității, al afirmării și al realizării de sine. Toate acestea adaugă noi caracteristici metodelor activ-participative, și anume, le imprimă un pronunțat caracter formativ-educativ. Efectele formativ-educative ale învățământului sunt în raport direct cu nivelul de angajare și participare individuală și colectivă a elevilor în procesul de învățământ.

În contrast cu metodele pasive, cele active au în vedere, în mod preponderent, dezvoltarea intelectuală, dezvoltarea unor operații logico-matematice (capacitatea de a compara, opune, categorisi, organiza, calcula și de a verifica); a unor operații științifice (capacitatea de a explica diferitele cauze, de a corela, de a stabili relații funcționale, de a prevedea rezultatele); a capacității de a strânge, organiza, asocia și comunica informații etc. Scopul metodelor activ-participative este de a crea condițiile care să favorizeze dezvoltarea și implicarea unor asemenea capacități în actul învățării. Desigur, într-un fel sau altul fiecare metodă oferă nenumărate posibilități de angajare a celor care învață. Totuși gradul de activizare și participare variază de la metodă la metodă. Depinde de felul cum e înțeleasă și utilizată o metodă sau alta, cum se îmbină elementele de dirijare a învățării cu cele de muncă independentă, cum este concepută dirijarea. O îndrumare, pas cu pas, care impune, de-a gata, noile cunoștințe, fără să lase elevilor timp și loc de gândire, să formuleze întrebări, să aprecieze nu va face decât să stânjenească afirmarea spontaneității, a gândirii și imaginației, a creativității; în schimb, o dirijare care incită la căutări, care *sugerează* are alte urmări. Lectura independentă, dialogul euristic, învățarea prin explorare și descoperire, discuțiile colective etc. implică elevii în învățare, mai mult decât o explicație, o expunere ori o demonstrație.

Lucrarea de față vizează, în principal, metode de evaluare formativă și metode de evaluare sumativă. În continuare, voi face o prezentare a metodelor ce pot fi aplicate în cadrul orelor de verificare și evaluare a lecturilor suplimentare, dar, mai întâi, este necesar a face o descriere a modalităților în care pot fi realizate grupurile pentru a evalua activ și interactiv. Trebuie menționat faptul că majoritatea metodelor de evaluare ce vor fi punctate în continuare se aplică, în primul rând, în cadrul evaluării formative. Portofoliul și proiectul sunt două metode de evaluare finală, deoarece oferă o vedere largă asupra celor achiziționate anterior în cazul lecturilor suplimentare. Totuși, a opta pentru o metodă sau alta este doar un rezultat al unui concurs de împrejurări, deoarece nicio metodă nu aduce efecte negative, ci fiecare metodă are avantajele și dezavantajele ei. Dacă metodele tradiționale de evaluare „sunt apreciate pentru veridicitatea notelor”², metodele moderne „sunt apreciate pentru faptul că permit urmărirea progresului elevului în cadrul procesului de învățare, introduc elemente noi de învățare, contribuie la dezvoltarea creativității și stimulează autoevaluarea.”

(Balica, Magdalena, Horga, Irina, Fartușnic, Ciprian, *Evaluarea personalizată a elevilor*, Școala Națională de Studii Poitice, București, 2010, p. 18)

Metodele și procedeele prin care se verifică și se evaluează lecturile suplimentare trebuie să capete un caracter activ, interactiv, elevul să participe cu interes la activitatea propriu-zisă și astfel, să fie motivat a continua activitatea de lectură. Didactica tradițională propunea ca variante de evaluare a acestor lecturi: controlul fișelor de lectură, corectarea rezumatelor sau notițelor luate în urma lecturii, conversația de verificare, redarea (povestirea), interviul. Chiar dacă aceste metode și instrumente tradiționale sunt utilizate, consider că aceste activități trebuie completate și cu alte metode și instrumente mult mai dinamice. Astfel, se pot menționa metode și instrumente complementare sau alternative precum: proiectul, eseul, fișele de apreciere, portofoliul, jocul, dezbatearea etc. Este foarte bine ca elevul să primească ca sarcină de lucru redactarea unei fișe de lectură, dar aceasta nu trebuie să constituie singura modalitate de evaluare a lecturii recomandate. (vezi tipuri de fișe de lectură) Antrenarea elevilor în diferite tipuri de activități îi poate stimula și determina să aleagă lectura ca primă variantă de petrecere a timpului liber.

- **„La cafenea” sau „Cafeneaua literară”** - Se creează atmosfera de *cafenea*, elevii își aduc răcoritoare și dulciuri și sunt așezați într-un semicerc. În această atmosferă în care fiecare servește ce are (se pune accentul și pe mâncare și băutură sănătoasă), începem o discuție despre cele citite, fiecare luând cuvântul când dorește. Se acceptă orice idee care demonstrează că lectura a fost făcută. Exemple: Ora Sadoveanu, Ora Caragiale, Ora nuvelei etc.
- **Concurs „Citesc pentru...mine”** - Elevii trebuie organizați în prealabil: o echipă de prezentare și o echipă de evaluatori. Cei evaluați au lucrat în echipă și au realizat prezentări PowerPoint despre ceea ce au citit. Elevii din cealaltă echipă dau *note*, argumentându-le. Criteriile de notare sunt stabilite înainte, de comun acord cu elevii. Se ia în considerare și modalitatea în care colegii lor prezintă, nu numai conținutul și corectitudinea ideilor. Astfel, interesul lor crește, deoarece au rol în evaluare (interevaluarea și autoevaluarea).
- **Concurs „Ghicește de unde e!”** - Elevii primesc fișe cu fragmente din lecturile realizate și trebuie să încadreze fragmentul în opera integrală corespunzătoare; se pot aduce argumente. Elevii ascultă fragmente din diferite opere (www.cartasonora.ro) și recunosc pe cele din operele citite. O altă variantă este aceea în care elevilor li se dau fișe cu texte literare, iar ei selectează pe cele ale scriitorului studiat. Fișele cu texte incomplete sunt unele dintre cele mai apreciate de copii. Ei completează spațiile libere cu acele cuvinte care li se par lor potrivite și apoi se compară cu varianta originală. Creativitatea lor are un rol important.
- **Maratonul lecturii** - Se stabilește o perioadă de timp și un număr de titluri de lectură. Se oferă ocazia a alege să se înscrie la acest maraton, în consecință, vor participa doar elevii care doresc. Pentru fiecare lectură va exista un set de sarcini de rezolvat și se va ține cont de anumite date limită pentru fiecare lectură. Se apreciază cele mai interesante și originale fișe de lectură și se pot acorda note. Sau, încă de la început, se stabilesc anumite recompense – acestea pot fi simbolice, de exemplu: ceapa de aur, gogoșarul de argint și morcovul de bronz și diplome.

- **Minutul de lectură** (apud Nicolae, M., *Minutul de lectură* în Revista „Perspective”, Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, nr. 1. 2010, p. 33-35) - Aceasta este o activitate ce se poate desfășura în permanență în cadrul orelor de literatura română, deoarece rolul său principal este de a stârni interesul elevilor pentru un anumit gen de literatură, un anumit gen sau un anumit autor. După citirea unui fragment de text literar care are, în principiu, legătură cu tema lecției, elevii sunt încurajați să își exprime liber, oral și apoi în scris, părerile legate de text, fie ele și neobișnuite. Sau li se poate solicita să scrie un titlu potrivit, să continue fragmentul sau să schimbe perspectiva. Textele pot fi alese și de elevi, eliminându-se astfel, blocajul emoțional și stimulându-se receptivitatea față de nou.

Jocul (apud Ilie, E., *Didactica literaturii române*, Editura Polirom, București, 2008, p.156-163)

Jocul este o metodă cu un grad mare de aplicabilitate, care constă într-o activitate desfășurată după anumite reguli dinainte stabilite și acceptate cu scopul rezolvării anumitor sarcini de lucru.

1. Jocuri didactice – exemple

- **Cine știe câștigă!** – Elevii sunt grupați în echipe și li se dau 4-5 sarcini de lucru. După rezolvarea fiecărei sarcini de lucru, răspunsurile sunt verificate frontal și se acordă punctajul aferent. În paralel, profesorul ține evidența punctajelor tuturor echipelor pe tablă sau pe foaia de flipchart. Echipa cu cel mai mare punctaj este declarată câștigătoare. Se pot acorda premii simbolice și amuzante (ceapa de aur, mărlul de aramă, roșua de argint etc.) sau diplome.
 - ❖ În cazul lecturii un volum de poezii, se pot da următoarele sarcini de lucru:
 - Recunoaște titlurile poeziilor din volumul citit.
 - Scrie tema poeziei citate.
 - Completează spațiile libere cu cuvântul potrivit.
 - Numește figurile de stil existente în strofa citată.
 - Precizează două imagini artistice din fragmentul dat.
 - Indică elementele de versificație ale poeziei citate.
 - ❖ În cazul lecturii unui roman sau a unui număr de povestiri, nuvele sau basme se pot da următoarele sarcini:
 - Scrie titlul povestirii/nuvelei/basmului pentru fiecare personaj menționat.
 - Recunoaște fragmentul.
 - Realizează corespundența între personaj și meseria pe care o are sau acțiunea pe care o face.
 - Prezintă modurile de expunere din fragmentul citat.
 - Menționează tipul de narator al textului dat.
 - Scrie câteva semnificații ale textului/ fragmentului.
 - Scrie explicația titlului.
 - **Primul câștigă!** – Elevii pot lucra individual sau colectiv, numai că regula, de data aceasta impune ca cel câștigător să fie declarat primul care răspunde corect.
 - **Joc de fantezie** - Exemple: Realizează un text în care să faci reclamă la (un anumit obiect întâlnit în textul studiat); Redactează invitațiile la nunta dintre Prâslea și fata de împărat; Scrie o scrisoare adresată Protecției animalelor în care Samurache să facă plângere împotriva lui Samson.
 - **Caută-i perechea!** – Elevii se împart în echipe și primesc bilete cu diferite informații pe care trebuie să le pună în perechi. Exemple: numele autorului cu fragmentul de text, numele

autorului cu titlul textului, numele personajului cu titlul textului, numele personajului cu o faptă.

- *Jocul de creație* – constă în realizarea unor compuneri în care elevii își exprimă punctele de vedere sau argumentează anumite noțiuni, pornind de la textele studiate și elementele de teorie literară învățate. Exemple: Realizează un text în care să se regăsească următoarele expresii (expresiile sunt preluate din textul lecturat); Realizează o narațiune cu titlurile următoare (titlurile pot fi titlurile capitolelor sau părților unei cărți sau titlurile poveștilor/nuvelor /basmelor studiate); Realizează un dialog între autor și personaj; Realizează o fișă de lucru pentru un coleg.

Consider că interesul pentru lectură a crescut, elevii citesc mai mult dacă sunt motivați și sunt mai curajoși și încrezători în exprimarea propriilor păreri legate de textul literar abordat. Mai mult, personal, această atitudine de încurajare a elevilor pentru activitatea de lectură a făcut ca relația dintre profesor-elev să se transforme într-o relație cititor-cititor, relație ce a ajutat atât la evoluția mea personală și profesională, cât și la îmbunătățirea calității orelor de limba și literatura română, în general.

În concluzie, prin motivarea elevilor, antrenarea lor în diverse activități interesante, aplicarea unor metode interactive în cadrul orelor de lectură, se poate determina o atitudine pozitivă și favorabilă lecturii, atât pentru prezent, cât și pentru viitor. Implicit, asigurând un *comportament lectural*, se poate vorbi despre o dezvoltare a competențelor de comunicare a elevilor în contextul școlar și nu numai. Elevii constată că limba și literatura română și, în special lecturile, înseamnă mai mult decât o disciplină școlară și, respectiv, o activitate și că modalitățile de abordare a textelor literare le oferă șansa de a descoperi noi orizonturi, de a-i descoperi pe alții, de a se descoperi pe sine și de a observa atent ceea ce îi înconjoară.

BIBLIOGRAFIE

- Balica, Magdalena, Horga, Irina, Fartușnic, Ciprian, *Evaluarea personalizată a elevilor*, Școala Națională de Studii Politice, București, 2010;
- Gliga, Ligia, Spiro, Judy (coord.), *Învățarea activă – ghid pentru formatori și cadre didactice*, Ministerul Educației și Cercetării. Consiliul Național pentru Pregătirea Profesorilor, București, 2001;
- Ilie, Emanuela, *Didactica literaturii române*, Editura Polirom, București, 2008;
- Pamfil, Alina (coord.), Revista „Perspective”, Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, nr. 1. 2010.

EVALUATION ACTIVITIES OF SUPPLEMENTARY READING

There are a lot of different ways of working with children during the teaching process, which are greatly important for the fulfilment of the established objectives of the lesson. These methods are significant for the efficiency of the teaching activities. The vast range of the methods can assure the success for more children, because this way the teacher can make himself understood or can make

the information being understood by almost all the students. The key of success is actually the way in which the teacher shows his innovation and creativity.

There must be a balance between traditional methods which present a passive student and modern active methods which present an active student who involves himself in the activity itself. Nowadays, specialists and people talk more and more about interactivity because this implies the idea of intercommunication and leads the student to new connexions and gives the opportunity of deep of understanding.

This paper refers to those methods which can be applied during the activities of supplementary reading, showing that each teaching method has its advantages and disadvantages, the proper one being that method which makes the student improve himself, develop his skills.

Implying the student in different types of activities can lead him to choose reading as his main way of spending his free time.

There is a list of activities which have proved to be efficient, pleasant and entertaining for the students: Literary Cafe, "I am reading for...me!" Contest, Reading Marathon, Reading Minute. It is very important to offer the student a variety of activities, because this way there is a greater opportunity to make him more captivated or to discover that common 'bridge' which can assure the success of the activity and the evolution of the student.

Game is a method which follows certain rules in order to solve different tasks. Types of games: 'Who knows wins!', 'The first wins!', 'Fantasy Game', 'Find your team mate!', 'Creativity Game'. This method offers the possibility of teaching, learning and evaluating in a pleasant way.

In conclusion, motivating the students, implying them in different captivating activities, applying various interactive methods can determine a positive attitude towards reading. This way, a reading behaviour can be assured and the communication skill can be greatly improved. Step by step, they understand that reading is more than a school subject, it is a possibility of discovering new cultural horizons.

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE

*Prof. LICAN CARMEN ALINA
Grădinița PP., Nr.21, Dr.Tr. Severin
Jud. Mehedinti*

Evaluarea și responsabilitatea sunt scopuri ce merită să fie urmărite. Sarcina este de a crea un sistem care să evalueze în mod corect și util lucrurile pe care le considerăm importante și să nu distorsioneze procesul instructiv." (TheodoreSizer).

Evaluarea poate îmbrăca diverse forme în funcție de criteriile pe care le avem în vedere:

*după gradul de realizare a obiectivelor: evaluare parțială(pe secvențe) și evaluare globală (pe teme mari, în raport cu mai multe obiective);

*după sistemul de referință : evaluare internă (a procesului de învățământ) și evaluare externă (relația dintre procesul de învățământ și sistemul de învățământ);

*după aria conținutului vizat: a obiectivelor, a conținuturilor, a strategiilor, a politicii educaționale;

*după numărul persoanelor evaluate: individuală și de grup;

*după ponderea obiectivelor: normativă (obiective generale), criterială (obiective specifice) și punctuală (obiective operaționale);

*după momentul în care se realizează și după modalitatea de integrare în cadrul procesului instructiv educativ: inițială, continuă/formativă și finală/cumulativă sau sumativă.

Metodele de evaluare se referă la căile, modalitățile alese pentru evaluare, în timp ce tehnicile reprezintă moduri concrete de execuție a acțiunilor evaluative. Fiecare metodă de evaluare dispune de procedee variate de realizare. Termenul generic de metode și tehnici de evaluare cuprinde:

~metode utilizate în verificare propriu-zisă;

~metode folosite în măsurare-notare;

~metode utilizate în interpretare-apreciere;

~metode care declanșează autoevaluarea la elevi.

În cadrul metodelor de evaluare propriu-zisă distingem:

*metode clasice de evaluare: - *probe orale*;

- *probe scrise*;

- *probe practice*.

*instrumente/ tehnici de evaluare: - *testul*;

- *chestionarul*.

*metode auxiliare : *observația, dezbateri, convorbiri, autoevaluări ale elevilor*.

*metode moderne, alternative de evaluare:

- *alcătuirea unor portofolii*;

- *susținerea de referate, proiecte, comunicări, scurte expuneri*;

- *realizarea unor eseuri*;

- *rezolvarea unor sarcini în grupuri*;

- *verificarea asistată pe calculator*.

Evaluarea în trei timpuri

Pentru cunoașterea rezultatelor școlare la sfârșitul unei segment de activitate, a evoluției elevilor pe parcursul procesului, ca și pentru stimularea activității acestora este necesară evaluarea lor la începutul activității, pe parcursul și în finalul acesteia. Acești timpuri definesc trei strategii de evaluare care se disting prin modul de integrare în procesul de învățământ. Mulți autori (Ch.Delorme, Danieu J.) le subsumează unei evaluări în trei timpuri:

*evaluarea inițială, care premerge un program de instruire;

*evaluarea formativă, continuă;

*evaluarea finală, sumativă, cumulativă.

Ultimele două se realizează în moduri specifice, pe parcursul procesului didactic și sunt mai bine conturate.

Evaluarea formativă utilizează următoarele metode de evaluare: observarea curentă a comportamentului școlar al elevului, fișe de lucru, examinări orale, tehnica 3-2-1, metoda R.A.I. și probe de autoevaluare.

Observarea curentă este o metodă de înregistrare a comportamentului elevilor în timpul lecțiilor, care permite acumularea de informații privind interesul elevilor pentru studiu, calitatea răspunsurilor în cadrul dialogului frontal, nevoia de comunicare și orientarea în sarcina de învățare.

Observarea curentă este o metodă auxiliară de evaluare care constă în urmărirea modului cum învață fiecare elev (mecanic, logic, creativ, ritmic, în salturi) în vederea luării unor decizii privind susținerea activității de învățare, dar și în ceea ce privește modul de predare.

Ea are un caracter informal (se integrează în activitatea de cunoaștere a elevilor în mod firesc) și este însoțită de aprecieri propoziționale în cadrul evaluării continue a elevilor. Profesorul consemnează constatările repetate în fișa sau grila de observare nominală și le poate utiliza în evaluarea continuă și finală, în acordarea de recompense și sancțiuni.

Profesorul folosește: fișa de evaluare calitativă, scara de clasificare și lista de control /verificare.

Fișa de lucru (fișa de evaluare) este un formular de dimensiunea unei coli de hârtie A4 sau A5, pe care sunt formulate diverse exerciții și probleme ce urmează a fi rezolvate de elevi în timpul lecției, de regulă după predarea de către profesor a unei secvențe de conținut și învățarea acesteia, în clasă, de către elevi.

Fișa de evaluare se folosește pentru obținerea feed-back-ului de către profesor. Pe baza acestuia face precizări și completări, noi exemplificări în legătură cu conținutul predat. Ea are un pronunțat caracter de lucru, de optimizare a învățării și nu e obligatoriu ca elevii să fie notați, ceea ce o deosebește de testul de evaluare care se folosește pentru aprecierea și notarea elevilor. Poate fi folosită și pentru înregistrarea rezultatelor observării sistematice a comportamentului și activității elevilor, în această situație evaluarea având rol sumativ.

Fișa de evaluare conține date factuale despre evenimentele cele mai importante pe care profesorul le identifică în comportamentul sau în modul de acțiune al elevilor săi (fapte remarcabile, probleme comportamentale, evidențierea unor aptitudini deosebite într-un domeniu sau altul), interpretările asupra celor întâmplate permițându-i acestuia să surprindă modelul comportamental al elevilor săi.

Scara de clasificare însumează un set de caracteristici (comportamente) ce trebuie supuse evaluării, însoțit de un anumit tip de scară, de obicei scara Likert. Elevului îi sunt prezentate un număr de enunțuri în raport de care acesta trebuie să-și manifeste acordul sau dezacordul, discriminând între 5 trepte: puternic acord, acord, indecis (neutru), dezacord și puternic dezacord.

Examinările orale (chestionarea orală sau ascultarea) nu se confundă cu metoda conversației utilizată în predarea, învățarea sau convorbirea utilizată în educația morală sau în cunoașterea personalității elevilor. Ea poate fi frontală, individuală și combinată (după adresabilitate) și curentă, periodică, finală (după modul de realizare).

Avantajul acestei metode este dialogul profesor-elev în cadrul căruia profesorul își dă seama ce știe și cum gândește elevul, cum se exprimă, cum face față unor situații problematice, diferite de cele întâlnite pe parcursul instruirii, îi poate cere să argumenteze răspunsul și îl poate ajuta cu întrebări suplimentare când se află în impas.

Dezavantajul acestei metode este acela că este mare consumatoare de timp, timp care lipsește unor profesori datorită numărului mic de ore afectat unei discipline și numărului mare de elevi ce trebuie evaluați.

Tehnica 3-2-1 este folosită pentru a aprecia rezultatele unei secvențe didactice sau a unei activități. Denumirea vine de la faptul că elevii trebuie să scrie 3 termeni (concepțe) din ceea ce au învățat, 2 idei despre care ar dori să învețe mai mult în continuare și o capacitate, o pricepere sau o abilitate pe care consideră ei că au dobândit-o în urma activității de predare-învățare.

Această tehnică poate fi considerată drept o bună modalitate de autoevaluare cu efecte formative în planul învățării realizate în clasă. Are valoare constatativă și de feed-back și are ca scop principal ameliorarea , nu sancționarea asigurând un învățământ cu profund caracter formativ-aplicativ.

Este instrument al evaluării continue, formative și formatoare, ale cărei funcții principale sunt de constatare și de sprijinire continuă a elevilor.

Metoda R.A.I. are la bază stimularea și dezvoltarea capacității elevilor de a comunica (prin întrebări și răspunsuri) ceea ce tocmai au învățat.

Denumirea provine de la inițialele cuvintelor Răspunde-Aruncă- Interoghează și se desfășoară astfel: la sfârșitul unei lecții sau a unei secvențe de lecție, profesorul, împreună cu elevii investighează rezultatele obținute în urma predării-învățării printr-un joc de aruncare a unei mingi mici și ușoare de la un elev la altul. Cel care aruncă mingea trebuie să pună o întrebare din lecția predată celui care o prinde. Cel care prinde mingea răspunde la întrebare și apoi aruncă mai departe altui coleg, punând o nouă întrebare. Evident cel care întreabă trebuie să cunoască și răspunsul întrebării adresate. Elevul care nu știe răspunsul iese din joc, iar răspunsul va veni din partea celui care a pus întrebarea. În cazul în care, cel care interoghează nu cunoaște răspunsul la propria întrebare, este scos din joc, în favoarea celui căruia i-a adresat întrebarea. Eliminarea celor care nu au răspuns corect sau a celor care nu au dat nici un răspuns, conduce treptat la rămânerea în grup a celor mai bine pregătiți.

Metoda R.A.I. poate fi folosită la sfârșitul lecției, pe parcursul ei sau la începutul activității, când se verifică lecția anterioară, înaintea începerii noului demers didactic, în scopul descoperirii eventualelor lacune în cunoștințele elevilor și a reactualizării ideilor-ancoră. Este o metodă adaptabilă oricărui tip de conținut, putând fi folosită la istorie, geografie, științele naturii, matematică, limba și literatura română etc.

Elevii sunt atrași de această metodă-joc de constatare reciprocă a rezultatelor obținute, modalitate care se constituie în același timp și ca o strategie de învățare ce îmbină cooperarea cu competiția. Se desfășoară în scopuri constatativ- ameliorative și nu în vederea sancționării prin notă sau calificativ. Permite reactualizarea și fixarea cunoștințelor într-un domeniu, pe o temă dată. Exersează abilitățile de comunicare interpersonală, capacitățile de a formula întrebări și de a găsi cel mai potrivit răspuns.

Autoevaluarea este un demers care îndeplinește o funcție de reglare/autoreglare a oricărui sistem, iar experiența ne demonstrează faptul că atunci când demersurile evaluatoare/autoevaluatoare nu se produc, activitatea în cauză se dereglează până la starea în care ea încetează de a mai fi utilă.

Implicarea elevilor în aprecierea propriilor rezultate are efecte benefice pe mai multe planuri (I.T.Radu, 1988, pag.246):

- *profesorul dobândește confirmarea aprecierilor sale în opinia elevilor, referitoare la rezultatele constatate;

- *elevul exercită rolul de subiect al acțiunii pedagogice, de participant la propria sa formare;

- *îi ajută pe elevi să aprecieze rezultatele obținute și să înțeleagă eforturile necesare pentru atingerea obiectivelor stabilite;

- *cultivă motivația lăuntrică față de învățătură și atitudinea pozitivă, responsabilă, față de propria activitate.

Cultivarea capacității autoevaluative devine necesară din considerente care privesc organizarea activității școlare. Pentru a forma capacități autoevaluative se pot folosi mai multe proceduri cum ar fi: “notarea reciprocă” – în sens de consultare a colegilor elevului evaluat și “autonotarea controlată”-cel evaluat și-a autoevaluat rezultatele, motivând.

“Autoevaluarea este posibilă și necesară întrucât servește cunoașterii (perceperii) de sine (autocunoașterii) și dezvoltării conștiinței de sine (autocunoaștinței), aspecte esențiale ce vor da posibilitatea, cu timpul, fiecăruia să descopere sensul propriei valori, premisă necesară oricărei depășiri; o disponibilitate privită în perspectiva educației permanente, care presupune angajarea individului nu numai în procesul propriei formări, ci și în acțiunea de evaluare a propriei formări pentru a deveni capabili de autoperfecționare”. (Ioan Cerghit, 2002, p.312).

Abordarea integrată a învățării și utilizarea metodelor alternative de evaluare (turul galeriei, scaunul autorului, piramida, ghicitorile, tehnica fotolimbajului, ciorchinele, posterul, blazonul, Diagrama Venn, Examinarea povestirii, Jurnalul grafic, Harta conceptuală / cognitivă, Tehnica florii de nufăr, metoda colțurilor, tehnica analitico-sintetică, cubul, turnirul întrebărilor, cvintetul) stimulează crearea unei relații de colaborare, de încredere și respect reciproc între profesor și elevi și între elevi. Elevul nu se simte “controlat”, ci sprijinit. Profesorul trebuie să fie mai mult un organizator al situațiilor de învățare și un element de legătură între elev și societate, care mediază și facilitează accesul la informație. Implicarea elevilor în procesul didactic trebuie realizată în toate laturile acestuia: predare-învățare-evaluare.

Assessment and accountability is worth pursuing goals. The task is to create a system to properly assess and useful things you consider important and do not distort the educational process."(Theodore Sizer).

"Assessment" is basically "a word, but a word that sounds good in all conditions and circumstances", in Paul Valery's words . It may take different forms depending on the evaluation of the criteria you have in mind.

The degree of achievement the objectives:the partial evaluation(in sequence) and the global assessment(these are the big themes in relation to several objectives);

- According to the reference system:the internal assessment(the educational process)and the external evaluation ;
- According to the targeted content area:the objectives,the content, thr strategies and educational policy;
- The number of individuals evaluated: individual and group;
- According to the most important objectives:normative(overall),criteria(specific objectives) and point (operational objectives);
- According to the time in which the method of integration following the educational process: initial,continuous/formative and final/cumulative or sumative. The evaluation methods refer to the ways, the chosen methods for evaluation,while the techniques have some specific ways of implementing the evaluative actions.Each evaluation method has various processes of embodiment.

The generic term "Evaluation Methods and Techniques"include:

- Verification methods used on itself,
- Measurement methods used in this assessment:
- Methods used in interpreting the assessment;

Self- triggering Methods for the students. Under proper evaluation we can distinguish different methods:

- Traditional methods of evaluation:-oral evidence;
-Written;
-Practical tests.
- Tools/Techniques for assessment
-test;
-questionnaire

The integrated approach to learning and alternative assessment(round gallery with author's seat, pyramid, riddles ,clusters ,posters, emblm, Venn Diagram, examination story, journal graphical conceptual map /cognitive engineering lily flower method corners analytical techniques synthetic cube touney questions,quintet)stimulates the creations of collaboration, trust and mutual respect between teacher and students and among students. The student does not feel " controlled", but supported. The teacher must be more than an organizer of learning situations and a link between the student and society, mediating and facilitating access to information.Involving studentsin the teaching process should be performed in all its sides:teaching, learning and assessment. The student does not feel" being controlled" but he feels being supported.The teacher must be more than an organizer of learning situations and a link between the student and society, mediating and facilitating the access to information.Involving students in the teaching process should be performed in all its sides: teaching, learning and assessment.

Bibliografie:

- *Ausubel D., Robinson F. - *Învățarea în școală. O introducere în psihologia pedagogică*- EDP. , București, 1981.
- *Cerghit I. (coord)- *Perfecționarea lecției în școala modernă*- EDP.,București, 1983
- *Cucoș C., - *Pedagogie*- Editura Polirom, Iași, 1996.
- *Radu I.T., - *Evaluarea în procesul didactic*- EDP., București, 2000.
- *Stoica A. (coord.), - *Evaluarea curentă și examenele. Ghid pentru profesori*- Editura ProGnosis, București, 2001

Metode și tehnici de evaluare

Prof. Înv. Prim. Man Lenuța Violeta,
Școala Gimnazială Toaca, Hodac, Loc Toaca, Jud. Mureș

“Ceea ce influențează cel mai mult învățarea sunt cunoștințele pe care elevul le posedă la plecare. Asigurați-vă de ceea ce el știe și instruiți-l în consecință”

(R. Ausubel)

Evaluarea ne permite să ne pronunțăm asupra stării unui fapt, proces la un anumit moment, din perspectiva informațiilor pe care le culegem cu ajutorul unui instrument care ne permite să măsurăm în raport cu o anumită normă la care ne raportăm .

(Etienne Brunswic).

Pentru a-și putea îndeplini rolul care i-a fost dat , evaluarea are nevoie de strategii și metode care, puse în aplicare, duc la o mai bună aplicabilitate a procesului de evaluare și în același timp ușurează munca evaluatorului.

În teoria și practica educațională se disting trei strategii de evaluare:

Evaluarea inițială – are rol de control, este diagnostică, stimulantă și indică planul de urmat în procesul de învățare. Este „răul necesar” (Yvan Abornot,)

Evaluarea sumativă - este realizată prin verificări parțiale pe parcursul programului și o estimare globală, de bilanț, a rezultatelor pe perioade lungi, în general corespunzătoare semestrelor școlare sau anului școlar . Ea realizează un sondaj atât în ceea ce privește elevii, cât și materia a cărui însușire este supusă verificării.

Evaluarea formativă – „marchează faptul că evaluarea face parte din procesul educativ normal,” erorile” fiind considerate ca momente în rezolvarea unei probleme și nu ca slăbiciuni ale elevului sau manifestări patologice .”(G .de Landsheere -1979)

Evaluarea formativă este mai degrabă o atitudine decât o metodă . Ea nu este o verificare a cunoștințelor, ci este o „interogare” a procesului de învățare, o reflecție asupra activității de învățare.

Un rol la fel de important, în realizarea unei evaluări corecte și utile , ca cel al strategiilor îl dețin metodele și tehnicile de evaluare.

Metodele și tehnicile de evaluare pot fi împărțite în :

Metode tradiționale - folosite frecvent în practica școlară curentă sunt :

Probe orale – „La oral se apreciază întreaga personalitate . Modul de prezentare, ținută, privirea directă sau nu, prezența de spirit, prestigiul, concentrarea atenției, demn sau servil, prestigiul, șarmul sunt importante”(H. Pieron,1963);

Verificările orale formulează cerințe referitoare la: ritmicitatea examinării, enunțul întrebărilor și elaborarea răspunsurilor, necesitatea antrenării întregii clase în completarea sau corectarea elevilor chestionați. De asemenea, verificarea orală urmărește posibilitatea elevilor de a reda informațiile însușite și de a opera cu cunoștințele în explicarea altor fenomene. Examinarea orală prezintă numeroase avantaje: îi obișnuiește pe elevi să comunice oral, direct, permite dirijarea elevilor prin întrebări suplimentare, favorizează confirmarea sau infirmarea imediată a răspunsurilor. Prezintă însă și unele dezavantaje: nu este convenabilă elevilor timizi sau care elaborează mai greu răspunsul, utilizează mult timp și depinde de starea afectivă a examinatorului.

Probe scrise – care se realizează recurgându-se la mai multe tipuri de lucrări precum: probe scrise de control curent, lucrări de control la sfârșitul unui capitol, lucrări scrise semestriale etc.

Examinarea prin probe scrise oferă elevilor posibilitatea să-și prezinte în mod independent cunoștințele, fără intervenția învățătorului. Probele scrise fac să fie preferate altor metode prin avantajele pe care le prezintă: oferă elevilor posibilitatea de a se concentra asupra unei teme, lucrând nestingheriți pe toată durata de timp afectat pentru aceasta, oferă șanse egale tuturor elevilor prin verificarea însușirii unui anume conținut, favorizează compararea rezultatelor. Comparativ cu examinarea orală, probele scrise permit o apreciere mai precisă și sunt convenabile elevilor lenți sau timizi; acoperă o arie mai mare din conținutul predat și verifică un număr mai mare de obiective; oferă posibilitatea măsurării și aprecierii nivelului de pregătire a unui elev, a unei clase, arătând valoarea informației acumulate; se aplică în cadrul obișnuit de desfășurare a activității didactice, permițând verificarea unui număr mare de elevi în timp scurt; dezvoltă capacitatea de autoevaluare la elevi; oferă datele necesare pentru luarea măsurilor necesare în vederea ameliorării activității didactice; au grad de obiectivitate sporit deoarece utilizează o unitate de măsura standard.

În schimb, examinarea prin probe scrise prezintă și unele dezavantaje: nu permite ca unele erori să fie lămurite și corectate pe loc de către învățător, presupunând răspunsuri scurte, nu stimulează capacitatea de sinteză, de creație, de exprimare a elevilor, nu face posibilă orientarea elevilor, prin întrebări suplimentare, către un răspuns corect și complet.

Probe practice- realizează verificarea modului în care elevii efectuează diferite lucrări specifice unor obiecte de învățământ.

Examinarea prin probe practice realizează verificarea modului în care elevii efectuează diferite lucrări specifice unor obiecte de învățământ. Probele practice sunt folosite în ciclul primar la obiectele: matematică, limba română, științe, abilități practice, educație fizică. Acestea pun în lucru capacitățile aplicative ale elevilor prin următoarele activități: desene, figuri, grafice, compuneri, ilustrații, ierbare, colecții etc.

- *Metode alternative* –pot fi folosite alături de cele tradiționale. Oferă cadrului didactic informații suplimentare despre activitatea și nivelul pregătirii elevului. Completează datele furnizate de metodele tradiționale. Sunt de mai multe tipuri : observarea sistematică a comportamentului elevului, investigația, proiectul, portofoliul, autoevaluarea.

- *Metode evaluativ - stimulativ* –sunt folosite alternativ cu cele tradiționale și încearcă să situeze elevul în centrul actului de predare – învățare – evaluare .Ca și cele tradiționale sunt de mai multe tipuri:

Observarea și aprecierea verbală

Se referă la gradul de implicare a elevilor în activitatea de învățare și calitatea rezolvării sarcinilor primite în cadrul orelor. Profesorul are posibilitate să constate acestea în mai multe etape ale lecției, nu numai într-una singură. Informațiile obținute de către cadrul didactic se concretizează în aprecieri verbale (*e bine, corectează aici, ai uitat să notezi ceva*). Acestea trebuie să fie în concordanță cu calitatea prestației elevilor, să-i încurajeze, să le ofere sugestii, să nu-i lase pe un traseu greșit .

Chestionarea orală

Se practică două forme: curentă și finală . Prima se aplică în fiecare oră, ea adresându-se întregii clase sau, pe rand, elevilor. Chiar și atunci când conversația de chestionare se desfășoară cu un elev, ceilalți elevi vor fi atenți, pentru a putea confirma răspunsul, a interveni în scopul completării sau al corectării. Chestionarea finală se practică la sfârșitul unui capitol, al unui semestru. Eficiența metodei depinde de modul în care sunt formulate întrebările și ce se urmărește cu precădere: simpla reproducere a cunoștințelor , interpretarea și prelucrarea lor, capacitatea de a opera cu ele, de a le aplica în practică. Este mai potrivită vârstelor mici, obișnuindu-i pe copii să expună un subiect.(Nicola ,400)

Investigația

Ca metodă complementară de evaluare, oferă elevului posibilitatea de a aplica în mod creativ cunoștințele însușite anterior în situații noi și variate. Este limitată la o oră de curs și solicită elevul în îndeplinirea unei sarcini de lucru precise prin care își poate demonstra în practică un întreg complex de cunoștințe și de capacități. Urmărește formarea unor tehnici de lucru în grup și individual precum și a atitudinii elevilor implicați în rezolvarea sarcinii. Promovează interrelațiile în grup și deprinderi de comunicare. Acest tip de activitate se pretează în ciclul primar în special la disciplina “Științe ale naturii”, valorificând intuiția ca principiu pedagogic de bază la acest nivel.

Portofoliul

Este un instrument de evaluare complex, care include rezultatele relevante obținute prin celelalte metode și tehnici de evaluare. Aceste rezultate privesc probele orale, scrise și practice, observarea sistematică a comportamentelor școlare, precum și sarcini specifice fiecărei discipline. Deoarece urmărește progresul elevului de la un semestru la altul, de la un an școlar la altul sau chiar de la un ciclu școlar la altul, portofoliul reprezintă “cartea de vizită” a acestuia. Elementele componente ale portofoliului sunt definite de către învățător. Elevul are însă libertatea să pună în portofoliu materialele pe care le consideră necesare și care îl reprezintă cel mai bine. Astfel un portofoliu ar putea cuprinde: lucrări scrise curente, teste, eseuri pe teme date, compuneri libere, creații literare proprii, postere, colaje, machete, desene, caricaturi, prezentarea unor autori sau a unor opere literare, contribuții la reviste

școlare, jurnalul personal al elevului etc. Portofoliul oferă învățătorului posibilitatea de a emite o judecată de valoare bazată pe un ansamblu de rezultate, oglindind evoluția elevului. El preia din sarcinile evaluării continue, eliminând tensiunile induse de metodele tradiționale de verificare. Sintetizând activitatea elevului pe o perioadă mai mare de timp, portofoliul poate servi și ca evaluare sumativă. El stimulează creativitatea, ingeniozitatea și implicarea personală a elevului în activitatea de învățare, dezvoltând motivația internă a acestuia.

Este o metodă care a apărut recent în învățământul românesc și nu este prea utilizată. O anumită încredere în ea provine și din formalismul cu care este aplicată nu de puține ori, ca și din rezistența unor cadre didactice față de ceea ce nu a mai fost aplicat.

Portofoliul presupune produse ale activității de învățare a elevilor; aceștia creează și selectează produsele, însoțindu-le de reflecții personale.

Verificarea completă a realizării obiectivelor vizate în procesul de instrucție și educație se obține prin îmbinarea diferitelor tehnici de măsurare și prin folosirea, de fiecare dată, a celei mai adecvate.

Bibliografie:

- Constantin Cucoș, “Pedagogie”, Editura “Polirom”, București, 2006;
- Landsheere Gilbert, “Evaluarea continuă a elevilor și examenele”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1965;
- Radu T. Ion, “Teorie și practică în evaluarea eficienței învățământului”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1981.

Methods and techniques of evaluation

“What most influences student learning is the knowledge that they possess departure. Make sure what he knows and trained him in consequence ”
(R. Ausubel)

To be able to fulfill the role that was given, needs assessment strategies and methods, implemented, lead to a better application of the evaluation process and simultaneously facilitates the work of the evaluator.

The theory and practice of educational evaluation are three strategies: initial assessment, summative and formative.

An equally important role in making an accurate and useful, as they hold the strategies and techniques of evaluation methods.

Evaluation methods and techniques can be divided into:

Traditional methods: oral examination, written, practical tests.

Alternative methods -can be used alongside traditional ones. Provides information about the work of the teacher and the student's preparation. Complete data provided by traditional methods. There are several types: systematic observation of student behavior, investigation, design, portfolio, self-assessment.

Evaluative methods - stimulating -are used interchangeably with traditional ones and try to place the student at the center of teaching - learning - assessment.

Like traditional ones are of several types: observation and assessment report, oral questioning, investigation, portfolio, scale, docimologic tests, reading comprehension test.

Full verification of the objectives covered in the training and education is obtained by combining various measurement techniques and using every time, the most appropriate.

Metode și tehnici de evaluare în învățământul preșcolar

Mărgineanu Roxana, Roșca Andreea
Grădinița „Căsuța din povești”-Tg.Mureș, jud. Mureș

Evaluarea este un proces didactic complex, integrat structural și funcțional în activitatea instructiv-educativă. Ea este, în opinia lui Ausubel, punctul final într-o succesiune de evenimente care cuprinde următorii pași: stabilirea scopurilor și a obiectivelor pedagogice, proiectarea și executarea programului de realizare a scopurilor, măsurarea rezultatelor aplicării programului. Rolul acțiunii evaluative îl constituie cunoașterea efectelor acțiunii desfășurate, pentru ca pe baza informațiilor obținute activitatea să poată fi ameliorată și perfecționată la timp. Procesul evaluativ este totodată și un punct de pornire, deoarece activitatea este adaptată nevoilor de educație și posibilităților reale de a le satisface, procesul de învățământ capătă astfel o structură ciclică, iar evaluarea joacă un rol reglator.

Evaluarea alături de predare și învățare reprezintă o componenta esențială a procesului de învățământ deoarece furnizează informații despre calitatea și funcționalitatea acestuia.

Pe parcursul procesului didactic pot fi utilizate următoarele tipuri de evaluări: evaluarea inițială, evaluarea formativă și evaluarea sumativă.

Evaluarea inițială este realizată la începutul procesului de învățare fiind necesară pentru pregătirea optimă a unui program de instruire. Aceasta nu are rolul de control, ci este utilizată pentru a cunoaște comportamentul cognitiv al elevului, dacă acesta dispune de pregătirea necesară procesului educațional (cunoștințe, capacități, abilități, etc). Acest tip de evaluare are două funcții: de diagnostic și predictivă arătând condițiile în care cursanții vor putea să asimileze conținutul noului program de instruire. Astfel, dacă în urma acestei evaluări se constată că cursanții au anumite curențe, profesorul trebuie să organizeze înaintea începerii noului curs, un modul de recuperare pentru întreaga clasă sau doar cu anumiți elevi.

Evaluarea formativă și formativă indică faptul ca aceasta trebuie să fie făcută pe tot parcursul procesului de predare-învățare. Aceasta are rolul de a remedia lacunelor sau erorilor săvârșite de elevi, Acest tip de evaluare nu are scopul de a realiza un clasament al elevilor, ci de a compara performanțele elevilor cu anumite criterii stabilite dinainte. Funcția principală a evaluării formative și formativă este aceea de a lămurii/ conștientiza elevul asupra a ceea ce trebuie să învețe și a face funcțională reglarea și autoreglarea didactică.

Evaluarea sumativă are rolul de a realiza un bilanț la sfârșitul parcurgerii unui ansamblu de sarcini de învățare ce constituie un tot unitar. La sfârșitul acestei evaluări se acorda o notă, un calificativ sau un certificat sau diplomă. Din acest motiv mai este cunoscută ca fiind evaluarea certificativă. Deoarece este realizată la sfârșitul unui proces de educație aceasta nu mai poate influența cu ceva ameliorarea rezultatelor și refacerea procesului deja parcurs, dar oferă învățăminte pentru desfășurarea unei viitoare activități didactice.

Este greu să se facă o delimitare clară între evaluarea sumativă și cea formativă-formativă, deoarece înseși evaluările care sunt apreciate de cadrul didactic ca fiind formative îl îndreptățesc pe acesta să acorde note sau calificative, ori într-un asemenea context, așa-zisa evaluare formativă nu este, nici mai mult nici mai puțin, decât o evaluare sumativă deghizată.

Pentru ca procesul de învățământ să fie eficient este necesar ca pedagogul să utilizeze toate formele de evaluare.

Conceptul de evaluare a evoluat de-a lungul timpului. La început se punea semnul egal între evaluare și măsurare, apoi pedagogia prin obiective considera că evaluarea presupune stabilirea congruențelor dintre rezultatele școlare ale elevilor și obiectivele operationale prestabilite. În prezent, evaluarea presupune formularea de judecăți de valoare despre procesul și produsul învățării de către elev.

Metodele de evaluare indică calea prin care profesorul evaluează performanțele elevilor, identifică punctele tari și slabe ale procesului didactic.

Din punct de vedere istoric, metodele pot fi clasificate în metode tradiționale (evaluarea orală, evaluarea scrisă și evaluarea practică) și metode moderne sau alternative. Printre cele mai utilizate metode alternative se numără: portofoliul, proiectul, observarea sistematică a preșcolarului, referatul, studiu de caz, eseul, tehnica 3-2-1, investigația, metoda RAI, interviul și autoevaluarea. Evaluarea în învățământul tradițional măsoară și aprecia cunoștințele elevilor și punea accentual pe aspectul cantitativ și anume cât de multă informație știe elevul, pe când evaluarea modernă măsoară și apreciază capacitățile elevilor (ce știe și ce poate să facă elevul) și pune accentual pe elementele de ordin calitativ.

Dacă în trecut, dintre impacturile pe care le exercita evaluarea în raport cu preșcolarii / elevii, cel mai mult se punea accentul pe funcția de selecție (clasificarea și ierarhizarea elevilor după valoarea performanțelor obținute), în prezent sunt importante funcțiile de orientare (dirijarea activității de învățare către conținuturi esențiale) și de reglare și autoreglare (îmbunătățirea activității de învățare).

Deoarece activitatea din grădiniță are preponderent un caracter formativ, educativ, cu finalități de perspectivă, evaluarea este fragmentară, incompletă; procesul evaluării preșcolarilor este dificil și permite prognoze pe termen scurt. Astfel că, metodele tradiționale de evaluare, evaluarea prin probe orale, cea prin probe scrise și evaluarea prin probe practice, sunt completate de procedee complementare: interviul, investigația, evaluarea cu ajutorul calculatorului, studiul de caz, portofoliul și proiectul.

Un rol tot mai important caută să dobândească astăzi metodele interactive de grup. Acestea sunt diferite pentru diferitele tipuri de activități din grădiniță. Pentru activități de predare învățare se folosesc mozaicul, cubul, puzzle, învățarea în cerc, harta cu figuri și altele, în timp ce metodele de fixare, consolidare și evaluare sunt: piramida, ghicitorile, ciorchinele, benzi desenate, posterul, trierea aserțiunilor, sintetizarea, analizarea și interpretarea imaginilor, categorizarea, etc.

Dintre acestea, ne vom opri la câteva, inserate uneori de noi în cadrul activităților la grupă, mai mult sau mai puțin conștient, unele dintre ele fiind declarate metode de grup interactive abia de curând.

Trierea aserțiunilor reprezintă o metodă bazată pe analiză pentru a reliefa trăsăturile definitorii ale unei noțiuni, idei, opinii, iar aserțiunea este un enunț care este dat ca adevăr. În cadrul acestei metode, obiectivul urmărit este exersarea capacității de analiză asupra unor idei în vederea selectării lor după diferite criterii. Educatoarea prezintă copiilor enunțuri, cerându-le să spună dacă sunt adevărate sau false. Este clar că e vorba de exerciții de fixare și evaluare, cunoștințele fiind deja însușite, copiii fiind puși doar în situația de a-și aminti noțiuni, informații sau de a decide natura unei afirmații. Pentru grupele mici se utilizează mai ales forma cu imagini a metodei, selectându-se

comportamente în imagini sau diferite sarcini și cerându-le copiilor să pună buline diferite pentru adevărat și fals.

Analizarea și interpretarea imaginilor este o tehnică specifică activității didactice care utilizează fotografii, postere, picturi, planșe, desene, pentru a ilustra un subiect atunci când contactul cu realitatea nu este posibil sau când secvența didactică impune analizarea imaginilor și interpretarea acestora. Obiectivul urmărit în folosirea acestei metode îl constituie exersarea capacității de a analiza o imagine în scopul înțelegerii unui conținut abordat. Una dintre modalitățile de desfășurare a actului didactic ce include metoda analizei imaginilor, se comportă astfel: educatoarea împarte colectivul în grupe de câte patru copii și le împarte imagini diferite. Se anunță sarcina, prezentați ce aveți în imagini.

O altă modalitate de utilizare a metodei este evaluarea poveștilor sau a poeziilor învățate; mai multe planșe, imagini sunt analizate, descrise în vederea recunoașterii apartenenței la o anumită poveste/poezie și cu scopul de a-și reaminti anumite aspecte legate de lumea poveștilor sau de a reactualiza poezii.

La final, copiii pot fi evaluați în funcție de acuratețea prezentării, de identificarea corectă a elementelor, de utilizarea cuvintelor cheie care îmbracă prezentarea. Analizarea și interpretarea imaginilor poate implica copiii în adevărate dispute de susținere a argumentelor pro și contra.

De asemenea, o altă metodă, folosită de noi, dar nu chiar sub această formă, deși mai dificilă pentru nivelul I, este **Diagrama Venn**, care selectează asemănările dintre două noțiuni, fenomene, personaje, etc. se pot desena/forma două cercuri suprapuse parțial (pentru asemănări) în care să se pună de exemplu imagini specifice pentru Scufița Roșie și Albă ca Zăpada, iar pe partea de intersecție a cercurilor să se afle trăsături comune. Astfel, metoda se poate utiliza pentru evaluarea noțiunii de copil, fetiță-băiat, pentru anotimpuri, fenomene, animale sălbatice-domestice, etc. modul în care noi foloseam această metodă sau elemente ale acesteia, era împărțirea unor personaje, de exemplu după trăsături: personaje pozitive/bune și negative/rele.

Proiectul reprezintă o metodă complexă de evaluare, deoarece implică abordarea completă a unei teme și cuprinde de obicei și o parte practică experimentală. Proiectul poate fi realizat atât individual cât și în grup și necesită o perioadă mare de timp pentru realizare.

Această formă de evaluare este preferată în ultimii ani deoarece elevii/preșcolarii au posibilitatea să conceapă un proiect pe un subiect care îi interesează, astfel aceștia sunt foarte motivați să realizeze un proiect bun și nu percep această metodă ca fiind una de evaluare. Proiectul permite astfel evaluarea unor capacități superioare, atitudini, aptitudini, deprinderi:

- ☑ capacitatea de a selecta informațiile utile în vederea realizării proiectului;
- ☑ capacitatea de a identifica și utiliza metode de lucru adecvate îndeplinirii obiectivelor;
- ☑ abilitatea de a utiliza corespunzător echipamentele și instrumentele necesare conceperii proiectului;
- ☑ abilitatea de a finaliza un produs;
- ☑ lucru în echipă (în cazul proiectelor în echipă) sau în familie;
- ☑ capacitatea de a susține proiectul realizat, evidențând aspectele relevante.

Printre avantajele utilizării proiectului ca modalitate de evaluare se numără faptul că stimulează creativitatea, crește încrederea în forțele proprii, dezvoltă abilități de gestionare a timpului, a emoțiilor (prin susținerea repetă a proiectelor în fața grupei), dezvoltă capacitatea de a lucra în echipă. Faptul că necesită mult timp pentru organizare, desfășurare și evaluare, existând

astfel riscul ca interesul elevului față de proiect să scadă, reprezintă cel mai mare dezavantaj al acestei metode.

Învățământul modern a impus o organizare a procesului instructiv – educativ care să se bazeze pe precizarea și analiza a ceea ce trebuie să facă și să știe preșcolarul în urma instruirii.

În vederea realizării unor astfel de evaluări, au loc transformări la nivelul itemilor, prin înlocuirea celor de tipul: încercuiește, colorează, unește cu o linie, cu itemi care oferă copiilor posibilitatea de a-și constitui aproape singuri fișa de lucru: decupează și aplică, completează prin pictură sau desen, caută și lipește.

Importanța și necesitatea unei evaluări care să ghideze activitatea au devenit atât de astringente, încât se utilizează frecvent sintagma: - învățare asistată de evaluare.

Bibliografie:

1. Didactica activităților instructiv- educative pentru învățământul preprimar, Editura Didactica Nova, Craiova, 2005
2. Gheorghe Tomsa (coordonator), Psihopedagogie preșcolară și școlară, București, 2005
3. Marin Stoica, Pedagogie și psihologie, Editura Gh. Alexandru, Craiova
4. Revista Învățământul Preșcolar 3-4/2006
5. Silvia Breben, Elena Gongea, Georgeta Ruiu, Mihaela Fulga, Metode interactive de grup- ghid metodic, Editura Arves, Craiova, 2006
6. www.didactic.ro
7. www.referate.ro

Summar

Assessment along with teaching and learning is an essential component of the educational process because it provides information about its quality and its functionality.

During the teaching process the teacher can use the following types of evaluation: diagnostic assessment, formative assessment and summative assessment.

The diagnostic assessment occurs at the beginning of the learning process and it is considered to be indispensable for an optimal preparation of the training program.

Formative assessment indicates the fact that it must be done all throughout the process of teaching and learning.

Summative assessment is generally carried out at the end of a course or project and it helps the teacher to do an evaluation at the end of a set of learning tasks.

The assessment concept has evolved over time. At first assessment and evaluation were considered to be one and the same. Now, pedagogy considers that assessment intends to measure the congruencies between student achievement and pre-operational objectives. Currently, evaluation involves making judgments about the process and the product of learning by the student.

Evaluation methods indicate the way in which the teacher assesses student performance; identify strengths and weaknesses of the educational process.

Today, an increasingly important role seek to acquire interactive group methods. There are different types of interactive group methods used in kindergarten activities.

Of these, we will stop at a few, that we sometimes use in classroom activities, more or less consciously, some of them only recently declared as interactive group methods only recently.

Using assertion is a method based on the analysis. Its role is to highlight the defining features of a concept, ideas, opinions, and the assertion is a statement considered to be the truth. The teacher presents to children statements, asking them to tell if are true or false. Clearly it's a fixing exercise and an evaluation of the knowledge already learned, children are placed only in a position to remember concepts, information or to decide the nature of a claim.

Analysis and interpretation of images is a technique often used in teaching activity which consists in the use of photos, posters, paintings, drawings, in order to illustrate a subject when the contact with reality is not possible or when teaching requires us to analyze and interpret images.

Also, another method used by us, it's Venn diagram, which selects the similarities between the two concepts, events, characters, etc. We draw two partially overlapping circles in which we put specific images concerning two fairytale characters as Little Red Riding Hood and Snow White and in the intersection of the circles we put the common features of the two characters.

The project is a complex method of assessment; it involves a complete approach of the topics and usually includes a practical part too. The project can be done both individually and in groups and requires a long time to achieve.

Modern education requires a good management in this education process in order to be able to trace and analyze what a preschooler needs to do and to know after this training.

In order to achieve these types of assessments we have to replace same items as: circle, color, joins a line, with items that offer the children the opportunity to make their own worksheet: cut and apply, supplemented by painting or drawing, searching and paste.

METODE COMPLEMENTARE DE EVALUARE LA CHIMIE – PORTOFOLIUL

Prof. Matei Marcela, Chiorean Gabriela

Școala Gimnazială „Iuliu Grama” Chiheru de Jos, Județul Mureș

Moto: Școala are „obligația” să creeze condiții adecvate pentru a da posibilitate fiecărui elev să – și realizeze propria lui dezvoltare optimă”(J. Bruner).

1.Generalități

Metoda de evaluare reprezintă o cale prin care profesorul oferă elevilor posibilitatea de a demonstra nivelul de dezvoltare a competențelor prevăzute în programa școlară și urmărite în procesul educațional, testate prin utilizarea unei diversități de instrumente adecvate scopului urmărit. Relația dintre metoda de evaluare și instrumentul de evaluare trebuie interpretată ca o relație de dependență univocă a instrumentului de metodă, în sensul că cel dintâi își subsumează valențele formative și operaționale realizării perspectivei metodologice propuse.

Metodele de evaluare sunt importante în raport cu situațiile educaționale în care sunt folosite. Importanța lor se stabilește îndeosebi după modul de aplicare în situațiile cele mai potrivite. Fiecare metodă, tehnică sau instrument de evaluare prezintă avantaje și dezavantaje. Ele vizează capacități cognitive diferite și, în consecință, nu oferă toate aceleași informații despre procesul didactic. Datorită acestui fapt dar și diversității obiectivelor activității didactice, nici o metodă și nici un instrument nu pot fi considerate universal valabile pentru toate tipurile de competențe și toate conținuturile. Urmărirea și verificarea cât mai complexă a realizării obiectivelor vizate în procesul de instructiv și educație se obțin prin îmbinarea diferitelor metode, tehnici și instrumente de evaluare, prin folosirea, de fiecare dată, a celei mai potrivite.

2. Metode complementare de evaluare

Metodele complementare de evaluare au un important potențial formativ. Ele conduc la un real parteneriat profesor- elev-familie. Elevul are posibilitatea de a se autoevalua, de a se autocorecta, de a-și regla stilul de învățare de a-și manifesta creativitatea și spiritul critic, sub îndrumarea dascălului care devine, în învățarea centrată pe elev, un facilitator al învățării.

Printre metodele complementare de evaluare, din ce în ce mai folosite în prezent, se află: observația sistematică a elevilor, proiectul, portofoliul, tema pentru acasă, tema de lucru în clasă, autoevaluarea.

2.1 Portofoliul

Portofoliul reprezintă un instrument de evaluare complex și flexibil, o "carte de vizită" a elevului în care este vizualizat progresul (în plan cognitiv, atitudinal și comportamental) de la un semestru la altul, de la un an școlar la altul, la o anumită disciplină, de-a lungul unui interval mai lung de timp. Reprezintă un pact între elev și profesorul care trebuie să-l ajute pe elev să se autoevalueze. Profesorul discută cu elevul despre ce trebuie să știe și ce trebuie să facă acesta de-a lungul procesului de învățare. La începutul demersului educativ se realizează un diagnostic asupra necesităților elevului de învățare pentru a stabili obiectivele și criteriile de evaluare. Diagnosticul este făcut de profesor și este discutat cu elevul implicat în evaluare.

Primul pas pentru întocmirea portofoliului a fost acela de a informa elevii ce trebuie să conțină un portofoliu și cum trebuie îmbogățit conținutul acestuia. Iată câteva din cerințele unui portofoliu:

- ☐ lista conținutului acestuia, (sumarul, care include titlul fiecărei lucrări/fișe, etc. și numărul paginii la care se găsește);
- ☐ argumentația care explică ce lucrări sunt incluse în portofoliu, de ce este importantă fiecare și cum se articulează între ele într-o viziune de ansamblu a elevului/grupului cu privire la subiectul respectiv;
- ☐ lucrările experimentale pe care le face elevul individual sau în grup;
- ☐ probe de evaluare scrise, orale și practice;
- ☐ notițele scrise în clasă;
- ☐ fișe de documentare, articole, referate, comunicări;
- ☐ fișe individuale de studiu, fișe de activitate experimentală;
- ☐ referate, proiecte, rapoarte de laborator;
- ☐ teme scrise efectuate acasă;
- ☐ probleme rezolvate;
- ☐ rapoarte scrise de realizare a proiectelor;
- ☐ teste și lucrări semestriale;
- ☐ chestionare de atitudini;
- ☐ înregistrări, fotografii care reflectă activitatea desfășurată de elev individual sau împreună cu colegii săi;
- ☐ observații pe baza unor ghiduri de observații;
- ☐ reflecțiile proprii ale elevului asupra a ceea ce lucrează;
- ☐ autoevaluări scrise de elev sau de membrii grupului;
- ☐ interviuri de evaluare;
- ☐ alte materiale, hărți cognitive, contribuții la activitate, care reflectă participarea elevului/grupului la derularea și soluționarea temei date;
- ☐ viitoare obiective pornind de la realizările curente ale elevului/grupului, pe baza intereselor și a progreselor înregistrate;
- ☐ CD – uri care conțin prezentări orale ale elevilor, secvențe din activitățile desfășurate de aceștia;

- observații ale profesorului referitoare la activitatea elevului în clasă și în afara clasei;
- comentarii suplimentare și evaluări ale profesorului, ale altor grupuri de învățare și/sau ale altor părți interesate, de exemplu părinții;

2.2 Caracteristicile evaluării cu ajutorul portofoliului

Evaluarea cu ajutorul portofoliului trebuie să se bazeze pe un sistem de informații cuprinzând date și indicatori care să permită urmărirea evoluției fiecărui elev în parte. Utilizarea portofoliului ca metodă complementară de evaluare se impune din ce în ce mai mult în practica școlară curentă. În contextul științelor educației, portofoliul s-a impus din nevoia existenței unei metode de evaluare flexibilă, complexă, integratoare, ca alternativă viabilă la modalitățile tradiționale de evaluare.

O funcție pe care o preia portofoliul este aceea de investigare a majorității "produselor" elevului, care, de obicei, rămân neinvestigate în actul evaluativ. Prin complexitatea și bogăția informației pe care o poate furniza, portofoliul reprezintă o parte integrantă a unei evaluări sumative semestriale/anuale și, de ce nu, o evaluare externă la final de ciclu de instruire. În mod obișnuit, evaluarea trebuie înțeleasă ca o modalitate de ameliorare a predării și învățării, de eliminare a eșecului și de realizare a unui progres constant în pregătirea elevului.

Fiecare element al portofoliului este evaluat și notat separat de către profesor, astfel se realizează feed-backul formativ, se pot identifica și corecta lacunele și confuziile pe care le înregistrează elevii.

2.4 Avantajele și limitele folosirii portofoliului:

Metodele alternative de evaluare susțin individualizarea actului educațional prin sprijinul acordat elevului, acesta fiind partenerul nostru. Acestea oferă elevilor suficiente și variate posibilități de a demonstra ceea ce știu și mai ales ceea ce pot să facă.

Avantajele utilizării portofoliului în evaluarea la chimie:

- portofoliul este un instrument flexibil, ușor adaptabil la specificul disciplinei, clasei și condițiilor concrete ale activității;
- permite aprecierea și includerea în actul evaluării a unor produse ale activității elevului care, în mod obișnuit, nu sunt avute în vedere; acest fapt încurajează exprimarea personală a elevului, angajarea lui în activități de învățare mai complexe și mai creative, diversificarea cunoștințelor, deprinderilor și abilităților exersate;
- evaluarea portofoliului este eliberată în mare parte de tensiunile și tonusul afectiv negativ care însoțesc formele tradiționale de evaluare; evaluarea devine astfel motivantă și nu stresantă pentru elev;
- dezvoltă capacitatea elevului de autoevaluare, aceștia devenind auto-reflexivi asupra propriei munci și asupra progreselor înregistrate;
- implică mai activ elevul în propria evaluare și în realizarea unor materiale care să-l reprezinte cel mai bine.
- dacă posibilitatea elevului de a lucra în ritm propriu și de a se implica activ în rezolvarea sarcinilor de lucru stabile;
- repartizarea diferitelor sarcini în cadrul grupului oferă fiecăruia posibilitatea de a face ceea ce știe cel mai bine;
- stimulează spiritul de cooperare și întraajutorare care animă clasa;
- implică elevul în propria evaluare și în realizarea unor materiale care să-l reprezinte cel mai bine;

Ca orice metodă de evaluare, evaluarea prin portofoliu nu poate fi scutită de unele dezavantaje. Ține de personalitatea și "arta" profesorului de a elimina aceste dezavantaje. Voi expune o serie de dificultăți pe care le-am întâmpinat în utilizarea portofoliului ca instrument de evaluare:

- structura portofoliului, criteriile de evaluare trebuie foarte bine stabilite de către profesor, de comun acord cu elevii;

- câștigarea încrederii elevului și stimularea acestuia;
- trebuie menținută o cale de comunicare, pe tot parcursul realizării portofoliului, între profesor și elev;
- timpul îndelungat de realizare al acestuia și constanța muncii pe această perioadă;
- atenționarea elevilor în legătură cu realizarea portofoliului pentru a fi preîntâmpinată superficialitatea lucrului și eventualele frustrări ale elevului în legătură cu aprecierea finală;
- portofoliul nu poate fi repede și ușor de evaluat;
- este greu de apreciat conform unui barem strict deoarece reflectă creativitatea și originalitatea elevului;
- ca metoda alternativă de evaluare, portofoliul solicită mai mult o apreciere calitativă decât cantitativă și este mai ușor de aplicat pe grupuri mai mici.

3. Concluzii

Portofoliul se compune în mod normal din materiale obligatorii și opționale, selectate de elev și/sau de profesor și care fac referire la diverse obiective și strategii cognitive. Așa cum afirmă profesorul Ioan Cerghit, portofoliul cuprinde “o selecție dintre cele mai bune lucrări sau realizări personale ale elevului, cele care îl reprezintă și care pun în evidență progresele sale; care permit aprecierea aptitudinilor, talentelor, pasiunilor, contribuțiilor personale. Alcătuirea portofoliului este o ocazie unică pentru elev de a se autoevalua, de a-și descoperi valoarea competențelor și eventualele greșeli. În alți termeni, portofoliul este un instrument care îmbină învățarea cu evaluarea continuă, progresivă și multilaterală a procesului de activitate și a produsului final. Acesta sporește motivația învățării.” (Ioan Cerghit)

Practicând o astfel de metodă, am reușit să antrenez elevii într-o activitate riguroasă, dar frumoasă și utilă, care le oferă un larg evantai de posibilități să se informeze, să-și descopere aptitudinile, să-și formeze deprinderi de muncă și de viață. Munca i-a motivat, reușind să îmbogățească portofoliile cu foarte multe piese reprezentative pentru fiecare temă, cu elemente proprii, aflându-se într-o continuă competiție unii cu alții.

Am constatat că elementul esențial al acestei metode este implicarea activă a elevului în crearea, colectarea și selectarea produselor care satisfac scopul portofoliului. Acest fapt conferă portofoliului o importantă valoare instructivă, pe lângă valența sa evaluativă; elevii învață despre ei înșiși în procesul întocmirii portofoliului și a reflectării asupra produselor proprii învățării, iar profesorii pot afla o serie de aspecte relevante pentru evoluția copiilor, care altfel ar fi fost trecute cu vederea (percepția lor asupra rezultatelor proprii, trăirile și așteptările legate de performanța lor, obiectivele și planurile lor de viitor).

În urma experienței acumulate în acest domeniu am constatat că este foarte importantă legătura dintre elev și profesor, conștientizarea elevului asupra sarcinilor pe care le are de îndeplinit în realizarea portofoliului, iar câștigul cel mai important este formarea unor atitudini în legătură cu o anumită temă.

Consider că evaluarea prin portofoliu răspunde scopului evaluării de a preveni eșecul școlar, că nu se înscrie în metode de evaluare prin care se arată elevilor că “nu știu”, ci adaptează întregul mod de lucru al profesorului la cerințele fiecărui elev. Este o modalitate de a obișnui elevul cu lucrul individual, lucrul în echipă, cu observația, cercetarea, elaborarea unor reflecții, cu integrarea în viața socială.

Consider că utilizarea metodelor alternative de evaluare este utilă, fiindcă stimulează crearea unei relații de colaborare, de încredere și respect reciproc între profesor/ elevi și între elevi/elevi, facilitând un climat de învățare plăcut, relaxat.

Bibliografie:

1. Bocoș, M., Didactica disciplinelor pedagogice. Un cadru constructivist, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2007.
2. Cerghit, I., *Sisteme de instruire alternativă și complementare. Structuri, stiluri, strategii*, Editura Aramis, București, 2003.
3. Fătu, S., Didactica chimiei, Editura Corint, București, 2008.
4. Pintilie, M., Metode moderne de învățare, Editura didactică, Cluj-Napoca, 2003
5. Stoica, A., Evaluarea educațională, Ed. Humanitas, București, 2006
6. www.clopotel.ro

METHODES COMPLEMENTAIRES D'EVALUATION EN CHIMIE –LE PORTOFOLIO

La méthode d'évaluation représente une façon par laquelle l'enseignant offre aux élèves la possibilité de démontrer le niveau de développement des compétences prévues dans les programmes scolaires et poursuivies dans les processus éducatifs, testées en utilisant une variété d'outils adaptés à l'usage prévu.

Les méthodes complémentaires de l'évaluation ont un important rôle formative. Ils conduisent à un réel partenariat enseignant-élève-famille. Les élèves ont la possibilité de s'auto-évaluer, de s'auto-corriger et s'ajuster leur style d'apprentissage, de montrer leur créativité et leur pensée critique, sous la direction de l'enseignant qui devient, dans l'apprentissage centré sur l'élève, un facilitateur de l'apprentissage.

L'évaluation du portfolio est un instrument complexe et flexible, une "carte de visite" de l'élève dans laquelle les progrès des élèves sont considérés d'un semestre à l'autre, d'une année scolaire à l'autre, dans un domaine particulier, sur une période plus longue. Le portfolio se compose normalement des matériaux obligatoires et facultatifs, sélectionnés par l'élève et / ou par l'enseignant et qui font référence à divers objectifs et stratégies cognitives.

La première étape dans la préparation du portfolio était d'informer les élèves qu'ils doivent contenir un portfolio et comment doivent-ils enrichir son contenu. La composition du portfolio est une occasion unique pour les élèves de s'évaluer, de découvrir la valeur de leurs compétences et de leurs éventuelles erreurs.

Chaque élément du portfolio est évalué et noté séparément par l'enseignant de façon formative, ainsi le feedback est effectué, on peut identifier et corriger les lacunes et les confusions des élèves.

Par l'expérience acquise dans ce domaine j'ai constaté que c'est très importante la connexion entre l'élève et l'enseignant, la sensibilisation des élèves sur les tâches qu'ils doivent accomplir dans la réalisation du portfolio et le plus important, gagner réalisé est la formation des attitudes sur un sujet particulier.

Je crois que l'évaluation par une évaluation de portfolio sert au but de prévenir l'échec scolaire, cette méthode n'est pas parmi les méthodes d'évaluation qui montre les élèves qu'ils «ne savent pas», mais elle adapte tout le chemin du travail du professeur aux besoins de chaque élève. C'est une façon d'habituer l'élève au travail individuel, à l'équipe, à l'observation, à la recherche, le développement de réflexions, d'intégration dans la société.

Je crois que l'utilisation des méthodes d'évaluation alternatives est utile pour stimuler la création d'une collaboration, la confiance et le respect mutuel entre les enseignants / élèves et entre élèves / élèves, facilitant un environnement d'apprentissage agréable, détendu.

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE ÎN CADRUL ORELOR DE LIMBAȘI LITERATURA ROMÂNĂ ÎN CICLUL PRIMAR

Mirion Mioara-Crinuța
Școala Gimnazială Hădăreni, jud. Mureș

Procesul de învățământ este abordat ca o relație între predare-învățare-evaluare.

Evaluarea reprezintă punctual final într-o succesiune de activități ce urmăresc formarea la elevi a unui comportament corespunzător în situații variate.

Prin evaluare în învățământ, se înțelege actul didactic integrat acestui proces, care asigură evidențierea achizițiilor școlare, valoarea, nivelul performanțelor și eficiența acestora în vederea perfecționării procesului de predare-învățare.

Conceptul de evaluare se transformă. Astfel, nivelul procesului de învățământ interesează nu numai desfășurarea evaluării didactice, ci și formarea și dezvoltarea capacității elevilor de autoevaluare. Dezideratele educaționale cuprind un registru nou de competențe, spre deosebire de atribuțiile tradiționale centrate pe transmiterea de informații și evaluarea însușirii informațiilor transmise.

Metodele tradiționale de evaluare, probele orale, scrise și cele practice, constituie elementele principale și dominante de desfășurare a actului evaluative. Pornind de la această realitate, strategiile moderne de evaluare caută să accentueze aceea dimensiune a acțiunii evaluative care oferă elevilor suficiente și variate posibilități de a demonstra ceea ce știu (ca ansamblu de cunoștințe) dar mai ales, ceea ce pot să facă (priceperi, deprinderi, abilități). În momentul de față preocupările extrașcolare ale copiilor sunt jocul pe calculator, vizionarea de desene animate, de seriale, fiind excluse aproape în totalitate lectura, sportul și activitățile în aer liber.

În aceste condiții, dascălilor, le revine sarcina de a-i îndruma pe copii spre lectură, de a plămădi și modela conștiința tinerei generații.

Obligația dascălului este de a prezenta cartea ca pe ceva care merită a fi cucerită. Lecturarea unei cărți poate să fie plăcută dacă elevului i se imprimă ideea că niciodată nu este singur atunci când care o carte în față, că poate pătrunde cu ușurință în lumea personajelor și că, totodată, poate să-și imagineze o altă lume în care poate să pătrundă.

Evaluarea efectuată de profesor se poate realiza atât prin metode tradiționale cât și prin metode alternative.

Prin îmbinarea strategiilor de evaluare tradiționale cu cele complementare / alternative, dascălul va ajuta elevul să pătrundă și să dezlege tainele cărților, să facă corelații cu propriile experiențe de viață.

Prin îmbinarea acestor metode se dezvoltă imaginația creatoare, gândirea, inteligența, interesele, aptitudinile.

Cele mai cunoscute metode tradiționale de evaluare sunt: **evaluarea orală, evaluarea prin probe scrise.**

Prin specificul său, limbași literatura română vizează și formarea competenței de comunicare verbală a elevului, de aceea **evaluarea (proba) orală** este o metodă frecvent utilizată.

Evaluarea orală este cea mai veche și frecventă metodă de evaluare utilizată în activitatea instructiv-educativă.

Această metodă se poate moderniza, devenind interactivă în momentul în care elevul este provocat să-și expună punctul de vedere.

Exemplu:

Sunteți de acord cu comportamentul lui Nică, din textul "La cirese" de Ion Creangă?

Metode de evaluare bazate pe verificarea orală:

-*conversația de verificare* (prin întrebări și răspunsuri), este puternic structurată, întrucât intenția de verificare este evidentă; inițiativa aparține aproape exclusiv profesorului evaluator, care ține sub control situația, presupune, în final, comunicarea aprecierii.

Exemplu:

Întrebări pe baza textului « La cireșe » de Ion Creangă:

1. Cine era fratele tatei?
2. Dece se duce Nică la moș Vasile?
3. Cine era mătușa lui Nică?
4. Ce o întreabă pe mătușa Mărioara?
5. Unde era dus vărul Ion?
6. Ce face Nică după ce-și ia rămas bun?
7. Unde îndesa cireșele?
8. De ce nu coboară din cireș?
9. Când scapă Nică de mătușa Mărioara?
10. Când este chemat tata la poartă?
11. Cine îl obligă pe tatăl lui Nică să plătească stricăciunea?
12. Ce pedeapsă primește Nică?
13. De ce îi era rușine ?

- *verificarea orală realizată pe baza unui suport vizual* – este folosită mai ales în clasele I și a II-a, elevul fiind pus în situația de a explica, de a descrie, de a comenta imaginile (schemele) intuite; se recomandă utilizarea acestei tehnici pentru a-i ajuta pe elevii mai timizi să se exprime oral sau pentru a scurta elaborarea răspunsului de către elevii cu un timp de gândire mai lent;

- *redarea (repovestirea)* unui conținut, a unui ansamblu de informații, evenimente, fapte, situații etc. prezentate oral, în scris sau înregistrate fonice. Prin această tehnică se verifică atât capacitatea de înțelegere și reținere a ceea ce este prezentat, cât și de a reda în structuri verbale proprii, deci prin transformare, făcând apel la diferite mijloace de expresie științifică.

Aceasta se utilizează tot în clasele mai mici, oferă posibilitatea unor abordări și interpretări diferite, în funcție de particularitățile de vârstă și psihopedagogice ale elevilor, dar poate fi utilizată și la clasele mai mari prin introducerea unor sarcini suplimentare.

Exemplu:

Povestește dialogul dintre mătușa Mărioara și Nică din lectura „La cirese”, folosind verbe la persoana a III-a.

Evaluarea prin probe scrise oferă cadrului didactic un set de informații care se referă la ortografie, punctuație, tipul de scris, așezare în pagină, sistematizarea cunoștințelor dobândite și exprimarea scrisă. Creativitatea elevului este stimulată mai ales în compuneri, argumentări sau cerințe referitoare la opinia lui în legătură cu opera literară studiată.

Evaluarea prin probă scrisă poate fi folosită în toate tipurile de evaluare și la toate nivelurile de școlaritate. La nivelul învățământului primar, se pot elabora probe scrise pentru evaluările curente (extemporalele) și pentru evaluările de la sfârșitul unităților de învățare (evaluările periodice). Proba scrisă are o valoare formativă mai mare decât celelalte modalități de evaluare, fiind evaluate capacități, deprinderi și abilități pe care evaluarea orală nu le poate pune totdeauna în evidență;

răspunsul poate fi reevaluat (deoarece probele scrise se păstrează un timp dat); comparativ cu probele orale, sunt evaluați mai mulți elevi într-un timp relativ mai scurt; este o metodă agreată de elevii timizi și de cei care necesită o perioadă mai mare de timp pentru elaborarea răspunsului.

Evaluarea scrisă, spre deosebire de evaluarea orală, presupune mai multă rigoare, datorată tocmai naturii canalului de vehiculare a mesajului.

Exemplu:

Caracterizează-l pe Nică din textul "La scăldat" de Ion Creangă

Metodele dezvoltate de pedagogia modernă au scopul de a ajuta elevul în procesul de învățare. Ele pot servi atât lui cât și profesorului devenind suportul și în discuțiile cu familia. În categoria acesta sunt incluse metode care sunt destinate evaluării calitative, centrate pe procesul învățării de către elev. Folosirea metodelor alternative poate fi benefică din perspectivă procesuală, în cadrul căreia evaluarea modernă se bazează pe procesele învățării și produsele ei din perspectivă comunicativă, bazată pe comunicarea dintre elev și profesor.

Câteva din metodele alternative și complementare ar fi : **observarea sistemică, portofoliul sau proiectul.**

Observarea sistemică deși cere mai mult timp, surprinde fenomenele psihopedagogice în ritmul și în modul lor de manifestare; este necesară mai ales în situația elevilor cu cerințe educaționale speciale.

Observarea sistemică a comportamentului elevilor se utilizează atât în evaluarea procesului (a modului de executare a sarcinii primite), cât și a produsului realizat de elevi (proiectul, povestirea, compunerea etc.). Observarea comportamentului elevilor este realizată în cadrul orelor, furnizând numeroase informații utile, greu de obținut pe alte căi. Urmărind elevul în activitatea lui cotidiană, modul în care răspunde cerințelor impuse de actul educațional, participarea lui afectivă la activitățile pe grupe sau frontale, profesorul își poate construi o imagine despre fiecare elev al său.

În acest fel, învățătorul poate urmări modul în care elevul se implică în cadrul orelor de limba și literatura română, întocmind un set de întrebări pe care îl va aplica fiecărui elev din clasă:

- 1.În ce măsură elevul a participat la discuții?
- 2.În ce măsură comentariile au fost în legătură cu tema propusă?
- 3.În ce măsură au demonstrat comentariile făcute originalitatea gândirii elevului?

Portofoliul constituie o selecție reprezentativă a lucrărilor elevilor. Pune în evidență progresul sau regresul acestora și ajută elevul să se autoevalueze. Presupune o întocmire pe o perioadă mai lungă care poate fi chiar un an școlar, devenind astfel o verificare sumativă.

Portofoliul este „cartea de vizită” a elevului, reprezintă o modalitate de evaluare complexă, care include rezultatele obținute de elev prin toate celelalte metode și tehnici de evaluare.

În acest fel:

- elevii își pot urmări progresul,
- elevii și profesorul pot comunica, fiecare element component al portofoliului este verificat și corectat de învățător/profesor, observațiile sale fiind consemnate, de regulă, în scris și atașate lucrărilor elevului,
- elevii, profesorul și părinții pot avea un dialog concret, părinții putând urmări evoluția, atitudinea copilului lor la limba și literatura română, observațiile profesorului atrăgându-le atenția asupra unor eventuale probleme ce așteaptă soluționarea,
- factorii de decizie, având la dispoziție portofoliile elevilor, pot să-și formeze o imagine mai bună despre ceea ce se petrece în clasă.

Elementele componente ale portofoliului la limba și literatura română sunt stabilite de profesor, însă elevul are libertatea de a include în propriul portofoliu materiale pe care le consideră necesare și reprezentative.

Exemplu:

Portofoliul la Limba și literatura română cu tema: " Ion Creangă", ar putea include:

- ☞ citește *Amintiri din copilărie*; Selectează pe o fișă proverbe și vorbe înțelepte;
- ☞ fișe de lectură și prezentări de carte;
- ☞ scurte fragmente din scrierile sale, pe care le-ai citit și care te-au impresionat;
- ☞ benzi desenate, având la bază fragmente din "Amintiri din copilărie" de Ion Creangă;
- ☞ proiecte de coperte de carte sau de ilustrații după textele studiate;
- ☞ albume literare, cuprinzând portretul lui Ion Creangă, imagini ale caselor memoriale, reproduceri ale unor coperte de carte;
- ☞ compuneri libere pe tema copilăriei;
- ☞ descrie întâmplări hazlii trăite de tine;
- ☞ fișe de observare sistematică a comportamentului elevului, realizate de profesor;
- ☞ autoevaluările elevului.

Proiectul plasează elevul într-o situație de cercetare și de acțiune, cultivă încrederea în forțele proprii și stimulează creativitatea. Rolul profesorului este diminuat în acest caz. Acesta necesită timp special pentru organizare, desfășurare sau evaluare și poate fi folosit la studiile de caz.

Proiectul este o metodă interactivă care îi solicită pe elevi în a realiza cercetări, activități pe grupe, interesându-se de ceea ce se petrece în școală și în afara ei. Proiectul poate fi realizat individual sau în grup, este o metodă a cărei inițiere începe în clasă, prin definirea și înțelegerea sarcinii, eventual prin începerea realizării acestuia, este continuat acasă pe parcursul câtorva zile sau săptămâni, timp în care se consultă permanent cu învățătorul- și finalizată tot în clasă.

Realizarea unui proiect impune clarificarea, încă de la început, a modalității de desfășurare și evaluare a proiectului; profesorul stabilește în colaborare cu elevii:

- Tema proiectului
- Planificarea activității, adică: stabilirea obiectivelor proiectului, formarea grupelor de lucru, repartizarea sarcinilor în cadrul grupei.
- Politica resurselor materiale necesare: se va oferi material bibliographic, ori sarcina elevului va consta și în căutarea surselor bibliografice necesare realizării proiectului
- Data finalizării proiectului – se recomandă un timp mai îndelungat de realizare, pentru ca să i se ofere elevului posibilitatea parcurgerii bibliografiei, fișării materialului și parcurgerii fișelor în vederea întocmirii lucrării propriu-zise.
- Rolul învățătorului/profesorului în realizarea proiectului: tutore – urmărește și coordonează pas cu pas realizarea proiectului, evaluator continuu – apreciază munca desfășurată de fiecare membru al echipei, în activitățile intermediare impuse, evaluator la sfârșitul proiectului – evaluează doar procesul sau produsul sau pe amândouă.
- Rezultatul evaluării – procesul, produsul sau amândouă
- Formatul prezentării raportului – propunem recomandarea unui format, fiindcă elevii sunt încă neinițiați și trebuie să-și însușească deprinderi de muncă intelectuală.
- Stabilirea standardelor pentru realizare și evaluarea proiectului. Cercetarea propriu-zisă și realizarea materialelor se face acasă, adică în afara orelor de curs.

Exemplu :

Pe urmele „Amintirilor” lui Ion Creangă

Dacă elevii realizează cercetarea în grupe de lucru, sarcinile pot fi împărțite în felul următor:
secretar – consemnează ideile emise de fiecare participant,
moderator – asigură participarea tuturor membrilor grupei la discuții,
monitor/timer – urmărește încadrarea în timp a realizării sarcinilor de către fiecare membru al grupei,
raportor – prezintă clasei concluziile grupei.

Munca în echipă contribuie la întărirea coeziunii grupului, la participarea cu simțul răspunderii în vederea realizării sarcinii asumate. Rezultatele activității grupei sunt evaluate în clasă, după prezentarea rezultatelor cercetării și/sau a materialelor create. În vederea susținerii proiectului se întocmește un raport care consemnează principalele rezultate ale cercetării grupei.

Realizarea proiectelor este o activitate care poate oferi numeroase satisfacții elevilor, oferindu-le șansa exprimării variate, în limbaj artistic sau științific, oral și în scris. Elevii pot utiliza în realizarea proiectelor material lingvistic, dar și desene, ilustrații, reproduceri ale unor picturi/sculpturi celebre.

Este recunoscut faptul că aceste metode de evaluare constituie o alternativă la formulele tradiționale a căror prezență domină. Alternativele oferite constituie opțiuni metodologice și instrumentale care îmbogățesc practica evaluativă evitând rutina și monotonia.

Metodele tradiționale pot fi păstrate cu condiția reconsiderării și adaptării lor la exigențele învățământului modern. Acestea pot evolua spre modernitate în măsura în care secvențele procedurale care le compun permit restructurări inedite sau când circumstanțele de aplicare a acelei metode sunt cu totul noi. În unele metode moderne surprindem secvențe destul de tradiționale sau descoperim că variante ale acestei metode erau de mult timp cunoscute.

Bibliografie :

Cucoș,Constantin., *Pedagogie*, Editura.Polirom, Iași,2000;

Nicola, Ioan , *Pedagogie*, Editura Didactică și Pedagogică, RA, București, 1994;

Oprea, Crenguța-Lăcrămioara, *Pedagogie.alternative metodologice interactive*, Editura Universității, București, 2003

Radu, Ion, *Evaluarea în procesul didactic*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2001;

ARGUMENT

In the process of education, the activities of teaching, learning and evaluating are in a strong connection, they have to be projected together, because they effect each other, they are not consecutive but concomitant. To each step of the evaluation shall be given the proper attention, so the student becomes the partner of the teacher in the process, understanding and appreciating the evaluation as a modality to highlight the performances of the student at a given moment.

The educational methods related to their history are classified in:

- Traditional methods
- Alternative methods

An alteration of the methods of evaluation (traditional and alternative) will take to a diversification of the procedures of evaluation and to the improvement of the didactic process.

I consider that all the teachers have to combine the traditional and alternative methods, to adapt them to their manner of working, but also to the type of the class they are working with.

Of all the traditional methods we mentioned the oral evaluation and the writing one. The oral one can be achieved by:

- Verification conversation
- Oral verification based on a visual support
- Retelling

The complementary methods that are most used in the elementary education are:

- The systematic observation
- The portfolio
- The project

The modern evaluation strategies look to emphasis that dimension of the evaluative action which can offer to the students, adequate and diversified possibilities to demonstrate what they know, but most of all what they can do.

The present study describes some evaluation methods, traditional and alternatives, it defines and gives concrete examples for the application of these in the elementary education to the Romanian language and the examples are fragments from “Memories from the childhood” of Ion Creanga, and for the complementary methods we went to the steps of one of the biggest storyteller, which is Ion Creanga.

The complementary evaluation methods constitute an alternative to the traditional rule of which presents dominates. The offered alternative establishes methodological and instrumental options which enrich the evaluative practice, excluding the routine. Is the case of the systematic observation of the portfolio and of the project which despite of the fact that represents important instruments of evaluation, constitutes the first assignment and their solution stimulates the heuristic type of education.

Was demonstrated the fact that the modern evaluative strategies (the systematic observation of the student, the portfolio and the project) associated with the traditional ones generates the educational progress to the collective level of the student and also the individual one. They offer to the teacher a daily idea about the progress of the students in a relationship with the abilities of evaluation.

Metode si tehnici de evaluare

Educatoare: Mitroi Lizica

Gradinita cu program prelungit nr. 21

Drobeta Turnu Severin, Mehedinti

Metode de evaluare: metoda **orală**, metoda **scrisă**, metoda **practică**, **evaluarea asistată de calculator**, alte metode

Numeroase discuții s-au purtat de-a lungul timpului și continuă să se poarte și astăzi în legătură cu gradul de obiectivitate și de precizie al metodelor de evaluare.

Sunt numeroase argumente „pro” și „contra” utilizării exclusive a uneia sau alteia dintre metodele cunoscute. În realitate, îmbinarea lor constituie soluția cea mai potrivită.

✓ Metoda de evaluare orală

Este una dintre cele mai răspândite și se poate aplica individual sau pe grupe de elevi. Principalul avantaj al acestei metode îl constituie posibilitatea dialogului profesor-elev, în cadrul căruia profesorul își poate da seama nu doar „ce știe” elevul, ci și cum gândește el, cum se exprimă, cum face față unor situații problematice diferite de cele întâlnite pe parcursul instruirii. Cu prilejul examinării orale, profesorul îi poate cere elevului să-și motiveze răspunsul la o anumită întrebare și să-l argumenteze, după cum tot el îl poate ajuta cu întrebări suplimentare atunci când se află în impas.

Metoda are însă și unele dezavantaje: ea este mare consumatoare de timp, timp care, adesea, le lipsește profesorilor ale căror discipline sunt prevăzute în planul de învățământ cu un număr mic de ore, deci care au mai mulți elevi cărora trebuie – potrivit reglementărilor în vigoare – să le atribuie cel puțin trei note „în oral” pentru a li se încheia media semestrială.

Un alt dezavantaj este și acela referitor la dificultatea de a selecționa, pentru toți elevii examinați, întrebări cu același grad de dificultate. Pentru a elimina aceste dezavantaje se pot stabili anumite restricții cu privire la durata acestor examinări orale, în funcție de vârstă; întrebările vor fi stabilite din vreme pentru a fi cât mai uniforme, ca grad de dificultate, pentru întregul grup de elevi supus verificării, formularea lor făcându-se clar și precis, fără ambiguități.

Ca să-i fie mai ușor, profesorul poate avea în față, pe durata examinării, o fișă de evaluare orală.

✓ **Metoda de evaluare scrisă**

Este utilizată sub diferite forme: extemporal, teză, test, chestionar, eseu, referat, temă executată acasă, portofoliu, proiect etc.

Prin această metodă se asigură uniformitatea subiectelor (ca întindere și ca dificultate îndeosebi) pentru elevii supuși evaluării, ca și posibilitatea de a examina un număr mai mare de elevi în aceeași unitate de timp.

Ea îi avantajează pe elevii emotivi și-i pune la adăpost pe profesorii tentați să evalueze preferențial prin metoda orală.

Ca și metoda de evaluare orală și cea scrisă are unele dezavantaje sau limite: la teste, de exemplu, elevii pot ghici răspunsurile la itemii cu alegere multiplă; la extemporale și teze se poate copia.

Indiferent de forma utilizată, în cazul probelor scrise este dificil de apreciat anumite răspunsuri, când acestea sunt formulate ambiguu, deoarece profesorul care corectează lucrarea nu-i poate cere lămuriri autorului.

În general, metoda de evaluare scrisă nu oferă aceleași posibilități de investigare a pregătirii elevilor (cunoștințe, deprinderi, abilități, capacități, competențe etc.) ca evaluarea orală. În realitate, combinarea celor două metode amplifică avantajele și diminuează dezavantajele, așa încât e preferabilă folosirea unui sistem de metode pentru a realiza o evaluare cât mai apropiată de adevăr.

Ca și în cazul evaluării orale, pentru evaluarea scrisă, este necesar să se stabilească unele *criterii de apreciere*.

✿ La cerințele de conținut, ar trebui să se țină cont de *volumul și corectitudinea cunoștințelor, de rigoarea demonstrațiilor* (acolo unde este cazul).

Important este întotdeauna să nu se omită *cunoștințele esențiale* din materia supusă verificării (examinării).

✿ Prezentarea conținutului să se facă sistematic și concis, într-un limbaj *inteligibil* (riguros din punct de vedere științific și corect din punct de vedere gramatical).

✿ Forma lucrării presupune și o anumită organizare a conținutului (în funcție de specificul acestuia), unele sublinieri, realizarea unor scheme, tabele și grafice, pentru a pune în valoare unele idei principale și a-i permite corectorului să urmărească, mai ușor, aceste idei. Când se recurge la citate, este necesar să se indice și sursa.

✓ **Metoda de evaluare practică**

Le permite profesorilor să constate la ce nivel și-au format și dezvoltat elevii anumite deprinderi practice, capacitatea de „a face” (nu doar de „a ști”). Și această metodă se realizează printr-o mare varietate de forme, în funcție de specificul obiectului de studiu de la probele susținute de elevi la

educația fizică, unde există baremuri precise, la lucrările din laboratoare și ateliere unde elevii pot face dovada capacității de a utiliza cunoștințe asimilate prin diverse tehnici de lucru: montări și demontări, executări de piese sau lucrări, efectuarea unor experiențe etc.

Și, la această categorie de probe, evaluatorii trebuie să stabilească unele criterii, norme și/sau cerințe pedagogice, pentru că, de fapt, evaluarea din învățământ, prin oricare dintre metode s-ar realiza are, prin excelență, o valoare, o semnificație pedagogică. Aceste cerințe nu trebuie să difere de cele formulate pe parcursul instruirii, în schimb, ele trebuie să fie cunoscute și de elevi, împreună cu baremurile (standardele) de notare.

✓ **Evaluarea cu ajutorul calculatorului**

Noile tehnologii ale informării și comunicării (N.T.I.C), cu largi aplicații în toate domeniile, au pătruns – e adevărat, destul de greu – și în învățământ.

Studii internaționale de profil menționează că aplicațiile N.T.I.C „au fost experimentate în toate etapele procesului educativ: motivare, diagnoză, prezentarea informațiilor, pregătire, memorare, rezolvare de probleme, verificare, notare” (O. I. D. I., 1990)

Învățământul asistat de calculator – marea „minune” a tehnicii actuale care zdruncină din temelii învățământul tradițional fundamentat de Comenius în celebra sa lucrare *Didactica Magna*, acum mai bine de trei secole – își propune obiective ambițioase, cum sunt: „dezvoltarea raționamentului, imaginației și creativității, precum și a capacității de a emite o apreciere critică asupra rezultatului dialogului om - mașină” (O.I.D.I, 1990).

Experții remarcă, pe bună dreptate, că „Informatica are un potențial educativ foarte mare față de ceea ce ar putea oferi alte tehnologii. Informatica permite adaptarea învățământului la cerințele fiecărui elev, la ritmul de muncă, la aptitudinile intelectuale și la nivelul său de cunoștințe, deci, diversificarea modalităților pedagogice și personalizarea învățământului”.

Utilizat în evaluare, calculatorul le oferă, atât profesorilor cât și elevilor, o mare diversitate de modalități.

Spre deosebire de metodele de evaluare tradiționale, evaluarea cu ajutorul calculatorului este debarasată de orice elemente de subiectivism, ca și de emoțiile care-i însoțesc pe cei mai mulți dintre elevi la verificările curente și la examene.

Ea economisește timpul și efortul evaluatorilor care, astfel, pot fi utilizați în alte domenii. Se schimbă, deci, însuși raportul profesor-elev, prin creșterea încrederii elevilor în obiectivitatea profesorilor.

Mai mult, elevii înșiși se pot autoevalua pe parcursul muncii independente pe care o depun zilnic, beneficiind de feed-back-ul atât de necesar unei învățări eficiente și performante.

Deși metoda de evaluare cu ajutorul calculatorului este folosită, încă prea puțin, în școala românească de toate gradele, începuturile sunt promițătoare iar numărul adeptilor utilizării ei în evaluarea curentă și la examene crește.

Integrată procesului de instruire, evaluarea asistată de calculator ar trebui să capete o mai mare extindere în rezolvarea de probleme (mai dificile pentru elevi).

După Nisbet și Sbucksmith (1986), citați de A. K. Jalaluddin (1990), „procesul de rezolvare a problemelor poate fi redus la următoarele operații: examinarea problemei model, prelucrarea modelului în vederea efectuării necesare și exprimării problemei în funcție de aceste condiții”.

Acest proces permite studiul pe bază de experiență (diferit de cel static) care, asociat cu utilizarea materialului imprimat pe calculator, îi oferă elevului un mod interactiv de construire și asimilare a noilor cunoștințe, concomitent cu posibilitatea de a verifica dacă ceea ce a învățat este corect sau nu.

✓ **Alte metode de evaluare**

În practica școlară sunt folosite și alte metode de evaluare a nivelului de pregătire al elevilor, atât pe parcursul instruirii cât și la sfârșitul ei.

Menționăm câteva, întâlnite mai des, în activitatea profesorilor:

- observarea;
- fișa de evaluare;
- chestionarul;
- investigația;
- proiectul;
- portofoliul;

Multe dintre ele, cum este cazul eseului, referatului, fișei de evaluare, chestionarului, proiectului și disertației/lucrării de diplomă, pot fi incluse în categoria metodelor de evaluare scrisă.

Ⓢ **OBSERVAREA** (înțelesă aici ca metodă de cunoaștere a elevului sub diverse aspecte) poate fi folosită și ca metodă de *evaluare*, cu condiția să respecte aceleași *cerințe psihopedagogice*, ca și în cazul unei cercetări (investigații) pe o temă dată: să aibă *obiective clare* (exemplu: stimularea interesului elevilor pentru o anumită disciplină; ameliorarea rezultatelor școlare; creșterea caracterului aplicativ al predării și învățării); să se efectueze *sistemic*, pe o perioadă mai îndelungată (semestru sau an școlar); să se *înregistreze operativ*, într-o fișă specială sau într-un caiet, rezultatele observării.

Obiectul observării îl constituie: activitatea elevilor, comportamentul lor, produsele unor activități realizate în conformitate cu cerințele programelor școlare sau combinație a lor.

Rezultatele observării vor fi comparate cu rezultatele la învățătură, în urma unor analize calitative și cantitative (matematice și statistice).

Observarea va fi folosită, mai ales, pentru sesizarea cât mai exactă a cauzelor care determină obținerea unor rezultate slabe la învățătură la anumiți elevi și oscilațiile (variațiile) prea mari în pregătirea altora, dar și pentru a evita erorile de apreciere prin atribuirea unor note (fie prea mari, fie prea mici) sub impresia momentului, a unor evaluări conjuncturale.

În mod deosebit, prin observarea sistematică a comportamentului și activității elevilor, se evită, atât supraestimarea unor elevi ca urmare a impresiei bune create despre ei, cât și subestimarea celor despre care există o impresie proastă.

În toate cazurile însă, valoarea observării depinde de rigoarea cu care este făcută și de competența evaluatorului.

Ⓢ **FIȘA DE EVALUARE** este un formular de dimensiunea unei coli de hârtie A4 sau A5 (în funcție de numărul și complexitatea sarcinilor de îndeplinit), pe care sunt formulate diverse exerciții și probleme ce urmează a fi rezolvate de elevi în timpul lecției, de regulă după predarea de către profesor a unei secvențe de conținut și învățarea acesteia, în clasă, de către elevi.

În aceste condiții, fișa de evaluare se folosește, mai ales, pentru obținerea feedback-ului de către profesor, pe baza căruia el poate face precizări și completări, noi exemplificări etc., în legătură cu conținutul predat.

Nu este, deci, obligatoriu ca elevii să fie notați, fișa de evaluare având, în felul acesta, un pronunțat caracter de lucru, de optimizare a învățării, ceea ce o și deosebește de testul de evaluare care se folosește, prioritar, pentru aprecierea și notarea elevilor.

Fișa de evaluare mai poate fi folosită și pentru înregistrarea rezultatelor observării sistematice a comportamentului și activității elevilor, în această situație evaluarea având un rol sumativ.

☉ **CHESTIONARUL**, folosit pe scară largă în anchetele de teren de către sociologi, precum și ca metodă de cercetare psihopedagogică, poate fi folosit și ca instrument de evaluare, mai ales atunci când profesorul dorește să obțină informații despre felul în care elevii percep disciplina predată sau stilul lui de predare și de evaluare.

Cu ajutorul chestionarului se pot obține informații despre opțiunile elevilor și atitudinea lor față de disciplină sau față de anumite probleme cuprinse în programă și manual, ceea ce înseamnă că, pe această cale, putem obține informații și despre nivelul lor de motivație la o anumită disciplină.

Nu este însă mai puțin adevărat că, prin intermediul chestionarului, se pot obține și informații referitoare la pregătirea elevilor (chestionarea putându-se face atât oral, cât și în scris), cu toate că, în practică, sunt preferate alte metode și instrumente ce permit obținerea unor informații mai relevante (testul, de exemplu, fiind bazate o mare varietate de itemi, asigură o apreciere mult mai riguroasă decât chestionarul).

Când dorește însă o informare operativă cu privire la stăpânirea de către elevi a unor probleme esențiale, dintr-o lecție, dintr-o temă sau dintr-un capitol, profesorul poate recurge la chestionar.

Pe baza răspunsurilor primite de la elevi, el poate face nu doar aprecieri privind gradul de însușire a unor cunoștințe, ci și precizări, completări, dezvoltări etc., care să conducă la o mai bună cunoaștere a unei anumite părți din materia parcursă.

☉ **INVESTIGAȚIA** (în sensul de cercetare, descoperire) se folosește, de regulă, ca metodă de învățare, pentru a-i deprinde pe elevi să gândească și să acționeze independent, atât individual cât și în echipă.

La începutul semestrului, profesorul stabilește lista de teme pe care elevii urmează să le abordeze cu ajutorul investigației, perioada investigației, modul de lucru, de prezentare și de valorificare a rezultatelor.

Investigația se poate realiza individual sau colectiv.

Este de preferat ca rezultatele să fie analizate cu clasa de elevi, pentru ca profesorul să poată formula observații, aprecieri și concluzii.

Pe baza analizei activității elevilor și a rezultatelor obținute de ei în cadrul investigației, profesorul poate acorda note, valorificând, în felul acesta, funcția evaluativă a investigației.

☉ **PROIECTUL** are, de asemenea, un dublu rol: el poate fi folosit cu elevii din clasele mari de liceu și cu studenții pentru învățarea unor teme mai complexe, care se pretează la abordări pluridisciplinare, interdisciplinare și transdisciplinare sau ca metodă de evaluare (pe parcursul instruirii sale) sumativă. Cu ajutorul lui elevii/studenții, pot face dovada că au capacitatea de a investiga un subiect dat, cu metode și instrumente diferite, folosind cunoștințe din diverse domenii.

La aceste evaluări, ca și la evaluarea finală (când proiectul se prezintă sau se susține), profesorul operează cu anumite criterii, referitoare, atât la proces (documentarea, utilizarea datelor și a informațiilor în formularea concluziilor etc.), cât și la produs (structura proiectului, concordanța dintre conținut și temă, capacitatea de analiză și sinteză, relevanța concluziilor, caracterul inedit al rezultatelor etc.). Aceste criterii se recomandă să fie cunoscute și de elevi/studenți.

☉ **PORTOFOLIUL**, este o metodă de evaluare mai veche, folosită, îndeosebi, în învățământul primar, unde învățătorii le cereau elevilor să realizeze o seamă de lucrări, pe parcursul instruirii, care constituiau un fel de carte de vizită a lor. Aceste lucrări, cuprinzând compuneri, rezolvări de probleme, diverse produse executate la lucrul manual, ierbare, insectare, colecții minerale și altele asemenea, erau

apreciate și notate, iar cele mai reușite erau prezentate în cadrul unor expoziții organizate la sfârșitul anului școlar.

„Descoperită” după anul 1989 și numită „portofoliu”, metoda s-a extins și la celelalte trepte de învățământ, dându-i-se un conținut mai precis.

Adrian Stoica o include între metodele „complementare” de evaluare, alături de observare, de investigație și de proiect, nici ele noi dar mai bine definite, evidențiindu-li-se valențele formative și apartenența la ceea ce autorul numește „evaluare autentică”, prin care înțelege „un concept relativ nou” ce „se referă la evaluarea performanțelor elevilor prin sarcini de lucru complexe” (Stoica, A., 2003).

În această perspectivă, Adrian Stoica include în portofoliu diverse rezultate ale activității desfășurate de elevi pe parcursul instruirii, înregistrate fie cu ajutorul metodelor considerate „tradiționale” (orale, scrise și practice), fie cu ajutorul celor numite „complementare” (observarea, proiectul, investigația).

Fără a minimaliza valoarea portofoliului și a celorlalte metode „complementare”, suntem de părere că oricare dintre metodele de evaluare (mai vechi sau mai noi, „tradiționale” sau „moderne”) trebuie utilizate de profesori și apreciate în raport cu „fidelitatea” lor, adică cu gradul în care ele reușesc să măsoare cât mai riguros ceea ce vrem să măsurăm, măsurarea fiind o caracteristică importantă a oricărei evaluări.

Să nu uităm că elementele portofoliului sunt lucrări executate de elev, de regulă, în cadrul activității independente din afara școlii, el putând beneficia de îndrumarea altor persoane sau prelua de la acestea lucrări gata făcute.

CONCLUSIONS

Certaines pratiques pédagogiques et évaluatives peuvent en effet jouer un rôle significatif dans la genèse des buts d'évitement et des comportements de préservation de l'estime de soi. Ainsi, présenter les tâches scolaires aux élèves en leur affirmant qu'elles sont faciles à réaliser pousse ces derniers à interpréter leurs difficultés comme un manque de capacité et à éviter de demander de l'aide. Selon Good et Brophy (1970), le fait d'interroger moins souvent certains élèves, de leur laisser moins de temps qu'aux autres pour répondre et de leur donner moins d'indices peut les mener à penser qu'on évalue négativement leurs capacités et influencer à la baisse leurs perceptions de soi. Aussi, tolérer qu'un élève donne moins qu'il n'est capable ou accepter le défaitisme peut contribuer à confirmer les perceptions de soi négatives. Dans le même ordre d'idées, valoriser le rendement plutôt que le dépassement de soi et l'effort contribue à transmettre aux élèves l'idée que la réussite s'évalue uniquement par les notes; et encourager la compétition entre les élèves revient à installer dans la classe une culture « gagnants/perdants », très démotivante pour les élèves qui ne se retrouvent pas parmi les meilleurs. Finalement, adopter une attitude culpabilisante à l'endroit des erreurs et des difficultés pousse les élèves à devenir des « chercheurs de bonnes réponses », réticents à prendre des risques et à persévérer devant les obstacles.

Par ailleurs, le fait de recourir à l'évaluation afin de signaler aux élèves non seulement leurs difficultés, mais aussi leurs progrès aide ces derniers à associer l'évaluation à des émotions positives. Finalement, proposer fréquemment aux élèves des activités qui ne font l'objet d'aucune forme d'évaluation revient à leur communiquer l'idée que l'école n'est pas seulement un endroit pour être évalué, mais aussi un endroit où l'on fait des choses intéressantes en soi, tout en éprouvant du plaisir!

En ce qui concerne les directions d'établissement, elles pourraient faciliter la tâche des enseignants et enseignantes en subordonnant en partie l'organisation des services, du calendrier et des ressources scolaires aux nouvelles contraintes imposées par les changements dans les pratiques évaluatives, en encourageant les initiatives mais aussi en donnant le cap vers le changement et en

montrant un sens de détermination quant aux résultats. Les conseillers et conseillères pédagogiques, pour leur part, pourraient jouer un rôle important dans la mise à jour des pratiques évaluatives. Il leur faudra tout d'abord amener les enseignants et enseignantes à prendre conscience des problèmes engendrés par les pratiques évaluatives traditionnelles et encourager ces derniers à modifier leurs attitudes et leurs croyances relativement à l'évaluation, les aidant ainsi à développer de nouvelles pratiques. Et ce, non pas à leur place, mais avec eux. Il s'agit pour une fois de faire en sorte que les enseignants et enseignantes saisissent ceci : plus qu'un caprice d'une mode pédagogique, le changement est fondé, nécessaire et inéluctable. Pourquoi? Parce qu'il sera essentiel que les enseignants et enseignantes prennent en charge la mise à jour de leurs pratiques évaluatives, qu'ils y participent activement. La réussite de l'actuelle réforme exigera que nos efforts prennent en compte la question suivante : « À quelles conditions l'évaluation des apprentissages peut-elle contribuer à aider les élèves à entretenir des perceptions de soi positives et à attribuer de la valeur à l'école et aux choses qu'on y apprend? ». Il est temps d'apprendre à évaluer sans décourager.

INSTRUMENTE DE EVALUARE A COMPETENȚELOR LA LIMBI MODERNE

Prof. MOLDOVAN ALINA MARIA

Înv. ALEXANDRU CAMELIA

Școala gimnazială Ibănești, Mureș

Tipologia metodelor tradiționale de evaluare include probe de evaluare orale, scrise și practice, acestea realizând evaluarea rezultatelor școlare obținute pe un timp limitat și de regulă cu o arie mai mare sau mai mică de conținut.

Alături de acestea apar metodele complementare/alternative de evaluare: observarea sistematică a activității și a comportamentului elevului, investigația, portofoliul, proiectul, studiul de caz, interviul, referatul, autoevaluarea, hărțile conceptuale, etc. Ele realizează evaluarea rezultatelor în strânsă legătură cu instruirea/învățarea, de multe ori concomitent cu aceasta și privesc rezultatele școlare obținute pe o perioadă mai îndelungată, care vizează formarea unor capacități, dobândirea de competențe și mai ales schimbări în planul intereselor, atitudinilor, corelate cu activitatea de învățare.

Pe lângă aceste metode de evaluare, se poate face apel la metodele cercetării pedagogice pentru cunoașterea și aprecierea elevilor: observația de evaluare, chestionarul de evaluare, analiza produselor activității elevilor (ca metodă specifică de evaluare în cazul activităților didactice ce presupun, prin obiectivele și conținutul lor, realizarea de produse sau ca metodă complementară de evaluare ce se finalizează printr-un produs –referate, eseuri, lucrări scrise etc.).

Metode de evaluare a competențelor

Acvariul.

Se alege tema și se prezintă sarcina de lucru. Scaunele din încăpere se așează sub forma a două cercuri concentrice înainte ca elevii să intre în încăpere. Cei din cercul interior primesc 8-10 minute pentru a discuta o problemă controversată. În discuție, clarifică și consolidează; discută aprins pe baza unor reguli evidente; orice idee trebuie susținută de dovezi; sunt de acord cu antevorbitorul și aduc argumente suplimentare; dacă nu sunt de acord, argumentează poziția lor. Cei din cercul exterior, între timp, ascultă ceea ce se discută în cercul interior; fac observații (scrise) referitoare la relații, consens, microclimat, conflict, strategii de discuție. La sfârșit își expun observațiile/comentariile. Elevii

își schimbă locurile (cercul interior trece în exterior și invers) – rolurile de observator/observat se inversează. Este indicat să se abordeze, în discuție, o altă temă/problemă.

Anchetele

Ancheta este o cercetare sau o explorare orientată asupra unui fapt, a unui aspect sau a unei probleme anume. Elevii pot opta pentru o anumită metodologie și conținut. Ancheta se încheie, de obicei, cu un raport care trebuie să corespundă unor criterii (formă, număr de cuvinte etc.).

Este un fel de mini-proiect sau parte a unui proiect.

Autoevaluarea

Un chestionar care încurajează fiecare elev în parte să analizeze materia parcursă și/sau să găsească soluții pentru remedierea problemelor încă existente

Chestionarul trebuie să fie suficient de precis pentru a dirija atenția spre soluții

Cele 4 colțuri

Profesorul aplică în fiecare colț al sălii o afirmație în legătură cu o întrebare, o temă sau o problemă. Afirmațiile de obicei provocatoare și contradictorii reprezintă un stimul pentru participanți. Participanții se adună în colțul unde este afirmația cu care sunt de acord. Se formează astfel spontan grupuri de discuții în care se dezbate pozițiile față de afirmația respectivă: păreri, argumente, problematizări. La sfârșit discuția are loc în plen.

Cercurile concentrice /Caruselul

Se alege tema și se prezintă sarcina de lucru. Elevii stau în două cercuri concentrice față în față. Profesorul citește pe rând întrebările, iar elevii, care stau față în față și formează o pereche, își expun pe scurt părerea sau încearcă să clarifice probleme legate de subiectul respectiv. Profesorul sună din clopoțel (sau bate din palme) și cercul interior/exterior se rotește, mutându-se cu un partener/doi parteneri la stânga/dreapta și rediscută aceeași problemă sau trece la următoarea întrebare în funcție de timpul alocat/dificultatea subiectului/interesul elevilor, etc. La sfârșitul activității elevii oferă prin feedback ideile principale/constatările,

Util pentru flexibilizarea lingvistică și comportamentală (schimb rapid de parteneri de discuție, concentrarea pe conținuturi)

Chestionarea/ Examinarea orală

Ascultarea elevilor; constituie o formă particulară a conversației prin care se verifică gradul de însușire a cunoștințelor și deprinderilor, pricepera de a interpreta și prelucra datele, stăpânirea operativă a materialului în cadrul aplicațiilor practice;

Este o formă utilizată excesiv și cu tendința de concentrare pe informații, nu pe competențe.

Chestionarul

Chestionarul este un interviu structurat redactat, constând dintr-o serie de întrebări legate de o anumită zonă a performanței. Spre deosebire de interviul personal, este administrat și evaluat în condiții standard. Este util, de exemplu, pentru a afla canalele preferate de procesare a informației și, prin urmare, de învățare

Completarea spațiilor goale (Cloze)

Elevii trebuie să completeze un număr de spații goale cu cuvinte sau părți de cuvinte lipsă, în general în contextul unui paragraf. Folosită pentru aspecte gramaticale și lingvistice, dar și pentru înțelegerea textelor

Dezbaterea

Valorifică procedeul întrebărilor orientat pedagogic în direcția realizării unui schimb organizat de informații semnificative pentru soluționarea unor probleme, dezvoltarea unor capacități de stăpânire a materiei, de exprimare și de creație în contextul unor aplicații sau analize de caz deschise perfecționării. Posibilă în numeroase variante de organizare: în grup, tip seminar, de masa, în echipe de lucru, tematică, dirijată, prin asalt de idei.

Este o formă de dialog mai bine structurat (organizat) și cu caracter de competiție. Gradul de motivare al elevilor poate fi foarte mare – funcție de teme.

Eseul

Eseul constă în consemnarea unor idei, a conexiunilor dintre ele, a părerii personale, într-o manieră elegantă (stil elevat, trimiteri culturale numeroase, informație bogată etc.). Corespunde unei dezvoltări intelectuale generale.

Evaluarea cu ajutorul calculatorului/ asistat de calculator

Este debarasată de subiectivism și economisește timpul și efortul evaluatorilor. Schimbă raportul profesor-elev, prin creșterea încrederii elevilor în obiectivitatea profesorilor; elevii înșiși se pot autoevalua pe parcursul muncii independente pe care o depun zilnic, beneficiind de feed-back.

Grup de experți/ Mozaicul

Se alege tema și se prezintă sarcina de lucru. Profesorul Formatorul stabilește tema de studiu și o împarte în 4 sau 5 sub-teme. Se organizează colectivului în echipe de învățare de câte 4–5. Fiecare elev studiază sub-tema lui, citește textul corespunzător. Apoi au loc discuții pe baza datelor și a materialelor avute la dispoziție, se adaugă elemente noi și se stabilește modalitatea în care noile cunoștințe vor fi transmise și celorlalți membrii din celelalte echipe. Se formează noi echipe. Fiecare devine expert în domeniul său și are sarcina de a prezenta echipei cele asimilate. Experții transmit cunoștințele asimilate, reținând la rândul lor cunoștințele pe care le transmit colegii lor, experți în alte sub-teme. Elevii se reîntorc în echipa inițială de învățare și raportează cele învățate. Grupele prezintă rezultatele întregii clase.

Interviul

Metodă alternativă în cadrul căreia elevul interviează o persoană și apoi prezintă/ comentează/interpretează datele obținute în plen.

Portofoliul/Dosarul progresiv

Instrument de evaluare complex, integrator, reprezentând o alternativă viabilă la testele standardizate. Include rezultate relevante obținute prin alte tehnici de evaluare (proiectul, eseul, autoevaluarea etc.). Aceste rezultate vizează probele orale, scrise și practice, observarea sistematică a comportamentelor școlare, proiectul, autoevaluarea, precum și sarcini specifice fiecărei discipline. Urmărește progresul de la un semestru la altul, de la un an școlar la altul sau chiar de la un ciclu de învățământ la altul.

Prezentarea orală

Elevii trebuie să susțină un discurs pregătit sub forma unei adresări, a unui raport sau a unei opinii considerate. O prezentare orală poate fi oferită ca o alternativă la o prezentare scrisă din același domeniu sau poate fi folosită ca instrument de evaluare de sine stătător.

Proiectul

Proiectul este o creație substanțială în cadrul căreia elevilor le este cerut să efectueze cercetarea, planificarea, rezolvarea de probleme și evaluarea de-a lungul unei perioade extinse de timp. Proiectele includ o componentă practică, realizarea unui produs final.

Referatul

Referatul, ca document secundar științific, reflectă tematica documentului primar asupra căruia se referă, metodele, premisele teoretice de bază și obiectivele cercetării, precum și rezultatele obținute. Sunt elaborate în baza unei bibliografii și pot cuprinde tabele, scheme, grafice.

Portofoliul pentru limbi moderne este un document sau o culegere structurată de documente în care fiecare titular (elev / persoană care studiază limbi străine) poate să reunească de-a lungul anilor și să prezinte într-un mod sistematic calificativele, rezultatele și experiențele pe care le-a dobândit în învățarea limbilor precum și eșantioane din lucrări personale. La baza acestui portofoliu se află două obiective majore:

- motivarea elevului (celui care învață) prin recunoașterea eforturilor sale și diversificarea studierii limbilor la toate nivelurile de-a lungul întregii vieți;
- prezentarea competențelor lingvistice și culturale dobândite (achiziționate)

Conceput ca un document personal în care elevul poate să înscrie calificativele și experiențele sale lingvistice, portofoliul conține trei părți:

- un pașaport (carnet) care atestă calificările formale naționale;
- biografie lingvistică ce descrie competențele atinse în domeniul limbilor străine și experiența de învățare. Se utilizează scări de evaluare și autoevaluare care se regăsesc în cadrul european comun de referință;
- un dosar care conține alte materiale cu privire la procesul de învățare, obiectivele fixate de titular, «carnetul de bord», cu notațiile privind experiențele de învățare, eșantioane din lucrări personale și / sau documente.

Portofoliul se realizează prin acumularea în timp, pe parcursul școlarității, a acelor documente considerate relevante pentru competențele deținute și pentru progresul înregistrat de elev. Dosarul va prezenta la început o listă cu documentele existente, organizată fie tematic, fie tematic și cronologic. Documentele dosarului se acumulează fie la cererea profesorului, fie la dorința elevului (care va include acele documente pe care le consideră ca fiind semnificative pentru propriul progres) și vor fi alese astfel încât să arate etapele în evoluția elevului.

Portofoliul îi permite elevului:

- să-și pună în evidență achizițiile lingvistice;
- să-și planifice învățarea;
- să-și monitorizeze progresul
- să ia parte activ la propriul proces de învățare.

Portofoliul îi permite profesorului:

- să înțeleagă mai bine obiectivele și nevoile elevului;
- să negocieze obiectivele învățării și să stimuleze motivația;
- să programeze învățarea;
- să evalueze progresul și să propună măsuri și acțiuni de remediere unde (și dacă) este nevoie
- să evalueze activitatea elevului în ansamblul ei.

Profesorul poate proiecta un portofoliu în raport de obiectivele / competențele din Curriculumul Național și de situația în care îl va utiliza. Perioada de realizare a portofoliului de către elev va fi mai îndelungată și îi va fi adusă la cunoștință.

Un **portofoliu la limba modernă** ar mai putea cuprinde:

- lucrări scrise curente;

- teste criteriale;
- răspunsuri la chestionare/interviuri;
- chestionare/interviuri elaborate personal sau în grup;
- compuneri libere/redactări;
- creații literare proprii;
- înregistrări audio-video ale elevilor;
- prezentarea unor autori sau opere literare;
- postere, colaje, machete, desene, caricaturi;
- contribuții la reviste școlare.

Bibliografie

1. Cerghit, Ioan, 2008, Sisteme de instruire alternative și complementare, Editura Polirom, Iasi;
2. Cucos, Constantin, 2008, Teoria și metodologia evaluării, Editura Polirom, Iasi
3. Perrenoud Philippe, 1998, L'évaluation des élèves. De la fabrication de l'excellence à la régulation des apprentissages. Entre deux logiques, Bruxelles, De Boeck;
4. Radu, I. T., 2000, Evaluarea în procesul didactic, EDP, București;
5. Stan, Cristian, Evaluarea și autoevaluarea în procesul didactic, în Ionescu Miron, Chiș Vasile (coord), 2001, in Pedagogie, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca;
6. Strungă, Constantin, 1999, Evaluarea școlară, Editura Universității de Vest, Timișoara;
7. Vogler Jean (coord.), 2000, Evaluarea în învățământul preuniversitar, Polirom, Iași;
8. Voiculescu Elisabeta, 2001, Factorii subiectivi ai evaluării școlare. Cunoaștere și control, Aramis;

Methods of assessment include oral, written and practical evaluation that show the results of the students over a limited period of time. Next to these main methods, there are complementary methods of assessment which include: observation, investigation, portfolio, case study, interview, essay presentation or self-evaluation.

The portfolio is an evaluation instrument. It is a folder in which every student presents his/her results and his/her experiences through personal papers. There are two main objectives that accompany this portfolio: the motivation of the student and the presentation of the language skills acquired along the years of study.

It allows the student to present his/her skills and knowledge, to program his/her learning, to check the progress. A portfolio might consist of: current tests paper, answers to quizzes, quizzes or questionnaires, compositions, essays, poems, recordings, author biographies, book information, posters, drawings, articles.

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE LA TEHNOLOGIA INFORMAȚIEI ȘI A COMUNICAȚIILOR

*MOLDOVAN NICOLAE
ȘCOALA GIMNAZIALĂ IBĂNEȘTI*

METODE DE EVALUARE

Reprezintă calea de acțiune pe care o urmează profesorul și elevii și care conduce la punerea în aplicare a oricărui demers evaluativ, în vederea colectării informațiilor privind procesul și produsul învățării, prelucrării și valorificării lor în diverse scopuri. Metodele de evaluare sunt importante în raport cu situațiile educaționale în care sunt folosite. Importanța lor se stabilește îndeosebi după modul de aplicare în situațiile cele mai potrivite.

Fiecare metodă, tehnică sau instrument de evaluare prezintă avantaje și dezavantaje. Ele vizează capacități cognitive diferite și, în consecință, nu oferă toate aceleași informații despre procesul didactic. Datorită acestui fapt dar și diversității obiectivelor activității didactice, nici o metodă și nici o un instrument nu pot fi considerate universal valabile pentru toate tipurile de competențe și toate conținuturile.

Urmărirea și verificarea cât mai complexă a realizării obiectivelor vizate în procesul de instruire și educație se obțin prin îmbinarea diferitelor metode, tehnici și instrumente de evaluare, prin folosirea, de fiecare dată, a celei mai potrivite.

CARACTERISTICI GENERALE

Din perspectiva învățământului modern, predominant formativ, metodele de evaluare însoțesc și facilitează desfășurarea procesului instructiv - educativ. Într-un context de evaluare formativă, însoțesc și permit reglarea desfășurării procesului de învățământ. Se elaborează și se aplică în strânsă legătură cu diferitele componente ale procesului de învățământ, aflate în ipostaza de „obiecte ale evaluării”.

Se concep, se îmbină și se folosesc în legătură cu particularitățile de vârstă și individuale, cu modul de acționare al factorilor educativi. Au caracter dinamic, fiind deschise înnoirilor și perfecționărilor;

Au caracter sistemic: fără a-și pierde entitatea specifică, se îmbină, se completează și se influențează reciproc, alcătuind un ansamblu metodologic coerent;

Raporturile dintre ele se schimbă în funcție de context. Trebuie remarcate raporturile dinamice dintre aceste concepte. În diverse contexte educaționale unele dintre acestea pot fi metode prin intermediul cărora este condus procesul evaluativ, în timp ce în alte împrejurări pot deveni mijloace de culegere, prelucrare a informațiilor sau de comunicare socială profesor - elev.

Criteriul cel mai frecvent folosit în clasificarea metodelor de evaluare este cel cronologic/istoric. În funcție de acest criteriu, distingem:

1. *Metode tradiționale de evaluare:* evaluarea orală, evaluarea scrisă, evaluarea prin probe practice, testul docimologic.

2. *Metode alternative și complementare de evaluare:* observarea sistematică a comportamentului elevului față de activitatea școlară, portofoliul, investigația, proiectul, autoevaluarea etc.

Dintr-o perspectivă a evoluției evaluării spre procesele de învățare - „obiecte” specifice ale educației cognitive - se justifică pe deplin **complementaritatea** metodelor tradiționale și a celor alternative de evaluare, fiecare categorie dovedind virtuți și limite.

Tehnicile de evaluare constituie modalitățile prin care evaluatorul declanșează și orientează obținerea unor răspunsuri din partea subiecților, în conformitate cu obiectivele sau specificațiile probei. Fiecare tip de item declanșează o anumită tehnică la care elevul apelează pentru a da răspunsul său. Un item cu alegere multiplă (IAM) face apel la „tehnica răspunsului cu alegere multiplă”. Elevul va

încercui, va bifa sau va marca printr-o cruciuliță varianta de răspuns pe care o consideră corectă. Un item tip „completare de frază” va face apel la „tehnica textului lacunar”. Elevul va completa spațiile libere din textul respectiv etc.

Repere conceptuale reprezintă cea mai mică componentă identificabilă a unui test sau a unei probe de evaluare. Din punct de vedere științific, itemul un este element component al unui chestionar standardizat care vizează evaluarea elevului în condiții de maximă rigurozitate. În practica școlară cotidiană, unde nu poate fi vorba întotdeauna de evaluări realizate „în condiții de maximă rigurozitate”, itemii reprezintă elementele chestionarului sau probei unui examen sau ale unei evaluări normale, la clasă.

A. După *criteriul asigurării obiectivității* în notarea sau aprecierea elevilor identificăm:

Itemi obiectivi care sunt de trei tipuri:

1. itemi cu alegere multiplă;
2. itemi cu alegere duală;
3. itemi tip pereche.

Itemi semiobiectivi sau *itemii cu răspuns construit scurt* cu următoarea tipologie:

1. itemi cu răspuns scurt, cu următoarele variante: întrebarea clasică, exercițiul, chestionarul cu răspunsuri deschise scurte, textul indus;
2. itemi de completare, cu următoarele variante/forme: textul lacunar, textul „perforat”;
3. întrebarea structurată.

Itemi subiectivi

Itemii subiectivi solicită răspunsuri dezvoltate, elaborate. Redactarea răspunsului solicită mobilizarea cunoștințelor și abilităților care iau forma unor structuri integrate și integrative. Solicitățile formulate de cadrul didactic și răspunsurile elevilor se caracterizează prin aspectul lor integrativ. Formularea răspunsului la un item subiectiv acoperă toate tipurile de obiective. Itemii subiectivi au următoarea tipologie:

1. itemul cu răspuns construit scurt, puțin elaborat,
2. itemul tip rezolvare de problem,
3. itemul tip eseu,
4. itemul cu răspuns construit elaborat/dezvoltat.

B. După operațiile implicate în elaborarea itemilor, diferențiem: *itemi de identificare, de selecționare, de elaborare, de construcție* etc. Itemii se integrează în instrumente de evaluare. Cadrul didactic are la dispoziție o mare varietate de tehnici și instrumente de evaluare, mergând de la cele care solicită tehnicile cele mai „închise” până la cele care permit exprimarea liberă a elevului. Itemii de evaluare trebuie folosiți în funcție de complexitatea obiectivelor vizate. Realizarea/construcția itemilor și a probelor de evaluare solicită o atitudine flexibilă din partea cadrului didactic. Fiecare probă de evaluare, fiecare tip de item are avantaje și dezavantaje.

Este o probă, o grilă, un chestionar, un test de evaluare care „colectează” informații, „produce” dovezi semnificative despre aspectele sau rezultatele luate în considerare. Instrumentul de evaluare se compune, de regulă, din mai mulți itemi. O probă de evaluare (un instrument) se poate compune dintr-un singur item (o singură întrebare, cerință, problemă etc, îndeosebi atunci când răspunsul pe care trebuie să-l formuleze elevul este mai complex) sau din mai mulți itemi.

Un instrument de evaluare integrează fie un singur tip de itemi (spre exemplu numai itemi cu alegere multiplă - IAM) și, în acest caz, constituie un „Chestionar cu alegere multiplă” (CAM), fie itemi de diverse tipuri, care solicită, în consecință, tehnici diverse de redactare, formulare sau prezentare a răspunsurilor.

Construcția probelor/instrumentelor de evaluare este o activitate laborioasă. Între complexitatea obiectivelor educaționale ce trebuie evaluate și „deschiderea „tehnicilor și instrumentelor de evaluare trebuie să funcționeze corespunzător progresive. Obiectivele se dezvoltă de la simplu la complex, iar instrumentele de evaluare se dezvoltă de la „închise” spre „deschise”. Există o puternică corelație între instrumentele de evaluare și operațiile evaluării (măsurarea, aprecierea, decizia). De asemenea sunt corelații importante între instrumentele de evaluare și strategiile/tipurile de evaluare, precum și între instrumente și metode. Fiecare operație, metodă, strategie etc. solicită instrumentul evaluativ cel mai potrivit.

Exemplu Practic:

Deoarece în cazul tehnologiei informației elementele de creativitate se manifestă prin teme practice și proiecte, itemii de tip eseu preferați sunt cei structurați, un eseu liber nefiind necesar decât rar, pentru anumite teme cu un volum mai mare de elemente “informative” în raport cu achizițiile “operationale”.

Se pot verifica prin intermediul itemilor de tip eseu:

1. *cunoștințele globale legate de structura sistemelor de calcul, sisteme de operare, evoluția istorică a sistemelor hard și soft, principiile de utilizare a unei anumite aplicații, etapele conceptuale ale proiectării unui “produs” etc.*
2. *capacitățile de sistematizare a unor elemente prin construirea unor scheme sau reprezentări grafice.*

Itemii de tip eseu se prezintă sub forma unor cerințe generale însoțite eventual (pentru eseurile structurate) de indicii privind tratarea cerinței. Se pot adăuga restricții privind întinderea în timp sau spațiu (număr rânduri, pagini, paragrafe etc.) sau privind forma de prezentare a răspunsului (descriere, relatare, schemă etc.).

Clasa: a VIII-a

Obiective: Identificarea componentelor hard și soft ale unui calculator personal

Enunț: Scrieți definițiile claselor de componente ale unui PC, enumerați și clasificați schematic aceste clase. Realizați o scurtă descriere (de cel mult două rânduri) a fiecărui tip în parte.

Timp de lucru: 50 minute

Barem de corectare și notare:

Criterii și rezolvare	Punctaj	Observații
1. definirea componentelor (soft, hard)	1 punct	0.5 pentru fiecare tip
2. nominalizarea principalelor elemente (Unitatea centrală, Dispozitive de intrare, Dispozitive de ieșire, Memorii, Conceptul de sistem de operare , Tipuri de software)	3 puncte	
3. clasificări posibile	1 punct	0.25 pentru fiecare tip.
4. descrierea fiecărui element	2 puncte	
5. capacitatea de sinteză	1 punct	
6. coerența prezentării	1 punct	
7. Se acordă din oficiu:	1 punct	

BIBLIOGRAFIE

1. *Cerghit, Ioan*, 2008, Sisteme de instruire alternative și complementare, Editura Polirom, Iași;
2. *Cucoș, Constantin*, 2008, Teoria și metodologia evaluării, Editura Polirom, Iași
3. *De Lansheere, G.*, 1975; Evaluarea continuă a elevilor și examenele, București, EDP,
4. *Jinga. I., Petrescu, A.*, Evaluarea performanței școlare, București, Editura Delfin, 1996;
5. *Joița, Elena*, 2002, Educația cognitivă, Editura Polirom, Iași;
6. *Lisieviți, Petru*, 2002, Evaluarea în învățământ. Teorie, practică, instrumente, Editura ARAMIS, București;
7. *Manolescu, Marin*, Activitatea evaluativă între cogniție și metacogniție, București, Editura Meteor, 2004;
8. *MEN*, Reforma sistemului de evaluare și examinare, București, Editura Școala Românească, 1998;
9. *Meyer Geneviève*, 2000, De ce și cum evaluăm, Polirom, Iași;
10. *Neacșu, I.; Stoica, A. (coord)*, 1998, Ghid general de evaluare și examinare, M.I., CNEE, Aramis, București;
11. *Potolea Dan, Manolescu, Marin*, 2006, Teoria și practica evaluării educaționale, Proiectul pentru Învățământul Rural, București
12. *Potolea, Dan, Neacșu, Ioan; Radu, I.T.*, 1996, Reforma evaluării în învățământ, București, EDP;
13. *Potolea, Dan, Păun E. Coord*, Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2002;
14. *Radu, I. T.*, 2000, Evaluarea în procesul didactic, EDP, București;

SUMMARY

METHODS OF EVALUATION

Evaluation methods are important in relation to educational situations are used. Their importance is determined mainly by the application in the most suitable. Each method has advantages and disadvantages evaluation. Evaluation methods accompany and facilitate deployment training process-education, accompany and allow adjustment of the educational process.

1. Traditional methods of evaluation: evaluation of oral, written evaluation, assessing the practical test, the test docimologic.
2. Alternative and complementary assessment: systematic observation of student behavior toward schoolwork, portfolio, investigation, design, self etc.

A. The criterion of ensure objectivity. Items objectives which are of three types:

1. multiple choice items;
2. dual-choice items;
3. pairwise items.

Items semi-objective or short constructed-response items:

1. Short-response items;
2. Completing items;
3. structured question.

Item subjective

1 item short essay
 2. The item type problem solving,
 3. item essay type,
 4. constructed-response item produced / developed.
 B. After the operations involved in developing items, Differential item identification, selection, development, construction, etc. The items integrate assessment tools.
 Each sample evaluation, each item type has advantages and disadvantages. A sample evaluation consists usually of several items.
 Construction of evaluation evidence is a laborious activity. The objectives are developed from simple to complex, and develop assessment tools from "closed" to "open". Each operation method, strategy etc. calls evaluative tool best.
 Practical example:
 If information technology elements of creativity is manifested through practical assignments and projects, essay items preferred are structured.

EVALUAREA ÎN GRĂDINIȚĂ

*Prof.înv.preșcolar MORARU ANCA-ELENA
 Grădinița P.P.nr.21
 Drobeta-Tunu-Severin
 Mehedinți*

Evaluarea este un proces instructiv educativ fiind punctul final într-o succesiune de evenimente: stabilirea scopurilor, prin prisma comportamentelor dezirabile, proiectarea și executarea programului, măsurarea rezultatelor, aprecierea lor.

În învățământul preșcolar, actul de evaluare pastrează caracteristicile evaluării activității didactice, având drept scop măsurarea și aprecierea cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor, dobândite de copii în cadrul actului educațional. În același timp, evaluarea urmărește și aspectele formative ale muncii educatoarei, concretizate în atitudinile și comportamentele dobândite de copilul preșcolar prin procesul de învățământ.

Funcțiile evaluării vizează:

- culegerea de informații cu privire la măsura în care au fost realizate obiectivele stabilite
- controlul asupra activității desfășurate
- stabilirea eficienței organizării, structurării, accesibilizării conținutului, a alegerii strategiei adecvate grupei sau indivizilor din grupă
- descoperirea unor lacune, dificultăți, rămăneri în urmă pentru ca pe baza lor să se elaboreze un program de recuperare (cu întreaga grupă, pe grupe mici sau individual)
- anticiparea, proiectarea, organizarea și conducerea științifică, eficientă a următoarelor secvențe de instruire
 - Din perspectiva momentului efectuării și a modului de interpretare a datelor cu relevanță în desfășurarea procesului didactic, se conturează utilizarea în învățământul preșcolar a următoarelor **de evaluare** :
 - **evaluare inițială – predicativă**
 - **evaluare cumulativă- sumativă, certificată**

- **evaluare formativa- continua**

Evaluarea initiala – se realizeaza la inceputul anului scolar ,in momentul initierii unui program de instruire,si are rol de a stabili nivelul de cunostinte , priceperi si deprinderi, de a cunoaste capacitatea de invatare ale copiilor.concluziile desprinse in urma evaluarii initiale ajuta la realizarea predictiei – stabilirea coordonatelor esentiale ale activitatii viitoare , a obiectivelor ,alegerea strategiilor adecvate pentru obtinerea performantei copiilor, ritmul de parcurgere a continuturilor, deci premisa pentru eficienta procesului de invatamint prescolar viitor, care se va oglindi in planificarea semestriala.

La începutul fiecărui an școlar, primele două săptămâni sunt rezervate culegerii de date pentru cunoașterea fiecărui copil. Metodele utilizate de educatoare sunt:

- observarea copilului în timpul diferitelor activități și momente din programul zilnic, consemnarea în protocoale individuale sau fișe psiho-pedagogice;
- dialogul cu copilul și cu părinții, pentru cunoașterea dezvoltării psiho-fizice, a nivelului de cunoaștere, a deprinderilor preșcolarilor

Evaluarea formativ continua este una din formele cele mai des utilizate în grădiniță și se manifestă în toate activitățile derulate, de la observarea continuă a comportamentului copiilor , a reacțiilor pe care le au la diverse solicitări , a semnelor și progreselor pe care le fac prin rezolvarea unor sarcini cu un grad ridicat de dificultate, până la recompensarea succeselor pe care copii le obțin .Utilizarea acestei forme de evaluare ajută atât educatoarea , dar în special copilul la reglarea activității.

Evaluarea sumativa, cumulativa, se realizează de regulă la sfârșitul unui semestru, al unui an școlar, urmărește să realizeze un sondaj despre cunoștințele și achizițiile copiilor în urma participării la un anumit program educațional. Rezultatele obținute se raportează la obiectivele Programei preșcolare, gradul de realizare al acestora, cu mijloacele și strategiile didactice propuse de fiecare educatoare. În evaluarea cumulativă sau sumativă se constată rezultatele , dar important este interpretarea acestora prin prisma metodelor și strategiilor de lucru, ca imediat să urmeze decizia în adoptarea unor programe educaționale, care să conducă la creșterea performanței copiilor. Dintr-o altă perspectivă și anume din aceea a obiectivității și gradului de certitudine , se distinge **evaluare empirică**(subiectivă) și **evaluare obiectivă**.

Astfel, prin toate aceste forme de evaluare și metode de apreciere a rezultatelor, preșcolarii devin treptat capabili să se autoaprecieze, să descopere ce au lucrat bine, corect, ce achiziții noi au, dar și ce lipsuri trebuie compensate. De asemenea părinții preșcolarilor vor putea afla rezultatele evaluării prin întâlniri periodice, prin scrisori tematice, prin intermediul copiilor care vor duce acasă desene, fișe, felicitări, tablouri confecționate de ei, sporind astfel preocuparea acestora pentru muca educativă și conținutul informațional vehiculat de educatori și atrăgând sprijinul lor ca parteneri în educație.

Evaluarea preșcolarilor este dificilă și permite doar prognoze pe termen scurt, dar este importantă și necesară pentru educator și copii pentru cunoașterea nivelului atins în dezvoltarea personalității, care este departe de cristalizare, pentru individualizare și eficiență în activitate.

Bibliografie:

Bocoș, M., (2003), *Teoria și practica instruirii și evaluării*, Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca
Cucoș, C., (2006), *Pedagogie*, Editura Polirom

Ionescu, M., (2003), *Instrucție și educație*, Editura Garamond, Cluj-Napoca
Voiculescu, E., (2001), *Pedagogie preșcolară*, Editura Aramis Cartea
educatoarei, (2000), Ghid practic-alpaticativ, Târgu Mureș

EVALUATION IN KINDERGARTEN

Evaluation in kindergarten is an important process of the educational system. The act of evaluation of the didactic activity has the purpose to measure and appreciate the knowledges and skills which children have achieved during the educational process.

Evaluation is an educational process, being the final point of a sequence of events: setting goals ,in terms of desirable behaviors, measurement results and appreciation.

Evaluating children is a very hard process, and it offers results only on short times, but it's very important for teachers to appreciate and know the children's achievements for their future evolution.

Evaluation functions refer to:

- collecting information regarding the way the established objectives had been achieved.
- control above the educational activity.
- establishing the efficiency of organizing, structuring, and choosing the writhe strategy for the group or individuals of the group.
- discovering the problems in learning, difficulties of children, and once discovered, a recovery program in learning has to be elaborated, with the whole group, small groups or individual.
- anticipating, projecting, and organizing all the educational sequences.

Metode alternative de evaluare a elevilor și efectele lor

Autor: Muntean Monica

CJRAE Covasna - Școala Gimnazială "Mihail Sadoveanu" Întorsura Buzăului, Covasna

"Evaluarea desemnează actul prin care, cu privire la un eveniment, individ sau obiect, se emite o judecată prin raportare la unul sau mai multe criterii ." (G. Noizet & J.P.Caverni, 1978) Orice definiție a evaluării privește următoarele aspecte: desfășurarea ei în etape, concretizarea ei în colectarea de informații, prelucrarea și interpretarea acestora, apreciere prin referirea la criterii, emiterea unei judecăți de valoare, decizie.

Evaluarea școlară însă este procesul prin care se delimitează, se obțin și se furnizează informații utile, permițând luarea unor decizii ulterioare. "Actul evaluării presupune trei momente relative distincte: măsurarea, aprecierea rezultatelor școlare și adoptarea măsurilor ameliorative." (Cucoș, 2002, p. 367) Măsurarea consecințelor instruirii este operația de cuantificare a rezultatelor școlare, de atribuire a unor simboluri exacte pentru achizițiile făcute. Ea presupune o determinare obiectivă prin surprinderea riguroasă a unor achiziții și nu implică formularea unor judecăți de valoare. Aprecierea rezultatelor școlare sau evaluarea propriu-zisă constituie emiterea unei judecăți de valoare. Adoptarea de măsuri ameliorative implică actele decizionale privind perfecționarea și potențarea procesului de predare-învățare în urma actului evaluativ.

Metodele de evaluare au evoluat și ele odată cu evoluția întregului sistem de învățământ, au evoluat în obiectivitate și s-au diversificat apărând aria evaluării performanțelor, numită și evaluare autentică. Termenul "performanță" arată că sarcina de evaluare impune un răspuns detaliat, iar

răspunsul este în concordanță cu conținutul învățat. Evaluarea performanțelor este o metodă care solicită rezolvarea sau construcția unei probleme, demonstrând cunoștințele, deprinderile, priceperile și subliniind activismul evaluatului. Acest tip de evaluare are ca specific observarea directă a comportamentului evaluatului, a produsului obținut și descoperirea proceselor de gândire, învățare prin interpretarea răspunsurilor, utilizarea criteriilor de evaluare cu rol de feed-back.

Multitudinea și complexitatea situațiilor didactice, obiectivelor didactice, strategiilor didactice impun conceperea și aplicarea unor strategii de evaluare diferite. Așadar metodele și instrumentele de evaluare pot fi tradiționale (probe orale, probe scrise, probe practice) și complementare (observarea sistematică a elevilor, investigația, listele de control sau de verificare, fișele de apreciere, notarea anecdotică, multievaluarea de către nonprofesori, referatele și lucrările de sinteză, proiectul, portofoliul, tema pentru acasă, tema de lucru în clasă, autoevaluarea). Toate acestea sunt desigur subordonate observației care se focalizează asupra unui fenomen de predare sau învățare pentru a constata tipuri de comportamente, calități ale comportamentelor, frecvența, prezența sau absența lor. Ea poate fi efectuată de profesori, elevi sau alte persoane.

Listele de verificare

Listele de verificare sau listele de control sunt instrumente de măsură care enumeră o serie de acțiuni, metode, calități relevante pentru o anumită activitate sau pentru un produs al activității. Pentru ca validitatea lui să fie acceptabilă este necesar ca analiza tipului de activitate sau de produs să fie realizată de experți.

De exemplu pentru evaluarea prezentării orale a unui referat se pot lua în calcul îndeplinirea următoarelor comportamente: prezentarea e organizată în funcție de părțile lucrării; limbajul conține termenii tehnici specifici, dar este accesibil; înlănțuirea ideilor este coerentă; se folosesc grafice, imagini; elevul se adaptează la reacțiile auditoriului; limbajul nonverbal este adecvat conținutului și situației. Toate aceste comportamente sunt absolut necesare pentru a descrie activitatea și produsul acesteia, mai ales dacă evaluarea este una de bilanț. Acestui tip de apreciere i se poate adăuga și impresia globală, aprecierea subiectivă a întregii activități. În evaluarea formativă, lista de verificare este insuficientă, prezența sau absența unui criteriu necesită și semnalarea gradului său de realizare în sensul impunerii unor măsuri de reglare eficientă a activității. Pe baza acestei metode de evaluare elevii, profesorii și părinții își pot forma o reprezentare corectă asupra obiectivelor atinse în timpul activităților școlare, nu la nivel general însă, ci explicit.

Fișa de apreciere

Fișa de apreciere este o metodă de evaluare care permite evaluatorului să observe sistematic și să noteze calitatea și frecvența aspectelor măsurate. Dacă criteriul măsurat (un comportament) este îndeplinit sau nu, acest lucru va fi consemnat atât din punct de vedere calitativ cât și ca frecvență. Această fișă de apreciere poate fi folosită în timpul învățării, uneori având rol de organizare a evaluării formative, are un grad mare de obiectivitate și poate fi utilizată de elevi pentru interevaluare și autoevaluare.

Dezavantaje ale acestei metode ar putea fi numărul limitat de comportamente sau caracteristici observate, persistența erorilor de apreciere și timpul mare necesar aplicării ei. Ca o oportunitate ar putea fi aici utilizarea ei ca metodă de antrenare a elevilor în autoevaluare și coevaluare.

Fișa de apreciere poate fi concepută în cele mai diverse moduri, iar dacă același tip de fișă este aplicată pentru același elev la date diferite atunci se pot compara rezultatele obținute, consemnând progresul, constanța sau regresul performanței.

Evaluatorii non-profesori

Evaluatorii non-profesori ca evaluatori ocazionali pot fi: elevi mai mari decât cei evaluați, studenți, părinți voluntari sau alte persoane din comunitate. Acești evaluatori folosesc aceleași criterii de evaluare pe care le-ar folosi și profesorul.

Acest tip de evaluare se poate folosi în cursul învățării sau chiar la exemenle de final. Elevul își poate alege singur evaluatorii externi care pot fi părinții, frații mai mari, prietenii, vecinii sau profesorii de alte specialități.

Avantajul acestui tip de evaluare este acela că desensibilizează elevul față de evaluatorul profesor, îi face cunoscute și alte puncte de vedere asupra produselor sale.

Lucrările de sinteză și referatele

Lucrările de sinteză și referatele bibliografice sunt probe de evaluare scrise cu itemi subiectivi. Acestea sunt realizate de elev în afara programului școlar pe baza unei documentări temeinice. În general prin aceste referate și lucrări de sinteză elevii, de obicei elevii mai mari, aprofundază teme studiate la clasă cu profesorul.

Avantajele utilizării unor astfel de metode ar fi: verificarea înțelegerii materialului studiat, capacitatea de a utiliza o bibliografie, modul de organizare a materialului, modalitatea de exprimare în domeniul respectiv, modalitatea de planificare a activității, aprecierea capacității de efort voluntar și punctualitate, prezentarea orală a lucrării.

Ca și criterii de evaluare a unor astfel de lucrări ar putea fi amintite aici:

- corectitudinea lucrării: evidența părților,coerența, echilibrul;
- introducere: motivarea alegerii temei, prezentarea generală a problemei studiate;
- conținut: volumul informației, legătura dintre idei, exactitatea;
- încheiere: concluzii, noi orizonturi;
- calitatea discursului: stăpânirea subiectului, claritatea expunerii, adaptarea la auditoriu;
- materiale: utilizarea de tabele, grafice;
- bibliografie: indicarea corectă și completă a surselor și tratarea lor corectă;
- organizare: respectarea timpului, folosirea eficientă a timpului de lucru.

Dezavantaje în utilizarea acestei metode ar fi: tema prea complexă care poate depăși posibilitățile intelectuale ale elevilor, bibliografie săracă, prezentarea incompletă a lucrării, absența spiritului critic în prelucrarea informațiilor, lipsa coerenței în lucrare, citarea unor autori fără aportul personal în prelucrarea informațiilor sau chiar solicitarea altei persoane pentru elaborarea propriei lucrări. Toate aceste dezavantaje pot fi demascate prin adresarea de întrebări referitoare la conținut sau la bibliografie și solicitarea de argument personale.

Proiectele

Proiectele sunt lucrări mai complexe decât referatele sau lucrările de sinteză care se adresează elevilor mai mari sau studenților. Ele solicită concomitent prezentarea de informații, aplicarea lor, activități practice și se realizează pe baza unor teme de cercetare cu obiective precise care îmbină cunoștințele teoretice și activitatea practică . (Cerghit, 1997) Pentru realizarea proiectelor este nevoie de un timp mai mare de lucru, iar rezultatele lor, de obicei lucrări științifice, sunt prezentate la clasă, la cercuri științifice sau la sesiuni de comunicări științifice.

Avantajele utilizării acestei metode sunt multiple, mai ales la nivelul întregii personalități a elevului, deoarece munca după un plan prestabilit antrenează gândirea cu toate operațiile ei, imaginația, limbajul, motivația, capacitatea de efort voluntar. Un alt avantaj ar putea fi posibilitatea solicitării ajutorului în realizarea proiectului (de cele mai multe ori din partea profesorului), analiza mijloacelor de realizare, analiza posibilelor dificultăți ce ar putea să apară. Dacă proiectele se realizează în grup apar avantaje de ordin social: distribuirea de sarcini, dezvoltarea abilităților de comunicare, negocierea, rezolvarea de conflicte.

Ca și oportunități în realizarea proiectelor putem aminti utilizarea unei liste de criterii ca repere în desfășurarea activității și în autoevaluare.

Portofoliul

Portofoliul este o colecție de lucrări, produse ale muncii unui elev și este folosit pentru a aprecia evoluția învățării. Acesta poate cuprinde diverse tipuri de materiale: desene, compuneri, grafice, colaje, postere, realizate pe parcursul mai multor săptămâni sau luni.

Un avantaj al utilizării acestei metode în evaluare ar fi că ajută la predarea centrată pe elev, aici fiind urmărit atât procesul de învățare cât și progresul elevului de la o etapă la alta. Portofoliul valorizează mai mult procesul de producere decât produsul finit, răspunzând astfel caracterului formativ al învățării. Se realizează astfel evaluarea în raport cu starea inițială a învățării, cu standardele prestabilite, prin raportare la egali, reunind astfel mai multe criterii de apreciere. Alt avantaj al utilizării portofoliului în evaluare ar fi faptul că elevul poate să își observe evoluția, să-și constate lacunele, dificultățile sau progresele.

Concluzionând putem spune că metodele complementare sau alternative de evaluare sunt mult mai suple și permit profesorului să structureze puncte de reper și să adune informații asupra derulării activității sale, utilizând instrumente adecvate specificului situațiilor instructiv-educative. Aceste metode de evaluare au ca dezavantaj faptul că nu sunt standardizate, modul de proiectare și aplicare depinzând de la profesor la profesor și de la caz la caz, ceea ce atrage valorizări diferite.

Bibliografia:

1. Cerghit, I., Metode de învățământ, EDP, ed. III, București, 1997
2. Cocoradă, Elena, Impactul evaluării asupra învățării, Editura Universității "Lucian Blaga", Sibiu, 2004
3. Cucoș, Constantin, Pedagogie Ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Polirom, Iași, 2002
4. Elliot, S., s.a, Educational Psychology. Effective Teaching, Effective Learning, The McGraw-Hill Comp., 3-th edition, 2000.
5. Noizet, G., Caverni, J.P., Psychologie de l'évaluation scolaire. Paris: P.U.F., 1978

Alternative Evaluation Methods for Students and Their Effects

According to G. Noizet & J.P. Caverni, 1978, evaluation refers to the act through which a judgement is formulated in connection with different criteria.

School evaluation is that process through which useful information is delimited and obtained, being possible to take proper decisions. According to Cucos, the evaluation act takes into consideration three distinctive moments: measurement, appreciation of the results and adaptation of the improving measures.

The great number and the complexity of didactic situations, of didactic objectives, of didactic strategies are strongly connected with some different evaluation strategies. Consequently, the evaluation methods and instruments can be traditional (oral tests, written tests, practical tests) and complementary (systematic observation of students, investigation, control lists, checking lists, appreciation lists, multievaluation by people who are not teachers, synthesis papers, project, homework, autoevaluation). All these are subordinated to the observation which focuses on a teaching or learning phenomenon in order to establish behavioural types, qualities of tempers, their frequency, presence or absence. It can be done by teachers, students or other different people.

Checking lists or control lists are measurement instruments which imply a lot of actions, methods and relevant qualities for a certain activity or for a product of the activity.

Appreciation sheet is an evaluation method which allows the evaluator to notice systematically and to write down the quality and the frequency of the measured aspects.

Non-teacher evaluators as occasional evaluators can be: major pupils, students, volunteered parents or other people from the community. These use the same evaluation criteria used by the teacher.

Synthesis papers and bibliographical essays are written evaluation tests with subjective items. These are made by students taking into account a good research.

Projects are more complex tests which are used for major pupils or students because they need more time of working and the results are presented in the classroom or in scientific communication sessions.

Portfolio is a collection of papers and other products of the work students and it is used to appreciate the evolution of studying. It consists in: drawings, compositions, graphics, posters done during a long period of time such as weeks or months.

In conclusion, I can say that complimentary or alternative methods have the significant role to allow the teacher to gather information about his activity. These evaluation methods have as a disadvantage the fact that they are not standardized, the way of projecting and application being different from a teacher to another, which establishes distinctive appreciation.

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE A CUNOȘTINȚELOR DESPRE VEGETAȚIE ȘI FAUNĂ

Nădășan Lidia

Ciobanu Simona

Școala Gimnazială Beica de Jos

Beica de Jos, Județul Mureș

Evaluarea reprezintă un proces continuu, formal sau informal, de apreciere a calității de predare-învățare, proces desfășurat din nevoia cotidiană de secole, de comparare sau de ameliorare a acestuia.

Evaluarea trebuie concepută nu numai ca un control al cunoștințelor sau ca un mijloc de măsurare obiectivă, ci ca o cale de perfecționare, ce presupune o strategie globală a formării. Ea constituie o ocazie de validare a justetei secvențelor educative, a comportamentelor procesului didactic și un mijloc de delimitare, fixare și intervenție asupra conținuturilor și obiectivelor educaționale.

După momentul în care se desfășoară, se disting trei tipuri de evaluare: inițială, continuă sau formativă și cumulativă sau sumativă. Toate cele trei tipuri de evaluare trebuie îmbinate armonios în verificarea noțiunilor de vegetație și faună locală și de asemenea alături de metodele tradiționale (probe orale, scrise, practice), e foarte importantă folosirea metodelor moderne sau alternative (observarea sistematică, investigația, proiectul, portofoliul, autoevaluarea).

Metodele tradiționale se numesc așa datorită consacrării lor în timp ca fiind cele mai des utilizate și urmăresc ca elevii să demonstreze ce știu (cunoștințe) și ce pot să facă (priceperi, deprinderi, abilități).

Evaluarea modernă, spre deosebire de cea tradițională este abordată în termeni de procese și nu de modalități de măsurare a rezultatelor învățării. Ea nu este un simplu control, ci se realizează în vederea adoptării unor decizii și măsuri ameliorative.

Atât metodele tradiționale, cât și cele moderne, utilizate într-o varietate de forme, dau eficiență actului de evaluare, prin compensarea dezavantajelor unor metode cu avantajele ce decurg din aplicarea altora.

Metode tradiționale de evaluare

Metodele tradiționale se numesc așa datorită consacrării lor în timp ca fiind cel mai des utilizate și urmăresc ca elevii să demonstreze ce știu (cunoștințe) și ce pot să facă (priceperi, deprinderi, abilități). Din această categorie fac parte : probele orale, cele scrise și cele practice.

Ca și în evaluarea oricărei discipline, un rol important îl au probele orale, fiind metoda cel mai des utilizată la clasă. Verificarea orală constă în realizarea unei conversații prin care profesorul urmărește identificarea cantității și calității instrucției. Conversația poate fi individuală, frontală sau combinată. Avantajele constau în faptul că se realizează o comunicare deplină între dascăl și clasa de elevi, iar feedback-ul este mult mai rapid. Metoda favorizează dezvoltarea capacităților de exprimare ale elevilor.

În evaluarea cunoștințelor despre vegetația și fauna locală, probele orale se pot desfășura atât în clasă, cât și în excursiile desfășurate în aer liber. Discuțiile libere cu elevii despre mediul înconjurător, reprezintă chiar o evaluare orală a elevilor despre comuna lor și realitatea înconjurătoare.

Verificarea modului în care elevii și-au însușit cunoștințele predate se poate face cu succes și prin fișele de evaluare. acest mod de verificare arată, pe de o parte, felul în care ei reușesc să sesizeze cauzalitatea și interdependența fenomenelor, iar pe de altă parte, gradul de pregătire al învățătorului, eficiența metodelor și procedeele folosite în predare. Elevii au șansa să-și prezinte achizițiile la care au parvenit fără intenția învățătorului, în absența unui contact direct cu acesta. Un alt avantaj al acestei metode este posibilitatea verificării unui număr relativ mare de elevi într-un interval de timp determinat.

În multe privințe probele scrise devin mai concludente decât cele orale. Astfel, există elevi care de câte ori răspund se emoționează, nu se pot concentra, devin timizi, se exprimă greoi, au nevoie de mai mult timp de gândire. Des utilizată în geografie este evaluarea formativă, care se realizează continuu, atât prin fișe de lucru cât și prin fișe de evaluare. Deoarece noțiunilor de vegetație și faună locală nu le este adresat un capitol aparte, se realizează evaluări formative, iar evaluarea sumativă vizează vegetația și fauna României.

Metodele tradiționale de evaluare, concepute ca realizând un echilibru între probele orale, scrise și cele practice, constituie la momentul actual elementele principale și dominante în desfășurarea actului evaluativ.

Metode alternative de evaluare

Cele mai importante finalități ale evaluării procesului instructiv-educativ, în ultimul timp se concretizează în: capacități, aptitudini, interese, capacitatea de a face aprecieri de valoare. Pornind de la această realitate, strategiile moderne de evaluare caută să accentueze acea dimensiune a acțiunii evaluative care să ofere elevilor suficiente și variate posibilități de a demonstra ceea ce știu, dar, mai ales, ceea ce pot să facă.

Metodele alternative sau complementare de evaluare completează arsenalul instrumentar tradițional și se pot folosi simultan cu acestea în procesul evaluativ.

Principalele metode alternative de evaluare, al căror potențial formativ susține individualizarea actului educațional prin sprijinul acordat elevului sunt: observarea sistematică a activității și a comportamentului elevilor, investigația, proiectul, portofoliul, autoevaluarea.

a. Observația sistematică a comportamentului elevilor în timpul activității didactice este o tehnică de evaluare care furnizează profesorului o serie de informații utile, diverse și complete, greu de obținut altfel prin intermediul metodelor de evaluare tradiționale.

Această metodă de evaluare este deosebit de importantă deoarece este însoțită de aprecierea verbală asupra activității, răspunsurilor elevilor. În însușirea noțiunilor de vegetație și faună locală observăm felul în care elevii sunt atașați de locul natal, interesul pentru ocrotirea mediului înconjurător, răspunsurile elevilor referitoare la tema dată, etc.

Pentru a înregistra informațiile de care are nevoie, învățătorul are la dispoziție practic cinci modalități: fișa de observații curente, fișa de evaluare (calitativă), scara de clasificare, lista de control/verificare, fișa de caracterizare psiho-pedagogică.

Dintre acestea cea mai reprezentativă la tema prezentată este fișa de evaluare, în care învățătorul notează comportamentul sau modul de acțiune al elevilor săi. De exemplu, în excursiile din împrejurimi, care au ca și scop protejarea mediului înconjurător, învățătorul observă schimbările de comportament ale elevilor, felul în care aceștia au înțeles necesitatea ocrotirii mediului înconjurător și implicarea directă în acțiunile pentru salvarea pădurii.

b. Investigația

Ca și metodă alternativă de evaluare, investigația oferă elevului posibilitatea de a aplica în mod creator cunoștințele însușite și de a explora situații noi de învățare pe parcursul unei ore de curs. Ea solicită elevul la îndeplinirea unei sarcini de lucru precise, prin care-și poate demonstra în practică, un întreg complex de cunoștințe și capacități.

Investigația oferă, deasemenea, posibilitatea elevului de a se implica activ în procesul de învățare și stimulează inițiativa elevilor pentru luarea deciziilor, oferind un nivel de înțelegere mult mai profundă asupra evenimentelor și fenomenelor studiate, motivând în același timp elevii în realizarea activităților propuse.

Deoarece se poate realiza prin tehnici de lucru în grup, aceasta dezvoltă deprinderi de comunicare și contribuie la dezvoltarea capacității de ordin aplicativ al elevilor, a gândirii logice. De exemplu, la disciplina geografie, tema-„Vegetația și fauna României”, ca temă de investigație se poate da elevilor: -„Necesitatea ocrotirii animalelor pădurii” sau „Importanța arborilor pentru sănătatea noastră”.

Această metodă de evaluare reprezintă puternice valențe de învățare din partea elevului, dar și un mijloc eficient de evaluare. Ea are un singur dezavantaj, faptul că necesită timp și resurse materiale pentru realizare.

c. Proiectul

Proiectul reprezintă o „activitate de evaluare mai amplă, care începe în clasă, prin definirea și înțelegerea sarcinii de lucru, eventual prin începerea rezolvării acesteia, se continuă acasă, pe parcursul a câtorva săptămâni, timp în care elevul are permanente consultări cu profesorul, și se încheie tot în clasă, prin prezentarea în fața colegilor a unui raport asupra rezultatelor obținute și, dacă este cazul, a produsului realizat”.

Această metodă de evaluare permite o aprecier complexă și nuanțată a învățării, este o formă de evaluare complexă ce oferă posibilitatea aprecierii unor capacități și cunoștințe superioare. Ea permite identificarea unor calități individuale ale elevilor și este o formă de evaluare puternic motivată pentru elev.

Deoarece lucrez la ciclul primar și la sat, unde sunt puțini elevi cu care pot realiza proiecte, am grupat elevii mai buni și le-am dat sarcina să lucreze în grup, pentru realizarea unui proiect cu tema: „Pădurea-sursă de oxigen.” După alegerea temei, am stabilit obiectivele proiectului (să participe la acțiuni de protejare a mediului, să numească elemente de vegetație și faună locală, să numească folioasele pădurii, etc.).

În următoarea etapă, am ales subiectele din cadrul temei proiectului pentru fiecare elev din grupă. Grupa a fost formată din 5 elevi, cu medii de foarte bine și bine la geografie.

Subiectele pe care le-au dezbătut elevii au fost următoarele: „Importanța pădurii”, „Pădurile comunei noastre”, „Poluarea pădurii”, „Ocrotirea animalelor pădurii”, „Importanța oxigenului”. Alături de aceste subiecte, elevii au primit indicații, pentru găsirea surselor de informare (manuale, cărți, reviste, persoane specializate în domeniu-primăria, etc.) și responsabilități în întocmirea materialului.

Prin utilizarea proiectului ca și metodă de evaluare se stimulează creativitatea elevilor, se cultivă încrederea în forțele proprii și gândirea proiectivă. Aceasta plasează elevul într-o situație autentică de cercetare și acțiune.

d. Portofoliul

Ca metodă sau ca instrument de evaluare, portofoliul își dovedește utilitatea furnizând informații esențiale deopotrivă elevului, cadrului didactic și părinților sau altor persoane interesate. El constituie o modalitate eficientă de comunicare a rezultatelor școlare și a progreselor înregistrate pe o perioadă mai lungă de timp.

Pentru elevii mici portofoliul nu constituie numai un instrument propriu-zis de evaluare. El se poate constitui într-un element de motivare și de deschidere a apetitului de colectare a unor elemente relevante pentru cunoașterea și amplificarea experienței (artistice, științifice, tehnice, etc.). Portofoliul stimulează creativitatea, ingeniozitatea și implicarea personală a elevului în activitatea de învățare, dezvoltând motivația intrinsecă a acestuia.

e. Autoevaluarea este o modalitate de evaluare cu largi valențe formative. Ea permite aprecierea propriilor performanțe în raport cu obiectivele operaționale în procesul autoevaluării; cu acest prilej, elevul va înțelege mai bine obiectivele și conținutul sarcinii pe care o are de rezolvat, modul în care efortul său în rezolvarea sarcinii este valorificat.

Autoevaluarea ocupă astăzi un loc important în practica evaluatorilor, care se dovedesc din ce în ce mai sensibilizați de implicarea elevului (a celui care învață) în reglarea învățării. Noul concept de evaluare presupune întărirea responsabilității elevilor față de activitatea școlară.

Autoevaluarea are drept scop să-i ajute pe elevi să-și dezvolte capacitățile de autocunoaștere și de autoevaluare, să compare nivelul la care au ajuns cu nivelul cerut de obiectivele învățării și de standardele educaționale, să-și dezvolte un program propriu de învățare. să-și autoevalueze atitudini și comportamente. Această autoevaluare se realizează prin: chestionare, scări de clasificare.

În activitatea didactică, am apelat la modalități de dezvoltare a capacității de autoevaluare a elevilor, cum ar fi: autocorectarea și autonotarea controlată.

Metodele moderne de evaluare îmbină funcțiile formativă și informativă ale evaluării.

BIBLIOGRAFIE:

1. BOCOȘ MUȘATA, CATALANO HORĂȚIU, „*Pedagogia învățământului primar și preșcolar*” Presa Universitară Clujeană, Cluj Napoca, 2008
2. CERGHID IOAN, „*Metode de învățământ*”, Ed. Polirom, București, 2006.
3. DULAMĂ ELIZA MARIA, „*Didactica geografiei*”, Presa Universitară Clujeană, Cluj Napoca, 1996
4. IONESCU MIRON, „*Instrucție și educație*”, „Vasile Goldiș” University Press, Arad, 2005.

Summary

The human being is part of the nature. Like any existence, the human being gives birth, grows, breeds and dies. For food, clothing and housing, he uses a great deal of products from nature.

This is the reason for which I have developed this paper, from the need to know the importance of the vegetation and of the fauna by the people and in particular by the children that I work with. At childhood age, it is necessary to know the life environment, as „building now a solid foundation” we will have good results in the future.

In my work I have exemplified some evaluation methods and techniques concerning students' performance in acquiring information about vegetation and fauna.

There are three main types of assessment: initial (predictive), continuous (formative) and cumulative. All three types of assessments must be harmoniously combined in assessing geographical notions; in the same time it is important to use, together with the traditional techniques of evaluation (oral, written and practical tests), alternative means of evaluation (systematic observation, self-evaluation, investigation, project, portfolio).

I believe that not only the traditional, but also the modern methods of assessment can measure the student's level in order to put a diagnosis during the teaching learning period to weigh how much learning has taken place.

Among the traditional methods, oral tests play an important role, being the most frequently used method of assessment in class. Assessing students' performance in acquiring information about the local vegetation and fauna, oral tests can also be carried on during classes or during outdoor activities.

Worksheets also play an important part in students' assessment. Alternative methods of evaluation can very well go together with the traditional ones.

The main teaching methods that I have displayed in my work are the systematic observation of students' behaviour the investigation, the project, the portfolio and self-assessment.

Evaluation is the beginning, the middle part and the end of the teaching/learning process because it can be used as a starting point to measure the student's level in order to put a diagnosis during the teaching period to weigh how much learning has taken place after teaching a unit, or finally, at the end of the semester to check how much students have achieved.

I am hopeful that the paper, beside the geographical information, stirs a lot of interest for the geographical discoveries and that it will be received with affection, a feeling which underlies its elaboration.

Modalități alternative de evaluare

*Neagu Corina Maria
Opriș Gabriela
Școala Gimnazială Beica de Jos
Beica de Jos, Județul Mureș*

În practica școlară s-au îmbunătățit metodele și tehnicile de evaluare în scopul realizării unor corelații eficiente între predare-învățare-evaluare și pentru a atinge dezideratele propuse pentru formarea personalității autonome, libere și creatoare. Acțiunea de evaluare instrumentează o serie de: metode variate după obiectul de studiu; metode cantitative, bazate pe tratarea statistică a nivelului de cunoștințe și competențe; metode calitative care furnizează interpretări mai ales atunci când se introduce un demers de tip expertiză.

Spre deosebire de metodele tradiționale care realizează evaluarea rezultatelor școlare obținute pe un timp limitat și de regulă cu o arie mai mare sau mai mică de conținut, dar oricum definită-metodele alternative de evaluare prezintă cel puțin două caracteristici:

-pe de o parte realizează evaluarea rezultatelor în strânsă legătură cu instruirea/învățarea, de multe ori concomitent cu acestea.

-pe de altă parte ele privesc rezultatele școlare obținute pe o perioadă mai îndelungată, care vizează formarea unor capacități, dobândirea de competențe și mai ales schimbări în planul intereselor, atitudinilor, corelate cu activitatea de învățare.

Cele mai importante finalități ale evaluării procesului instructiv-educativ, în ultimul timp se concretizează în: capacități, aptitudini, interese, capacitatea de a face aprecieri de valoare. Pornind de la această realitate, strategiile moderne de evaluare caută să accentueze acea dimensiune a acțiunii evaluative care să ofere elevilor suficiente și variate posibilități de a demonstra ceea ce știu, dar, mai ales, ceea ce pot să facă.

Metodele alternative sau complementare de evaluare completează arsenalul instrumentar tradițional și se pot folosi simultan cu acestea în procesul evaluativ.

Practica docimologică demonstrează că nu se poate renunța la practicile curente de evaluare. E necesară o împletire funcțională, o complementare fructuoasă, optimă dintre cele două tendințe metodologice și nu pe o folosire unilaterală, exclusivă, concurențială a acestora.

Principalele metode alternative de evaluare, al căror potențial formativ susține individualizarea actului educațional prin sprijinul acordat elevului sunt: observarea sistematică a activității și a comportamentului elevilor, hărțile conceptuale, portofoliul, investigația, proiectul, autoevaluarea.

a. Observația sistematică a comportamentului elevilor în timpul activității didactice este o tehnică de evaluare care furnizează profesorului o serie de informații utile, diverse și complete, greu de obținut altfel prin intermediul metodelor de evaluare tradiționale.

Această metodă de evaluare este deosebit de importantă deoarece este însoțită de aprecierea verbală asupra activității, răspunsurilor elevilor. În elementelor de geografie locală observăm felul în care elevii sunt atașați de locul natal, interesul pentru ocrotirea mediului înconjurător, răspunsurile elevilor referitoare la tema dată, etc.

Pentru a înregistra informațiile de care are nevoie, învățătorul are la dispoziție practic cinci modalități: fișa de observații curente, fișa de evaluare (calitativă), scara de clasificare, lista de control/verificare, fișa de caracterizare psiho-pedagogică.

Dintre acestea cea mai reprezentativă la tema prezentată este fișa de evaluare, în care învățătorul notează comportamentul sau modul de acțiune al elevilor săi. De exemplu, în excursiile din împrejurimi, care au ca și scop protejarea mediului înconjurător, învățătorul observă schimbările de comportament ale elevilor, felul în care aceștia au înțeles necesitatea ocrotirii mediului înconjurător și implicarea directă în acțiunile pentru salvarea pădurii.

b. Investigația

Ca și metodă alternativă de evaluare, investigația oferă elevului posibilitatea de a aplica în mod creator cunoștințele însușite și de a explora situații noi de învățare pe parcursul unei ore de curs. Ea solicită elevul la îndeplinirea unei sarcini de lucru precise, prin care-și poate demonstra în practică, un întreg complex de cunoștințe și capacități.

Investigația oferă, deasemenea, posibilitatea elevului de a se implica activ în procesul de învățare și stimulează inițiativa elevilor pentru luarea deciziilor, oferind un nivel de înțelegere mult mai profundă asupra evenimentelor și fenomenelor studiate, motivând în același timp elevii în realizarea activităților propuse.

Deoarece se poate realiza prin tehnici de lucru în grup, aceasta dezvoltă deprinderi de comunicare și contribuie la dezvoltarea capacității de ordin aplicativ al elevilor, a gândirii logice. De exemplu, la disciplina geografie, ca temă de investigație se poate da elevilor: -„Necesitatea ocrotirii animalelor pădurii” sau „Importanța arborilor pentru sănătatea noastră”.

Această metodă de evaluare reprezintă puternice valențe de învățare din partea elevului, dar și un mijloc eficient de evaluare. Ea are un singur dezavantaj, faptul că necesită timp și resurse materiale pentru realizare.

c. Hărțile conceptuale sau hărțile cognitive pot fi definite drept oglinzi ale modului de gândire, simțire și înțelegere ale celui care le elaborează. Reprezintă un mod diagramatic de expresie, constituindu-se ca un important instrument pentru predarea , învățarea, cercetarea și evaluarea la toate nivelurile și toate disciplinele.

Hărțile conceptuale oglindesc rețelele cognitive și emoționale formate în cursul vieții cu privire la anumite noțiuni. Ele și mai ales transformările lor reflectă emergența cunoașterii. Astfel sunt reînnodate rețelele cognitive, sunt incluse idei noi într/o structură cognitivă, sunt rearanjate cunoștințe deja acumulate. Ideile noi rodesc pe terenul modelelor cognitive existente.

Descrise pentru prima dată de psihopedagogul Joseph Novak în 1977, hărțile conceptuale se prezintă ca o tehnică de reprezentare vizuală a structurii informaționale ce descriu modul în care conceptele dintr-un domeniu interacționează și interrelaționează. Dezvoltarea acestor practici se bazează pe faptul că învățarea temeinică a noilor concepte depinde de conceptele deja existente în mintea elevului și de relațiile care se stabilesc între acestea. Mai exact, nouă învățare capătă sens atunci când găsești idei de bază pe care să se construiască noile acumulări în mintea celui care învață. Hărțile conceptuale acordă o importanță majoră creării de legături între concepte în procesul învățării.

Esența cunoașterii constă în modul cum se structurează cunoștințele. Cu alte cuvinte, important este nu cât cunoști ci relațiile care se stabilesc între cunoștințele asimilate. Performanța depinde de modul în care individul își organizează experiența, ideile, de structurile integrate și de aplicabilitatea acestora.

Modul de realizare a hărților conceptuale poate să fie un strict dirijat sau lăsat la alegerea elevului. Astfel profesorul poate să impună ce concept să fie folosit, care sunt trimiterile (legăturile) sau cum relaționează acestea între ele: sarcina elevului poate să fie una de completare a spațiilor eliptice din structura hărții. În extrema opusă strictei dirijări, elevul poate fi lăsat să-și aleagă singur atât conceptele cât și să stabilească singur relațiile dintre acestea. Cererile cognitive în cazul unei libere alegeri sunt mai mari față de cazul strictei dirijări.

Harta conceptuală, ca metodă de evaluare a structurii cognitive a elevului își găsește logica prin definirea a trei concepte cheie: conceptul, afirmația, învățarea. Afirmațiile fac legăturile între concepte; ele trebuie să fie concise și complete, în același timp și accesibile.

Sunt patru mari categorii de hărți conceptuale. Ele se disting prin forma diferită de reprezentare a informațiilor.

d. Portofoliul

Ca metodă sau ca instrument de evaluare, portofoliul își dovedește utilitatea furnizând informații esențiale deopotrivă elevului, cadrului didactic și părinților sau altor persoane interesate. El constituie o modalitate eficientă de comunicare a rezultatelor școlare și a progreselor înregistrate pe o perioadă mai lungă de timp.

Pentru elevii mici portofoliul nu constituie numai un instrument propriu-zis de evaluare. El se poate constitui într-un element de motivare și de deschidere a apetitului de colectare a unor elemente relevante pentru cunoașterea și amplificarea experienței (artistice, științifice, tehnice, etc.). Portofoliul stimulează creativitatea, ingeniozitatea și implicarea personală a elevului în activitatea de învățare, dezvoltând motivația intrinsecă a acestuia.

Disciplina geografie se poate evalua foarte des prin fișe de portofoliu, iar la tema vegetația și fauna României am realizat astfel de fișe cu elevii: vegetația comunei, fauna comunei, orizontul local, protejarea mediului, etc.

e. Proiectul

Proiectul reprezintă o „activitate de evaluare mai amplă, care începe în clasă, prin definirea și înțelegerea sarcinii de lucru, eventual prin începerea rezolvării acesteia, se continuă acasă, pe parcursul a câtorva săptămâni, timp în care elevul are permanente consultări cu profesorul, și se încheie tot în clasă, prin prezentarea în fața colegilor a unui raport asupra rezultatelor obținute și, dacă este cazul, a produsului realizat”.

Această metodă de evaluare permite o apreciere complexă și nuanțată a învățării, este o formă de evaluare complexă ce oferă posibilitatea aprecierii unor capacități și cunoștințe superioare. Ea permite identificarea unor calități individuale ale elevilor și este o formă de evaluare puternic motivată pentru elev.

Deoarece lucrez la ciclul primar și la sat, unde sunt puțini elevi cu care pot realiza proiecte, am grupat elevii mai buni și le-am dat sarcina să lucreze în grup, pentru realizarea unui proiect cu tema: „Pădurea-sursă de oxigen.” După alegerea temei, am stabilit obiectivele proiectului (să participe la

acțiuni de protejare a mediului, să numească elemente de vegetație și faună locală, să numească folioasele pădurii, etc.).

În următoarea etapă, am ales subiectele din cadrul temei proiectului pentru fiecare elev din grupă. Grupa a fost formată din 5 elevi, cu medii de foarte bine și bine la geografie.

Subiectele pe care le-au dezbătut elevii au fost următoarele: „Importanța pădurii”, „Pădurile comunei noastre”, „Poluarea pădurii”, „Ocrotirea animalelor pădurii”, „Importanța oxigenului”. Alături de aceste subiecte, elevii au primit indicații, pentru găsirea surselor de informare (manuale, cărți, reviste, persoane specializate în domeniu-primăria, etc.) și responsabilități în întocmirea materialului.

Prin utilizarea proiectului ca și metodă de evaluare se stimulează creativitatea elevilor, se cultivă încrederea în forțele proprii și gândirea proiectivă. Aceasta plasează elevul într-o situație autentică de cercetare și acțiune.

BIBLIOGRAFIE:

BOCOȘ MUȘATA, CATALANO HORAȚIU, „*Pedagogia învățământului primar și preșcolar*” Presa Universitară Clujeană, Cluj Napoca, 2008

CERGHID IOAN, „*Metode de învățământ*”, Ed. Polirom, București, 2006.

DULAMĂ ELIZA MARIA, „*Didactica geografiei*”, Presa Universitară Clujeană, Cluj Napoca, 1996

IONESCU MIRON, „*Instrucție și educație*”, „Vasile Goldiș” University Press, Arad, 2005.

Alternative means of evaluation

E valuation is the process that expresses a final judgement about a student`s level of performance. Evaluation refers to the extent to which the teaching/learning objectives have been achieved.

Alternative means of evaluation allow teachers to have a broader view of the students` progress. Evaluation displays the characteristics of an activity at a large scale: it has its own aims, own procedure and strategies; it is a process in itself.

The process of assessing the students` performance is done by using a variety of techniques such as: the systematic observation of students` activities and behaviour, the portfolio assessment, the investigation, the project and self-evaluation.

a. The systematic observation of students` behaviour

The systematic observation allows teachers to measure students` change in behaviour while doing some sightseeing trips having as a goal the study of the environment.

b. The investigation

It can be done by using group-work activities and it develops communicative skills, thus contributing to the students` ability of using their imagination, of course within the requirements of the task.

c. Portfolio assessment

It is a mechanism of assembling the information collected about the student`s participation in class and serves to monitor the student`s progress. We can often use portfolio assessment in Geography classes by giving students worksheets about the local vegetation and fauna etc.

d. The project

A project starts in the classroom, moves out into the real world and returns to the classroom. The teacher works with the students during each stage, acting as a counsellor and consultant, not as a provider of information or as a controller.

Being a Primary School teacher, I have grouped the students in order to write projects like: "The forest-a source of oxygen". The students debated the following themes: "The importance of the forests", "Forests in our village", "Pollution in the forests", "How to take care of wild animals" etc.

Metode și tehnici de evaluare specifice limbii române utilizate în învățământului primar

*Prof. Înv. Primar: Nelu DUMBRAVĂ
Școala Gimnazială „Carmen Sylva” Horia
județul Neamț*

Practica educațională distinge trei strategii de evaluare:

■ *evaluarea inițială*, cu rol de control, de diagnostic și stimulare, sugerează calea de urmat în procesul de însușire a cunoștințelor;

■ *evaluarea sumativă*, se obține prin verificări secvențiale în timpul parcursului didactic și se constituie într-o estimare generală a rezultatelor pe perioade îndelungate, adeseori corespunzătoare semestrelor sau anului școlar.

■ *evaluarea formativă* se constituie într-o chestionare a procesului, o reflecție asupra activității de învățare.

Alte strategii de evaluare

● *Metode tradiționale:*

➡ *probe orale* - la probele orale se apreciază întreaga personalitate a elevului, formulându-se cerințe referitoare la ritmicitatea examinării, la enunțul întrebărilor și elaborarea răspunsurilor, la necesitatea antrenării întregii clase în completarea sau corectarea elevilor chestionați.

Examinarea orală are multiple avantaje:

- ✓ îi obișnuiește pe elevi să comunice oral, direct;
- ✓ permite sprijinul elevilor utilizând întrebări suplimentare;
- ✓ oferă confirmarea sau infirmarea instantanee a răspunsurilor.

Acest tip de evaluare prezintă și unele dezavantaje:

- ✓ dezavantajează elevii timizi; sau care elaborează mai greu răspunsul;
- ✓ este cronofagă;
- ✓ e deseori subiectivă, fiind în dependență de starea afectivă a examinatorului.

➡ *probe scrise* - se realizează abordându-se mai multe tipuri de lucrări:

- ✓ probe scrise de control curent;
- ✓ lucrări de control la sfârșitul unei secvențe didactice;
- ✓ lucrări semestriale etc.

Avantajele probelor sunt:

- ✓ elevii au posibilitatea să-și prezinte în mod independent cunoștințele;
- ✓ oferă posibilitatea concentrării asupra unor teme;
- ✓ asigură ritmul propriu de lucru;
- ✓ oferă șanse egale tuturor elevilor;
- ✓ permit o abordare convenabilă elevilor lenți sau timizi;
- ✓ acoperă o arie mai mare din conținutul predat;
- ✓ verifică un număr mai mare de obiective;
- ✓ oferă posibilitatea măsurării și aprecierii nivelului de pregătire a unui elev, a unei

clase;

- ✓ dezvoltă capacitatea de autoevaluare la elevi;
- ✓ oferă datele necesare pentru luarea măsurilor necesare în vederea ameliorării

activității didactice;

- ✓ au grad de obiectivitate sporit deoarece utilizează o unitate de măsura standard.

➡ *probe practice* – evidențiază modul în care elevii efectuează diferite lucrări specifice unor obiecte de învățământ. Sunt utilizate în ciclul primar la obiectele: matematică, limba română, științe, abilități practice, educație fizică. Pun în evidență capacitățile aplicative ale elevilor prin:

- desene;
- figuri;
- grafice;
- compuneri;
- ilustrații;
- ierbare;
- colecții etc.

● Metode alternative – sunt de mai multe tipuri :

- * observarea sistematică a comportamentului elevului;
- * investigația;
- * proiectul;
- * portofoliul;
- * autoevaluarea etc .

● Metode evaluativ – stimulativ – se folosesc alternativ cu cele tradiționale și pun elevul în centrul actului de predare – învățare – evaluare.

Într-o scurtă enumerare trebuie amintite:

● *Observarea și aprecierea verbală*

Permite cadrului didactic să formuleze aprecieri verbale în dependență de activitatea desfășurată de elevi, încurajând, corectând, oferind sugestii;

● *Chestionarea orală*

- curentă;
- finală.

Cea *curentă* e aplicabilă în fiecare oră, întregii clase sau, individual, elevilor.

Chestionarea finală e practică la sfârșit de capitol, de semestru.

● *Investigația*

Oferă posibilitatea de a aplica în mod creativ cunoștințele însușite anterior, solicitând elevul în îndeplinirea unei sarcini de lucru precise prin care își poate demonstra în practică un întreg complex de cunoștințe și de capacități. Această formă de activitate e pretabilă ciclului primar, cu deosebire la “Științe ale naturii”.

● Portofoliul

Elevul are libertatea să pună în portofoliu materialele pe care le consideră necesare și care îl reprezintă cel mai bine:

- ∞ lucrări scrise curente;
- ∞ teste;
- ∞ compuneri libere;
- ∞ creații literare proprii;
- ∞ colaje;
- ∞ machete;
- ∞ desene, etc.

Portofoliul oferă învățătorului o oglindă a evoluției elevului, sintetizând activitatea elevului pe o perioadă mai mare de timp, servind și ca o evaluare sumativă. Portofoliul stimulează creativitatea, ingeniozitatea și implicarea personală a elevului în activitatea de învățare, dezvoltând motivația internă a acestuia.

Alcătuirea unui portofoliu presupune respectarea câtorva cerințe:

- să nu conțină un număr prea mare de piese;
- produsele să fie însoțite de reflecții personale .

Tipuri de portofolii :

- ☞ *de celebrare* – presupun adunarea de materiale în legătură cu un eveniment sau o personalitate;
- ☞ *de dezvoltare* – evidențiază procesul de dezvoltare a unei competențe determinate .
- ☞ *de competență* – demonstrează capacitățile personale , în vederea primirii unei sarcini.

● Autoevaluarea

Dezvoltă capacitatea elevului de a se aprecia pe sine însuși cât mai aproape de realitate, stimulează gândirea. Este necesar ca elevii să învețe procedura de evaluare.

● Baremul

Este o grilă de evaluare și notare unitară. Punctajul realizat se transformă în note. Prin forma de examinare adoptată, *baremul* poate fi o probă orală, scrisă sau practică.

Bibliografie:

- Constantin Cucoș, “Pedagogie”, Editura “Polirom”, București, 2006;
- Landsheere Gilbert, “Evaluarea continuă a elevilor și examenele”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1965;
- Radu T. Ion, “Teorie și practică în evaluarea eficienței învățământului”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1981.

Assessment methods and techniques specific to the Romanian language used for primary school students

The educational practice distinguishes between three evaluation strategies:

- ▣ *initial evaluation*;
- ▣ *summative evaluation*;
- ▣ *formative evaluation*.

Other evaluation strategies:

● *Traditional methods*:

- ➡ *oral assessment* – during this kind of evaluation the entire personality of the student is being appreciated, requests are being formulated concerning rhythmic examination, the questions to be addressed to the students and the answers they must give.
- ➡ *written work* – this is done by approaching various types of works.
- ➡ *practical work* – this highlights the way in which students do various types of works specific to certain school subjects.

● *Alternative methods* – there are several types.

- *Evaluative-stimulating methods* – these are used alternatively alongside the traditional ones and situate the student in the centre of the teaching-learning-evaluation process.

The following should be also brought to mind:

● *Observation and verbal appreciation*

It allows the teacher to formulate verbal appreciations depending upon the students' activity in class, encouraging them, correcting their mistakes, offering suggestions.

● *Oral interrogation*

- current;
- final – it is common at the end of a chapter/ semester.

● *Investigation*

It offers the possibility of creatively practising previously acquired knowledge.

● *Portfolio*

Types of portfolios:

- ⌚ *celebration portfolios* – imply gathering materials connected to a certain event;
- ⌚ *development portfolios* – highlight the process of development of a specific competence;
- ⌚ *competence portfolios* – demonstrate the student's personal abilities necessary to receive a duty.
- *Self-assessment*
- *Grading standards*

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE

ÎNV. NEMETH ANAMARIA; ÎNV. NAGY FRANCISC
ȘCOALA GIMNAZIALĂ FĂRĂGĂU – TONCIU, JUD. MUREȘ

În practica pedagogică cele mai frecvente metode aplicate sunt: observarea curentă, chestionarea orală (frontală, individuală, combinată), lucrările scrise, lucrările practice și metodele moderne de verificare (testul docimologic, ghidurile de notare, scările de notare).

Observarea curentă este o metodă prezentă în fiecare moment al activității noastre la clasă. Ea constă în urmărirea modului în care elevii participă la asimilarea cunoștințelor, la îndeplinirea diverselor sarcini și posibilități cu care sunt investiți. În acest sens trebuie avute în vedere acțiuni ca: activitatea la lecție, efectuarea temelor, munca independentă.

Elevii sunt puși în situația de a apela la cunoștințele însușite anterior, iar educatorul are posibilitatea să observe cum au fost asimilate și aplicate în condiții noi. În urma constatărilor se fac aprecieri verbale care pot avea rolul unei înstări pozitive prin sublinierea performanței obținute: **„Foarte bine, sunt mulțumit, ai făcut progrese**

sau rolul unei înstări negative, **„Nu sunt mulțumit, nu ai procedat bine.**

Important este ca aceste aprecieri verbale să fie sincere, deschise, obiective.

Chestionarea orală este metoda cea mai des utilizată în procesul didactic. Ea este o formă a conversației prin care se urmărește volumul și calitatea cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor elevilor și a capacității de a coopera cu ele. Se aplică în cadrul lecțiilor mixte, de obicei în prima parte a orei, în lecțiile speciale de verificare, în cele de sistematizare a cunoștințelor de la sfârșitul unui capitol, la sfârșitul trimestrului, anului școlar, chestionarea finală. Se folosește în cadrul predării sau fixării cunoștințelor în decursul unei ore. În verificare trebuie antrenată întreaga clasă, astfel că întrebările sunt adresate întregii clase, în felul acesta corectându-se și completându-se răspunsurile de către toți elevii.

În formularea întrebărilor se ține seama de unele cerințe:

- să fie înțelese de elevi, să fie clare pentru toți elevii și corecte din punct de vedere gramatical;
- să ducă la stimularea gândirii, să-i pună pe elevi în situația de a face comparații;
- se folosesc expresii ca: explicați de ce, caracterizați, comparați, motivați;
- se renunță la întrebări care sa-i facă pe elevi să reproducă exact cunoștințele din manual sau din caietul de notițe.

Întrebările trebuie să solicite mai mult gândirea decât memoria. În cadrul verificării orale se folosesc întrebări care se adresează memoriei elevilor, deoarece aceștia trebuie să cunoască o regulă sau o definiție ca să o poată aplica în practică. De exemplu, la obiectul gramatică, clasa a IV-a, dacă întrebările prin care se află părțile de propoziție pot face o analiză sintactică și alcătui o chemă cu ușurință, la matematică, dacă stăpânesc cele patru operații aritmetice pot rezolva cu ușurință exerciții cu ordinea operațiilor.

Înainte de verificare orală se stabilesc metodele și procedeele folosite pentru a realiza verificare complexă.

Examinarea, chestionarea orală se face sub trei forme:

frontală: întrebările adresate clasei când sunt verificați toți elevii;

individuală: verificând câte un elev;

combinată:îmbinând cele două forme: frontală cu individuală.

Cu toate că la verificarea frontală se adresează întrebările clasei, toți elevii fiind solicitați să gândească, atenția învățătorului se poate îndrepta asupra celor pe care dorește să-i noteze ținând cont de cantitatea și calitatea răspunsurilor.

Lucrările scrise. Această metodă ajută la aprecierea cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor de scriere ale elevilor. Ea contribuie la descoperirea lacunelor din cunoștințele fiecărui elev în etapele muncii didactice, permite învățătorului să cunoască dacă elevul și-a însușit noțiunile predate, dacă le poate aplica conștient și independent.

Examinarea scrisă permite fiecărui elev să conceapă și să formeze răspunsuri după capacitatea lui proprie și ritmul său de muncă, fără intervenția profesorului-învățătorului.

În ciclul primar se folosesc următoarele categorii de lucrări scrise:

- a) lucrările de control curente (extemporale) care se dau la orice lecție fără a fi anunțate și prin care se urmărește: verificarea cunoștințelor din lecția de zi, cantitatea și calitatea răspunsurilor, felul cum se descurcă în scris. Se apreciază eficiența metodelor folosite în însușirea cunoștințelor. Extemporalele se dau la începutul orei și durează 15-20 de minute, cât ar dura verificarea orală.
- b) lucrările de control anunțate sunt lucrări de sinteză care se dau la sfârșit de capitol, trimestru, an școlar, se desfășoară într-o lecție specială, durează aproximativ o oră și necesită un mare efort din partea elevilor.

În corectarea lucrărilor se ține seama de: fond, plan, limbă, ortografie, punctuație, acuratețe. În ce privește conținutul se urmărește dacă nu s-au strecurat omisiuni în răspuns și dacă afirmațiile sunt corecte. Orice lucrare scrisă trebuie să se desfășoare după un plan, ideile să decurgă dintr-o succesiune logică, să nu existe repetiții urmărindu-se respectarea termenilor specifici fiecărui obiect de învățământ, precizarea vocabularului, respectarea ortografiei și a punctuației (acordul, despărțire în silabe, articularea, folosirea majusculilor, alineatului, liniuța de unire).

Greșelile elevilor se analizează în clasă pentru a învăța din propriile lor greșeli.

- c) O altă categorie o prezintă lucrările scrise independent în clasă. Ele se execută sub supravegherea învățătorului, în timp limitat și se dau în orice moment al lecției, formând deprinderea pentru eliminarea greșelilor strecurate din neatenție sau neștiință.

Folosind zilnic una din probele scrise, în funcție de specificul lecției, îi obișnuim pe elevi cu un control permanent asupra cunoștințelor.

Lucrările practice reprezintă probele practice folosite în vederea verificării și evaluării capacităților elevilor de a aplica cunoștințele în practică, cât și gradul de stăpânire a priceperilor și deprinderilor formate anterior.

Testele prezintă numeroase avantaje în comparație cu mijloacele tradiționale de verificare. Pe lângă faptul că permite verificarea întregii clase într-un timp scurt ele cuprind ceea ce este esențial în întreaga materie.

Testul docimologic înlătură neajunsurile verificării prin sondaj și șansele unui subiect norocos. Ele oferă posibilitatea realizării cu un grad mai mare de obiectivitate a măsurării fiind sensibile la diferența dintre grupe de elevi și chiar dintre elevi luați individual.

Testele pedagogice constituie teste de informare generală constatând cunoștințele acumulate atât în activitatea școlară cât și prin contactul cu ambianța socială, fie ca teste de instruire care măsoară acumulările școlare și permit controlarea progreselor școlare.

Evaluarea fiecărui răspuns din test elimină subiectivismul. Se are în vedere gradul de dificultate al întrebărilor, acordându-se mai multe puncte pentru întrebările dificile și mai puține puncte la o întrebare ușoară. Înainte de admiterea testului se stabilește o scară sau un etalon de evaluare a măsurii obținute, măsura în acest caz rezultând din sumarea scorurilor tuturor întrebărilor.

Pentru a realiza o evaluare și notare obiectivă se atașează o grilă de evaluare, un barem, care descompune tema în subteme și prevede un punctaj pentru fiecare subtemă ce se însemnează în final.

Testul docimologic pe lângă calitățile menționate prezintă unele dezavantaje: surprind o cunoaștere fragmentară, capacități limitate de elaborare, de raționament și exprimare.

Pentru a încuraja elevii să-și folosească capacitățile cognitive complexe și pentru a-i evalua mult mai cuprinzător au fost introduse evaluările alternative/autentice. Termenul autentic derivă de la accentul pus pe aceste tehnici de evaluare, pe măsurarea directă a lumii reale, complexe și a sarcinilor relevante.

Strategiile alternative, autentice de evaluare, dețin valențe formative care pot fi sintetizate astfel:

- realizează evaluarea rezultatelor în strânsă corelație cu instruirea/învățarea, concomitent cu acestea;
- permite evaluarea produsului și procesului care a condus la obținerea lui;
- realizează evaluarea holistică a elevului;
- evaluează gradul cu realizare a unor obiective ce vizează aptitudinile, capacitățile, competențele elevului, ce nu pot fi măsurate prin strategiile tradiționale;
- consolidează deprinderile și abilitățile de comunicare socială, de cooperare, precum și capacitatea de autoevaluare;
- compensează excesul de cognitivism ce se poate manifesta în evaluarea tradițională;

Ca metode și tehnici incluse în strategiile alternative pot fi amintite: observarea sistematică a activității și a comportamentului elevului, investigația, proiectul.

Observarea sistematică a activității și comportamentului elevilor furnizează cadrului didactic informații utile, diverse și complexe greu de obținut prin verificarea orală sau testele standardizate.

Observarea curentă este mai edificatoare pe linia calității și mai puțin pe linia cantității. Chiar dacă datele se înregistrează direct de la sursă, informația observațională poate fi influențată de subiectivitatea profesorului.

Investigația oferă posibilitatea elevului de a se implica activ în procesul de învățare, realizând permanente integrări și restructurări în sistemul național propriu, ceea ce conferă cunoștințelor un caracter operațional accentuat.

Investigația stimulează inițiativa elevilor pentru luarea deciziilor, oferind un nivel de înțelegere mult mai profundă asupra evenimentelor și fenomenelor studiate, motivând în același timp elevii în realizarea activităților propuse.

Proiectul reprezintă un demers evaluativ mult mai amplu decât investigația. Proiectul începe în clasă (cu elevii) prin definirea temei, a sarcinii de lucru. Demersul se continuă acasă pe parcursul câtorva zile/săptămâni (în această perioadă elevul se consultă frecvent cu profesorul) și se finalizează sub forma unui raport asupra rezultatelor obținute. Poate fi realizat individual sau în grup și parcurge mai multe etape vizând colectarea datelor și realizarea produsului. Proiectul trebuie să răspundă la următoarele întrebări: de ce? (motivația), ce? (obiective), cum? (strategii, căi de realizare, planuri și acțiuni), cine? (responsabilități), cu ce? (resurse), când? (termene), cu ce rezultate (produse și efecte).

Portofoliul a fost perceput ca procedura care permite renovarea practicelor evaluării pentru a le pune în concordanță cu noutățile vizate de către un învățământ orientat spre dezvoltarea competențelor complexe.

Include rezultatele relevante obținute prin celelalte metode și tehnici de evaluare (probe orale, scrise, practice, observarea, sistematică a activității și comportamentul elevului, proiecte, autoevaluare), precum și prin sarcinile specifice fiecărei discipline.

Cerințele/condițiile ce trebuie îndeplinite asupra utilizării portofoliului ca procedură alternativă de evaluare pot fi: stabilirea obiectivelor, adecvarea conținutului, cu scopul/obiectivele prestabilite, stabilirea criteriilor de evaluare și a standardelor de performanță, implicarea elevilor, a părinților în organizarea propriu-zisă, crearea de timp pentru evaluare, comunicarea rezultatelor.

Bibliografie :

*Radu Ion "Evaluare in procesul didactic", EDP RA, Buc.- 2000

*Radu Ion "Teorie si practica in evaluarea eficientei invatamantului", EDP, Buc. - 1998

*Vasile Moglan "Didactica disciplinei- Limba și literatura română- în învățământul primar", Ed. Miniped, Buc. -2010

domeniu (P. Lisievici, op. cit.).

*Voiculescu Elisabeta, "Factorii subiectivi ai evaluării școlare. Cunoașterea și control", Ed. Aramis, Buc -2007

<http://www.librarie.net/p/156699/Modalitati-evaluare-invatamantul-primar-Gora-Claudia-Laura>

RÉSUMÉE

Dans la pratique pédagogique on connaît plusieurs méthodes pour mesurer les résultats scolaires .

L'enseignant a l'opportunité de choisir la meilleure méthode en vue d'une vérification objective.

Les appréciations doivent motiver les élèves, il faut qu'elles soient sincères, ouvertes et objectives. Il est nécessaire que toutes les questions soient formulées d'une manière simple pour assurer la meilleure compréhension pour que les enfants aient la possibilité de prouver leur savoir faire.

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE. PROIECTUL

*Profesor învățământ primar: Nichita Elisabeta
Școala Gimnazială Hădăreni, jud. Mureș*

Orice act educațional implică evaluarea. Bocoș M. definește evaluarea ca act psihopedagogic complex de restabilire a relevanței și a valorii unor prestații, performanțe, comportamente, procese, etc., prin raportarea acestora la un sistem de indicatori de performanță, respectiv criterii și standarde prestabilite.

Evaluarea este un act care se integrează în procesul de învățare. În timp ce învață, elevul efectuează procese repetate de valorizare și apreciere critică ce îi servesc în luarea deciziilor orientative în propria-i formare și dezvoltare. Evaluarea trebuie proiectată și realizată astfel încât să îi stimuleze și să îi motiveze intrinsec pe elevi să învețe.

Evaluarea se face din mai multe motive:

- Pentru îmbunătățirea performanțelor celor evaluate;
- Pentru îmbunătățirea instrumentelor de evaluare;
- Pentru îmbunătățirea metodelor, mijloacelor și strategiilor de evaluare;
- Pentru a cunoaște performanțele și progresele;
- Pentru corectarea rezultatelor;
- Pentru formarea deprinderilor de autoevaluare;
- Pentru cunoașterea stadiului de pornire, pentru a ști cum se poate acționa pe mai departe;
- Pentru elaborarea eventualelor programelor compensatorii, etc.

Evaluarea cuprinde mai multe etape:

- Măsurarea scopului urmărit – prin probe scrise/ orale/ practice, proiecte; portofolii;
- Cuantificarea rezultatelor școlare;
- Aprecierea acestor rezultate prin bareme de corectare, descriptori de performanță, emițându-se o judecată de valoare;
- Formularea concluziilor și adoptarea deciziilor educaționale adecvate în urma interpretării rezultatelor obținute.

Metodele de evaluare însoțesc și ajută desfășurarea procesului de învățământ. Importanța lor depinde de modul de aplicare în situațiile cele mai potrivite. Urmărirea și verificarea cât mai complexă a realizării obiectivelor vizate în procesul instructiv-educativ se realizează prin îmbinarea diferitelor metode, tehnici și instrumente de evaluare și prin folosirea de fiecare dată a celei mai potrivite.

Metodele de evaluare se împart în două mari categorii:

1. Metode tradiționale de evaluare:

- *Probe orale* concretizate în examinări ale elevilor din lecția de zi; acestea permit alternarea tipului întrebărilor și gradul lor de dificultate; posibilitatea clarificării și corectării eventualelor erori; interacțiunea directă profesor- elev.

- *Probe scrise* concretizate în teste formative și sumative, care permit evaluarea unui număr mare de elevi și a unui volum mare din materia care a fost parcursă.

- *Probe practice* prin care elevii transpun în practică anumite cunoștințe, folosindu-se de priceperile și deprinderile practice pe care le dețin în utilizarea diferitelor obiecte, instrumente, unelte.

2. Metode moderne sau alternative care realizează evaluarea în strânsă legătură cu învățarea, pe de o parte și, pe de altă parte, privesc rezultatele școlare obținute pe o perioadă mai îndelungată, care vizează formarea unor capacități, dobândirea de competențe și schimbări în planul intereselor, atitudinilor, corelate cu activitatea de învățare:

- *Portofoliul*, prin care profesorul urmărește progresul cognitiv, atitudinal și comportamental al elevului la o anumită disciplină, pe un semestru sau un an școlar. Portofoliul cuprinde cele mai bune lucrări realizate de elev, care evidențiază progresele sale și permit aprecierea aptitudinilor, talentelor, pasiunilor, contribuțiilor personale. Portofoliul îmbină învățarea cu evaluarea continuă, progresivă și multilaterală a procesului de învățământ și a rezultatului său.

- *Referatul* este o analiză sau dezbateri în scris în legătură cu o temă dată, contribuind la formarea sau dezvoltarea deprinderilor de muncă independentă, putând fi și o probă de evaluare a gradului de însușire al unor cunoștințe.

- *Studiul de caz* presupune confruntarea directă a participanților, organizați în grupe, cu o situație reală, autentică, luată ca exemplu reprezentativ pentru un set de situații problematice. Elevii trebuie să identifice cele mai bune soluții prin parcurgerea unor etape de documentare și implicare în elaborarea studiului. Se dezvoltă astfel inteligența interpersonală, spiritul de echipă, toleranța și ajutorul

reciproc. Se compară apoi rezultatele obținute prin dezbatere liberă, moderată de profesor și încheiată cu formularea unor concluzii optime, prin decizie unanimă.

- *Jurnalul reflexiv* cuprinde însemnările elevului asupra aspectelor trăite în procesul cunoașterii; este o metodă de evaluare pentru dezvoltarea abilităților metacognitive, costând în reflectarea elevului asupra propriului proces de învățare și cuprinzând reprezentările pe care le-a dobândit în timpul derulării acestuia.

- *Eseul* presupune exprimarea liberă și cât mai incitantă a anumitor opinii, sentimente, atitudini, referitoare la anumite aspecte ale existenței, într-un număr mic de pagini. Prin eseu se evaluează creativitatea elevului, oferind informații privind capacitatea de gândire, imaginația lui, spiritul critic, puterea de argumentare a ideilor personale.

- *Tehnica 3-2-1* apreciază rezultatele unei secvențe sau activități didactice. Elevii scriu 3 termeni din ceea ce au învățat, 2 idei despre ceea ce ar dori să învețe în continuare și 1 capacitate, o pricepere sau o abilitate pe care consideră ei că au dobândit-o în urma activității respective.

- *Metoda R.A.I.* are la bază stimularea și dezvoltarea capacităților elevilor de a comunica prin întrebări și răspunsuri despre ceea ce tocmai au învățat. Denumirea provine de la inițialele cuvintelor Răspunde- Aruncă- Interoghează și se desfășoară astfel: la sfârșitul unei secvențe sau la sfârșitul lecției, profesorul, împreună cu elevii săi, investighează rezultatele obținute în urma predării- învățării printr-un joc de aruncare a unei mingi mici și ușoare de la un elev la altul. Cel care aruncă mingea trebuie să pună o întrebare celui care o prinde. Acesta răspunde și aruncă mingea unui alt coleg, căruia îi adresează o altă întrebare. Elevul care nu cunoaște răspunsul va ieși din joc, răspunsul fiind dat de cel care a adresat întrebarea. Dacă acesta nu știe răspunsul la propria întrebare, este eliminat în favoarea celui căruia i-a adresat întrebarea. Aceste eliminări duc la rămânerea în grup a celor mai bine pregătiți.

- *Observarea sistematică* reprezintă o modalitate eficientă de a urmări progresul elevilor. Pot fi obținute informații despre nivelul de pregătire, direcția de evoluție școlară, interesul către anumite domenii, aptitudinile elevului, atitudinile față de învățatură, etc.

- *Autoevaluarea* pune accent pe dezvoltarea metacogniției, prin implicarea evidentă a elevului în a reflecta asupra proceselor sale de învățare. Autoevaluarea conține două caracteristici care condiționează realizarea ei: necesitatea ca elevul să cunoască obiectul evaluării și necesitatea ca aceste criterii distincte să-i fi fost comunicate anterior. Aceste cerințe pot fi îndeplinite dacă elevii beneficiază de grile de evaluare concepute special pentru a ușura autoevaluarea.

- **Proiectul** constituie o metodă complexă de evaluare, recomandată pentru evaluarea sumativă. Se realizează, în general, ca activitate de grup ce încurajează colaborarea și dezvoltă competența de lucru în echipă. Subiectul este stabilit de profesor, dar după ce se obișnuiesc cu acest tip de activitate, elevii înșiși vor putea propune subiectele. Acestea trebuie să prezinte un anumit interes pentru elevi, care să cunoască unde își vor găsi resursele materiale, să fie nerăbdători în realizarea unui produs cu care să se mândrească. Activitatea îi solicită pe elevi să se documenteze, să investigheze, să realizeze proiectul propriu-zis, să elaboreze raportul final și să prezinte public proiectul. Proiectul dă posibilitatea elevilor de a lucra în ritm propriu, de a-și folosi mai bine stilul propriu de învățare și de a învăța de la colegi. Elevii sunt puși în situația de a lua decizii, de a comunica și de a negocia, de a lucra prin cooperare, de a realiza activități în mod independent, de a împărtăși cele realizate/ învățate. Proiectul îl ajută pe elev să participe la propria lui formare.

Capacitățile care se evaluează în timpul realizării proiectului pot fi:

- Capacitatea de a observa și de a alege metodele de lucru;
- Capacitatea de a măsura și de a compara rezultatele;
- Capacitatea de a utiliza corespunzător bibliografia;
- Capacitatea de a manevra informația și de a utiliza cunoștințe;

- Capacitatea de a raționa și de a utiliza proceduri simple;
- Capacitatea de a investiga și a analiza;
- Capacitatea de a sintetiza și de a organiza materialul;
- Capacitatea de a realiza un produs.

Activitatea elevilor pentru realizarea proiectului poate fi evaluată pe cinci dimensiuni:

1. Operarea cu date, fapte, fenomene, procese, concepte, definiții, etc., rezultate din învățare (proiectul bazat pe cunoștințele și înțelegerile dobândite prin învățare determină elevii să selecteze și să decidă ce anume doresc să includă în proiect)
2. Competențele de comunicare - atât cu cadrele didactice, cu colegii, cât și cu diferiți experți, în cadrul colaborării;
3. Calitatea muncii, urmărindu-se inovația, imaginația, judecata, execuția, tehnica estetică;
4. Reflecția, capacitatea de a se detașa de propria lucrare, pentru a evalua progresul făcut, conform cu obiectivele propuse. Elevul ajunge la performanța de a se autoevalua.
5. Produsul proiectului – în măsura evaluării competențelor elevului, așa cum reies din produsul realizat.

Proiectul poate avea o conotație teoretică, practică, constructivă, creativă. El se poate derula pe perioade mai mari de timp, pe secvențe determinate dinainte sau structurate circumstanțial. În funcție de particularitățile de vârstă, acesta poate cuprinde și elemente ludice.

Proiect “ Pădurea”- model de evaluare

Obiective:

- Formarea deprinderilor de comunicare pentru descrierea elementelor observate în mediul înconjurător;
- Stimularea interesului pentru participarea la acțiuni de îngrijire și protejare a viețuitoarelor;
- Conștientizarea nevoii de a trăi într-un mediu curat și de protejare a naturii;
- Trezirea interesului pentru dezvoltarea imaginației creatoare și a sensibilității artistice;
- Dezvoltarea capacității de observare a mediului înconjurător;
- Formarea capacității de orientare.

Activități de realizat:

1. “De ce vreau să protejiez pădurea?” – prezentarea a 5-6 motive pentru a proteja pădurea;
2. Pădurea de-a lungul anului - caracteristicile pădurii în fiecare anotimp, descriere;
3. Pădurea, mediu de viață – informații despre plantele și animalele pădurii;
4. Pădurea în anotimpul preferat - compoziție plastică/colaj cu imagini ale pădurii;
5. “Legenda bradului”- prezentarea unei legende despre tema propusă; întocmirea unei fișe de lectură, folosind metoda cubului:
 - Descrierea locului și timpului acțiunii;
 - Compararea atitudinii personajelor;
 - Argumentarea comportamentului personajului;
 - Analizarea elementelor reale și a celor imaginare;
 - Asocierea culorii verzi a bradului cu bunătatea, exprimate printr-un enunț;
 - Aplicație: enumerarea altor legende cunoscute.
6. Bradul –fișă de observare: recunoașterea părților componente ale bradului și descrierea lor;
7. “Știați că..?” – curiozități despre pădurile de brad;
8. “Pădurea” – colaj cu materiale din natură;
9. “Pădurea în cântece sau versuri” – notarea unor poezii sau a unor cântece preferate despre pădure.

Nici o evaluare nu este perfectă în sine. Perfecțiunea oricărei evaluări provine din adecvarea ei la obiectivele pentru care este făcută. Evaluarea este o verigă indispensabilă în înlanțuirea secvențelor instructive-educative, asigurând feed-back-ul formativ și sumativ și sugerează modalitățile potrivite de reglare a demersului didactic.

Bibliografie:

- Bocoș, M., Jucan, D., “Teoria și metodologia instruirii. Teoria și metodologia evaluării”, Editura Paralela 45, Pitești, 2007
- Bradea, A., “Elemente de didactică generală – Note de curs”, Editura Universității din Oradea, 2014, Oradea
- Cerghit, I., “Sisteme de instruire alternative și complementare”, Editura Aramis, București, 2002
- Cucoș, C., ‘Pedagogie’, Editura Polirom, Iași, 2006
- Manolescu, M., “Evaluarea școlară - un contract pedagogic”, Editura Fundației Culturale “D. Bolintineanu”, București, 2002
- Oprea, C.L., “Structuri didactice interactive”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2009

METHODS AND TECHNIQUES OF ASSESSMENT. PROJECT SUMMARY

Assessment, along with teaching and learning is an important part of the educational process. Any educational act involves assessment, through reporting of benefits, performance, behaviors, processes in a system of performance indicators, criteria and pre-established standards.

Assessment is integrated in the learning process, which must be designed and realised so as to stimulate and motivate the students to learn.

The methods of evaluation follow and help at the going of the learning process. Their importance depends on the way of application in the most suitable situations. The combination of different methods, techniques and instruments of evaluation depend the realisation of main objectives from the instructional-educational process.

Methods of assessment divide into two large categories:

1. Traditional methods of assessment: verbal examination, written examination and practical examination;

2. Modern methods or alternatives: portfolio, essay, project, case study, report, reflective diary, 3-2-1 techniques, A.T.I. (answer, throw, interrogate) method, systematical observation, self assesemnt.

The project represents a complex assessment method, recommended for summative evaluation. It is made as a group activity which encourages colaboration and develops the team work. The activity makes the students to document themselves, to investigate, to carry out the project, to elaborate the final report and to present the project publicly. The project allows the possibility of working in your own pace, using your own learning style and learning from your colleagues. The project helps the student to participate at his/her own personality training.

During the project evaluation the following capacities are evaluated: observation and choosing the working methods; measuring and comparing the results; using appropriate bibliography; to handle information and to use knowledge; reasoning and using simple procedures; investigating and analayzing; synthesizing and organizing the material; realising a product.

’The Forest’ project presented as a model of evaluation follows clear objectives on developing capacities, attitudes and skills of protecting the environment. The activities performed by students are

based on their knowledge acquired by them during classes: Romanian, Science, Geography, Civic Education, Practical Skills, Arts and Music.

Any evaluation is suitable if it is appropriate to the objectives which is made for. The assessment provides formative and summative feed-back and suggests appropriate ways of teaching approach adjustment, being an indispensable link in the chain of the instructional-educational sequences.

Metode și tehnici de evaluare la istorie

*Autor: Prof. Pașcan Daniela-Teodora
Școala Gimnazială Ibănești-Structura Ibănești Pădure
Loc. Ibănești Pădure, Jud. Mureș*

”Ceea ce ne îndeamnă pe toți să ne evaluăm este faptul că nu mai suntem foarte siguri de ceea ce facem.” G. Berger

Evaluarea este definită ca un proces de măsurare și apreciere a rezultatelor sistemului de educație și învățământ, a eficienței resurselor pentru compararea rezultatelor cu competențele propuse, pentru a lua decizii de îmbunătățire și perfecționare.

Evaluarea la istorie poate fi orientată pe următoarele direcții:

- evaluarea programelor și a manualelor de istorie;
- evaluarea mijloacelor de învățământ;
- evaluarea elevilor.

Operațiile evaluării sunt: examinarea(verificarea), aprecierea și notarea. Verificarea constă în volumul și cantitatea cunoștințelor și abilităților elevilor, aprecierea este valoarea pe care o reprezintă nivelul, performanțele, cunoștințele și capacitățile elevilor la o temă de istorie. Notarea validează rezultatele elevilor obținute prin verificare și apreciere(note, calitative).

Performanțele la obiectul istorie sunt determinate de calitatea instruirii, calitatea cunoașterii, calitatea evaluării, natura relațiilor dintre predare, învățare și evaluare. Evaluarea trebuie integrată în procesul de predare-învățare, ea determinând ameliorarea actelor acestui proces. O primă cerință este compararea competențelor specifice istoriei cu competențele operaționale ale fiecărei lecții. A doua cerință este eliminarea hazardului în evaluarea conținutului la istorie. Acest lucru se face prin fișe de lucru, miniteste, itemi. A treia cerință se referă la caracterul stimulativ al evaluării, înțeleasă ca o sarcină comună, firească. Anunțarea tipurilor și formelor de evaluare este o cerință care determină succesul școlar.

Evaluarea se diferențiază după tipuri și forme, în funcție de momentul evaluării, după modelul de efectuare și după scopul acesteia.

Evaluarea inițială a cunoștințelor de istorie se face la începutul unei etape de instruire, an școlar, ciclu de învățământ, la începutul unui capitol, al unei teme sau lecții ce urmează a fi predată. Este absolut necesară, pentru a cunoaște dacă elevii au cunoștințele necesare învățării, pentru a stabili capacitățile de învățare ale elevilor la disciplina istorie și motivația pentru conținuturile predate.

Testele de evaluare inițiale la obiectul istorie cuprind itemi formați din noțiuni, concepte și conținuturi din materia parcursă la acea dată. Sunt recomandate răspunsurile de tip eseu și rezolvări de probleme.

Evaluarea pe parcursul predării-învățării istoriei este formativă, de progres, fiind numită și evaluare continuă sau curentă. Ea indică, pe tot parcursul instruirii, unde se situează rezultatele zilnice

la obiectul istorie, progresul în procesul cunoașterii evenimentelor și noțiunilor istorice. Profesorul constată cantitatea de noțiuni însușite în actul predării-învățării, calitatea lor și observă dacă elevii cunosc cauzele, noțiunile istorice specifice, etapele, evoluțiile evenimentului istoric, datele semnificative și elementele de referință.

Evaluarea periodică se face după un capitol și se referă la structurarea informațiilor și la nivelul de cunoștințe la care s-a ajuns după predarea-învățarea lecțiilor respectivului capitol.

Evaluarea finală sau sumativă este complexă deoarece reflectă cantitatea și calitatea cunoștințelor și deprinderilor la sfârșitul unei etape, semestru, an școlar, ciclu de învățământ, curs.

Evaluarea sumativă se realizează în timpul orelor de recapitulare-consolidare-evaluare, prevăzute pentru fiecare semestru, sau la sfârșitul anului școlar, prin teze(lucrări scrise).

După modul de efectuare al evaluării, distingem:

- metode de evaluare orală;
- metode de evaluare scrisă;
- metode de evaluare practică.

Evaluarea orală este o formă a conversației, prin chestionare, examinare, ascultare. Profesorul verifică, cantitativ și calitativ, gradul de însușire a conținuturilor, noțiunilor, datelor istorice. Sunt formulate întrebări privind memoria, date și fapte istorice, cauze, etape, desfășurări dar și întrebări care solicită aport de gândire, prin care elevii sunt solicitați să facă comparație între evenimente istorice, analize, sinteze ale unei evoluții istorice, explicații ale cauzelor acestor evoluții etc. Arta examinării orale depinde de calitățile didactice ale profesorului de istorie. Evaluarea orală perzintă subiectivitate, deoarece nu există baremuri controlabile. După numărul elevilor evaluați există evaluare individuală, frontală, cu implicarea majorității elevilor, sau evaluarea unui grup de elevi.

Evaluarea scrisă vizează extemporalele, lucrările scrise(tezele) care presupun nivelul de cunoștințe abilitate, la obiectul istorie.

Extemporalul este o lucrare scrisă care verifică conținuturile, noțiunile din lecția de zi, conștiințozitatea elevilor. Cu ajutorul extemporalului, profesorul de istorie constată capacitățile de sinteză ale elevilor, greșelile fiecărui elev în parte privind unele conținuturi și noțiuni istorice, date etc.

Lucrarea de control este un procedeu de evaluare a unui capitol. Subiectele au în vedere capacitatea de analiză și sinteză, comparații, interpretări, utilizarea cunoștințelor într-un context nou. Lucrarea de control poate cuprinde un eseu, itemi etc.

Teza este o lucrare semestrială, la istorie numai la anumite clase, cu o valoare diferită, în media semestrială, în funcție de etapele parcurse de învățământul românesc. Pune în evidență capacitatea de sinteză dintr-un volum mare de cunoștințe istorice. La clasele terminale, teza presupune sinteze, eseuri structurate, interpretarea unor documente istorice la prima vedere, diferite tipuri de itemi.

Metode alternative de evaluare sunt proiectul sau portofoliul.

Proiectul este un plan sau o lucrare cu caracter aplicativ, întocmit pe baza unei teme sugerate de profesor sau elev; cuprinde analiza cauzală, cronologică a unui eveniment istoric, noțiuni specifice; implică o cercetare a unor materiale bibliografice și de arhivă, o cercetare pe teren, într-un interval de timp scurt dacă este cazul.

Etapele realizării unui proiect cu conținuturi istorice sunt:

- alegerea subiectului sau a temei;
- constituirea grupelor de lucru din 3-5 membri, fiecare cu obiectivele sale;
- programarea etapelor de lucru;
- identificarea surselor istorice;
- prelucrarea datelor;
- proiectarea unei variante sau a mai multor variante de realizare a obiectivelor propuse;

- alegerea variantei soluției optime;
- cercetarea propriu-zisă;
- realizarea materialelor și a proiectului;
- evaluarea rezultatelor.

Proiectele pe teme istorice vizează: culturi arheologice zonale, evenimente din istoria locală, prezentarea unor monumente istorice etc.

Portofoliul cuprinde materiale elaborate de elev pe teme de istorie, într-un an școlar, pe parcursul unui ciclu de învățământ. Portofoliul cuprinde:

- texte de cunoștințe istorice;
- referate pe teme de istorie;
- eseuri, rezumate, recenzii ale unor cărți istorice, postere, hărți, diagrame.

Portofoliile permit evaluarea de către profesor a capacităților de documentare și informare, capacitatea de a duce la bun sfârșit studiul unei probleme indicate de profesor.

Bibliografie:

Filimon Turcu, Aurelia Turcu, **Fundamente ale psihologiei școlare**, Editura All, București, 1992
 Ioan Jinga, Elena Istrate, **Manual de pedagogie**, Editura All, București, 2006
 Maria Eliza Dulamă, **Strategii didactice**, Editura Clusium, Cluj Napoca, 2000
 Ștefan Păun, **Didactica istoriei**, Editura Corint, București, 2007

Methods and techniques for assessing the history

"What we urge everyone to evaluate is that we are not very sure of what we do." G. Berger

The rating is defined as a process for measuring and assessing the results of the education system, resource efficiency to compare the results with the proposed powers to take decisions to improve and refine.

Assessment operations are: examination (checking), assessment and grading. Verification provides volume and quantity of knowledge and skills of students, assessment is the value that represents the level, performance, knowledge and skills of students in a matter of history. Writing validate the results obtained by testing and assessment of students (grades, marks).

The performance of the object history is determined by the quality of instruction, quality of knowledge, quality assessment, the nature of relationships between teaching, learning and assessment.

Evaluation must be integrated in teaching and learning, it acts causing improvement process. A first requirement is to compare skills with skills specific operational history of each lesson. The second requirement is to eliminate the hazard in evaluating the content of history. This is done through rksheets, items. The third requirement relates to the incentive of the assessment, understood as a common task, naturally. Announcing the types and forms of assessment is a requirement that determines success at school.

Evaluation differs by types and forms, depending on the time of evaluation, modeled after making its alternative methods of evaluation are project or portfolio.

The project is a plan or work with applicative compiled based on a theme suggested by the teacher or student; includes causal analysis, chronological historical event, specific concepts; the research involves a bibliographic and archival materials, a field research in a short time if necessary. Projects on historical themes concern: regional archaeological cultures, events in local history, presentation of historical monuments etc.

The portfolio includes materials developed by the student on topics of history, in a school year, during a course of education.

Portfolios allow the teacher evaluation documentation and information capacity, ability to carry out the study a problem indicated by the teacher.

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

Prof. Înv. preșcolar: Petra Maria Florentina

Educatoare: Oprea Marcela

Scoala Gimnaziala Ibanesti

*„Strategiile schițează evantaiul
modalităților practice de atingere a țintei
prevăzute și au valoarea unor instrumente
de lucru.”
Ioan Cerghit*

Evaluarea reprezintă actul didactic complex, integrat procesului de învățământ, ce urmărește măsurarea cantității cunoștințelor dobândite, valoarea, performanțele și eficiența acestora la un moment dat, oferind soluții de perfecționare a actului didactic.

„Evaluarea tradițională procedează în felul următor: constată, compară și judecă. Este aproape exclusiv centrată pe individ (copil) și apreciază conformitatea cunoștințelor redactate și a atitudinilor și a comportamentelor (respectarea autorității, efortul în lucru). Pe scurt, ea apreciază conformitatea produsului, dar o face după o scară de valori care este lăsată la aprecierea evaluatorului și care rămâne și care rămâne în mare parte implicită (pentru elev și pentru profesor). Din această cauză, ea incriminează doar individul evaluat, nu și criteriile de apreciere, evaluatorul, programele sau instituția.

În opinia lui Ausubel, evaluarea este punctul final într-o succesiune de evenimente, care cuprinde următorii pași:

- Stabilirea scopurilor pedagogice, prin prisma comportamentului dezirabil al copiilor;
- Proiectarea și executarea programului de realizare a scopurilor propuse;
- Măsurarea rezultatelor aplicării programei;
- Evaluarea rezultatelor.

Operațiunile evaluării didactice

Evaluarea, ca activitate în sine, cuprinde trei etape principale:

❖ **Măsurarea** - demers evaluativ cantitativ, care constă în atribuirea de simboluri (cifre, litere, calificative) unor elemente care constituie obiectul măsurării (subiecți, caracteristici, însușiri). Obiectul măsurării trebuie definit în mod clar prin comportamente sau caracteristici observabile.

Exactitatea măsurării este în funcție de:

- calitatea instrumentelor utilizate (probe, teste etc.);
- gradul de adecvare a acestora în raport cu specificul fenomenelor măsurate;
- capacitatea evaluatorului de a exprima cu ajutorul numerelor ceea ce este caracteristic fenomenelor vizate.

❖ **Aprecierea** acestor rezultate pe baza raportării lor la un sistem de valori, a unor criterii unitare ; (bareme de corectare și notare, descriptori de performanță, etc.), emițându-se o judecată de valoare. Calitatea aprecierii este dependentă în mare măsură de experiența și trăsăturile personalității evaluatorului, de gradul de pregătire docimologică a acestuia.

❖ **Formularea concluziilor și adoptarea deciziilor educaționale** adecvate în urma interpretării rezultatelor obținute. Decizia prelungește actul aprecierii într-o notă, caracterizare, hotărâre, recomandare și vizează măsuri de îmbunătățire a activității în etapele următoare.

Cele mai des întâlnite forme de evaluare sunt: evaluarea **inițială, continuă și finală**.

Evaluarea inițială se realizează la începutul unui program de „instruire” și stabilește nivelul de pregătire a preșcolarilor în momentul inițierii programului respectiv, constituind o condiție hotărâtoare pentru reușita activităților următoare deoarece oferă educatoarei posibilitatea de a cunoaște potențialul fiecărui copil.

Pentru ca evaluarea inițială să fie eficientă, trebuie elaborate criterii și modalități de verificare, măsurare și apreciere a nivelului de pregătire a preșcolarilor, pornind de la obiectivele propuse.

Datele obținute ajută la conturarea activității didactice în trei planuri: stabilirea modului adecvat de predare a noului conținut al programei, organizarea unui program de recuperare, dacă este cazul, și adoptarea unor măsuri de sprijinire și recuperare a unora din preșcolari.

Evaluarea formativă își propune să verifice totuși preșcolarii asupra conținuturilor predate, fapt ce permite ca educatoarea să cunoască pregătirea copiilor, identificare a lacunelor, după fiecare secvență de învățare să adopte măsuri pentru ameliorarea procesului de învățământ.

Evaluarea finală intervine la sfârșitul unei perioade mai lungi de învățare, la sfârșit de semestru, an școlar, ciclu de învățământ. Se realizează prin verificări parțiale pe parcursul programului și o estimare globală a rezultatelor, pe perioade lungi. Este centrată pe o evaluare de bilanț, regroupând mai multe unități de studiu.

Modalitățile prin care se poate realiza evaluarea sunt:

Probele orale sunt cele mai utilizate metode de evaluare din grădiniță. Acestea oferă o interacționare directă între educatoarea și copil. Sunt flexibile și pot alterna între băriile în funcție de calitate a răspunsurilor. Probele orale oferă copilului posibilitatea de a formula răspunsurile libere, fără a le structura; poate să-și justifice răspunsul.

Portofoliul este o metodă de evaluare care înmagazinează date despre progresul copilului, poate fi considerat ca o „carte de vizită” a preșcolarului. Tipuri de portofolii:

- **portofoliu de prezentare sau introductiv** (cuprinde o selecție a celor mai importante lucrări);

- **portofoliu de progres sau de lucru** (conține toate elementele desfășurate pe parcursul activității);

- **portofoliul de evaluare** (cuprinde: obiective, strategii, instrumente de evaluare, tabele de rezultate, etc.)

Portofoliul poate cuprinde: o listă cu comportamente așteptate; observații asupra evoluției copilului; lucrări ale acestuia; poze cu sarcini/activități pe care acesta le-a dus la bun sfârșit pe parcursul anului școlar, rezultate ale activităților extracurriculare (diplome la diverse concursuri) s.a.; În concluzie, portofoliul nu este numai o metodă alternativă de evaluare a copilului ci, poate fi reprezentativ pentru crearea unei imagini pozitive asupra unei grupe sau a unei grădinițe.

Observarea sistematică a activității și a comportamentului copiilor reprezintă o metodă alternativă de evaluare prin intermediul căreia profesorul poate obține informații relevante asupra performanțelor elevilor, asupra competențelor și abilităților practice pe care aceștia le dețin. Această metodă ușurează activitatea profesorului, deoarece raportarea asupra abilităților și a competențelor deținute de elevi va fi mai ușor de realizat, dar și pentru că, în situația unei eventuale contestări a notelor acordate, se poate dovedi modalitatea de evaluare. Pentru a evita însă astfel de situații, se recomandă ca la începutul anului școlar sau a semestrului, profesorul să ofere o listă a tuturor aspectelor ce vor fi urmărite pe parcursul desfășurării observației sistematice: prezența la clasă, frecvența efectuării temelor pentru acasă, respectarea eventualelor termene limită, corectitudinea, etc.

Printre metodele și procedeele interactive de fixare și evaluare a cunoștințelor utilizate **tehnica fotolimbajului, ciorchinele, posterul, blazonul, Diagrama Venn, Examinarea povestirii, Jurnalul grafic, Harta conceptuală / cognitivă, Tehnica florii de nufăr, metoda colțurilor, tehnica analitico-sintetică, cubul, turnirul întrebărilor, cvintetul, R.A.I. (Răspunde. Aruncă. Interoghează.) jurnalul grupei.** După Ausubel „evaluarea merită un loc important în învățământ, din care face parte integrantă. Ea are întotdeauna un raport direct sau indirect cu progresul, în extensie și în calitate, al învățării, ” astfel evaluarea este prioritară în cadrul procesului de învățământ din țara noastră, fiind considerată o sursă a soluțiilor de perfecționare a actului didactic

Concluzii:

Evaluarea nu este un scop în sine, ci trebuie să conducă la optimizarea întregului proces desfășurat în școală. Ea trebuie să fie formativă, situativă și să dezvolte un proces de autoevaluare. Calitatea presupune mișcare și de aceea evaluarea nu trebuie să se rezume doar la un singur instrument, ci să se refere la o serie de tehnici cât mai diverse.

Cunoașterea rezultatelor, a criteriilor de evaluare, îi face pe indivizi mai conștienți și îi motivează să se implice în sarcină.

Evaluarea eficientă este urmată de dezvoltare. O posibilitate de a spori eficiența evaluărilor școlare este de a muta accentul de pe măsurarea produselor pe constatarea efectelor acțiunilor valorizatoare și pe stimularea capacității de autoevaluare. La final trebuie să subliniem faptul că activitatea de evaluare, luată individual, nu este un proces coerent, omogen sau consensual. Aici intervine însă rolul profesorului – a unui profesor formator, în primul rând, și evaluator, în al doilea rând – acela de a alege metodele de evaluare adecvate fiecărei situații didactice și de a face tot posibilul pentru a crea un sistem de evaluare coerent, omogen și consensual. Pare undemers dificil, dar nu imposibil, demers în cadrul căruia aplicațiile practice ale evaluării pot fi un sprijin deosebit de util.

Bibliografie:

Ausubel, P. D., Robinson, R. F. (1981) – „ **Pedagogia secolului XX. Învățarea în școală**”, București, EDP.;

Chiriac, Maria-„ **Evaluarea- ghid al activității din grădiniță**”- studiu științific

Comenius, J., A. (1970) – „ **Didactica Magna**” m București, EDP;

Cucoș, Constantin – „**Pedagogie**” ediția a II a revizuită și adăugită, - Iași, Polirom, 2006;

Assessment is a complex teaching process which measures the acquired knowledge, the values and the performance, offering solutions to the teaching process.

Assessment can be done by:

- measurement
- appreciation
- conclusions

Assessment forms: initial, continuous and final.

Evaluation techniques:

- oral methods
- portfolio
- interactive techniques

Assessment is not a purpose, it must lead to the optimization of the whole teaching process.

EVALUAREA SCOLARĂ: DEFINIRE, ETAPE, FUNCTII, FORME, STRATEGII SI METODE

*Pop Dumitrița Florina, Hulpe Maria
Scoala Gimnazială "Vasile Pop"
Grebenișu de Câmpie, Mureș*

Definire

Evaluarea reprezintă totalitatea activităților prin care se colectează, organizează și interpretează datele obținute în urma aplicării unor tehnici, metode și instrumente de măsurare, elaborate în conformitate cu obiectivele și tipul evaluării, în funcție de conținutul și grupul de lucru vizat, în scopul emiterii unei judecăți de valoare pe care se bazează o anumită decizie în plan educațional.

Evaluarea are rolul de a măsura și aprecia, în funcție de obiective, eficiența procesului de predare-învățare, raportată la îndeplinirea funcțiilor, la cerințele economice și culturale ale societății contemporane.

Evaluarea rezultatelor muncii școlare evidențiază valoarea, nivelul, performanțele și eficiența eforturilor depuse de toți factorii educaționali și randamentul muncii de învățare. Randamentul muncii școlare este evidențiat de rezultatele calitative la învățare ale elevilor. Randamentul școlar include evaluarea rezultatelor obținute sub toate aspectele personalității elevului, ca și ale întregului proces instructiv-educativ al instituției școlare, inclusiv eficiența pregătirii în învățământului în plan social.

Scopul evaluării este de a perfecționa procesul educațional.

Componentele ale evaluării sunt controlul (verificarea), aprecierea și notarea. Măsurarea și aprecierea rezultatelor școlare nu se face în sine și pentru sine, ci prin raportare la obiectivele (competențele), conținuturile, metodele și mijloacele de învățare folosite.

Etape

Structura acțiunii de evaluare didactică include trei operații: măsurarea, aprecierea, decizia.

Măsurarea presupune aplicarea unor tehnici specific pentru a cunoaște efectele acțiunii instructiv-educative și obține date în perspectiva unui scop determinat. Exactitatea măsurii este condiționată de

calitatea instrumentelor de măsură folosite și de modul cum sunt acestea aplicate. Măsurarea presupune o determinare obiectivă prin surprinderea riguroasă a unor achiiziții și nu implică emiterea unor judecăți de valoare.

Aprecierea sau evaluarea propriu-zisă constituie procesul de judecată de valoare a rezultatelor constatate, prin compararea acestora cu scopurile urmărite. Ea presupune și semnificația unui rezultat observabil sau măsurabil într-un cadru de referință axiologic.

Decizia reprezintă operația de evaluare care asigură prelungirea aprecierii într-o notă școlară, caracterizare, hotărâre, recomandare etc, cu valoare de prognoză pedagogică.

Funcții

Există o multitudine de clasificări ale funcțiilor evaluării, dar indiferent de tipul clasificării, funcțiile acțiunii de evaluare didactică au o dublă semnificație:

- a) cea socială
- b) cea pedagogică

Dacă ne raportăm la nivelul unei clase, este indicat să ținem cont de trei funcțiuni ale evaluării, care reprezintă principalele pentru reglarea acțiunilor educative.

1. Orientarea deciziilor de natură pedagogică în vederea asigurării unui progres armonios și continuu în dezvoltarea elevului, prin stabilirea celor mai bune căi de incorporare a cunoștințelor și deprinderilor.
2. Informarea elevilor și a părinților asupra stadiului formării și asupra progreselor actuale sau posibile.
3. Stabilirea unei ierarhii, implicite sau explicite, prin atribuirea, în funcție de rezultate, a unui loc sau rang valoric.

Alte funcții ale evaluării sunt: funcția educativă, selectivă, diagnostică și prognostică, de feed-back sau cibernetică, social-economică.

Forme/ tehnici

Didactica tradițională a consacrat următoarele tehnici de evaluare:

- tehnici de evaluare curentă (ascultarea la fiecare lecție, extemporalul, lucrări practice etc)
- tehnici de verificare periodică (tezele etc)
- tehnici de verificare cu caracter global (baccalaureatul, concursul de admitere)

La toate aceste tehnici, măsurarea este însoțită de apreciere prin notă.

Didactica modernă grupează toate aceste tehnici într-o viziune nouă, după cum urmează:

- a) **evaluarea inițială**
- b) **evaluarea continuă**
- c) **evaluarea finală**

După criteriul obiectivității și al gradului de certitudine, se disting următoarele evaluări:

- a) **evaluarea subiectivă**, care se caracterizează prin apelul la intuiția profesorului
- b) **evaluarea obiectivă**, se caracterizează prin folosirea unor tehnici speciale de măsurare a unor trăsături, a unei prestații, a unei experiențe.

După criteriul scopului și al frecvenței în utilizare distingem:

1. **Evaluare inițială**, prin care se stabilește nivelul de pregătire al elevului la începutul unei perioade sau etape de lucru, la începutul unei temeri, capitol, precum și condițiile în care acesta se poate integra în programul de instruire, evaluare inițială, care se realizează la începutul unei etape de studiu. Are ca obiectiv diagnosticarea nivelului de pregătire la începutul anului, la începutul predării unei discipline, pentru a se cunoaște de unde se va porni, ce trebuie perfecționat. Se folosesc baremurile minimale.

Ex: testul docimologic, concursuri

2. **Evaluare continuă** (formativă), presupune verificarea permanentă a rezultatelor, pe tot parcursul procesului de instruire, de obicei operându-se pe secvențieri mici. Trecerea la secvența următoare se realizează numai după ce se cunoaște modul de desfășurare și eficiența educațională a secvenței de evaluare, rezultate obținute de elevi, prin adoptarea de măsuri de ameliorare, privind procesul de învățare și performanțele elevilor.

Ex: ascultare curentă

3. **Evaluare sumativă** cumulativă sau de bilanț, se realizează la finele unei etape de instruire, la finele studierii unei teme, al unui capitol și, periodic, la sfârșitul semestrelor, al anului școlar, al ciclului de școlarizare prin conceperea unor subiecte cuprinzătoare care să acopere întreaga materie abordată. Evaluare finală are ca obiectiv verificarea capacității de sinteză privind cunoașterea înregul materiei care a fost studiată. Reușita școlară anuală se materializează prin promovări, sau în caz de insucces școlar, corigență, repetenție.

După procedeele de efectuare a evaluării, se distinge:

- **evaluare orală** - are dezavantajul: subiectivitate, poate apărea inhibiția, intimidarea, nu se pot corecta răspunsurile; avantaj pentru profesori: poate pune întrebări suplimentare elevilor, li se pot pune întrebări ajutoare.

- **evaluare scrisă** - avantajul și dezavantajul: elevul nu este racolat, poate lucra independent, există baremurile, punctajul, ceea ce este scris poate fi corectat

- **evaluare practică**

- **evaluare prin examen**

- **evaluare prin concurs**

După modul de integrare în predare și învățare:

- **evaluare cumulativă** (sumativă)

- **evaluare continuă** (formativă)

Forme optimizate ale evaluării:

a) **testul docimologic** (grilele)

b) **evaluarea cu ajutorul mijloacelor electronice-calculatoare**

Strategii

Nota reprezintă singurul mijloc de informare asupra rezultatelor elevilor, caracterul abstract al notei nu permite relevarea în orice moment a detaliilor semnificative care au dus la obținerea acestui rezultat (efort, conștiință, inteligență, hazard).

Didactică tradițională așează la baza evaluării numai indicatori de ordin cognitive. Pedagogia contemporană consideră acești indicatori ca fiind insuficienți: evaluarea trebuie să se extindă și asupra altor indicatori, fie tot de ordin cognitive, fie privind personalitatea elevului și conduită sa.

Pentru măsurarea tuturor acestor indicatori sunt recomandate o serie de metode speciale, precum:

- observarea
- convorbirea
- chestionarul de personalitate
- testul de personalitate

Aceste aspect joacă un rol hotărâtor, în special când este vorba de valorificarea funcției decizionale a evaluării.

Metode

Metoda de evaluare este o cale prin care profesorul oferă elevilor posibilitatea de a demonstra nivelul de stăpânire a cunoștințelor, de formare a diferitelor capacități testate prin utilizarea unei diversități de instrumente adecvate obiectivului de evaluare propus.

Metodele pot fi grupate în două mari categorii:

- a) metodele tradiționale
- b) metodele complementare

Metodele tradiționale de evaluare au ca pătăcie astăzi denumirea datorită consacării lor în timp. Acestea sunt: probele orale, probele scrise, probele practice.

Metodele complementare (moderne de evaluare), al căror potențial formativ susține individualizarea actului educațional prin sprijinul acordat elevului sunt:

- observare sistematică a activității și a comportamentului elevilor
- referatul
- investigația
- proiectul
- portofoliul
- autoevaluarea

Testul docimologic este testul care îndeplinește o funcție docimologică, adică de examinare și notare.

Testul de evaluare didactică se constituie ca o probă complexă, formulată dintr-un ansamblu de itemi, care în urma aplicării oferă informații pertinente referitoare la modul de realizare a obiectivelor didactice, la progresul școlar etc.

Testul docimologic prezintă următoarele avantaje:

- are un grad mare de obiectivitate
- prezintă rigurozitate în măsurarea didactică
- permit obținerea de rezultate multiple
- se pot construi relativ ușor
- dezvoltă capacitatea de autoevaluare la elevi.

Evaluarea influențează învățarea prin patru moduri, precizează P. Broadfort:

1. **Evaluarea furnizează motivația pentru învățare** prin:
 - aspectele pozitive ale succesului școlar (sau de motivare în cazul insuccesului);
 - întărirea încrederii elevului în propriile forțe.
2. **Evaluarea ajută elevii (și profesorul) să precizeze ceea ce trebuie să învețe** prin:
 - evidențierea ideilor esențiale din ceea ce posedă profesorul;
 - realizează un feedback asupra performanțelor obținute de elevi.
3. **Evaluarea ajută elevii cum să învețe:**
 - stimularea învățării active;
 - influențează alegerea strategiilor în predare - învățare;
 - înțelegerea și aplicarea în diferite contexte a cunoștințelor și capacităților.
4. **Evaluarea ajută elevii să aprecieze eficacitatea învățării:**
 - evaluarea a ceea ce au de învățat;
 - consolidarea și transferul a ceea ce au învățat;
 - considerarea unor noi situații de învățare.

Din cele expuse mai sus, reiese că performanțele școlare depind în mare măsură "de ce " și "cum" predă profesorul elevilor săi.

BIBLIOGRAFIE

1. Cucoș, Constantin, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iasi, 2006
2. Plugaru, Liviu, *Educație interculturală*, Editura Psihimedia, 2007
3. Rusu, Mihaela, *Didactica educației*, Editura Universității Alexandru Ioan Cuza, Iași, 2011

SCHOOL ASSESSMENT: DEFINITION, STAGES, FUNCTIONS, FORMS, STRATEGIES AND METHODS (abstract)

Evaluation means all activities which collect, organize and interpret data derived from the application of techniques, methods and measurement tools developed in accordance with the objectives and assessment type, depending on the content and the working group focused on the purpose of issuing a judgment the value that a particular decision is based educational plan.

Modern teaching groups all these techniques into a new vision as follows:

- a) initial assessment
- b) ongoing assessment
- c) final evaluation

Criteria of objectivity and the degree of certainty, there are the following ratings:

- a) subjective evaluation, which is characterized by appealing to intuition teacher
- b) the evaluation object, is characterized by the use of special techniques for measuring the traits of a benefits of experience.

Docimologic test is the test that performs a function docimology, ie examination and grading.

Teaching assessment test is considered as a complex sample drawn from a set of items, after application offers relevant information on how to achieve the objectives of teaching, school progress etc.

METODE SI TEHNICI DE EVALUARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRESCOLAR

Prof. inv. prescolar: DIDICA POPA
SCOALA GIMNAZIALA „DR.ALEXANDRU SAFRAN” BACAU

Evaluarea reprezintă actul didactic complex, integrat procesului de învățământ, ce urmărește măsurarea cantității cunoștințelor dobândite, valoarea, performanțele și eficiența acestora la un moment dat, oferind soluții de perfecționare a actului didactic.

În opinia lui Ausubel, evaluarea este punctul final într-o succesiune de evenimente, care cuprinde următorii pași:

- Stabilirea scopurilor pedagogice, prin prisma comportamentului dezirabil al copiilor,
- Proiectarea și executarea programului de realizare a scopurilor propuse,
- Măsurarea rezultatelor aplicării programei,
- Evaluarea rezultatelor.

Cele mai des întâlnite forme de evaluare sunt: evaluarea **inițială**, **continuă** și **finală**.

Evaluarea inițială se realizează la începutul unui program de „instruire” și stabilește nivelul de pregătire a preșcolarilor în momentul inițierii programului respectiv, constituind o condiție hotărâtoare pentru reușita activităților următoare deoarece oferă educatoarei posibilitatea de a cunoaște potențialul fiecărui copil.

Pentru ca evaluarea inițială să fie eficientă, trebuie elaborate criterii și modalități de verificare, măsurare și apreciere a nivelului de pregătire a preșcolarilor, pornind de la obiectivele propuse.

Datele obținute ajută la conturarea activității didactice în trei planuri: stabilirea modului adecvat de predare a noului conținut al programei, organizarea unui program de recuperare, dacă este cazul, și adoptarea unor măsuri de sprijinire și recuperare a unora din preșcolari.

Evaluarea formativă își propune să verifice toți preșcolarii asupra conținuturilor predate, fapt ce permite ca educatoarea să cunoască pregătirea copiilor, identificarea lacunelor, după fiecare secvență de învățare să adopte măsuri pentru ameliorarea procesului de învățământ. **Evaluarea finală** intervine la sfârșitul unei perioade mai lungi de învățare, la sfârșit de semestru, an școlar, ciclu de învățământ. Se realizează prin verificări parțiale pe parcursul programului și o estimare globală a rezultatelor, pe perioade lungi. Este centrată pe o evaluare de bilanț, regrupând mai multe unități de studiu. Metode și tehnici de evaluare:

- **traditionale** : probe scrise(fișe cu sarcini); probe orale și probe practice
- **alternative**: lucrări practice, portofoliile cu lucrările copiilor, aprecierile verbale, autoevaluarea, jocurile didactice, de rol și serbările; observările directe/sistematice în timpul activității și înregistrarea;
discuții individuale; afișarea lucrărilor; consemnarea grafică a rezultatelor pe domenii experiențiale;

Valențele formative ale metodelor alternative de evaluare sunt următoarele:

Oferă elevului posibilitatea de a arăta ceea ce știe într-o varietate de contexte și situații, permit profesorului-evaluator să obțină puncte de reper și să adune informații asupra derulării activității

copilului și implicit a sa; pe baza acestor informații, educatorul își fundamentează judecata de valoare într-o apreciere obiectivă a achizițiilor elevilor ;

Oferă educatorului o imagine la zi asupra performanțelor copilului, dar și o imagine exhaustivă asupra profilului general al cunoștințelor copiilor.

Asigură o realizare interactivă a actului de predare-învățare, adaptată nevoilor de individualizare a sarcinilor de lucru pentru fiecare elev în parte, valorificând și stimulând potențialul creativ și originalitatea copilului prescolar;

Exersează abilitățile practic-aplicative ale copiilor, asigurând o mai bună clarificare conceptuală și integrare în sistemul național a cunoștințelor asimilate, care astfel devin operationale.

Probele orale sunt cele mai utilizate metode de evaluare din grădiniță. Acestea oferă o interacționare directă între educatoare și copil. Sunt flexibile și pot alterna întrebările în funcție de calitatea răspunsurilor. Probele orale oferă copilului posibilitatea de a formula răspunsurile libere, fără a le structura; poate să-și justifice răspunsul.

Portofoliul este o metodă de evaluare care înmagazinează date despre progresul copilului, poate fi considerat ca o „carte de vizită” a preșcolarului. Tipuri de portofolii:

- **portofoliu de prezentare sau introductiv** (cuprinde o selecție a celor mai importante lucrări);
- **portofoliu de progres sau de lucru** (conține toate elementele desfășurate pe parcursul activității);
- **portofoliul de evaluare** (cuprinde: obiective, strategii, instrumente de evaluare, tabele de rezultate, etc.)

Portofoliul poate cuprinde: o listă cu comportamente așteptate; observații asupra evoluției copilului; lucrări ale acestuia; poze cu sarcini/activități pe care acesta le-a dus la bun sfârșit pe parcursul anului școlar, rezultate ale activităților extracurriculare (diplome la diverse concursuri) s.a.; În concluzie, portofoliul nu este numai o metodă alternativă de evaluare a copilului ci, poate fi reprezentativ pentru crearea unei imagini pozitive asupra unei grupe sau a unei grădinițe.

Printre metodele și procedeele interactive de fixare și evaluare a cunoștințelor utilizate în grădiniță, se înscriu următoarele: **turul galeriei, scaunul autorului, piramida, ghicitorile, tehnica fotolimbajului, ciorchinele, posterul, blazonul, Diagrama Venn, Examinarea povestirii, Jurnalul grafic, Harta conceptuală / cognitivă, Tehnica florii de nufăr, metoda colțurilor, tehnica analitico-sintetică, cubul, turnirul întrebărilor, cvintetul, R.A.I. (Răspunde. Aruncă. Interoghează.) jurnalul grupei.**

După Ausubel „evaluarea merită un loc important în învățământ, din care face parte integrantă. Ea are întotdeauna un raport direct sau indirect cu progresul, în extensie și în calitate, al învățării, ”astfel evaluarea este prioritară în cadrul procesului de învățământ din țara noastră, fiind considerată o sursă a soluțiilor de perfecționare a actului didactic.

Bibliografie:

- Ausubel, P. D., Robinson, R. F.(1981) – „ **Pedagogia secolului XX. Învățarea în școală**”, București, EDP.;
- Chiriac, Maria-, „ **Evaluarea- ghid al activității din grădiniță**”- studiu științific
- Comenius, J., A. (1970) – „ **Didactica Magna**” București, EDP;
- Cucoș, Constantin – „ **Pedagogie**” ediția a II a revizuită și adăugită, - Iași, Polirom, 2006;

ASSESSMENT METHODS AND TECHNIQUES

Evaluation of teaching is complex, integrated learning process that seeks to measure the amount of knowledge gained, value, performance and efficiency at a time, offering solutions to improve the teaching act.

According to Ausubel, evaluation is the final in a series of events, which includes the following steps:

- Setting goals pedagogical terms desired behavior of children
- Design and execution of the program to achieve their goals
- Measurement results of the program
- Evaluation of results.

The most common forms of assessment are: initial assessment, continuous and final.

The initial assessment is made at the beginning of a program of "training" and sets the training of preschool children at the initiation of the program, representing a condițiehotărâtoare for success following activities because it gives the teacher the opportunity to know the potential of each child.

Because the initial assessment to be effective, must develop criteria and procedures for verification, measurement and assessment of the preparedness of children, based on objectives.

The data help to shape teaching in three areas: teaching ascertain the suitability of the new curriculum content, organizing a program of recovery, if any, the adoption unormăsuri support and recovery of some of preschoolers.

Formative evaluation aims to verify all the children on the content being taught, allowing the teacher to know to prepare children, identifying gaps after each learning to take steps to improve the educational process. The final assessment occurs at the end of a longer learning at the end of the semester, school year education cycle. It is achieved by partial examination during the program and an overall estimate of the results for long periods. It is centered on an assessment of balance, bringing together several units of study.

OBSERVAREA SISTEMATICĂ A ACTIVITĂȚII ȘI COMPORTAMENTULUI ELEVILOR – METODĂ COMPLEMENTARĂ DE EVALUARE

Prof. Radului Janina

Școala Gimnazială „Alecsandru Nicolaid” Mischii, localitatea Mischii, județul Dolj

Orice act educațional implicăevaluarea, aceasta fiind principalul instrument care permite autoreglarea procesului didactic, fie prin măsuri ameliorative imediate, fie prin acțiuni speciale realizate periodic. În evaluarea didactică actuală se pune accentul pe utilizareanormmetodeșitehnici de evaluareeficientă a activitățiiellevilor, aceastăimplicândși o serie de metodemoderne, complementare de evaluare.

Metodele de evaluare se referăîndeosebi la modalitățileprin care se evalueazăactivitateaelevului, la drumulpe care îlparcurgeprofesorulîmpreună cu elevulîndemersulevaluativ. Evaluareaoferăinformațiilenecesaredesfășurăriiioptime a procesului de predare-învățareși se constituieca parte integrantăaacestuiproc. Pebazinformatiilorobținuteprinevaluare, activitateapoate fi îmbunătățitășiperfecționatăpeparcurs.

Înlucrările de specialitate, metodele de evaluare sunt clasificate în două categorii: metode tradiționale și metode complementare sau

alternative. Din categoriimetodelortradiționalefac parte: evaluareaorală, evaluareascrisă, evaluareaprin probe practice șitestuldociologic.Principalelemetode alternative de evaluare, al cărorpotențialformativsusțineindividualizareaaactuluieducaționalprinsprijinulacordatelevului sunt: observareasistematicăaactivitățiiși a comportamentuluielelevului, investigația,portofoliul, proiectul,autoevaluarea, jurnalulreflexiv.

Metodele complementare sau alternative de evaluare oferă posibilitatea reală elevilor de a demonstra ceea ce știu, dar mai ales, ceea ce știu să facă, vizând, în special, deprinderi, abilități.Observarea sistematică a activității și a comportamentului elevilor oferă profesorului informații utile asupra activității elevilor din perspectiva capacității lor de acțiune și de relaționare.Această metodă alternativă de evaluare evidențiază interesul și atitudinea elevului față de învățare, permite cunoașterea elevului în raport cu preocupările și interesele acestuia, cu motivația pentru studiu și cu posibilitățile sale raportate la cerințele vieții școlare.

Pentru desfășurarea unei bune observări, trebuie îndeplinite următoarele condiții: stabilirea precisă a scopului, a obiectivului urmărit, selectarea modalităților ce vor fi utilizate, a condițiilor și mijloacelor necesare, elaborarea unui plan riguros de observație, înregistrarea imediată a celor observate, efectuarea unui număr optim de observații, derularea ei în condiții cât mai variate.

Se pot utiliza următoarele modalități de observare sistematică a activității și a comportamentului elevilor: fișa de evaluare, grila de apreciere, scara de clasificare, lista de control sau de verificare. Fișa de evaluare este completată de către profesor. Exemplu:

Fișă de evaluare

Clasa: a VI-a

Disciplina: Limba și literatura română

Numele elevului: M.G.

Data: X

Pentru acea oră, elevii au avut de rezolvat un test pe baza unui fragment de text, din opera epică „Amintiri din copilărie”, scrisă de Ion Creangă (întâmplarea cu pupăza din tei). La începutul orei, M.G. a afirmat că a uitat să rezolve testul propus, dar în timp ce colegii săi răspundeau la cerințele testului, M.G. avea un zâmbet de superioritate.După ce am ascultat toate răspunsurile date de către elevi, am întrebat dacă mai are cineva ceva de adăugat în legătură cu textul respectiv și cu cerințele formulate în testul propus, în acel moment, M.G. a dovedit nu numai că și-a făcut tema, dar și faptul că și-a pregătit-o temeinic.Răspunsul lui a fost complet, vădind o deosebită capacitate de interpretare a textului.

Interpretare:M.G. are reale abilități de interpretare a textului literar, dar este un spirit independent,rebel. El se foloseștede talentul său „actoricesc” pentru a-și demonstra cunoștințele în fața colegilor săi, mizând pe elementul-surpriză, pe luarea prin surprindere a tuturor.

M.G. oscilează între atitudinea unui elev repetent, care nu are nimic de spus, a elevului obișnuit, emotiv, speriat de gândul de a nu fi prins cu lecția neînvățată și atitudinea superioară a elevului premiant, care poate răspunde fără dificultate la orice întrebare adresată de către profesor.

Avantajul utilizării acestei fișe de evaluare nu depinde de capacitatea de comunicare a elevului cu profesorul, acesta fiind cel care înregistrează și interpretează comportamentul, răspunsurile și performanțele elevului. Dintre dezavantaje, ar fi de menționat: durata lungă de observare, evaluarea este subiectivă.

Scara de clasificare cuprinde un set de caracteristici, comportamente, care trebuie evaluate, însoțit de un anumit tip de scară, de obicei scara Likert. Acest instrument indică frecvența cu care apare un anumit comportament al elevului.

Elevului i se formulează niște enunțuri în raport de care trebuie să-și manifeste acordul sau dezacordul.Exemple:

1. Particip cu plăcere la activitățile organizate pe grupuri de lucru.

☐ puternic dezacord; ☐ dezacord; ☐ neutru; ☐ acord; ☐ puternic acord.

2. Această activitate a fost extrem de interesantă, de motivantă.

☐ puternic dezacord; ☐ dezacord; ☐ neutru; ☐ acord; ☐ puternic acord.

3. Îmi face plăcere ca părerile pe care le exprim să fie întotdeauna respectate de ceilalți.

☐ puternic dezacord; ☐ dezacord; ☐ neutru; ☐ acord; ☐ puternic acord.

Profesorul(evaluatorul, observatorul) răspunde la întrebări de tipul:

În ce măsurăevalueatparticipă la discuții ?

☐ niciodată ; ☐ rar ; ☐ ocazional ; ☐ frecvent ; ☐ întotdeauna.

În ce măsurăintervenițiile lui saucomentariile lui au legăturăcutemelediscutate ?

☐ niciodată ; ☐ rar ; ☐ ocazional ; ☐ frecvent ; ☐ întotdeauna.

Lista de control sau de verificareoferăposibilitatea de a constata prezențasauabsența unei caracteristici, fără a realiza judecăți de valoare.Exemple:

Activitateaevaluată: lucrulînechipă.

Elevul: Numeleşiprenumeleacestuia

-a răspunstuturorsolicitărilor la nivelulechipei;

☐ DA; ☐ NU.

-a colaborat eficient cu membrii echipei;

☐ DA; ☐ NU.

-a ajutat la finalizarea sarcinilor de lucru;

☐ DA; ☐ NU

-a manifestat interes pentru activitatea desfășurată:

☐ DA; ☐ NU

-a respectat ideile celorlalți membrii ai echipei, respectând regulile echipei:

☐ DA; ☐ NU

Avantajul aplicării listei de control sau de verificare constă în faptul că se elaborează ușor, fiind simplu de aplicat elevilor.

Din punct de vedere al structurii, lista de control sau de verificare este asemănătoare cu scara de clasificare(amândouă sunt structurate sub forma unui set de enunțuri, comportamente),dar se deosebesc prin faptul că scara de clasificare implică evaluarea unor comportamente.

Grila de apreciere este o modalitate de observare, de evaluare în care se enumeră o serie de acțiuni(pe care trebuie să le realizeze elevul), de metode care trebuie aplicate sau de caracteristici pe care trebuie să le aibă produsul.

Fiecăruia dintre itemi care alcătuiesc grila de apreciere i se asociază o scară de apreciere mai mult sau mai puțin detaliată și precisă. Scara de apreciere care însoțește fiecare item constă într-o serie de puncte de reper, de regulă de la două la zece.Acestea reprezintă nivelurile de apreciere.

Grila de apreciere are un avantaj important față de lista de control sau de verificare, întrucât permite, datorită scărilor de apreciere, să se emită o judecată sistematică asupra gradului prezenței sau absenței fiecărui comportament, fiecărei caracteristici.

Această grilă de apreciere se dovedește utilă ca instrument, când comportamentul de evaluat prezintă mai multe aspecte. Utilizarea categoriilor descriptive în scările de apreciere contribuie la ameliorarea obiectivității în evaluare și a fidelității rezultatelor, mai ales în cazul abilităților complexe.

Atât evaluarea formativă, cât și evaluarea diagnostică sunt favorizate prin folosirea acestei modalități de observare. Scara descriptivă permite celui care evaluează să realizeze o apreciere exactă a comportamentului sau a caracteristicilor urmărite, conferindu-i o mai mare fiabilitate acestei forme de scară.

Observarea sistematică a activității și a comportamentului elevilor reprezintă o practică utilizată din ce în ce mai frecvent, atunci când informațiile care trebuie primite se referă și la personalitatea elevilor, obiceiurile lor, comportamentul lor în public.

Această observare sistematică permite atât urmărirea intenționată și consemnarea exactă a diferitelor manifestări comportamentale ale elevului, cât și contextul situațional al comportamentului.

Metodele alternative de evaluare presupun următoarele valențe formative:

- oportunitatea creată profesorului de a obține informații noi, importante asupra nivelului de pregătire al elevilor săi, în vederea emiterii unei judecăți de valoare ce este exprimată sub forma unei aprecieri obiective a progresului și a performanței înregistrate de elev,
- posibilitatea elevului de a arăta, în situații diferite, ceea ce știe și ce știe să facă, exersarea abilităților practice ale elevilor,
- asigurarea unui demers interactiv al predării-învățării, adaptat nevoilor de individualizare a sarcinilor de lucru pentru fiecare elev, valorificând și stimulând creativitatea și originalitatea acesteia.

Eficiența actului educațional depinde în mare măsură de personalizarea actului metodologic, prin utilizarea diverselor metode și tehnici de evaluare. Îmbinarea metodelor de evaluare tradiționale cu cele complementare de evaluare e folosită în scopul optimizării actului didactic.

Bibliografie:

Ilie, Emanuela, *Didacticalimbiișiliteraturiiromâne*, Editura Polirom, Iași, 2014.

Stoica, Adrian, *Evaluareaprogresuluișcolar. De la teorie la practică*, Editura Humanitas Educațional, București, 2003.

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

Prof. Înv. preșcolar: Răcănel Violeta Daniela

Grădinița Nr.21, Dr.tr.Severin, județul mehedinți

Evaluarea reprezintă actul didactic complex, integrat procesului de învățământ, ce urmărește măsurarea cantității cunoștințelor dobândite, valoarea, performanțele și eficiența acestora la un moment dat, oferind soluții de perfecționare a actului didactic.

În opinia lui Ausubel, evaluarea este punctul final într-o succesiune de evenimente, care cuprinde următorii pași:

- Stabilirea scopurilor pedagogice, prin prisma comportamentului dezirabil al copiilor,
- Proiectarea și executarea programului de realizare a scopurilor propuse,
- Măsurarea rezultatelor aplicării programei,
- Evaluarea rezultatelor.

Cele mai des întâlnite forme de evaluare sunt: evaluarea **inițială**, **continuuă** și **finală**.

Evaluarea inițială se realizează la începutul unui program de „instruire” și stabilește nivelul de pregătire a preșcolarilor în momentul inițierii programului respectiv, constituind o condiție hotărâtoare pentru reușita activităților următoare deoarece oferă educatoarei posibilitatea de a cunoaște potențialul fiecărui copil.

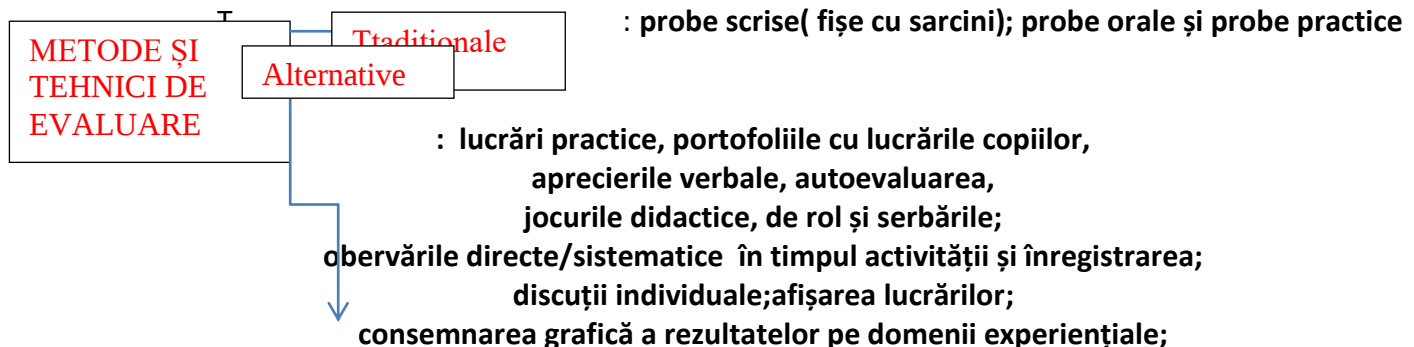
Pentru ca evaluarea inițială să fie eficientă, trebuie elaborate criterii și modalități de verificare, măsurare și apreciere a nivelului de pregătire a preșcolarilor, pornind de la obiectivele propuse.

Datele obținute ajută la conturarea activității didactice în trei planuri: stabilirea modului adecvat de predare a noului conținut al programei, organizarea unui program de recuperare, dacă este cazul, și adoptarea unor măsuri de sprijinire și recuperare a unora din preșcolari.

Evaluarea formativă își propune să verifice toți preșcolarii asupra conținuturilor predate, fapt ce permite ca educatoarea să cunoască pregătirea copiilor, identificarea lacunelor, după fiecare secvență de învățare să adopte măsuri pentru ameliorarea procesului de învățământ.

Evaluarea finală intervine la sfârșitul unei perioade mai lungi de învățare, la sfârșit de semestru, an școlar, ciclu de învățământ. Se realizează prin verificări parțiale pe parcursul programului și o estimare globală a rezultatelor, pe perioade lungi. Este centrată pe o evaluare de bilanț, regroupând mai multe unități de studiu.

Pentru a prezenta câteva instrumente de evaluare, voi utiliza următoarea schemă:

Oferă elevului posibilitatea de a arăta ceea ce știe într-o varietate de contexte și situații, permit profesorului-evaluator să obțină puncte de reper și să adune informații asupra derulării activității copilului și implicit a sa; pe baza acestor informații, educatorul își fundamentează judecata de valoare într-o apreciere obiectivă a achizițiilor elevilor și a progreselor înregistrate.

Oferă educatorului o imagine la zi asupra performanțelor copilului, dar și o imagine exhaustivă asupra profilului general al cunoștințelor copiilor.

Asigură o realizare interactivă a actului de predare-învățare, adaptată nevoilor de individualizare a sarcinilor de lucru pentru fiecare elev în parte, valorificând și stimulând potențialul creativ și originalitatea acestuia.

Exersează abilitățile practic-aplicative ale copiilor, asigurând o mai bună clarificare conceptuală și integrare în sistemul național a cunoștințelor asimilate, care astfel devin operationale.

Probele orale sunt cele mai utilizate metode de evaluare din grădiniță. Acestea oferă o interacționare directă între educatoare și copil. Sunt flexibile și pot alterna întrebările în funcție de calitatea răspunsurilor. Probele orale oferă copilului posibilitatea de a formula răspunsurile libere, fără a le structura; poate să-și justifice răspunsul.

Portofoliul este o metodă de evaluare care înmagazinează date despre progresul copilului, poate fi considerat ca o „carte de vizită” a preșcolarului. Tipuri de portofolii:

- **portofoliu de prezentare sau introductiv** (cuprinde o selecție a celor mai importante lucrări);
- **portofoliu de progres sau de lucru** (conține toate elementele desfășurate pe parcursul activității);
- **portofoliul de evaluare** (cuprinde: obiective, strategii, instrumente de evaluare, tabele de rezultate, etc.)

Portofoliul poate cuprinde: o listă cu comportamente așteptate; observații asupra evoluției copilului; lucrări ale acestuia; poze cu sarcini/activități pe care acesta le-a dus la bun sfârșit pe parcursul anului școlar, rezultate ale activităților extracurriculare (diplome la diverse concursuri) s.a.; În concluzie, portofoliul nu este numai o metodă alternativă de evaluare a copilului ci, poate fi reprezentativ pentru crearea unei imagini pozitive asupra unei grupe sau a unei grădinițe.

Printre metodele și procedeele interactive de fixare și evaluare a cunoștințelor utilizate în grădiniță, se înscriu următoarele: **turul galeriei, scaunul autorului, piramida, ghicitorile, tehnica fotolimbajului, ciorchinele, posterul, blazonul, Diagrama Venn, Examinarea povestirii, Jurnalul grafic, Harta conceptuală / cognitivă, Tehnica florii de nufăr, metoda colțurilor, tehnica analitico-sintetică, cubul, turnirul întrebărilor, cvintetul, R.A.I. (Răspunde. Aruncă. Interoghează.) jurnalul grupei.**

După Ausubel „evaluarea merită un loc important în învățământ, din care face parte integrantă. Ea are întotdeauna un raport direct sau indirect cu progresul, în extensie și în calitate, al învățării, ” astfel evaluarea este prioritară în cadrul procesului de învățământ din țara noastră, fiind considerată o sursă a soluțiilor de perfecționare a actului didactic.

Bibliografie:

- Ausubel, P. D., Robinson, R. F.(1981) – „ **Pedagogia secolului XX. Învățarea în școală**”, București, EDP;
- Chiriac, Maria-, „ **Evaluarea- ghid al activității din grădiniță**”- studiu științific
- Comenius, J., A. (1970) – „ **Didactica Magna**”m București, EDP;

METHODS AND TECHNIQUES OF ASSEMENT

The evaluation represents the complex didactic action , fitted in the educational process , which follows the amount of obtained knowlefge , the value , the performance and the efficiency at some print , offering ways of improvement of the didactic action.

The evaluation is the final print in a sucesion of events , which contains the next steps

- establish the pedagogical purposes , from the children's behaviour point of view
- the projection and the performance of the achieved programme and the suggested purpose
- the measurement of the results by applying the curriculum
- the evaluation of te results

The most well-know forms of evaluation are : the initial , the continuous and the final assement.

Traditional ones :

- written tests (sheets with tasks); oral tests and practical tests

Alternative ones :

- practical work , porpholios with children's work , verbal astimation , self assement , didactic and role-play games and celebrations
- direct and sistematical observations during the activity and the recording of the results
- individual discussions; posting the work
- the graphical recording of the results in experential domains

Rolul evaluării în procesul de învățare ***Abordarea realității prin evaluare pornind de la realitatea textului***

Autor: Șandor Veronica
Șc.Gimnazială Hodac

Învățarea nu este întodeauna plăcută și ușoară, implică în anumite momente supraînvățare, fluctuația continuă a cunoștințelor, construirea unei relații funcționale cu ceilalți în procesul de confruntare cu sarcinile dificile. „ Este nevoie întodeauna nevoie de atașament față de conținut, de o atitudine etică și grijulie, care sunt determinate de dorința de a insufla în ceilalți simpatie, chiar și dragoste, pentru disciplina care este predată, dar și de demonstrarea faptului că profesorul nu doar predă, dar și învață și evaluează”³

Orice profesor conștient de răspunderile sale și receptiv față de problemele pe care le ridică munca sa știe că evaluarea reprezintă un moment al adevărului și al sincerității, un moment de confruntare a întreguluidemers didactic cu împlinirea lui reală. Evaluarea este utilizată, cu precădere, pentru a ameliora, pentru a progresa, pentru a schimba-aceasta este ideea fundamentală care o călăuzește.

³ Învățarea vizibilă , Jon Hattie, Editura Trei, București 2014, p.44

Pornind de la noțiunea de **evaluare**, care reprezintă totalitatea activităților prin care se corectează, se organizează și se interpretează datele obținute în urma aplicării unor instrumente de măsurare în scopul emiterii unei judecăți de valoare pe care se bazează o anumită decizie pe plan educațional, observăm ca această presupune utilizarea câtorva **tehnici**, între care un prim loc îl ocupă **evaluarea prin chestionare**, care reprezintă un procedeu didactic integral și mai ales, la nivelul **metodei/strategiei conversației euristice**. Acest procedeu verifică volumul și calitatea cunoștințelor și a capacităților dobândite de elevi, fiind aplicabil în aproape toate **tipurile de evaluare**: inițială, diagnostică, predictivă (prognostică), curentă (imediată), formativă, sumativă (periodică sau cumulativă), de progres și în autoevaluare.

În **evaluarea inițială**, cu ajutorul întrebărilor putem măsura comportamentul cognitiv inițial. În **evaluarea diagnostică**, întrebările vor indica nivelul de pregătire a elevului la un moment dat, arătându-i profesorului nevoile de dezvoltare ale elevilor, precum și punctele tari sau slabe ale procesului didactic. În cadrul **evaluării curente**, chestionarea orală contribuie la cunoașterea operativă a realizării obiectivelor, ducând la sesizarea dificultăților și ajutând elevii să conștientizeze aspectele pozitive și negative. Întrebările specifice **evaluării prognostice** vor indica posibila evoluție, diferențiind elevii în vederea orientării studiilor lor. Prin interogațiile adresate elevilor în cadrul **evaluării formative** (denumire datorată lui Scriven-1967), profesorul își poate da seama cu ușurință despre continuitatea și coerența învățăturii; căci această evaluare încurajează punerea de întrebări și reflecții ca modalități de revizuire a celor învățate, adică un feed-back pentru elev. **Evaluarea sumativă** (periodică sau cumulativă) poate utiliza și ea chestionarele, pentru a evidenția efectul terminal de pe urma învățăturii parcurse, bilanțul care diagnostichează realizarea obiectivelor generale, certifică un nivel de pregătire și, în același timp, stabilește ierarhizări între elevi, dar și între profesori, strategii și manuale. Tot prin întrebări se pot urmări cu regularitate progresele (**evaluarea de progres**), dar și evaluările de sine ale elevului și ale profesorului (**autoevaluarea**), diminuându-se astfel elementele de subiectivism și dezvoltându-se atitudinea autocritică.

În activitatea de la clasă, planșa din manual, tipărit sau digital, este doar punctul de plecare, pe care profesorul poate construi în voie, apoi poate evalua pentru a certifica implicarea elevilor. Poate să adauge alte informații, poate să propună diverse jocuri și așa mai departe. Probabil că acest lucru se întâmplă în cele mai multe cazuri, doar că acestea nu mai au legătură cu manualul digital, care nu permite nici tehnic și nici legal reutilizarea informației de bază⁴.

Profesorii creativi pot să construiască momente de lecție mai complexe pe care, apoi, să le pună la dispoziția comunității. Astfel, profesorii debutanți ar putea avea acces direct la materiale de calitate în beneficiul elevilor, care își îmbunătățesc mai repede atât competențele specifice de evaluare a materiei respective, cât și pe cele digitale. Din nou, există impedimente tehnice și legale pentru ca astfel de practici să devină regulă. Noile manuale digitale au fost gândite de la început *închise*, nu *deschise*.

După cum se poate constata, se tinde spre o evaluare complexă, realizată prin intermediul unei metodologii foarte bogate dar și diversificate, în scopul realizării unei evaluări multilaterale, veridice și

⁴ Din puncte de vedere legal, este discutabilă și reproducerea imaginii în acest material. Sperăm ca nici Ministerul Educației, nici editura în cauză să nu solicite măsuri reparatorii.

sensibile la diferențele individuale dintre elevi, sau tocmai de aceea devine foarte importantă **stabilirea întrebărilor**.

Eficiența **chestionării orale** va depinde de modul în care sunt formulate întrebările și de aceea se urmărește: simpla reproducere a cunoștințelor, interpretarea și prelucrarea lor, capacitatea de a opera cu ele, de a le aplica în practică etc. avantajele constau în aceea că permite o verificare directă pe fondul unei comunicări totale (semantică și ectosemantică). Profesorul poate interveni cu întrebări suplimentare și stimulative, determinându-l pe elev să-și expună cât mai amănunțit tot ceea ce are de spus. De multe ori, o întrebare suplimentară poate declanșa o lanț de raționamente sau readuce pe elev de pe un drum care se închide. Exigențe se impun față de răspunsurile elevilor, acestea trebuind să fie corectate, documentate etc.

Se delimitează două **forme** ale chestionării orale: curentă și finală. Chestionarea curentă se folosește ori de câte ori se ivește prilejul, cu precăderea în cadrul lecțiilor. Ea se poate desfășura frontal sau individual, fiind de preferat ca dialogul dintre profesor și restul clasei. Chestionarea finală se folosește în ore special destinate acestui scop, la sfârșit de capitol, de semestru sau de an școlar, la examene etc.

Testul **docimologic** este un set de întrebări cu ajutorul căruia se verifică și se evaluează asimilarea unor cunoștințe și capacități, în evaluările sumative sau în cele formative. Aceste întrebări trebuie acopere materia prevăzută în documentele școlare, iar întrebările să fie în concordanță cu obiectivele pedagogice prevăzute la acest nivel: noțiuni și operații, adică obiective operaționale. Pornind de la obiective, avem posibilitatea să întrevădem performanțele și să identificăm caracteristicile ce urmează a fi măsurate. Pentru fiecare unitate de conținut se redactează itemi corespunzători diferențiați pe categorii, registrul informațional, capacități operaționale etc.

Întrebările dintr-un astfel de test pot fi de două feluri: cu răspunsuri deschise și cu răspunsuri închise. Întrebările **cu răspuns deschis** se caracterizează prin aceea că oferă elevilor posibilitatea de a-și formula independent răspunsul, de a-și traspune propriile gânduri într-un înveliș verbal adecvat. Avantajul lor constă în asigurarea spontaneității și a creativității. Datorită caracterului original și irepetabil al răspunsurilor, se pretează mai greu la măsurare și evaluare prin compararea și raportarea lor la o scară etalon. De obicei, aceste întrebări solicită interpretarea unor date, argumentarea unor afirmații, lansarea unor ipoteze etc. pentru înlesnirea măsurării se vor stabili, prin consens, răspunsuri corecte sau variantele posibile. Întrebările **cu răspunsuri închise** presupun un singur răspuns, după formula adevărat-greșit, sau la alegere, ceea ce face ca măsurarea să fie mai simplă. Cele două categorii de întrebări ar putea fi combinate.

Numărul, categoria și ponderea itemilor unui test depind de volumul materiei ce se are în vedere, ca și de scopul urmărit de examinator; ceea ce presupune ca gradrea itemilor să fie cât mai extinsă, de la cele mai ușoare până la cele mai grele.

Nu putem neglija nici abordarea întrebării ca parte integrantă a **metodei conversației euristice**, metodă prin excelență interogativă, ce constă în realizarea unor schimburi de idei, a unui **dialog** între elevi și profesori. Ea conduce la explicații cauzale și la găsirea unor noi relații, favorizând perfecționarea relației profesor-elev. În același timp, stimulează efortul elevilor de a se exprima clar, cu

un limbaj de specialitate pe care nu-l utilizează în afara școlii, ceea ce înseamnă că această metodă valorifică „maieutica” lansată de Socrate (469-399 î.Hr.), respectiv „arta de a moși spiritul”.

Dialogul proiectat de cadrul didactic la nivelul metodei conversației euristice poate fi dirijat prin secvențe de **întrebări-răspuns** (... Ce?...), care solicită reproducerea cunoștințelor predate-învățate, dar mai ales prin **întrebări-problemă** (Cum?... , De ce?...), care stimulează gândirea elevului la nivelul unor explicații, aplicații, analize-sinteze, interpretări, aprecieri critice. În funcție de specificul întrebărilor, conversația poate fi bazată pe **întrebări închise** ce propun un singur răspuns (corect sau eronat), pe un **lanț de întrebări închise** care se declanșează în funcție de răspunsuri apelând la cunoștințele pe care le dețin, **pe întrebări stimulatorii și exploratorii** între elevi și profesori, elevi și elevi, profesori și elevi. În toate situațiile trebuie să delimităm procesul intelectual la care dorim să facă apel elevul, anume memoria, gândirea sau imaginația, iar întrebările trebuie să fie clare, precise, concise, accesibile, de genul: „explicati de ce...”, „demonstrați că...”, „interpretați...”.

Trebuie subliniat că, în conversația euristică, este necesară respectarea celor trei etape: **conversația introductivă**, în care întrebările corelează cunoștințele vechi cu cele noi și trezesc interesul elevilor, **conversația explicativă**, care apelează la spiritul de observație și de interpretare a elevilor, și **conversație finală**, care preconizează o frecventă utilizare a întrebărilor convergente (ce duc la analiză, comparații) și a **întrebărilor divergente**, care dezvoltă gândirea creatoare.

În **conversația explicativă** se pot folosi următoarele întrebări: Care elemente moderne sesizăm în romanele camilpetresciene? Ce elemente moderniste există în romanul « Patul lui Procust » sau « Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război »? Care este relația dintre ficțiune și realitate având în vedere geneza romanului? Care este tema operei? Care sunt elementele menite să ofere narațiunii subiectivism? Care sunt elementele de autenticitate remarcate în romanele camilpetresciene? Care ar putea fi asemănarea cu luxul memoriei și memoria involuntară de la Marcel Proust și psihologia lui H. Bergson?

În **conversația finală** se pot pune următoarele întrebări: Cum se poate comenta relația dintre realitate și ficțiune, autor și personaj, în creația lui Camil Petrescu, care a afirmat că: „...singura existență reală e aceea a conștiinței”?⁵. Cum își găsește corespondențe geografia imaginarului în realitate? Ce importanță acordă scriitorul experienței de viață, pornind de la afirmația sa că: „Sufletul altora ne devine cunoscut prin prisma propriului suflet: orice analiză este o autoanaliză, orice observație psihologică se sprijină pe introspecție”⁶.?

Atragem, însă, atenția că metoda conversației pe întrebări are și câteva **limite**: nu este eficientă când profesorul nu cunoaște bine clasa; nu se poate folosi când noile cunoștințe nu se sprijină pe o experiență anterioară; solicitarea este discontinuă și inegală când participă numai un grup restrâns; nu asigură găsirea unor soluții individuale și nu sistematizează cunoștințele; duce, deseori, la depășirea timpului afectat.

⁵ Camil Petrescu, *Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război*, Editura Biblioteca pentru toți, București, 2009, p. 130

⁶ Nicolae Manolescu, *Arca lui Noe*, Editura Gramar, București, 2007, p. 381

Metoda dezbaterii valorifică și ea procedeul întrebărilor pentru soluționarea unor probleme, dezvoltarea unor capacități de stăpânire a materiei și de exprimare. Are câteva variante: în grup, tip seminar, de masă, pe echipe prin asalt de idei. Funcționalitatea ei depinde de calitatea formativă a întrebărilor, în varianta lor **frontală** (De ce?), **directă** (Care sunt motivele pentru care susțineți ideea X?), **inversată** (Ce se întâmplă dacă?), de **revenire** (Cum credeți că....?), **imperativă** (Analizați următoarea situație...), de **releu** (Copletați răspunsul anterior), de **controversă** (Există sau nu există situația X ?).

Metoda problematizării creează în gândirea elevului o situație conflictuală, o atmosferă de efervescență intelectuală. **Întrebarea- problemă** trebuie să fie o întrebare de investigare sau să cuprindă clar și precis premisele necesare pentru rezolvare, adică date sau idei care, corelate sau structurate într-un cadru conflictual, să permită elevilor comportări creative, strategii de gândire și transferuri de cunoștințe. Întrebarea- problemă introduce tensiune în sistemul datelor cunoscute, creând un dezechilibru sau un conflict de cunoaștere, deoarece se referă la o situație mai complexă. Ea apelează mai intens decât întrebările euristice obișnuite la flexibilitatea gândirii, fiind posibili mai multe soluții, dar există și câteva cerințe ale utilizării ei: să se planifice din timp problemele, punându-se de acord structura cu încărcătura lor cognitivă, cu ordinea și eșalonarea lecțiilor și temelor din programa școlară; elevul să fie apreciat atât din punctul de vedere al volunului de cunoștințe achiziționate, cât și al modului în care am operat gândirea acestuia în situația de învățare respectivă; întrebările-problemă să fie stimulative și să genereze stări afective capabile să susțină efortul de cunoaștere, curiozitatea, conștiința proceselor pe care le realizează, rezolvarea situației problemă să se facă în condiții corespunzătoare de timp, de la citate, scheme etc.

Rezolvarea întrebării-problemă solicită transferul de cunoștințe și abilități, dezvoltă spiritul interdisciplinar, mărește gradul de operativitate a informațiilor și dezvoltă deprinderile de muncă independentă. De asemenea, ea familiarizează elevul cu practicarea demersului științific (a sesiza problema, a formula ipoteza, a pune întrebarea, a face analogii, a controla datele relității și veridicitatea soluțiilor propuse), cu atitudinea critică și constructivă, cu emoția și bucuria descoperirii. În felul acesta, întrebarea-problemă asigură trecerea de la instruire la autoinstruire.

BIBLIOGRAFIE

- Cerchit Ioan, **Sisteme de instruire alternative și complementare. Structuri, stiluri și strategii**, Editura Aramis, București, 2002.
- Cristea Sorin, **Pedagogie**, Vol.2, Editura Hardiscom, Pitești, 1997
- Ghid general de evaluare și examinare** (coordonatori Neacșu Ion ; Stoica Adrian), Ministerul Învățământului, Institutul de Științe ale Educației, București, 1994.
- Parfene Constantin, **Metodica studierii limbii și literaturii române**, ghid teoretico-aplicativ, Editura Polirom, Iași, 1999.
- Sperlea Vristian Alexandru, **Rolul evaluării- o modalitate de abordare a realității pornind de la realitatea textului**, revista electronică a concursului "Ars Nova", ediția a XII-a, 2014

Résumé

L'évaluation au service de l'apprentissage se produit pendant toute la durée du processus d'apprentissage. Elle est conçue pour montrer au grand jour ce que chaque élève comprend de façon que l'enseignant puisse décider de ce qu'il peut faire pour l'aider à progresser. Les élèves apprennent de façon personnelle mais certains d'entre eux suivent des cheminements prévisibles en progressant du stade de l'éveil jusqu'à celui de la maîtrise. Dans ce contexte, les enseignants se servent de l'évaluation comme d'un outil d'investigation pour en savoir le plus possible sur ce que leurs élèves savent et savent faire, ainsi que sur les conceptions erronées, les confusions ou les lacunes.

La grande diversité des renseignements que les enseignants recueillent ainsi sur les modes d'apprentissage de leurs élèves sert à déterminer ce qu'ils doivent faire par la suite pour faire progresser les élèves. Ils permettent de fournir une rétroaction descriptive aux élèves ainsi que de choisir les groupements, les stratégies d'enseignement et les ressources.

L'évaluation au service de l'apprentissage se produit pendant toute la durée du processus d'apprentissage. Elle est interactive et les enseignants: adaptent leur enseignement aux résultats d'apprentissage, déterminent les besoins d'apprentissage particuliers des élèves ou des groupe, sélectionnent et adaptent le matériel et les ressources, conçoivent des stratégies de pédagogie différenciée et créent des occasions d'apprentissage pour aider individuellement les élèves à progresser, fournissent immédiatement des commentaires et une orientation aux élèves.

L'évaluation de l'apprentissage correspond aux stratégies qui sont conçues pour confirmer ce que les élèves savent, pour montrer s'ils ont ou non atteint les résultats d'apprentissage prescrits ou les objectifs de leurs programmes individuels, ou pour attester leur compétence et décider des programmes ou des affectations qu'ils peuvent envisager pour la suite. Elle est censée fournir des preuves de la performance des élèves aux parents, à d'autres éducateurs, aux élèves eux-mêmes et, parfois, à des personnes de l'extérieur (p. ex. employeurs, autres établissements d'enseignement)

L'évaluation de l'apprentissage est l'évaluation qui est rendue publique et qui donne lieu à des énoncés ou à des symboles indiquant la qualité de l'apprentissage des élèves. Elle mène souvent à des décisions importantes qui ont une influence sur l'avenir des élèves.

EVALUAREA LA LIMBA ROMÂNĂ

Profesor: Someșan Mariana

Scoala Gimnazială Ibănești

Structura Ibănești-Pădure, Mureș

„Dacă învățătorul are dragoste pentru profesia sa, el este un învățător bun. Dacă învățătorul are dragoste pentru profesie și pentru elevi, el este un învățător desăvârșit”.

L. Tolstoi

Procesul educațional, în general, apare drept un proces complex, de aceea un cadru didactic modern trebuie să înțeleagă necesitatea perceperii fiecărei etape din cadrul actului instructiv-educativ, ca pe o componentă cu rol esențial în bunul mers al întregului mecanism. Procesul educativ are trei trepte care trebuie tratate unitar: predarea, învățarea și evaluarea.

Evaluarea este etapa finală a procesului educativ, dar cu o importanță majoră pentru aprecierea rezultatelor elevilor. Pentru ca evaluarea să se desfășoare în condiții normale, transparență și să reflecte realitatea este nevoie ca fiecare profesor să își elaborează propriul mod de lucru în concordanță cu temperamentul său, cu inspirația și aptitudinile sale, dar și în funcție de aptitudinile elevilor. De aceea, preocuparea pentru perfecționare trebuie să rămână mereu vie în sufletul fiecărui cadru didactic.

În contextul educațional actual, problematica evaluării capătă o importanță din ce mai mare în activitatea specialiștilor și, mai ales, a practicienilor. Influența evaluării, în special prin intermediul examenelor, se face tot mai mult resimțită atât asupra activității de predare, cât și asupra celei de învățare. În demersul didactic profesorul și elevul sunt cei dintâi interesați în realizarea unei evaluări obiective, bazată pe criterii unitare cunoscute și aplicate în practica școlară curentă. Aprecierea cât mai obiectivă a rezultatelor presupune raportarea acestora la anumite criterii:

- criteriul raportării la competențele generale și secundare vizate;
- criteriul raportării la nivelul atins de populație școlară evaluată;
- criteriul raportării la capacitățile fiecărui elev și la nivelul lui de cunoștințe înainte de începerea programului de instruire.

În funcție de aceste criterii, **procesul evaluativ** include trei operații complexe, aflate în relație de complementaritate: **măsurarea**, **aprecierea** și **decizia**. **Măsurarea** presupune verificarea rezultatelor școlare și „dimensionarea” acestora, asigurând baza obiectivă a evaluării. **Aprecierea** semnifică emiterea unei judecăți de valoare privitor la un comportament observabil raportat la un cadru de referință. **Decizia** prelungește actul aprecierii într-o notă, caracterizare, etc și recomandă măsuri de ameliorare a activității didactice ulterioare. un proces de măsurare și apreciere a calității rezultatelor la învățătură și a progreselor obținute de elevi.

În funcție de diverse criterii există numeroase forme de evaluare în literatura psihopedagogică, astfel încât există un consens în rândul specialiștilor care consideră că cele mai importante dintre acestea sunt *evaluarea inițială*, *evaluarea continuă* și *evaluarea sumativă*.

Evaluarea inițială este cea prin care se stabilește nivelul de pregătire al elevului la începutul unei perioade sau etape de lucru, la începutul unei teme mari, capitol, precum și condițiile în care acesta se poate integra în programul de instruire.

Evaluarea continuă (formativă), presupune verificarea permanentă a rezultatelor, pe tot parcursul procesului de instruire, de obicei operându-se pe secvențe mici de timp.

Evaluarea sumativă, se realizează la finele unei etape de instruire, la finele studierii unei teme, al unui capitol și, periodic, la sfârșitul semestrelor, al anului școlar, al ciclului de școlarizare prin conceperea unor subiecte cuprinzătoare care să acopere întreaga arie tematica abordată.

Profesorul de limba și literatura română proiectează activitatea de evaluare concomitent cu proiectarea demersului de predare – învățare și în deplină concordanță cu acestea. Finalul fiecărei unități de învățare presupune evaluarea sumativă .

În proiectarea probelor de evaluare apar următoarele întrebări :

- Care sunt competențele și conținuturile pe care trebuie să le rezolve elevii?
- Care sunt performanțele minime, medii și superioare pe care le pot realiza elevii ?
- Pentru ce tip de evaluare optez ? Cu ce instrumente voi realiza evaluarea ?
- Cum voi folosi datele oferite de instrumentele de evaluare administrate pentru a elimina blocajele ivite în formarea elevilor și pentru a asigura progresul școlar?

Un rol la fel de important, în realizarea unei evaluări corecte și utile, ca cel al strategiilor îl dețin metodele și tehnicile de evaluare, care pot fi împărțite în :

Metode tradiționale - folosite frecvent în practica școlară curentă sunt :

- **probe orale** – prezintă numeroase avantaje: îi obișnuiește pe elevi să comunice oral, direct, permite dirijarea elevilor prin întrebări suplimentare, favorizează confirmarea sau infirmarea imediată a răspunsurilor. Prezintă însă și unele dezavantaje: nu este convenabilă elevilor timizi sau care elaborează mai greu răspunsul, utilizează mult timp și depinde de starea afectivă a examinatorului.

- **probe scrise** – permit o apreciere mai precisă și sunt convenabile elevilor lenți sau timizi; acoperă o arie mai mare din conținutul predat și verifică un număr mai mare de obiective; oferă posibilitatea măsurării și aprecierii nivelului de pregătire a unui elev, a unei clase, permit verificarea unui număr mare de elevi în timp scurt; dezvoltă capacitatea de autoevaluare la elevi; oferă datele necesare pentru luarea măsurilor necesare în vederea ameliorării activității didactice; au grad de obiectivitate sporit deoarece utilizează o unitate de măsura standard. Dezavantajul este că nu permite ca unele erori să fie lămurite și corectate pe loc de către profesor, și nu face posibilă orientarea elevilor, prin întrebări suplimentare, către un răspuns corect și complet.

Metode alternative – pot fi folosite alături de cele tradiționale. Oferă cadrului didactic informații suplimentare despre activitatea și nivelul pregătirii elevului. Completează datele furnizate de metodele tradiționale. Sunt de mai multe tipuri :

- observarea sistematică a comportamentului elevului ;
- investigația;
- proiectul;
- portofoliul;
- autoevaluarea etc .

Observarea și aprecierea verbală - se concretizează în aprecieri verbale (*e bine, corectează aici, ai uitat să notezi ceva*). Acestea trebuie să fie în concordanță cu calitatea prestației elevilor, să-i încurajeze, să le ofere sugestii.

Investigația - oferă elevului posibilitatea de a aplica în mod creativ cunoștințele însușite anterior în situații noi și variate. Urmărește formarea unor tehnici de lucru în grup și individual precum și a atitudinii elevilor implicați în rezolvarea sarcinii.

Portofoliul - urmărește progresul elevului de la un semestru la altul, de la un an școlar la altul sau chiar de la un ciclu școlar la altul . Elementele componente ale portofoliului sunt definite de către profesor, dar elevul are libertatea să pună în portofoliu materialele pe care le consideră necesare și care îl reprezintă cel mai bine: lucrări scrise curente, teste, eseuri pe teme date, compuneri libere, creații literare proprii, postere, colaje, machete, desene, caricaturi, prezentarea unor autori sau a unor opere literare, contribuții la reviste școlare, jurnalul personal al elevului etc. Portofoliul oferă profesorului posibilitatea de a emite o judecată de valoare bazată pe un ansamblu de rezultate, oglindind evoluția elevului. El preia din sarcinile evaluării continue, eliminând tensiunile induse de metodele tradiționale de verificare. Sintetizând activitatea elevului pe o perioadă mai mare de timp, portofoliul poate servi și ca evaluare sumativă. El stimulează creativitatea, ingeniozitatea și implicarea personală a elevului în activitatea de învățare, dezvoltând motivația internă a acestuia.

Autoevaluarea - dezvoltă capacitatea elevului de a se aprecia pe sine însuși cât mai aproape de realitate, stimulează gândirea. Pentru ca autoevaluarea să reprezinte un element serios și util, este

necesar ca elevii să învețe procedura de evaluare. Ei vor fi instruiți, ca să aibă în vedere elementele de care să țină seama în aprecierea răspunsurilor: elemente principale și secundare, efortul personal evidențiat de către cel care răspunde, originalitatea ideilor, organizarea răspunsului, coerența și corectitudinea exprimării.

Metodele complementare de evaluare asigură o alternativă la formulele tradiționale, a căror prezență este preponderentă, oferind alte opțiuni metodologice și instrumentale care îmbogățesc practica evaluativă. Investigația, proiectul și portofoliul în afara faptului că reprezintă importante instrumente de evaluare, constituie în primul rând sarcini de lucru, a căror rezolvare stimulează învățarea de tip euristic.

În termeni generali, metoda este cea care conturează întregul demers de proiectare și de realizare a acțiunii evaluative, de la stabilirea obiectivelor de evaluare și până la construirea și aplicarea instrumentului de evaluare, prin care dorim să obținem informațiile necesare și relevante pentru scopurile propuse.

Instrumentul de evaluare este parte integrantă a metodei, fiind cel care concretizează la nivel de produs opțiunea metodologică a profesorului pentru măsurarea și aprecierea cunoștințelor și competențelor elevului.

Utilizarea testelor ca principal instrument de evaluare în practica școlară curentă sau în situație de examen poate include un potențial risc în momentul în care în proiectarea acestora nu se ține cont de calitățile acestuia. Principalele calități ale unui instrument de evaluare sunt: validitatea, fidelitatea obiectivitatea și aplicabilitatea.

Profesorul de limba și literatura română trebuie să fie în permanență preocupat de succesul școlar, care reprezintă o stare de concordanță a capacității de învățare a elevului și a exigențelor școlare, de aceea este necesară punerea de acord a solicitărilor a profesorului cu capacitățile de învățare ale elevilor și de adaptare a acestora la activitatea școlară, trebuie să se axeze pe alternanța dintre metodele tradiționale de evaluare și cele complementare.

Obiectivitatea în evaluare este dată de situația în care aprecierea performanței celui care învață reflectă nedistorsionat obiectul și independența în raport cu opiniile, părerile personale sau dispozițiile de moment ale subiecților implicați în rezolvarea ei.

De asemenea, se impune reconsiderarea și reconstrucția sistemului de referință la nivelul mentalității, atitudinal și relațional atât al profesorilor cât și a elevilor în vederea dezvoltării la elevi a capacității de a evalua și a se evalua în contexte diferite atât pe parcurs cât și la finalul perioadei de studiu, permițând astfel dezvoltarea unei personalități autonome, armonioase, capabile de performanță și succes.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cucoș ,Constantin, *Teoria și metodologia evaluării*, Editura Polirom , Iași, 2008;
2. Goia ,Vistian, *Didactica limbii si literaturii romane pentru gimnaziu și liceu*, Ed.Dacia, Cluj –Napoca 2002;
3. Parfene, Constantin() *Metodica studierii limbii și literaturii române în școală. Ghid teoretico-aplicativ*, Editura Polirom, Iași, 1999

Résumé

L'évaluation est l'étape finale du processus éducatif, mais avec une importance majeure dans l'appréciation des résultats des étudiants. Pour que l'évaluation soit déroulée en conditions normales, transparence et en reflétant vraiment la réalité il faut que chaque professeur élabore un moyen de travail personnel adapté à son tempérament, par son inspiration et ses aptitudes, mais qui tient, dans la même mesure, compte des aptitudes des étudiants.

Au cours de la démarche didactique, le professeur et l'élève sont les premiers intéressés dans la réalisation d'une évaluation objective, basée sur certaines critères unitaires, bien connues et appliquées dans la pratique écolière courante. Une appréciation objective des résultats présuppose leur observation par rapport aux certaines critères – dont on peut rappeler : le niveau d'apprentissage touchée par la population écolière évaluée, les capacités de chaque étudiant évalué et son niveau de connaissance avant du commencement du programme d'instruction.

Grace à ceux critères, le processus évaluatif inclura trois opérations complexes, qui sont dans une relation de complémentarité : le mesurage, l'appréciation et la décision. La première étape présuppose ainsi la vérification des résultats écolières et leur « calibrage », en assurant la base objective de l'évaluation.

Les plus importantes formes d'évaluation sont : initiale, continue et celle sommative. Le professeur de langue et littérature roumaine désigne l'activité d'évaluation dans le même temps avec la réalisation d'une conception de la démarche d'enseignement – apprentissage et dans une entière concordance avec eux. La fin de chaque unité d'apprentissage présuppose une évaluation sommative.

Un rôle tant important dans l'accomplissement d'une évaluation droite et utile, que celui des stratégies, est détenu par les moyens et les techniques d'évaluation, classés ainsi : traditionnelles et modernes.

Les derniers viennent comme une alternative aux formules traditionnelles, prépondérantes usées. Elles offrent, donc, d'options méthodologiques et instrumentales bien différentes qui enrichissent la pratique évaluative. L'investigation, le projet et le portefeuille à côté de fait qu'ils sont d'instrumentes importantes dans l'évaluation, ils constituent également de tâches à faire dont la résoudre stimule l'apprentissage de type euristique.

Le professeur de langue et littérature roumaine devrait être en permanence préoccupée du succès écolier, représentant un état de concordance entre les capacités d'apprentissage de l'étudiant et les exigences de l'enseignement, lui-même. Il faut, donc, mettre en accord les exigences du professeur avec leur capacités d'apprentissage et de leur adaptation à l'activité écolière. Une focalisation sur l'alternance entre les méthodes traditionnelles d'évaluation et celles complémentaires sera ainsi salutaire.

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE

*Prof. Suceava Daniela
Școla Gimnazială Solovăstru
Localitatea Solovăstru
Județul Mureș*

*“Ceea ce influențează cel mai mult învățarea sunt cunoștințele pe care elevul le posedă la plecare.
Asigurați-vă de ceea ce el știe și instruiți-l în consecință”
(R. Ausubel)*

„Evaluarea ne permite să ne pronunțăm asupra stării unui fapt, proces la un anumit moment, din perspectiva informațiilor pe care le culegem cu ajutorul unui instrument care ne permite să măsurăm în raport cu o anumită normă la care ne raportăm .
(Etienne Brunswic).

Evaluarea este procesul prin care se stabilește dacă obiectivele sistemului sau procesului de învățământ sunt realizate. Evaluarea este o componentă esențială a procesului de învățământ care furnizează informații despre calitatea și funcționalitatea acestuia. Evaluând elevii evaluăm în același timp (direct sau indirect) profesorii, calitatea activității didactice, a instituției școlare și în cele din urmă a sistemului educative în ansamblu.

Juan Jinga definește evaluarea ca fiind un proces complex de comparare a rezultatelor activității instructiv-educative cu obiectivele planificate(evaluarea calității), cu resursele utilizate(Evaluarea eficienței) sau cu rezultatele anterioare evaluarea progresului)

Evaluarea este privită ca parte integrantă a procesului didactic, prezentându-se în forme diverse și concretizându-se în practica didactică prin metode de verificare, apreciere și notare a elevilor.

Evaluarea a devenit deja în ultimii ani, și va deveni din ce în ce mai mult, una din problemele majore ale formării. Evaluarea este o acțiune complexă care include etape de măsurare, apreciere, și decizie

Măsurarea este procesul de stabilire a realizărilor în activitatea de învățământ. Măsurarea constă în aplicarea unor probe pentru a cunoaște efectele acțiunii instructiv – educative și pentru a obține date în perspectiva unui scop determinat. Precizia măsurării este condiționată de calitatea instrumentelor de măsură folosite și de modul de aplicare al probelor.

Aprecierea este procesul de judecare al rezultatelor măsurării. Aprecierea presupune formularea unor judecăți de valoare asupra unui rezultat. Datele culese sunt prelucrate, comparate cu obiectivele urmărite; este estimat gradul de realizare al acestor obiective și apoi făcută aprecierea rezultatelor. Prin această operație se estimează calitativ rezultatele măsurate prin aprecieri (e.x. foarte bine- 9; 10; bine- 7; 8), laude, observații critice. Calitatea aprecierii depinde de experiența și trăsăturile evaluatorului.

Decizia prelungește actul aprecierii într-o notă, caracterizare, hotărâre, recomandare. Procesul de evaluare se poate finaliza cu luarea unor decizii cu privire la: măsuri diferențiere, de individualizare, programe recuperatorii, schimbarea strategiei didactice.

Funcțiile pe care le îndeplinește evaluarea dau o importanță procesului de învățământ pentru că vizează efectele, consecințele, și semnificațiile acestora. Funcțiile evaluării sunt:

- Funcția constatativă
- Funcția de diagnosticare
- Funcția de prognosticare
- Funcția de feed-back
- Funcția decizională
- Funcția motivațională
- Funcția selectivă
- Funcția informațională
- Funcția social economică

Formele evaluării

- Evaluarea inițială
- Evaluarea continuă/formativă
- Evaluarea cumulativă/sumativă/finală

Metodele de evaluare

În cadrul reformei educaționale actuale a învățământului românesc, un accent deosebit se pune pe utilizarea unor metode și tehnici de evaluare eficientă a elevilor, aceasta presupunând și o serie de metode alternative. Experiența de la catedră ne-a demonstrat că nu se poate renunța definitiv la metodele tradiționale de evaluare, în favoarea celor alternative, dar se impune îmbinarea acestora în scopul optimizării actului didactic.

Din categoria **metodelor tradiționale** de evaluare fac parte: evaluarea orală, evaluarea scrisă, evaluarea practică

- **Evaluarea orală** se realizează printr-un dialog bazat pe întrebări și răspunsuri între profesori și elevi prin care profesorul urmărește să identifice cantitatea și calitatea cunoștințelor/deprinderilor formate. Chestionarea poate fi *curentă* (pe parcursul lecțiilor, desfășurându-se fie frontal-cu toți elevii, fie individual) sau *finală* (ca de exemplu, la final de capitol, de semestru, sau chiar la examen).

Eficiența acestei metode depinde de: claritatea întrebărilor adresate de profesor, diversificarea întrebărilor, acordarea timpului de așteptare, tactul profesorului de a adresa întrebări ajutătoare atunci când trebuie, un comportament nonverbal de susținere și încurajare a elevilor.

Avantajele evaluării orale:-permite comunicarea directă profesor-elev; permite un feed-back rapid, eventualele erori sau neînțelegeri ale elevilor sunt clarificate și corectate imediat

Dezavantaje:-necesită mult timp; evaluare poate fi influențată de diferite circumstanțe, ca de exemplu: gradul de dificultate al elevilor, starea de moment a evaluatorului sau a elevului.

- **Evaluarea prin probe scrise** reprezintă o modalitate mai economică de evaluare. Elevii se găsesc în postura de a elabora și de a exprima idei în scris fără intervenția profesorului.

Evaluarea poate fi *curentă* (prin lucrări de control din lecția de zi) au *finală* (lucrări scrise la sfârșit de capitol și lucrări scrise de semestru-tezele). Lucrările de control nu sunt anunțate, durează 10-15 minute și urmăresc verificarea cunoștințelor din lecția curentă în timp ce celelalte lucrări sunt anunțate din timp, acoperă o parte mai mare a materiei și au în vedere evaluarea capacității elevilor de a selecta și sistematiza informațiile dobândite.

Avantaj- economie de timp (într-un timp relativ scurt se evaluează un număr mare de elevi); mare obiectivitate a evaluării-conduce la diminuarea stărilor de stres; îi avantajează pe elevii timizi; permite elevilor să-și elaboreze răspunsul independent.

*Limite-*oferă un feed-back mai slab; elevii nu sunt îndrumați spre răspunsul corect prin întrebări ajutătoare; uneori răspunsurile nu redau nivelul real de pregătire al elevului.

- **Evaluarea prin probe practice** ocupă un loc important în evaluarea priceperilor și deprinderilor formate la diferite discipline de studiu, în aprecierea capacității elevilor de a aplica anumite cunoștințe teoretice. Probele sistinute de elevi la educație fizică, lucrări practice de laborator (fizică, chimie, biologie) și din ateliere, execuțiile de desen, grafică, sculptură interpretări muzicale sunt doar câteva forme ale examinărilor practice ale elevilor.

Metodele alternative de evaluare prezintă cel puțin două caracteristici:

1. pe de o parte, realizează evaluarea rezultatelor în strânsă legătură cu instruirea/ învățarea, de multe ori concomitent cu aceasta;
2. pe de altă parte, ele privesc rezultatele școlare obținute pe o perioadă mai îndelungată, care vizează formarea unor capacități, dobândirea de competențe și mai ales schimbări în planul intereselor, atitudinilor, corelate cu activitatea de învățare.

Principalele **metode alternative de evaluare**, al căror potențial formativ susține individualizarea actului educațional prin sprijinul acordat elevului sunt:

- observarea sistematică a activității și a comportamentului elevului;
- investigația;
- proiectul
- portofoliul
- studiul de caz;
- interviul;
- referatul;
- autoevaluarea;
- **Observația curentă** constă în urmărirea sistematică a participării elevilor la desfășurarea activității instructiv educative: contribuțiile elevilor pe parcursul activității, modul de realizare a sarcinilor de lucru maniera de colaborare cu colegii atunci când activitatea se face în grup, calitate prestațiilor în munca independentă, manifestările de interes și de dezinteres, dificultățile erorile.

Datele observate de către profesori pot fi colectate în jurnalul sau caietul profesorului și pot fi utilizate prin asociere cu alte metode de evaluare.

- **Hărțile conceptuale**

„*Hărțile conceptuale sau hărțile cognitive pot fi definite drept oglinzi ale modului de gândire, simțire și înțelegere ale celui/celor care le elaborează. Reprezintă un mod diagramatic de expresie, constituindu-se ca un important instrument pentru predare, învățare, cercetare și evaluare la toate nivelurile și la toate disciplinele.*”

Hărțile conceptuale „oglesc rețelele cognitive și emoționale formate în cursul vieții cu privire la anumite noțiuni.” (Siebert, 2001, 92).

„Ele sunt imaginile noastre despre lume, arată modul nostru de a percepe și interpreta realitatea. Hărțile nu indică doar cunoașterea, ci și non-cunoașterea.” (Siebert, 2001, 172).

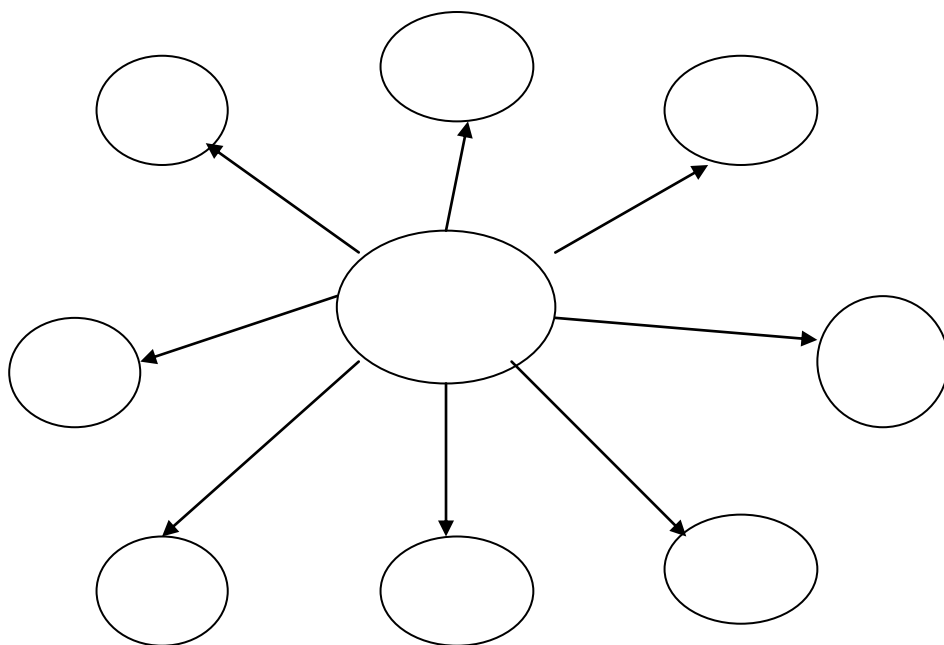
Deși sunt utilizate mai mult în procesul instruirii, *hărțile conceptuale* (introduse și descrise de J. Novak, în 1977) reprezintă și instrumente care îi permit cadrului didactic să evalueze nu atât cunoștințele pe care le dețin elevii, ci, mult mai important, relațiile pe care aceștia le stabilesc între diverse concepte, informațiile internalizate în procesul învățării, modul în care își construiesc structurile cognitive, asociind și integrând cunoștințele noi în experiențele cognitive anterioare.

Harta cognitivă ia forma unei reprezentări grafice care permite „vizualizarea organizării procesărilor mentale a informațiilor legate de o problemă de conținut sau concept” (Joița, 2007, 22). Poate fi integrată atât în activitățile de grup, cât și în cele individuale.

În practica educațională, se pot utiliza următoarele *tipuri de hărți conceptuale*, diferențiate prin forma de reprezentare a informațiilor (Oprea, 2006, 260-262):

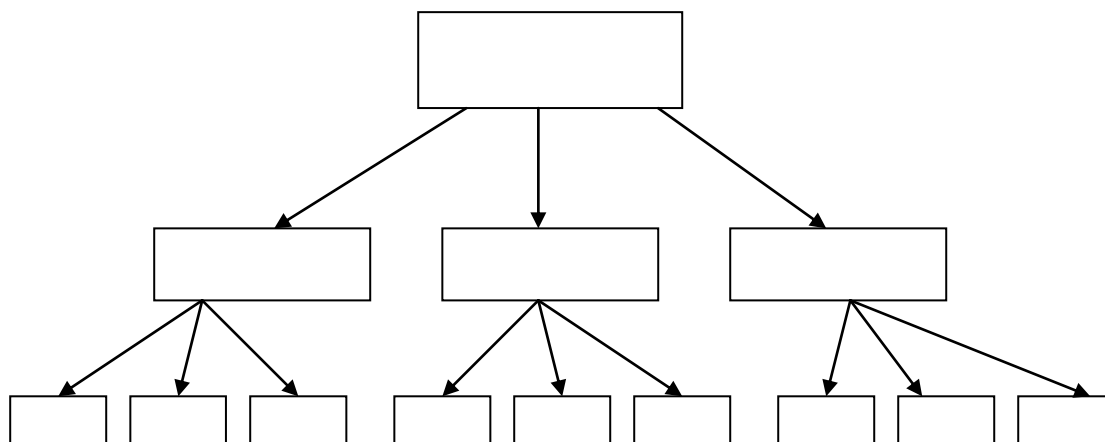
a. Hărți conceptuale tip “pânză de păianjen”

Se plasează în centrul hărții conceptul nodal (tema centrală), iar de la acesta, prin săgeți, sunt marcate legăturile cu noțiunile secundare.

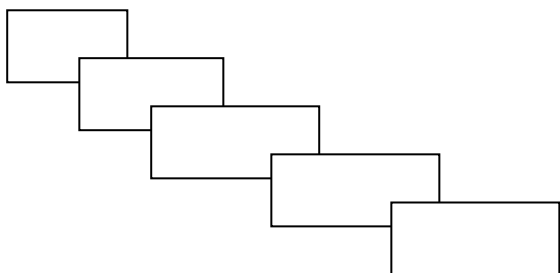
b. Hartă conceptuală ierarhică

Presupune reprezentarea grafică a informațiilor, în funcție de importanța acestora, stabilindu-se relații de supraordonare/subordonare și coordonare. Se obține o clasificare a conceptelor, redată astfel:

c. Harta conceptuală lineară

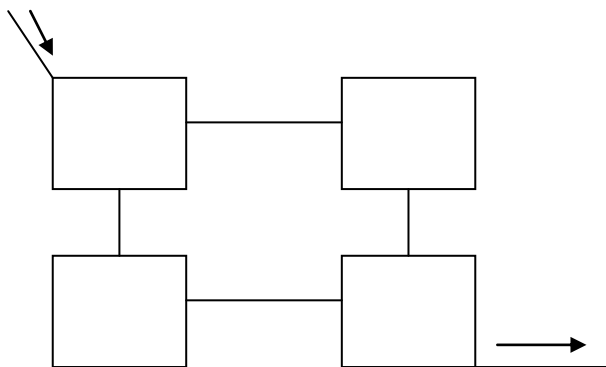
Specificul acestui tip de hartă rezidă în prezentarea lineară a informațiilor.

d.

Sisteme de hărți conceptuale

Se diferențiază de celelalte tipuri de hărți conceptuale prin adăugarea *inputs* și *outputs* (intrări și ieșiri).

Principalele *avantaje* ale utilizării *hărților conceptuale*:

facilitează evaluarea structurilor cognitive ale elevilor, cu accent pe relațiile stabilite între concepte, idei etc.; determină elevii să practice o învățare activă, logică; permit profesorului să emită aprecieri referitoare la eficiența stilului de învățare al elevilor și să îi ajute să-și regleze anumite componente ale acestuia; asigură „vizualizarea” relației dintre componenta teoretică și practică a pregătirii elevilor; facilitează surprinderea modului în care gândesc elevii, a modului în care își construiesc demersul cognitiv, permițând ulterior diferențierea și individualizarea instruirii; pot fi integrate cu succes în orice strategie de evaluare; pot servi ca premise pentru elaborarea unor programe eficiente de ameliorare, recuperare, accelerare sau în construcția unor probe de evaluare; permit evaluarea nivelului de realizare a obiectivelor cognitive propuse, dar pot evidenția și elemente de ordin afectiv („O hartă cognitivă conține atât cunoștințe abstracte, cât și empirice, și totodată logici afective, cum ar fi entuziasmul sau respingerea.” - Siebert, 2001,170); subsumate demersului de evaluare formativă, evidențiază progresul în învățare al elevilor; pot fi valorificate în secvențele următoare de instruire etc..

Dezavantaje

consum mare de timp; risc crescut de subiectivitate în apreciere, în absența unor criterii de evaluare clare; efort intelectual și voluntar intens din partea elevilor, care trebuie să respecte anumite standarde și rigori impuse de specificul acestei metode.

- **Portofoliul** reprezintă „cartea de vizită” a elevului, prin care cadrul didactic poate să-i urmărească progresul – în plan cognitiv, atitudinal și comportamental – la o anumită disciplină,

de-a lungul unui interval mai lung de timp (o etapă dintr-un semestru, un semestru, un an școlar sau chiar un ciclu de învățământ).

Teoretic, un portofoliu poate cuprinde:

lista conținutului acestuia (sumarul, care include titlul fiecărei lucrări/ fișe); lucrările pe care le face elevul individual sau în grup; rezumate; eseuri; articole, referate, comunicări; fișe individuale de studiu; experimente; înregistrări, fotografii care reflectă activitatea desfășurată de elev individual sau împreună cu colegii săi; reflecțiile proprii ale elevului asupra a ceea ce lucrează; autoevaluări scrise de elev sau de membrii grupului; hărți cognitive; comentarii suplimentare și evaluări ale cadrului didactic, ale altor grupuri de elevi sau chiar părinți.

Avantajele folosirii portofoliului:

este un instrument flexibil, ușor adaptabil la specificul disciplinei, clasei și condițiilor concrete ale activității; permite aprecierea și includerea în actul evaluării a unor produse ale activității elevului care, în mod obișnuit, nu sunt avute în vedere; acest fapt încurajează exprimarea personală a elevului, angajarea lui în activități de învățare mai complexe și mai creative, diversificarea cunoștințelor, deprinderilor și abilităților exersate; evaluarea portofoliului este eliberată în mare parte de tensiunile și tonusul afectiv negativ care însoțesc formele tradiționale de evaluare; evaluarea devine astfel motivantă și nu stresantă pentru elev; dezvoltă capacitatea de autoevaluare a elevilor, care devin auto-reflexivi asupra propriei munci și asupra progreselor înregistrate; implică mai activ elevul în propria evaluare și în realizarea unor materiale care să-l reprezinte cel mai bine.

Dezavantajele utilizării portofoliului:

dificultăți în identificarea unor criterii pertinente de evaluare holistică; riscul preluării unor sarcini specifice elaborării portofoliului de către părinți etc..

- **Proiectul** reprezintă „o metodă complexă de evaluare, individuală sau de grup, recomandată profesorilor pentru evaluarea sumativă.” (Cucos, 2008, 138).

Elaborarea proiectului necesită o perioadă mai mare de timp (câteva zile sau câteva săptămâni) și poate fi sarcină de lucru individuală sau de grup.

În utilizarea acestei metode se parcurg următoarele *etape*:

1. Stabilirea temelor pentru proiect (pot fi implicați și elevii, dacă le este deja familiar acest tip de activitate).
2. Stabilirea și precizarea perioadei de realizare a proiectului.
3. Familiarizarea elevilor cu exigențele specifice elaborării unui proiect.
4. Planificarea activității (individuale sau de grup)
 - formularea obiectivelor proiectului;
 - constituirea grupelor de elevi (dacă este cazul);
 - distribuirea/alegerea subiectului de către fiecare elev/grup de elevi;
 - distribuirea/asumarea responsabilităților de către fiecare membru al grupului;
 - identificarea surselor de documentare.
5. Desfășurarea cercetării/colectarea datelor.
6. Realizarea produselor/materialelor.
7. Prezentarea rezultatelor obținute/proiectului.
8. Evaluarea proiectului.

Avantaje ale utilizării proiectului ca metodă de evaluare:

este, în același timp, o metodă eficientă de evaluare, dar și o metodă de învățare interactivă; plasează elevul într-o situație de cercetare autentică; cultivă responsabilitatea pentru propria învățare și rezultatele acesteia; asigură implicarea tuturor elevilor în realizarea sarcinilor propuse; facilitează abordările de tip inter- și transdisciplinar; promovează interevaluarea/autoevaluarea și interînvățarea; oferă posibilitatea aprecierii unor rezultate de diverse tipuri (cunoștințe, capacități, abilități); stimulează creativitatea; facilitează dezvoltarea încrederii în propriile forțe etc..

Limite ale utilizării proiectului ca metodă de evaluare:

apariția unor conflicte între elevi (în condițiile elaborării în grup a proiectelor); minimalizarea rolului profesorului etc..

- **Autoevaluarea** este un demers care îndeplinește o funcție de reglare/ autoreglare a oricărui sistem, iar experiența ne demonstrează faptul că atunci când demersurile evaluatoare și/ sau autoevaluatoare nu se produc, activitatea în cauză se dereglează până la starea în care ea încetează de a mai fi utilă.

Cultivarea capacității autoevaluative devine necesară din considerente care privesc organizarea activității școlare.

Pentru a forma capacități autoevaluative se pot folosi mai multe proceduri cum ar fi:

- "notarea reciprocă", în sens de consultare a colegilor elevului evaluat;
- "autonotarea controlată", prin intermediul căreia cel evaluat și-a autoevaluat rezultatele, motivând.
- **Investigația**, atât ca modalitate de învățare, cât și ca modalitate de evaluare, oferă posibilitatea elevului de a aplica în mod creativ cunoștințele însușite, în situații noi și variate, pe parcursul unui interval mai lung sau mai scurt de timp. Ea „constă în solicitarea de a rezolva o problemă teoretică sau de a realiza o activitate practică pentru care elevul este nevoit să întreprindă o investigație (documentare, observarea unor fenomene, experimentarea etc.) pe un interval de timp stabilit”.

Cu ajutorul acestei metode profesorul poate să aprecieze: gradul în care elevii își definesc și înțeleg problema investigată; capacitatea de a identifica și de a selecta procedeele de obținere a informațiilor, de colectare și organizare a datelor; abilitatea de a formula și testa ipotezele; felul în care elevul prezintă metodele de investigație folosite; conciziunea și validitatea raportului-analiză a rezultatelor obținute.

Toate acestea, corelate cu gradul de complexitate al sarcinii de lucru și cu natura disciplinei de studiu fac din metoda investigației un veritabil instrument de analiză și apreciere a cunoștințelor, capacităților și a personalității elevului.

Utilizarea **metodelor alternative de evaluare** încurajează crearea unui climat de învățare plăcut, relaxat, elevii fiind evaluați în mediul obișnuit de învățare, prin sarcini contextualizate; realizează experimente, elaborează proiecte, alcătuiesc portofolii, acestea fiind în același timp sarcini de instruire și probe de evaluare. Este important ca elevii să înțeleagă criteriile de evaluare, procesul evaluativ, pentru a putea reflecta asupra performanțelor obținute, a le explica și a găsi modalități de progres.

Elevii nu trebuie evaluați unii în raport cu ceilalți, scopul nu este de a-i ierarhiza, ci de a vedea evoluția, progresul, achizițiile.

Bibliografie

Adriana Nicu, Daniela Crețu, Pedagogie, Editura Universității,, Lucian Blaga,, Sibiu, 2009
Ioan Cerghit, Metode de învățământ, Polirom, 2002
Laura Căpiță, Carol Căpiță, Mihai Stătescu, Didactica istoriei, 2006

METHODS AND TECHNIQUES OF EVALUATION

"What most influences student learning is the knowledge that they possess departure. Make sure what he knows and trained him in consequence " (R. Ausubel)

Evaluation methods

The category of traditional methods of evaluation are:

- oral assessment,
- written evaluation
- assessment practice

Alternative methods of assessment have at least two characteristics:

1. On the one hand, evaluation of the results achieved closely with training / learning, often along with it;
2. On the other hand, they relate to academic results obtained over a period of time, aimed at the development of capacities, skills and especially changes in terms of interests, attitudes, work related learning.

The main alternative assessment methods, whose potential formative support individualisation of education through student support are:

- systematic observation of student activity and behavior;
- investigation;
- project
- portfolio
- Case study;
- interview;
- essay;
- self-assessment;

Use of alternative methods of assessment of learning encourages a climate pleasant, relaxed, students are evaluated in the usual environment for learning through contextualized tasks; performed experiments, develop projects, portfolios up these tasks while being training and evaluation tests.

STRATEGII DE EVALUARE ÎN GRĂDINIȚĂ

Prof.înv.preșc. Suceava Maria
Colegiul Silvic Gurghiu- G.P.N.Gurghiu
Jud .Mureș

Teoria și practica evaluării în educație înregistrează o mare varietate de moduri de abordare și de înțelegere a rolului acțiunilor evaluative, dar noul *Curriculum pentru învățământul preșcolar* prefigurează printre tendințele de schimbare și diversificarea strategiilor de predare și acordă o altă importanță procesului de evaluare. În activitatea din grădiniță, actul de evaluare are drept scop măsurarea și aprecierea cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor dobândite de copii în cadrul actului educațional. În același timp, evaluarea urmărește și aspectele formative ale muncii

educatoarei, concretizată în modalitățile de abordare a schimbării , în atitudinile și comportamentele dobândite de copilul preșcolar prin procesul de învățământ. Pentru activitatea concretă de evaluare desfășurată de un cadru didactic, premisele esențiale sunt: cunoașterea teoretică și concretă a particularităților copiilor , competența scopurilor definite , operaționalizate a inventarului de performanțe posibile pe care le oferă curriculum-ul oficial.

Evaluarea reprezintă actul didactic complex, integrat procesului de învățământ, ce urmărește măsurarea cantității cunoștințelor dobândite, valoarea, performanțele și eficiența acestora la un moment dat, oferind soluții de perfecționare a actului didactic. Deoarece activitatea din grădiniță are preponderent un caracter formativ-educativ, cu finalități de perspectivă, ce nu se pot concretiza pe termen scurt, ci într-o viziune de construcție pas cu pas, în colaborare cu alți factori (familie, școală, media, societate), evaluarea este fragmentară, incompletă, unele rezultate apărând mai târziu, în școală sau la finele ei. Formarea unor deprinderi de activitate intelectuală, conducerea operațiilor gândirii de la concret spre abstract, logic, rațional și manifestarea deprinderilor și abilităților în comportamentul copiilor nu se pot evidenția decât după perioade mari de timp, în perspectivă.

În opinia lui Ausubel, evaluarea este punctul final într-o succesiune de evenimente, care cuprinde următorii pași: Stabilirea scopurilor pedagogice, prin prisma comportamentului dezirabil al copiilor, Proiectarea și executarea programului de realizare a scopurilor propuse, Măsurarea rezultatelor aplicării programei, Evaluarea rezultatelor. Activitatea educativă în grădiniță este complexă și solicită forme de evaluare variate, multiple, adaptate la particularitățile preșcolarilor. Diversitatea situațiilor didactice, precum și multitudinea de obiective ale evaluării presupun conceperea și aplicarea unor strategii diferite care să mijlocească procesul evaluativ. Astfel, în grădiniță sunt utilizate următoarele strategii și forme de evaluare. **Evaluarea inițială** se realizează la începutul unui program de „instruire” și stabilește nivelul de pregătire a preșcolarilor în momentul inițierii programului respectiv, constituind o condiție hotărâtoare pentru reușita activităților următoare deoarece oferă educatoarei posibilitatea de a cunoaște potențialul fiecărui copil. Pentru ca evaluarea inițială să fie eficientă, trebuie elaborate criterii și modalități de verificare, măsurare și apreciere a nivelului de pregătire a preșcolarilor, pornind de la obiectivele propuse. Datele obținute ajută la conturarea activității didactice în trei planuri: stabilirea modului adecvat de predare a noului conținut al programei, organizarea unui program de recuperare, dacă este cazul, și adoptarea unor măsuri de sprijinire și recuperare a unora din preșcolari.

Evaluarea formativă (continuă) este indispensabilă într-o pedagogie a formării centrate pe copil își propune să verifice toți preșcolarii asupra conținuturilor predate, fapt ce permite ca educatoarea să cunoască pregătirea copiilor, identificarea lacunelor, după fiecare secvență de învățare să adopte măsuri pentru ameliorarea procesului de învățământ. **Evaluarea finală** intervine la sfârșitul unei perioade mai lungi de învățare, la sfârșit de semestru, an școlar, ciclu de învățământ. Se realizează prin verificări parțiale pe parcursul programului și o estimare globală a rezultatelor, pe perioade lungi. Este centrată pe o evaluare de bilanț, regroupând mai multe unități de studiu.

Metodele și tehnicile de evaluare utilizate sunt cele **tradiționale**: probe scrise(fișe cu sarcini); probe orale și probe practice și **metodele alternative** -aprecierile verbale, autoevaluarea, jocurile didactice, de rol și serbările; observările directe/sistematice în timpul activității și înregistrarea; discuții individuale;afișarea lucrărilor; consemnarea grafică a rezultatelor pe domenii experiențiale. Utilizarea metodelor alternative de evaluare, oferă copilului posibilitatea de a arăta ceea ce știe într-o varietate

de contexte și situații, permit profesorului-evaluator să obțină puncte de reper și să adune informații asupra derulării activității copilului și implicit a sa; pe baza acestor informații, educatorul își fundamentează judecata de valoare într-o apreciere obiectivă a achizițiilor copilului și a progreselor înregistrate. Oferă educatorului o imagine la zi asupra performanțelor copilului, dar și o imagine exhaustivă asupra profilului general al cunoștințelor copiilor. Asigură o realizare interactivă a actului de predare-învățare, adaptată nevoilor de individualizare a sarcinilor de lucru pentru fiecare elev în parte, valorificând și stimulând potențialul creativ și originalitatea acestuia. Exersează abilitățile practic-aplicative ale copiilor, asigurând o mai bună clarificare conceptuală și integrare în sistemul național al cunoștințelor asimilate, care astfel devin operaționale.

Probele orale sunt cele mai utilizate metode de evaluare din grădiniță. Acestea oferă o interacționare directă între educatoare și copil. Sunt flexibile și pot alterna întrebările în funcție de calitatea răspunsurilor. Probele orale oferă copilului posibilitatea de a formula răspunsurile libere, fără a le structura; poate să-și justifice răspunsul.

Portofoliul este o metodă de evaluare care înmagazinează date despre progresul copilului, poate fi considerat ca o „carte de vizită” a preșcolarului. Tipuri de portofolii:

- *portofoliu de prezentare sau introductiv* (cuprinde o selecție a celor mai importante lucrări);
- *portofoliu de progres sau de lucru* (conține toate elementele desfășurate pe parcursul activității);
- *portofoliul de evaluare* (cuprinde: obiective, strategii, instrumente de evaluare, tabele de rezultate, etc.)

Portofoliul poate cuprinde: o listă cu comportamente așteptate; observații asupra evoluției copilului; lucrări ale acestuia; poze cu sarcini/activități pe care acesta le-a dus la bun sfârșit pe parcursul anului școlar, rezultate ale activităților extracurriculare (diplome la diverse concursuri) ș.a.; În concluzie, portofoliul nu este numai o metodă alternativă de evaluare a copilului ci, poate fi reprezentativ pentru crearea unei imagini pozitive asupra unei grupe sau a unei grădinițe.

Printre metodele și procedeele interactive de fixare și evaluare a cunoștințelor utilizate în grădiniță, se înscriu următoarele: turul galeriei, scaunul autorului, piramida, ghicitori, tehnica fotolimbajului, ciorchinele, posterul, blazonul, Diagrama Venn, Examinarea povestirii, Jurnalul grafic, Harta conceptuală / cognitivă, Tehnica florii de nufăr, metoda colțurilor, tehnica analitico-sintetică, cubul, turnirul întrebărilor, cvintetul, R.A.I. (Răspunde. Aruncă. Interoghează.) jurnalul grupei.

La începutul fiecărui an școlar, primele două săptămâni sunt rezervate culegerii de date pentru cunoașterea fiecărui copil. Metodele utilizate de educatoare sunt: • observarea copilului în timpul diferitelor activități și momente din programul zilnic, consemnarea în protocoale individuale sau fișe psiho-pedagogice • dialogul cu copilul și cu părinții, pentru cunoașterea dezvoltării psihofizice, a nivelului de 5 cunoaștere, a deprinderilor preșcolare. În timpul anului școlar, se realizează în mod implicit o evaluare continuă a nivelului de cunoștințe și deprinderi prin oportunitățile oferite de regimul zilnic, fișele de evaluare, observație zilnică, prin convorbiri, studiul produselor activității, test. Observarea copiilor în timpul regimului zilnic reprezintă perceperea organizată, sistematică, de durată a conduitei în situații variate. Presupune stabilirea unui scop, elaborarea unui plan, precizarea instrumentelor, consemnarea datelor, interpretarea acestora din punct de vedere psihopedagogic. Convorbirea este un dialog între educator și copil după un plan de întrebări, urmând consemnarea răspunsurilor și interpretarea lor. Testul este o probă standardizată care furnizează date despre caracteristici psihofizice din diverse planuri. Studiul produselor activității

oferă date însemnate pentru dezvoltarea deprinderilor, a intereselor, a aptitudinilor, a motivațiilor copiilor. Se studiază desene, obiecte confecționate, colaje, picturi, modelaje ș.a. La sfârșitul anului școlar și la finele unui ciclu se impune o evaluare atentă, detaliată a copiilor pentru a stabili programul următor sau pentru a finaliza fișele psihopedagogice de acces în școala primară. Pentru acest scop se planifică o perioadă de circa două săptămâni de evaluare finală. Fiecare tip de activitate și fiecare categorie de activități comune are forme și metode specifice. Se vehiculează o serie de caiete de muncă independentă și fișe de evaluare consacrate în practică, ce pot fi însă îmbogățite și diversificate. Cele mai multe s-au elaborat în sfera activităților matematice sau pentru exercițiile grafice. În povestiri, repovestiri sau convorbiri se apelează la recunoașterea unor scene din povești, ordonarea lor cronologică, recunoașterea unor obiecte, ființe, lucruri. La activitățile de educație plastică și activitățile practice evaluarea se realizează chiar prin analiza creațiilor; la educație muzicală sau la artă dramatică se pot organiza serbări sau spectacole pentru părinți, iar la activitățile de educație pentru societate se propun acțiuni de curățenie, ordine, autogospodărire, îngrijirea spațiilor verzi sau împodobirea sălii (în care pot fi evaluate contribuțiile fiecărui copil). De asemenea, la educație fizică se aplică probe de motricitate, forță, rezistență, îndemânare specifice vârstei.

Prin evaluare, educatoarea își îndeplinește misiunea nobilă de a pregăti copilul pentru o integrare fără disfuncții în școală, de a urmări ce se întâmplă cu el și după terminarea grădiniței, furnizând învățătorilor datele necesare continuării acțiunii instructiv-educative pe diferite trepte. Urmând pașii unei evaluări eficiente și respectând cerințele acesteia, constituie o modalitate de a moderniza procesul de învățământ, precum și de a spori rolul educației în formarea personalității .

Summary

The work of kindergarten, the act of measurement and evaluation aims at assessing the knowledge, skills and abilities acquired by children in the educational act. At the same time, the assessment aims and formative aspects of teacher's work, reflected in approaches to change in attitudes and behaviors acquired in preschooler education process. Evaluation is the final in a series of events, which includes the following steps: setting goals teaching children through the desired behavior, design and execution of the program to achieve their goals, measuring results of the program, the evaluation results.

The following strategies are used in kindergarten and forms of assessment: initial assessment, formative assessment, final assessment and evaluation techniques The methods used are traditional: written (task sheets); oral and practical tests and alternative methods -aprecierile verbal self, games Educational, role and celebrations; Direct observările / systematic during the activity and registration; individual discussions; displaying works; graphic record results experiential domains.

The evaluation noble teacher fulfills its mission to prepare the child for a seamless integration dysfunction in school, to track what happens to him and after kindergarten teachers providing the data necessary for continuation of educational action at various stages. Following in the footsteps of effective assessment and compliance requirements, constitutes a way to modernize the education system and to increase the role of education in shaping personality.

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

TODORAN FLOAREA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ HODAC
TOACA
FĂRCAȘ MARIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 7
TG-MUREȘ
JUDEȚUL MUREȘ

Problematica modalităților de evaluare rămâne deschisă, ea putând fi continuu îmbunătățită și diversificată. Scopul comun, de care trebuie să se țină cont, este cel de dezvoltare a capacității de autoevaluare la elevi, concomitent cu schimbarea viziunii asupra rolului evaluării, cel de ameliorare și corectare mai mult decât de sancționare.

Evaluarea nu este un scop în sine, ci trebuie să conducă la optimizarea întregului proces desfășurat în școală. Ea trebuie să fie formativă, situativă și să dezvolte un proces de autoevaluare. Calitatea presupune mișcare și de aceea evaluarea nu trebuie să se rezume doar la un singur instrument, ci să se refere la o serie de tehnici cât mai diverse.

Profesorii din învățământul primar au un rol foarte important în educarea copiilor. În mod obisnuit se ocupă de o singură clasă și predă diferite materii de studiu. Responsabilitatea noastră în calitate de învățători este aceea de a dezvolta o bicezur și capacitatea de lucru a copilului. Elevii sunt mari și de către noi în acest proces de dezvoltare. Procesul de predare- învățare și evaluare trebuie să fie cât mai eficient pentru elevi. Trebuie să predăm și să evaluăm elevii ținând cont de câteva criterii precum mediul de proveniență sau capacitatea de a-și. Scopul final al procesului de învățare este acela de a ajuta elevii să se integreze în societate.

Învățătorul trebuie să stăpânească toate metodele și instrumentele de evaluare, și să le aplice în funcție de particularitățile clasei de elevi. Utilizarea eficientă a strategiilor, metodelor și instrumentelor de evaluare va pune în valoare aspectul creativității, al gândirii critice, al manifestării individuale, proprii fiecărui elev, rezultatul final vizat fiind formarea, la nivelul individului, a culturii generale, formarea de abilități, atitudini, competențe, priceperi și deprinderi necesare integrării sociale a acestuia.

Opțiunea pentru una sau alta dintre metodele de evaluare cunoscute (metodele tradiționale și metodele complementare) constituie rezultanta mai multor factori: scopul și obiectivele evaluării, tipul acesteia, specificul conținuturilor supuse aprecierii, particularitățile populației școlare vizate, achizițiile cadrelor didactice privind exersarea / practicarea / experimentarea diverselor modalități de procedare.

Metoda de evaluare este o cale prin intermediul căreia cadrul didactic „oferă elevilor posibilitatea de a demonstra nivelul de stăpânire a cunoștințelor, de formare a diferitelor capacități testate prin utilizarea unei diversități de instrumente adecvate scopului urmărit.”

Tehnica de evaluare reprezintă un element constitutiv al metodei, prin intermediul căruia elevul ia la cunoștință sarcina de evaluare. El este cel „care pune în valoare atât obiectivele de evaluare, cât și demersul inițiat pentru a atinge scopul propus”.

Alegerea celor mai adecvate metode și instrumente de evaluare reprezintă o decizie importantă în vederea realizării unui demers evaluativ pertinent și util. Pedagogul belgian Gilbert De Landsheere aprecia că: „O evaluare corectă a învățământului nu va putea fi posibilă niciodată cu ajutorul unui instrument unic și universal. Trebuie să ne orientăm ferm spre o abordare multidimensională (...)”. (Stanciu, M., 2003, p.284)

Metode și tehnici de evaluare în ciclul primar

Clasificarea cea mai des utilizată este aceea care distinge următoarele metode și instrumente de evaluare (Stanciu, M., 2003, p.283-284):

A. Metode și tehnici de evaluare tradiționale

A.1. Probele orale

Evaluarea orală se realizează mai ales prin întrebări - răspunsuri și prin îndeplinirea unor sarcini de lucru, oral sau în scris (de obicei la tablă), sub directa supraveghere a profesorului. Este folosită cu precădere ca verificare curentă și parțială, pe parcursul programului de instruire, ca și în cadrul examenelor. Examinarea orală constă, în toate cazurile, în probe la care răspunsurile sunt date oral. Cerința educatorului poate fi orală, scrisă sau practică.

Moduri de realizare

Examinarea orală se realizează în multiple forme, utilizându-se tehnici variate. Dintre instrumentele principale de evaluare orală pot fi menționate:

a) **Conversația de verificare** (întrebări/răspunsuri); este puternic structurată, întrucât intenția de verificare este evidentă; inițiativa aparține aproape exclusiv profesorului evaluator, care ține sub control situația; presupune, în final, comunicarea aprecierii.

b) **Evaluarea orală cu suport vizual**, care presupune, în fapt, o discuție având ca suport imagini, scheme, grafice, chiar fenomene prezentate în condiții naturale pe care elevul este solicitat să le descrie, să le explice, să le comenteze.

Este folosită frecvent în învățământul preșcolar și în învățământul primar, fiind în consonanță cu particularitățile gândirii la aceste vârste (stadiul operațiilor concrete), după cum își demonstrează utilitatea în verificarea capacității de comunicare într-o limbă străină, ca și în alte situații cum sunt: descrierea unor experiențe sau a unei lucrări practice urmărite.

c) **Redarea, repovestirea** unui conținut, a unui ansamblu de informații, evenimente, fapte, situații etc. prezentate oral, în scris sau înregistrate fonic. Prin această tehnică se verifică atât capacitatea de înțelegere și reținere a ceea ce este prezentat, cât și de a reda în structuri verbale proprii, deci prin transformare, făcând apel la diferite mijloace de expresie științifică (scheme, grafice ș.a.).

d) **Citirea unor dialoguri incomplete și completarea acestora** astfel încât să dobândească sensul adecvat. Constă în prezentarea unui dialog în care lipsesc replicile unuia dintre interlocutori, solicitându-se ca, după un răgaz de reflecție, pentru a înțelege conținutul și sensul dialogului, elevul să exprime replicile absente. Tehnica este utilizată mai frecvent în activitatea cu elevi de vârste mici (învățământul primar, gimnazial), precum și în evaluarea pregătirii la limbi străine.

e) **Descrierea și reconstituirea** constă în descrierea verbală a unei structuri realizate din piese sau module de diferite forme și culori (cuburi, piese Lego) de către un elev și reconstituirea, de către un al doilea elev, a structurii descrise, fără a vedea originalul. I se poate permite celui care reconstituie să pună întrebări și se va constata o îmbunătățire a rezultatelor.

f) **Descrierea și explicarea** are drept obiectiv principal descrierea unui obiect sau a unei proceduri. Celui evaluat i se prezintă o listă de 5-7 teme, din care acesta își va alege una, se va pregăti câteva minute, după care va răspunde.

A.2. Probele scrise

Ca și examinările orale, probele scrise sunt mijloace de evaluare utilizate la toate nivelurile de școlaritate și la marea majoritate a disciplinelor de învățământ.

Probele scrise îndeplinesc funcții de diagnostic, de feed-back (pentru elev și cadru didactic), corectivă și de autoevaluare (în relația elevului cu sine) (I. T. Radu, 1981, p. 210).

Rolul principal al acestor probe este de a face posibilă, periodic, o evaluare obiectivă și operativă pe baza unui cuantum de cunoștințe relevant și cu scopul de a regla și perfecționa procesul instructiv-educativ.

a) **Extemporalul (neanunțat)** este instrumentul de evaluare scrisă cel mai des folosit pentru a verifica dacă elevii învață cu regularitate. Durează 5-10 minute și se va concentra asupra unor sarcini de tip obiectiv din lecția anterioară. Rezolvarea imediată a sarcinilor din lucrare va permite corectarea rapidă a greșelilor și va fi o modalitate de autoevaluare (de exemplu li se poate cere elevilor să-și noteze lucrarea).

b) **Lucrarea de control** (anunțată) se aplică elevilor după parcurgerea unei unități de învățare sau după un număr de lecții predate anterior. Ea poate urma unor lecții de recapitulare și sistematizare și, în acest caz, are mari valențe formative. Ea îndeplinește, în general, o funcție diagnostică. Itemii de evaluare trebuie să fie variați pentru a permite evidențierea capacităților superioare ale elevilor. Este de dorit ca lucrarea de control să fie corectată imediat, apoi să fie rezolvată cu întreaga clasă și să se motiveze notele acordate elevilor.

c) **Activitatea de muncă independentă în clasă** se desfășoară sub supravegherea cadrului didactic. Se realizează fie la începutul lecției (pentru a permite cadrului didactic să verifice tema pentru acasă din punct de vedere cantitativ), fie în timpul verificării lecției anterioare, fie pentru a fixa cunoștințele predate. Ele se pot rezolva individual sau pe grupe de elevi. Sarcinile trebuie analizate frontal după ce elevii le-au rezolvat, notarea se poate face prin autoevaluare, prin evaluare în perechi (colegii de bancă își corectează reciproc modul de rezolvare). Un avantaj important îl constituie supravegherea cadrului didactic, care poate realiza un feed-back imediat. Aceste momente de muncă independentă, bine organizate, pot constitui prilejuri de a forma elevilor deprinderi de muncă intelectuală (M. Stanciu, 2003, p. 290).

d) **Tema pentru acasă** este o formă de activitate independentă, asemănătoare cu cea efectuată în clasă, dar are în vedere obiective de mai mare amploare și se desfășoară în condițiile de acasă ale elevului.

Pregătirea temei începe chiar în clasă, unde cadrele didactice trebuie să le dea indicații elevilor în legătură cu modul de rezolvare a sarcinilor. Se pot da teme pentru acasă în funcție de particularitățile elevilor, de înclinațiile lor pentru disciplina respectivă. Se poate acorda o notă pentru modul de efectuare a temelor.

e) **Testul** este o probă complexă cu ajutorul căreia se verifică și se evaluează nivelul asimilării cunoștințelor și al capacităților de a opera cu ele, prin raportarea răspunsurilor la o scară etalon, elaborată în prealabil (I. Nicola, 1994, p. 335). El este o probă standardizată, care asigură o obiectivitate mai mare în procesul de evaluare.

Principalele **calități** ale unui test sunt: validitatea; fidelitatea; reprezentativitatea; obiectivitatea; aplicabilitatea.

Un instrument de evaluare scrisă conține un număr de itemi (sarcini).

Itemul reprezintă cea mai mică componentă identificabilă a unui instrument de evaluare și care cuprinde o sarcină de rezolvat în concordanță cu un obiectiv operațional (M. Stanciu, 2003, p. 295).

Itemii apar mai ales în testele scrise.

Teoria și practica evaluării evidențiază mai multe criterii pe baza cărora pot fi clasificați itemii. Unul dintre criteriile cel mai des utilizate este acela al gradului de obiectivitate oferit în corectare. În funcție de acest criteriu, itemii pot fi clasificați în trei mari categorii:

- **Itemii obiectivi** (cu răspuns închis) testează un număr mare de elemente de conținut într-un interval relativ scurt, asigurând un grad de obiectivitate ridicat în măsurarea rezultatelor școlare

- **Itemii semiobiectivi** sunt acea categorie de itemi care solicită elevului construirea parțială sau totală a unui răspuns la sarcina definită în enunțul itemului.

Utilizarea acestui tip de itemi poate încuraja elevul în aprofundarea noțiunilor învățate, creșterea vitezei de operare cu acestea, a clarității, conciziei și acurateței exprimării.

Itemii semiobiectivi au un grad mai mic de obiectivitate, dar elevul este pus în situația de a-și construi răspunsul și nu de a-l alege, cu atât mai mult cu cât această categorie de itemi vizează demonstrarea de către elevi în răspuns a originalității și creativității lor, a capacității de personalizare a cunoștințelor.

Ei sunt în mod special recomandați pentru realizarea evaluării în domenii trans-, inter- și multidisciplinare, date fiind particularitățile acestora, precum și natura competențelor generale și specifice pe care și le propun să le formeze la elevi.

A.3. Probe practice

Probele practice constau „în confecționarea unor obiecte sau aparate, executarea unor experiențe sau lucrări experimentale, a lucrărilor în atelier sau pe lotul școlar, efectuarea unor observații microscopice, întocmirea unor desene, schițe, grafice etc.” (Nicola, I., 1994, p.337).

B. Metode și instrumente complementare

Gronlund (1981) a realizat un inventar al obiectivelor pentru care instrumentele tradiționale de evaluare sunt mai puțin eficace. În acest sens, se recomandă utilizarea unor metode alternative (mai corect, complementare) de evaluare.

Metodele și instrumentele complementare sunt:

B.1. Observarea sistematică a activității și comportamentului elevilor.

Prin observare sistematică, educatorul urmărește diferite comportamente; comportamente ce privesc cunoștințele și capacitățile: vorbire, ascultare, realizarea unor experimente, desene, dans, gimnastică, abilități muzicale; comportamente referitoare la atitudinea față de desfășurarea unei activități: eficiența planificării, utilizarea timpului, utilizarea echipamentelor și a altor surse, demonstrarea unor caracteristici ca: perseverența, încrederea în sine, inițiativa, creativitatea; comportamente referitoare la atitudinile sociale: preocupare pentru bunăstarea celorlalți, respectul față de lege, sensibilitate la problemele sociale; comportamente privind atitudinile științifice: deschidere la nou, curiozitate; interese pentru diferite activități educaționale, estetice, științifice, vocaționale, de timp liber; exprimarea unor sentimente de apreciere și satisfacție pentru de natură, artă, literatură; relația cu colegii, reacția la laudă și critici, reacția față de autoritatea profesorului, emotivitatea, adaptarea socială. (Stoica, A., p.126)

Pentru a înregistra aceste informații, profesorul are la dispoziție trei modalități:

- ☐ fișa de evaluare (calitativă);
- ☐ scara de clasificare;
- ☐ lista de control / verificare.

Fișa de evaluare- unde sunt înregistrate date despre evenimentele mai importante în legătură cu elevii care întâmpină dificultăți. Observarea trebuie limitată doar la câteva comportamente.

B.2. Investigația

Investigația reprezintă o activitate pe care elevul o desfășoară într-o oră în vederea rezolvării unei situații complicate, pe baza unor instrucțiuni precise. Ea începe, se desfășoară și se termină în clasă. Se poate desfășura individual sau în grup.

Cadrul didactic poate urmări produsul, procesul sau/și atitudinea elevului.

B.3. Portofoliul

Portofoliul este un instrument complex de evaluare care presupune o selecție sistematică, făcută, de regulă, de către elevi (dar și de către cadrele didactice) a unor produse relevante ale activității elevilor (individual sau în grup). Portofoliul include și rezultatele relevante obținute prin celelalte

metode și tehnici de evaluare. Aceste rezultate privesc probele orale, scrise și practice, observarea sistemică a comportamentelor școlare, proiectul, autoevaluarea, precum și sarcini specifice fiecărei discipline.

Notarea se va face într-o manieră holistică pe baza unor criterii clare, care vor fi comunicate elevilor înainte să înceapă proiectarea portofoliului.

B.4. Proiectul

Proiectul este o activitate mult mai complexă decât investigația. Începe în clasă și continuă în afara școlii (individual sau în echipe) câteva zile sau săptămâni. Se încheie tot în clasă prin prezentarea unui raport sau a produselor realizate. Permite o abordare interdisciplinară.

La început titlul poate fi sugerat de învățător, apoi de către elevi. Se pot sugera câteva titluri: *Jurnalul meu, Toamna în imagini, Eu și mediul înconjurător, Revista clasei.*

Pot fi acordate două calificative (unul la elaborare și altul la prezentare).

B.5. Autoevaluarea

Autoevaluarea ajută elevii să-și dezvolte capacitățile de autocunoaștere, să-și valorizeze atât cunoștințe, cât și atitudini și comportamente. Elevii au nevoie să se autocunoască. Aceasta le va da încredere în sine și îi va motiva pentru îmbunătățirea performanțelor școlare. Elevul ajunge să își evalueze propriile capacități învățând mai întâi să-și aprecieze rezultatele în activitatea de învățare. Din acest motiv, abilitatea de autoevaluare este foarte importantă pentru formarea la elevi a unor imagini realiste asupra posibilităților și limitelor lor. Cadrul didactic va ajuta elevii să-și dezvolte capacitățile autoevaluative, să-și compare nivelul la care au ajuns în raport cu obiectivele și standardele educaționale și să-și impună un program propriu de învățare.

Autoevaluarea este evaluarea efectuată de către elev a ceea ce el a realizat și/sau a comportamentului său. *Coevaluarea* se realizează de către mai mulți elevi.

Caracterul formativ rezultă din faptul că ea îi oferă elevului un ghid metodologic despre învățare și un instrument de motivare și responsabilizare.

Pot fi folosite de asemenea chestionare.

Încalitate de profesor, predarea în ciclul primar este un adăugare la experiențe de viață nu doar pentru că avem posibilitatea să folosim astfel de metode și tehnici astfel încât să le predăm copiilor și să îi ajutăm să si formeze un mare bagaj de cunoștințe bazat pe noțiunile dobândite dar de asemenea și pentru că îi ajutăm să decopere o lumenouă în interiorul sufletului, corpului și a minții.

Dacă reușim să câștigăm înima unui copil atunci putem fi siguri că noi creăm o bună identitate a unui copil care va avea o personalitate puternică pentru societatea zilei de mâine.

BIBLIOGRAFIE

1. Nicola, Ioan , *Pedagogie*, Editura Didactică și Pedagogică, RA, București, 1994
2. Radu, Ion , *Teorie și practică în evaluarea eficienței învățământului*, București, E.D.P., 1981
3. Stanciu, Mihai, *Didactica postmodernă*, Editura Universității Suceava, 2003
4. Stoica, A., *Evaluarea progresului școlar. De la teorie la practică*, Ed. Humanitas Educațional, București, 2003

TEACHING METHODS AND EVALUATION TECHNIQUES ELEMENTARY SCHOOL TEACHER

Elementary school teachers play a vital role in shaping the educational path of students. They usually have one class and they teach their students several different subjects. Our responsibility as elementary english teachers is to develop a child's intellect and work habits. We are following our students through their development process. The teaching, learning and evaluation process should be efficient for our students. We have to teach and evaluate students following some criterias such as their educational background or their ability to acquire new knowledge and skills. The final goal of the learning process is to help students integrate into our society.

When we talk about evaluation we think at our students' results, their acquisition of knowledge during a year or a period of time as a consequence of the learning process.

There are many methods and techniques to evaluate students but it depends on the teachers what methods or techniques they use according to their students acquisition and understanding of the given information. I would like to present some of the most effective and important methods that I use during my teaching process:

1. Oral methods use to assess students' learning such as:

- conversation (ask& answer questions)
- using videoprojectors
- cloze activities on song lyrics

2. Written methods use to evaluate students are:

- test papers
- individual work (crosswords)
- exercises

3. Workshop :

- projects
- drawings
- paintings
- craft games

4. Other methods: - observation of our student's behaviour, investigation, portfolio, self assessment.

Teaching as an elementary school teacher is one of the most challenging experience of life not only because we have the opportunity to use such methods or techniques in order to teach children or help them to have a large knowledge of the subjects acquired but also because we help them to find a new world inside their soul, body and mind. If we succeed to win a children's heart then we can be sure that we create a good identity of a child that will have a strong personality for tomorrow's society.

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE

Inst. Vîghereu Laura

Prof.înv.preșcolar Mărcuș Finuța Teodora

Școala Gimnazială Beica de Jos, Loc. Beica de Jos, Jud. Mureș

“Ceea ce influențează cel mai mult învățarea sunt cunoștințele pe care elevul le posedă la plecare. Asigurați-vă de ceea ce el știe și instruiți-l în consecință.” (R. Ausubel)

Evaluarea ne permite să ne pronunțăm asupra stării unui fapt, proces la un anumit moment, din perspectiva informațiilor pe care le culegem cu ajutorul unui instrument care ne permite să

măsurăm în raport cu o anumită normă la care ne raportăm.

Pentru a-și putea îndeplini rolul care i-a fost dat , evaluarea are nevoie de strategii și metode care, puse în aplicare , duc la o mai bună aplicabilitate a procesului de evaluare și în același timp ușurează munca evaluatorului.

În teoria și practica educațională se disting trei strategii de evaluare:

-evaluarea inițială-are rol de control ,este diagnostică , stimulantă și indică planul de urmat în procesul de învățare. Este „răul necesar” (Yvan Abornot,)

-evaluarea sumativă- este realizată prin verificări parțiale pe parcursul programului și o estimare globală ,de bilanț ,a rezultatelor pe perioade lungi , în general corespunzătoare semestrelor școlare sau anului școlar.

-evaluarea formativă–„marchează faptul că evaluarea face parte din procesul educativ normal,”erorile” fiind considerate ca momente în rezolvarea unei probleme și nu ca slăbiciuni ale elevului sau manifestări patologice .”(G .de Landsheere -1979)

Un rol la fel de important , în realizarea unei evaluări corecte și utile , ca cel al strategiilor îl dețin metodele și tehnicile de evaluare.

Metodele și tehnicile de evaluare pot fi împărțite în :

Metode tradiționale- folosite frecvent în practica școlară curentă sunt :

-probe orale–„La oral se apreciază întreaga personalitate . Modul de prezentare , ținută , privirea directă sau nu , prezența de spirit , prestigiul , concentrarea atenției , demn sau servil , prestigiul , șarmul sunt importante”(H. Pieron,1963);

Verificările orale formulează cerințe referitoare la: ritmicitatea examinării , enunțul întrebărilor și elaborarea răspunsurilor , necesitatea antrenării întregii clase în completarea sau corectarea elevilor chestionați.Examinarea orală prezintă numeroase avantaje: îi obișnuiește pe elevi să comunice oral , direct ,permite dirijarea elevilor prin întrebări suplimentare,favorizează confirmarea sau infirmarea imediată a răspunsurilor. Prezintă însă și unele dezavantaje : nu este convenabilă elevilor timizi sau care elaborează mai greu răspunsul,utilizează mult timp și depinde de starea afectivă a examinatorului.

-probe scrise– care se realizează recurgându-se la mai multe tipuri de lucrări precum: probe scrise de control curent, lucrări de control la sfârșitul unui capitol, lucrări scrise semestriale etc.

Examinarea prin probe scrise oferă elevilor posibilitatea să-și prezinte în mod independent cunoștințele , fără intervenția învățătorului. Probele scrise fac să fie preferate altor metode prin avantajele pe care le prezintă:oferă elevilor posibilitatea de a se concentra asupra unei teme , lucrând nestingheriți pe toată durata de timp afectat pentru aceasta, oferă șanse egale tuturor elevilor prin verificarea însușirii unui anume conținut, favorizează compararea rezultatelor.

Examinarea prin probe scrise prezintă și unele dezavantaje: nu permite ca unele erori să fie lămurite și corectate pe loc de către învățător , presupunând răspunsuri scurte, nu stimulează capacitatea de sinteză , de creație , de exprimare a elevilor , nu face posibilă orientarea elevilor, prin întrebări suplimentare, către un răspuns corect și complet.

- probe practice- realizează verificarea modului în care elevii efectuează diferite lucrări specifice unor obiecte de învățământ.

Examinarea prin probe practice realizează verificarea modului în care elevii efectuează diferite lucrări specifice unor obiecte de învățământ.Probele practice sunt folosite în ciclul primar la obiectele: matematică , limba română, științe , abilități practice , educație fizică. Acestea pun în lucru capacitățile aplicative ale elevilor prin următoarele activități:desene ,figuri ,grafice ,compuneri, ilustrații ,ierbare ,colecții etc.

- Metode alternative –pot fi folosite alături de cele tradiționale. Oferă cadrului didactic informații suplimentare despre activitatea și nivelul pregătirii elevului. Completează datele furnizate de metodele

tradiționale.Sunt de mai multe tipuri:observarea sistematică a comportamentului elevului; investigația; proiectul; portofoliul;autoevaluarea etc .

- Metode evaluativ-stimulative–sunt folosite alternativ cu cele tradiționale și încearcă să situeze elevul în centrul actului de predare-învățare-evaluare.Ca și cele tradiționale sunt de mai multe tipuri:

Observarea și aprecierea verbală-se referă la gradul de implicare a elevilor în activitatea de învățare și calitatea rezolvării sarcinilor primite în cadrul orelor. Profesorul are posibilitate să constate acestea în mai multe etape ale lecției, nu numai într-una singură. Informațiile obținute de către cadrul didactic se concretizează în aprecieri verbale (e bine, corectează aici, ai uitat să notezi ceva). Acestea trebuie să fie în concordanță cu calitatea prestației elevilor, să-i încurajeze, să le ofere sugestii, să nu-i lase pe un traseu greșit .

Chestionarea orală.Se practică două forme: curentă și finală . Prima se aplică în fiecare oră, ea adresându-se întregii clase sau, pe rand, elevilor. Chiar și atunci când conversația de chestionare se desfășoară cu un elev, ceilalți elevi vor fi atenți, pentru a putea confirma răspunsul, a interveni în scopul completării sau al corectării. Chestionarea finală se practică la sfârșitul unui capitol, al unui semestru. Eficiența metodei depinde de modul în care sunt formulate întrebările și ce se urmărește cu precădere: simpla reproducere a cunoștințelor , interpretarea și prelucrarea lor, capacitatea de a opera cu ele, de a le aplica în practică. Este mai potrivită vârștelor mici, obișnuindu-i pe copii să expună un subiect.(Nicola ,400)

Investigația.Ca metodă complementară de evaluare,oferă elevului posibilitatea de a aplica în mod creativ cunoștințele însușite anterior în situații noi și variate. Este limitată la o oră de curs și solicită elevul în îndeplinirea unei sarcini de lucru precise prin care își poate demonstra în practică un întreg complex de cunoștințe și de capacități. Urmărește formarea unor tehnici de lucru în grup și individual precum și a atitudinii elevilor implicați în rezolvarea sarcinii. Promovează interrelațiile în grup și deprinderi de comunicare. Acest tip de activitate se pretează în ciclul primar în special la disciplina “Științe ale naturii”, valorificând intuiția ca principiu pedagogic de bază la acest nivel.

Portofoliul.Este un instrument de evaluare complex,care include rezultatele relevante obținute prin celelalte metode și tehnici de evaluare. Aceste rezultate privesc probele orale, scrise și practice, observarea sistematică a comportamentelor școlare, precum și sarcini specifice fiecărei discipline. Deoarece urmărește progresul elevului de la un semestru la altul, de la un an școlar la altul sau chiar de la un ciclu școlar la altul, portofoliul reprezintă “cartea de vizită” a acestuia. Elementele componente ale portofoliului sunt definite de către învățător.Elevul are însă libertatea să pună în portofoliu materialele pe care le consideră necesare și care îl reprezintă cel mai bine. Astfel un portofoliu ar putea cuprinde: lucrări scrise curente, teste, eseuri pe teme date, compuneri libere, creații literare proprii, postere, colaje, machete, desene, caricaturi, prezentarea unor autori sau a unor opere literare, contribuții la reviste școlare, jurnalul personal al elevului etc. Portofoliul oferă învățătorului posibilitatea de a emite o judecată de valoare bazată pe un ansamblu de rezultate, oglindind evoluția elevului. El preia din sarcinile evaluării continue, eliminând tensiunile induse de metodele tradiționale de verificare. Sintetizând activitatea elevului pe o perioadă mai mare de timp, portofoliul poate servi și ca evaluare sumativă. El stimulează creativitatea, ingeniozitatea și implicarea personală a elevului în activitatea de învățare, dezvoltând motivația internă a acestuia.

Este o metodă care a apărut recent în învățământul românesc și nu este prea uzitată. O anumită încredere în ea provine și din formalismul cu care este aplicată nu de puține ori, ca și din rezistența unor cadre didactice față de ceea ce nu a mai fost aplicat.

Autoevaluarea.In mod cert,are valori funcționale:dezvoltă capacitatea elevului de a se aprecia pe sine însuși cât mai aproape de realitate, stimulează gândirea .

Pentru ca autoevaluarea să reprezinte un element serios și util, este necesar ca elevii să învețe procedura de evaluare. În nici un caz ei nu vor fi puși în fața unei situații pentru care nu sunt pregătiți, de tipul: „Apreciază-ți răspunsul (lucrarea) și dă-ți o notă”. Ei vor fi instruiți, ca să aibă în vedere elementele de care să țină seama în aprecierea răspunsurilor (elemente principale și secundare, efortul personal evidențiat de către cel care răspunde, originalitatea ideilor, organizarea răspunsului, coerența și corectitudinea exprimării). Pentru ca elevii să dobândească aceste competențe (într-un mod incipient, desigur) e bine ca profesorul să demonstreze în fața lor cum a făcut notarea unui elev, ce a luat în considerare. Activitatea de motivare a notei de către profesor trebuie realizată astfel încât să nu apară ca o slăbiciune (obligație) nedorită a profesorului în fața clasei; unii dintre elevi nici nu vor înțelege și nici nu-și vor asuma procedeul, alții vor vedea în acest procedeu –după cum și este –un mod de autodiscreditare a profesorului, iar alții se vor comporta necivilizat, ajungând să creadă ca ei sunt tot atât de îndreptățiți la a-și da cu părerea despre notă ca și profesorul, odată ce acesta este obligat să dea raportul în fața lor. De aceea autoritatea profesorului –câtă a mai rămas – trebuie ferită de excese de democrație și motivare.

Teste docimologice. Testul docimologic sau de cunoștințe este un set de probe sau de întrebări, aplicat cu scopul de a verifica și evalua nivelul asimilării cunoștințelor și capacitatea de a opera cu ele. Răspunsurile se raportează la o scară de apreciere elaborată de profesor, comunicată elevilor. Întrebările sau problemele-numite itemi-au în vedere informațiile ce trebuie reținute dintr-un capitol, dintr-o parte a programei; ele sunt astfel concepute încât să permită o notare obiectivă. Testul docimologic se referă la obiective ce trebuie atinse într-o anumită perioadă de timp, și prin intermediul lui, se constată dacă aceste obiective au fost realizate. Pe baza analizei rezultatelor, profesorul își dă seama ce elemente au fost reținute și care sunt minusurile caracteristice. Existența unui barem de corectare oferă șansa unei notări obiective.

Oferind învățătorului evaluator puncte de reper și informații suplimentare asupra modului de derulare a activității și asupra nivelului de achiziții al elevului, aceste metode alternative de evaluare întregesc imaginea asupra elevului și completează judecata de valoare pe care învățătorul o emite și care se dorește a fi cât mai obiectivă posibil.

Fiecare din metodele și tehnicile de verificare enunțate prezintă avantaje și limite. Datorită acestui fapt, precum și diversității obiectivelor activității, niciun instrument de măsurare nu poate fi considerat universal valabil pentru toate obiectivele și conținuturile și nu poate furniza un tablou cuprinzător al rezultatelor elevilor. Verificarea completă a realizării obiectivelor vizate în procesul de instrucție și educație se obține prin îmbinarea diferitelor tehnici de măsurare și prin folosirea, de fiecare dată, a celei mai adecvate.

Bibliografie:

- Constantin Cucoș, “Pedagogie”, Editura “Polirom”, București, 2006;
- Landsheere Gilbert, “Evaluarea continuă a elevilor și examenele”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1965;
- Radu T. Ion, “Teorie și practică în evaluarea eficienței învățământului”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1981.

Summary

Evaluation, next to teaching and learning it is a essential part of a teaching process because it give us information about quality and functionality of this.

The concept of evaluation has evolved over time. At first it put an equal sign between measurement and assessment then pedagogy through goals believes that evaluation requires the bond between school pupils ' results and operational objectives established. At present, the assessment involves the formulation of value judgments about the process and the product of the student learning.

Assessment methods indicate the way teacher evaluates students ' performance, identify the strengths and weaknesses points of the educational process.

From the historical point of view, the methods can be classified in traditional methods and modern methods or alternative methods.

Because there is no perfect evaluation, method it's recommend combining them so as the assessment give a more real picture of the knowledge and skills of their students on.

Managementul clasei de elevi

Spînachî Galina
Liceul Teoretic „Alexandru Aghapie”
Satul Pepeni, raionul Sîngerei
Republica Moldova

Activitatea îndelungată pe tărîmul pedagogic ca învăţător al ciclului primar îmi permite să afirm cu certitudine, ca procesul educaţional să aibă la bază un management bine organizat şi pentru a deveni un cadru didactic cu o responsabilitate majoră este nevoie de depus multă silinţă şi o dăruire de sine titanică.

Învăţătorul claselor primare trebuie să includă în sine următoarele capacităţi:

- de a lua decizii şi de a depista şi rezolva probleme, a-şi asuma răspunderi, de a evalua, de a utiliza informaţiile corect şi util. Învăţătorul de la clasele primare trebuie să fie un inovator şi o persoană, care poate se încadra în diferite proiecte noi, care vor contribui esenţial la îmbunătăţirea procesului instructiv-educativ.

Managementul clasei de elevi se referă la o activitate de „orchestrare” sau de coordonare a unui întreg set de învăţare, astfel să fie cât mai eficientă şi cât mai productivă, este un domeniu teoretico-explicativ care încearcă să adapteze la realitatea educaţională un set de principii şi reguli manageriale: contextualitatea, improvizaţia creatoare, individualizarea.

Este necesar de creat un climat favorabil, de a fi creativi, să depisteze punctele comune, ce vor duce la motivarea elevilor.

Motivarea nu este un fenomen măsurabil, dar poate fi întărit prin materiale interactive bine pregătite, ceea ce contribuie în mod hotărît în succesul procesului de învăţare. Ea este considerată ca o lege generală de organizare şi funcţionare a întregului sistem psihic uman, toate mecanismele psihice (percepţia, gândirea, memoria, voinţa) precum şi componentele caracteriale şi aptitudinile elevilor subordonaţi legii motivaţiei. O motivaţie corectă în clasa I îi ajunge copilului pentru întreaga perioadă de şcolar.

Învăţătorii care au o practică pedagogică îşi dau bine seama că succesul în procesul educaţional depinde mult de personalitatea elevului.

Păşind pentru prima pragul şcolii, elevul din clasele primare întâmpină un şir de dificultăţi ce pot duce la insuccesul şcolar, deaceia învăţătorul din clasele primare trebuie să posede competenţe psihopedagogice care ar răspunde nevoilor de adaptare şcolară cu scop de a evita acest fenomen de insucces şcolar.

Învățătorul ciclului primar trebuie să cunoască particularitățile senzorialilor vizuali, auditivi și motorici, stimulând și controlând formarea deprinderilor de sesizare corectă a informației. Percepția corectă a semnelor grafice pentru exprimarea scrisă a sunetelor în procesul limbii vorbite, a imitației celui mai eficient procedeu pentru executarea unei operații practice. Ele sînt de o importanță majoră pentru progresul școlar.

Unii elevi nu acceptă, că școala este o muncă continuă, însoțită de o comportare civilizată, ceea ce-i face să se eschiveze de la învățătură, s-o facă doar atunci cînd părinții sau învățătorul le-o solicită, dar și atunci sînt neatenți și ceea ce fac, fac fără mare ardoare. Menirea menagerului clasei să le trezească această dorință.

Deaceea cînd preiau o promoție nouă de copii în primul an de studiu, duc o observare minuțioasă a fiecărui copil. În fișa lui sunt introduse toate observațiile și la sfîrșitul I semestru pentru mine ca pedagog este clar format portretul psiho-pedagogic a fiecărui copil și sunt trasate sarcinile, care vor trebui îndeplinite pentru ca acești copii să nu aibă insucces școlar.

Anume aici este necesară motivația deoarece eficiența activității depinde nu numai de relațiile dintre intensitatea motivației și gradului de dificultate a sarcinii cu care se confruntă copilul. Deaceea într-o clasă copiii pot fi grupați în trei grupe: a) cei ce înțeleg și însușesc totul; b) cei ce înțeleg, dar întîmpină unele greutăți; c) cei ce nu prea înțeleg materia, dar de fapt nici nu prea au dorința de a o face.

Învățătorul care este capabil să depisteze la timp dominantele personalizării elevului, trăsăturile lui psihice, adaptîndu-le la strategia și tactica raportului cu elevul are un mare avantaj, o mare posibilitate de a ajuta acești copii pentru a căpăta un succes școlar.

Adaptarea intelectuală este compusă dintr-un șir de funcții superioare precum: inteligența, gîndirea, memoria, imaginația, limbajul.

Începînd cu clasa întîi se crează de către învățător o legătură dintre elevii clasei I și V din promoția precedentă. Această colaborare are o mare importanță. Principala activitate a copilului rămîne a fi jocul, care îl ajută să petreacă într-un mod activ timpul, explorînd mediul înconjurător. Elevii din clasa a V-a petrec împreună cu micuții doar o oră pe zi, dar aceste jocuri le stimulează simțurile, le dezvoltă emoțiile și intelectul. Jocul pentru elevul mic este o necesitate, deaceea sînt practic convinsă că învățătorul trebuie să-i atragă în diferite jocuri, deoarece prin joc ei însușesc mai bine materia predată.

Copiii sînt optimiști, creativi, ingenioși, deaceea întotdeauna curajoși, ceea ce nu putem spune și de noi maturii.

Deseori avem o frică, ca nu cumva să se supere adjuncul, sau chiar directorul dacă am investigat ceva, am efectuat careva observații sau experimente. Nu m-a speriat niciodată acest lucru. Întotdeauna am acceptat cu entuziasm schimbările în practicile educaționale, colaborînd cu partenerii comunității și colegi din alte instituții pentru a identifica barierele posibile și posibilitățile de depășire a lor.

Anume aici putem vorbi despre competențele manageriale ale învățătorului care trebuie să reușească punînd în prim plan inteligența personală a școlarului încrezută în puterile personale, care crede crește mereu în raport cu sine.

Pentru a monitoriza progresul fiecărui copil este necesară o enormă muncă din partea învățătorului, adică trebuie să ai competențe manageriale.

Relațiile interpersonale dintre elevii dintr-o clasă și alți elevi de aceeași vîrstă sau de vîrste diferite au o mare importanță. În astfel de relații se formează printr-un ansamblu complex de schimbări între membrii colectivului clasei de elevi avînd EUL, sau diferențiat. Cînd sînt în activitate de parteneriat de ajutor reciproc se crează o atmosferă de prietenie și receptibilitate. Fiecare copil primește atenția cuvenită, nici unul nu este lipsit de ea. Se petrec jocuri interesante, se fac călătorii imaginare în

lumea poveștilor și a viselor, în țara florilor și lumea miraculoasă a anotimpurilor. Anume prin aceste activități de parteneriat elev mic-elev mai mare, se vor evidenția și se va observa timpul inteligențelor personale a fiecărui copil, ca mai apoi să fie antrenați în diferite activități colective și individuale, pentru a se simți cât mai confortabil printre colegi.

După aceste observații copiii încep să participe la diferite lecții și activități, centre, cenacluri literare, pictură, e.t.c.

Activez ca învățător al ciclului primar de mult timp. Cenacul „BOBOCEII” pe care-l conduc mai bine de 18 ani include în sine zeci de copii. În toți acești ani de activitate am participat la zeci de concursuri raionale, republicare, internaționale atât cu elevii, cât și personal fiind stimulată tot de acești micuți, uneori chiar ajutată de ei și de părinții lor. Participând la toate aceste concursuri se dezvoltă foarte mult capacitățile creative ale elevilor. La dezvoltarea creativității contribuie considerabil compunerea versurilor, poveștilor, povestirilor. Ele constituie un prilej de valorificare a experienței de viață a elevului și de manifestare a imaginației și fanteziei creatoare.

Pregătirea materialelor și оформarea expozițiilor de desene pe diferite teme, a obiectelor din materiale și deșuri atât naturale cât și artificiale, desenelor pe sticlă, colajelor, pictura murală confecționarea vestimentației pentru păpuși, e.t.c.

Învățătorul manager al clasei trebuie să aibă un șir de competențe necesare în activitatea sa zilnică. Capacitatea empatică – fără ea e dificilă percepția interpersonală, fără ea nu se poate influența educațional, fără ea e haos în clasă.

Un menager bun ar trebui să poată și să posede abilități de dinamizare și activare a energiei pentru ai atrage în activități individuale și în grup.

Ca orice tip de activitate și învățământul individualizat și diferențiat are avantaje și dezavantaje.

Avantaje la activitatea de formare a culturii comunicării, culturii literar-artistice sînt:

- stimularea și formarea deprinderilor de muncă independentă, sporește încrederea în forțele proprii, dezvoltă atitudini
- este dezvoltat spiritul de inițiativă priceperea de organizare a muncii oferă libertate
- îl face pe elev să caute noi mijloace de informare, să găsească soluții pentru soluționarea situațiilor apărute

Mai sînt și cîteva dezavantaje:

- nu favorizează colaborarea
- poate duce la izolarea elevului de la colectiv
- activitatea individuală îi ia elevului mult timp

Diferențierea instruirii reprezintă o strategier a corelațiilor învățător-elev, care urmărește individualizarea deplină a activității pedagogice.

Lucrul diferențiat nu presupune doar pregătirea sarcinilor individuale pentru fiecare elev. El ami presupune, punerea la dispoziție a materialelor ajutătoare (fișe, tabele, scheme, hărți, etc,) oferirea explicațiilor suplimentare, rezolvarea unor probleme dificile repartizarea ajutorului din partea colegilor.

Orice elev vine în grup cu ceva cunoștințe, obișnuințe, deprinderi, experiențe de viață cu un anumit nivel de dezvoltare intelectuală. Activînd în grup el își face o anumită imagine despre ceilalți elevi dar și despre grup. Activitatea în grup are multe avantaje, și ca orice metodă de lucru are și dezavantajele sale.

Mie, însă ca învățător îmi place această metodă de lucru fiindă îi obișnuiește pe copii să aibă spirit de echipă, să se ajute reciproc și să nu fie egioști.

În procesul de proiectare, organizare și conducere a activității educaționale au unrol deosebit de important îl au relațiile diriginte-elev și diriginte-familie.

Dirigintele va cultiva o atitudine corespunzătoare, care să-i implice permanent în activități școlare și culturale, interesante și bine gândite, ca să fie interesant și captivant.

În cadrul școlii putem determina mai multe posibilități de implicare a familiei în procesul de învățământ.

Din activitățile școlare în care au fost implicați părinții: ședințe cu părinții cu teme de discuții diferite.

- Avem elev în clasa I
- Responsabilitatea – calea spre succes școlar
- Rolul tatălui în familie
- Disciplina și atenția – pîrghia succesului școlar
- Ziua ușilor deschise pentru părinți(o dată pe lună)

Participarea activă la concursurile republicane și internaționale favorizează benefic motivarea elevilor în instruirea culturală, educativă și le dă elevilor posibilitatea de a se bucura de roada muncii, care se manifestă prin diplome, cadouri de preț și atenția mass-media, astfel de activități consolidează legătura dintre familie și școală.

Părinții se obișnuiesc să vină la școală nu numai cînd sînt invitați și la adunările de părinți, dar și atunci cînd se lansează proiecte noi și pot fi alături de copii și învățător.

Iată doar cîteva din suucesele copiilor, membrii cenaclului „Boboceii”:

1. Concursul republican „Pădurea-o șansă pentru toți” – locul I;
2. Concursul „Călătorie imaginară în lumea cărților” –locul II
3. Concursul internațional UNESCO „Educație prin învățământ preuniversitar”- locul II;
4. Concursul internațional ONU „Îți cunoști drepturile”- locul I;
5. Concursul internațional „Nicoară” – locul III;
6. Concursul republican „Florii” – locurile – II și III;
7. Concursul republican „Scrisoarea magică” – locul I;
8. Concursul internațional „Societatea de planificare a familiei” – locul I;
9. Concursul internațional „Dacă ai fi un cavaler al Regelui Artur” locul – I și III.
10. Concurs internațional Regatul Spania „Pace și cooperare”-locul I(secțiunea multimedia);

Aș putea să prelungesc această listă, dar le-am enumerat doar pe cele mai recente.

CONCLUZII:

În fiecare zi și deacum 39 de ani cînd pășesc pragul clasei am enorma dorință ca discipolii mei să recepteze mesajul, ce le este spus.

Motto-ul fiecărei zile este – „Să muncim azi mai bine ca ieri, iar mîine vom munci mai bine ca azi”. Îmi doresc ca acești pici din primele zile de școală să înțeleagă un lucru cert – la școală nu împlăm, la școală învățăm.

Dacă elevul a deschis larg ochisorii plini de curiozitate și s-a mirat la ceea ce i-am spus, înseamnă că am reușit să-l captivez.

Dacă învățătorul reușește în scurt timp să-l învețe să învețe, are spiritul de inițiativă, poate gândi critic, pot cominca eficient, au responsabilitate și voință ca să finizeze la timp și bine o lucrare, au gîndire creativă, pot soluționa unele problemele de sinestătător înseamnă că munca învățătorului nu a fost înzadar.

Menagerul clasei ca orice om muritor are și bucurii are și bucurii și necazuri care sunt legate de activitatea pedagogică. Ele trebuie să rămînă în afara clasei. Aceasta-i condiția necesară pentru ca instruirea și educația să aibă un efect pozitiv mult dorit.

Dacă vrem să avem succes trebuie:

- Să fim în permanentă, continuă căutare a noului
- Schimbarea trebuie să fie rezultatul experienței proprii a copilului
- Schimbarea să fie durabilă

Elevii trebuie să fie învățați să aloc operații de gândire, să învețe în mod critic, să însușească și să utilizeze diversele informații și idei.

Activitatea de predare învățare trebuie să integreze trei activități principale:

- Activitatea de comunicare
- Activitatea de muncă
- Activitatea de joc

„VIAȚA N-A DAT NIMIC OAMENILOR FĂRĂ MARE EFORT” (Horațiu).

BIBLIOGRAFIE:

1. Educația centrată pe copil: „Standarde de calitate pentru pedagogi” Epigraf 2007,
2. Benrnat S.E. 2003 „Tehnica învățării eficiente” – Presa universitară; Cluj Napoca
3. Cerghit (1983) „Perfecționarea lecției în școala modernă” – EDP București
4. Ciobanu C. 2008 „Managementul clasei de elevi în volumul: Constantin Cocos (coord.)
5. Cristea S., 2003 „Managementul organizației școlare” – EDP RA , București
6. Doise Dexhamps, Mugny, 1999 Psihologia socială experimentală, Polirom Iași
7. Iucu B.R. 2000 Managementul și gestiunea clasei, Fundamente teoreticometodologice, editura Polirom Iași
8. Joița E. (2000) Management educațional. Profesor-menager, Roluri și metodologie, editura Polirom Iași

.

CREAȚII LITERARE

PRIETENUL MEU

ANGHEL ANDREEA ALEXANDRA

Clasa a VIII-a

Îmi amintesc de o casă victoriană. O casă mare, poate chiar gigantică, o casă pe care o iubeam, era casa copilăriei mele. O casă galben pal, care-mi aducea mereu aminte de înghețata cu lămâie. Avea ferestre uriașe, cu geamuri strălucitoare ce reflectau lumina orbitoare a soarelui, cu o verandă mare, loc unde-mi petreceam unele zile cititind, la umbră.

Casa avea două grădini uriașe: una în față și una în spate. Cea din față deținea o puzderie de flori: trandafiri, lalele, garoafe, crini, gladiole și multe alte feluri de plante, pline de culoare, cu mirosuri îmbietoare ce-mi parfumau zilele. Obişnuiam să cred că acum mulți, mulți ani, o „cometă curcubeu” a lovit locul, iar atunci au început să răsară aceste minunate stele multicolore.

Cea de-a doua grădină, care probabil nu se putea numi chiar o grădină, era o pajiște uriașă ce se întindea în spatele micului meu palat. Cuprindea o sumedenie de pomi fructiferi, din care obişnuiam să culeg fructele și să le mănânc la umbra bătrânului nuc, citind. Pot spune că am avut o copilărie chiar interesantă, însă întâmplările aveau loc ori printre rândurile paginilor citite, ori cuprindeau acel minunat nuc, pe care îl pot numi cu mândrie „arborele copilăriei mele”, tocmai pentru că a fost martor unor întâmplări memorabile de pe când eram doar o fetișă, poate, de mult mai de demult.

Îmi amintesc că nu aveam prea mulți vecini tineri, copii, nu înțelegeam de ce. Strada mea era mereu pustie, căci vecinii mei bătrâni nu obişnuiau să iasă din case. M-aș fi dorit să pot să am cu cine să mă joc ori să schimb două vorbe, ori să pot avea o prietenă la care să dorm, să am o tradițională petrecere în pijamale, cum aveau mai toate fetele de la școala mea. Într-un fel eram chiar invidioasă pe ele. Dar, din fericire pentru mine, într-o zi minunată de iulie, o familie se muta în casa din vecini. Soții Ionescu aveau și un fiu, Oscar. Acesta avea, ca și mine, 11 ani pe-atunci. Eram extrem de fericită că aveam pe cineva aproape, un prieten de nădejde chiar în casa din vecini.

Așa cum m-am și așteptat, am devenit cei mai buni prieteni pe loc. Ne vedeam de fiecare dată la arborele meu și împărțeam lecturile preferate, citind amândoi, apoi vorbind despre viața mult prea interesantă a personajelor captive între file.

Într-o zi, nespun de invidioși pe toți copiii din cărți, am hotărât să ne creăm singuri un loc de poveste, chiar acolo, la arbore. Acesta părea perfect pentru planul nostru: înalt, rezistent, cu crengi ce se înălțau mărește spre cer, crengi puternice chiar, pe care ne puteam cățăra și unde puteam stătea fără probleme și, ca un plus minunat, era înconjurat de crenguțe mici, groșuțe, așezate ca niște scări, de care te puteai ajuta pentru a urca. Era de-a dreptul perfect!

Ne-am propus să construim o căsuță în copac, însă în final ne-am dat seama că singuri eram complet neajutorați, iar părinții nu erau nici ei prea încântați de idee. Spuneau că e sinucidere curată, că acel bătrân arbore nu ne-ar putea ține și am cădea sau că distrageam frumusețea de nuc, bătând cuie în el pentru un proiect imposibil, așa că, în final, planul a fost anulat.

În toiul “comemorării” ideii noastre, stând la umbra copacului, mi-a venit o idee care nu implica distrugerea nimănui: de fiecare dată când ne-am fi plictisit, ne-am fi putut costuma în exploratori și am fi putut să urcăm în vârf și să „redescoperim” împrejurimile. Nu suna rău deloc, mai ales că ne-am fi putut simți ca într-una din cărțile lui Jules Verne. Sau am fi putut să ne luăm pelerine și să ne prefacem în super-eroi. Dacă stăteam puțin să ne gândim, puteam face toate acestea și multe altele!

Din păcate, n-am reușit să ne bucurăm prea mult de preschimbările noastre amuzante căci începu școala. Zilele văratice pline de aventuri au fost înlocuite cu după-amiezi plictisitoare, pline de teme și lecții care trebuiau învățate. Nu spun că nu-mi plăcea școala, doar că preferam zilele petrecute cu Oscar decât zilele petrecute cu studiul.

Totuși, sâmbăta și duminica încercam să păstrăm tradiția și făceam tot felul de trăznăi în jurul arborelui. Acesta ne devenise cel mai bun prieten, însoțindu-ne în toate aventurile noastre și devenind decorul scenetelor pe care le cream. Era scena și totodată a doua noastră casă. Era locul nostru preferat și îl iubeam.

Toamna ne atacase prietenul. Îl îmbătrâni. Îl făcu să-și piardă culoarea, veșmintele și-l slăbiră. Deși, ca niște adevărați prieteni, ar fi trebuit să-i fim alături, ne-am depărtat de el, plăcerea de a sta acolo dispăruse încetul cu încetul. Oscar era la altă școală, la oraș, iar acolo el primea mult mai multe teme. Deși eram vecini nu ne vedeam aproape deloc. Peste puțin timp, în iarnă, Oscar se mută din nou. Îmi pierdusem singurul prieten uman foarte bun. Acea iarnă a fost una dintre cele mai urâte ierni, acum mă simțeam mai singură decât niciodată, căci nu mai aveam cu cine să-mi petrec timpul liber.

Iarna trecu, primăvara veni. Apoi vara. Toamna. Iarna din nou. Anii treceau, iar nimeni nu se mai mută în acea casă. Până la urmă am ajuns să-mi petrec, din nou, timpul liber cu arborele. Acesta avea să-mi fie mereu prieten, fără să mă părăsească vreodată. El însemna amintirea prieteniei adevărate, dar și simbolul unor momente plăcute ce urmau să se nască la umbra sa.

Profesor coordonator: Leu Angelica
Școala Gimnazială "Mihail Sadoveanu" Întorsura Buzăului
Localitatea: Întorsura Buzăului
Județul Covasna
Țara: România

LA FURAT DE ZMEURĂ

APOSTOL STEFANUT, CLASA A V-A

Intr-o zi de vara, urcându-mă împreună cu verisorul meu în copacul din gradina casei am vazut în curtea vecinei ceva ce nu mai vazusem până atunci: o tufa mare de zmeura. Vecina mea este o femeie tare zgarcită și am știut că mergând să cer o manută de zmeura nu voi obține nici macar de poftă. "Atunci, îmi spuse-i în minte: "Cum să-mi potolesc poftă? Nu-i chip să obțin ceva cerând."

Varul meu, care era mai îndrăgnet din fire dar și mai obraznic îmi spuse:

- Fane, eu zic să mergem să ne înfruptăm dar fără să anunțăm.
- Adică să furăm
- Da..... să furăm, dar spunem bogda proste.
- Pai ori furăm, ori cerem de pomana.
- E tot una.
- Pai și cum propui tu să ajungem la tufa de zmeura?
- Facem un plan: uite, mergem prin spate, pe lângă balta de lângă gard, ne dam cu puțin noroi, așa ca să ne camuflăm, mergem pe lângă câine, luăm și plecam.
- Vrei să spui să ne camuflăm?
- Da, da, așa, să ne camuflăm.
- Ești sigur că va merge?

- Sunt convins.

Si fiind convins de reusita planului varului meu am pornit in aflarea “zmeurei de aur”. Dar pe cand ne pregateam sa ne apropiem de tufa de zmeura, din pamant, din piatra seaca aparut vecina mea cu un bat in mana si strigand cat o tinea gura:

- Hotii, sariti oameni buni, hotii! si invartind batul in aer il indrepta cand spre mine, cand spre varul meu.

Cu toata zarva produsa de strigatele vecinei, toti vecinii de prin imprejurimi iesira sa vada ce se intampla. Si ce sa vada: doi amarati fugariti si altoiti de o zdrahoana de femeie. Ce a urmat puteti de la sine intelege: o saptamana n-am putut sta pe fund din cauza bataii primite, iar tufa..... nici macar mirosul ei nu l-am mai simtit de atunci.

PROF. CONDURACHE MANUELA
SCOALA GIMNAZIALA NR. 1 BIRSANESTI, LOC. BIRSANESTI
JUD. BACAU, ROMANIA

PISICA ȘI CĂȚELUL

COBUZ ANDA IZABELA, clasa a II-a

Era odată un cățel care era tare flămând. Cum mergea el pe stradă a simțit miros de mâncare. S-a uitat în jur și a văzut o căruță. Era plină de cutii și pachete cu mâncare, numai bună pentru el!

- Iaca hrana ce-o așteptam eu! a strigat cu bucurie, convins că nu v-a mi flămânzi de aici înainte.

A sărit repede în căruță, fără teamă, și a început să arunce în dreapta și-n stânga, golind căruța de bunătăți. Când a crezut că e destulă hrană a strâns-o repede, repede și a dus-o în cușca lui.

Tocmai atunci, Miaunica, că despre ea este mereu vorba, s-a apropiat de cușca sa.

- Bună masă, prietene! Dar ce de bunătăți mai ai astăzi la prânz! Dă-mi și mie că tare mi-i foame!
- Dacă ți-i foame, du-te și muncește și vei avea ce să mănânci!
- Bine, dar eu sunt așa de mică! Cum să muncesc eu oare? Cine să mă pună la treabă pe mine?
- Te învăț eu cum să faci: te duci în fața magazinului domnului Titi, faci pe ”pisica adorabilă”, torci cum știi tu mai bine și așa vei căpăta tot ce îți dorești: mâncare multă și bună!

Miaunica, credulă din fire, se duse în grabă în fața magazinului și stă, și stă ... pisica, dar nimeni nu a venit măcar să deschidă și nici nu ieși nimeni din acel magazin.

Pe înserat și-a dat seama că totul a fost o înscenare. Cățelul, vecinul ei a păcălit-o! Atunci s-a apucat să miaune de supărare.

Se întoarce mohorâtă, cu coada între picioare și îi spune cățelului:

- Rău mai ești prietene! M-ai păcălit!
- Îmi pare tare rău! Hai să stăm împreună la masă și să mâncăm pe cinste din bunătățile agonisite de mine! a îmbiat-o cățelul. Așa au și făcut.

Iaca-așa, s-au împrietenit cei doi: Miaunica cu lingușelile ei, iar cățelul cu bunătate și dărnicie. De atunci sunt prieteni de nedespărțit!

Coordonator: profesor învățământ primar, GÎRBEA TATIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "CARMEN SYLVA"
Localitatea HORIA
Județul NEAMȚ
Țara: ROMÂNIA

LA SCĂLDAT

MATIEȘ ALEXANDRU ILIE, clasa a II-a

Era o zi frumoasă de vară. Din cauza căldurii foarte mari îmi venise poftă să fac o baie.

Râul Moldova trecea prin spatele casei mele, dar mama nu mă lăsa niciodată să merg la scăldat.

Nemaiținând cont de spusele mamei m-am hotărât să merg singur. Zis și făcut: am fugit prin grădină direct la râu, aruncându-mă în apa rece și limpede ca cristalul!

- Ce bine mă simt!

Mama mă strigase degeaba ceasuri bune. Văzând că nu răspund și-a dat seama că am fugit: la râu deci!

- Lasă că-ți vin eu de hac! a zis ea în mintea ei și plecă după mine.

A venit tiptil și mi-a luat hainele de pe mal. Le-a dus acasă.

Eu nu știam ce să fac atunci când am înțeles ce s-a întâmplat: să merg acasă dezbrăcat, să stau ascuns poate se întoarce mama ... Mă gândeam ce să fac, cum să merg acasă fără haine? Îmi era rușine ...

Am așteptat o vreme până s-a înserat, apoi am luat-o la sănătoasa prin grădinile oamenilor, vecinii mei, până am ajuns în curtea din spatele casei mele.

Aici mă aștepta nimeni alta decât mama, cu o falcă în cer și cu alta în pământ:

- Unde ai fost Alex până acum, nu vezi că s-a înserat? Dar de ce ești dezbrăcat???

- Te rooog să mă ieeerți! m-am milogit eu cât am putut de mult. Și printre sughițuri i-am cerut iertare mamei.

Chiar atunci am promis că nu voi mai pleca de acasă fără să cer voie. Și până acum m-am ținut de cuvânt!

Coordonator: profesor învățământ primar, GÎRBEA TATIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "CARMEN SYLVA"
Localitatea HORIA
Județul NEAMȚ
Țara: ROMÂNIA

AI GRIJĂ CE-ȚI DOREȘTI

Baranyai Maya Anastasia
Clasa a II-a A

A fost odată ca niciodată un iepuraș tare frumos care avea blana albă cu pete negre, pe nume Budincuță, dar el nu era mulțumit.

Își dorea blana albă ca neaua, precum vecinul său care era foarte răsfățat și neastâmpărat, dar era cel mai frumos iepuraș de pe câmpie. Se uita cu admirație la el și își dorea să semene cu el.

Într-o seară își spunea în sinea lui: „Aș da orice să semăn cu el! De ce nu pot să am așa o blană frumoasă ca vecinul meu?”

Îngerul lui l-a auzit și i-a spus:

- Chiar vrei să ai blana așa?
- Da, e tot ce îmi doresc!
- Eu îți pot îndeplini dorința! Dar dacă ți se va schimba blănița ți se va schimba și personalitatea, vei fi așa ca el...
- Sunt sigur, este tot ce îmi doresc!

Dimineața următoare când s-a trezit și se spăla și-a văzut lăbuțele alb complet. Nu-i venea să-și creadă ochilor. A sărit în sus de bucurie și a fugit în grabă la prietenii săi.

Erau tare bucuroși să-l vadă, l-au chemat cu ei la joacă dar el a refuzat de teamă să nu se murdărească. Nu mai muncea, nu se mai juca și era foarte lăudăros. Spunea tuturor că este cel mai frumos iepuraș.

Încet-încet și-a îndepărtat prietenii, era tot mai nefericit.

Ploua torențial.. fugi grăbit spre casă, ușa era închisă, nu putea intra. Era murdar și nefericit. Stând într-o baltă se uita la chipul lui perfect și își spunea:

„Am dat totul pentru frumusețe. Am greșit! Îmi doresc să fiu dinou ca înainte!”

Închise ochii și se ruga din tot sufletul lui să revină la normal. Când deschise ochii l-a zărit pe îngerul lui zâmbind și spunând:

„Ai grijă ce-ți dorești!”

A revenit la normal și viașa lui a fost fericită.

Înv. Florea Adriana
Liceul de Arte „Sabin Drăgoi” Arad
Loc. Arad, jud. Arad, România

OGLINDA COPILĂRIEI MELE

BOBEȘ IULIA
Clasa a VIII-a

Ce este de fapt copilăria? Copilăria este un paradis, un paradis pe jumătate pierdut. De ce pierdut? Pentru că timpul nemilos ne face să creștem mari și ea se pierde. Copilăria este momentul în care poți înfrânge lumea printr-un simplu surâs; ea e inima tuturor vârstelor.

Eu sunt un boboc, sunt un boboc fragil ce are mai puțin sau mai mult până să ajungă în stadiul de floare. Oare cât o să mai dureze? Mama spunea că aripile mi-au căzut în timp ce îmi creșteau picioarele. Nu înțeleg asta, oricum știu, că nu aveam aripi.

Aveam să cresc și nu știam cum. Aveam de ales între a-mi continua copilăria sau a aștepta până la un moment. Ce moment? Nu știu care. E o boală? Cred că da, e o boală de care scapi pe măsură ce crești, în mintea mea străfulgerau o mulțime de idei, de jocuri, despre cum să fur cireșe din grădina bunicii, dar am ales să aștept. Am așteptat, am așteptat până când mi-am dat seama că toată seriozitatea mea nu mai era concentrată pe joc în sine, ci pe regulile lui.

Mi-am dat seama că aproape am înflorit, mi-am dat seama că am făcut o alegere greșită. De ce? Pentru că știam că această copilărie, de fapt, era un regat în care nimeni nu murea. Avea să fie copilăria mea ca un foc uitat pe care îl puteam aprinde acum, când voiam așa de mult?

Știu, am nevoie atât de mult de trecut, dar s-a terminat. Copilăria, această magică perioadă din viața noastră devine doar rădăcina vieții noastre, ce o primim, dar nu o mai trăim și cu cât cresc mai mult, cu atât îmi dau seama că bucuriile copilăriei sunt printre puținele fericiri pe care ni le poate oferi viața. Oare sunt eu fructul? Oare o să păstrez mereu copilăria în mine în așa fel încât să nu îmbătrânesc niciodată? Pare imposibil! Copilăria este văzută din mai multe unghiuri, de noi, cei care am trecut deja de ea, este văzută ca o lume fantastică, fabuloasă, minunată. Dar ce cred cei care acum o trăiesc? Nu e nici pe departe așa cum ne imaginăm noi, nu ne dăm seama, de fapt, că nici măcar noi nu am iubit-o atunci când a fost timpul ei. Copiii găsesc totul în nimic, dar nu își dau seama de viața ușoară pe care o au. Adulții găsesc nimic în totul, ceea ce parcă nu are sens, nu are un strop de imaginație sau, mai mult, de fericire.

Copilăria trezește mereu în sufletul unui om un sentiment de melancolie, de nepăsare, e ca un refugiu în care te eliberezi de toate grijile și pășești într-o altă lume, o lume a ta. Sunt închisă într-o lume, într-o lume în care totul e altfel, nu există griji, temeri sau plângeri.

Copilăria nu este definită doar de momentul în care ne-am bucurat de ea neîncetat, ci și de impresiile pe care ni le facem acum, la vârsta adolescenței, re trăind-o. De aceea copilăria pare lungă, aproape interminabilă. Probabil fiecare perioadă a vieții este mai lungă datorită impresiilor pe care ni le facem despre ea în perioada următoare. Amintirea face diferența, impactul sufletesc.

Mi-am dat seama că încă nu am trecut de perioada copilăriei, un copil devine adult atunci când își dă seama că, greșind, nu trebuie să aibă mereu dreptate, iar eu nu sunt așa. Sunt la granița între copilărie și adolescență, nu îmi dau seama pe ce parte sunt pregătită să trec, nu știu ce e mai bine pentru mine. Nu pot spune că am crescut și sunt pregătită să trec la maturitate, pentru că nu pot lăsa totul deoparte. Copilăria este ca un izvor după care omenirea fuge neîncetat pentru a-și potoli setea de perfecțiune.

În copilărie ne dezvăluim viitorul, descoperim, de fapt, ceea ce vrem cu adevărat să fim. Acum sunt mugurele vieții mele și nu știu ce e mai bine să fac pentru mine. Am nevoie de mama, e aici? Nu cred, trebuie să mă gândesc, să reflectez, dar cum? Cred că această perioadă este o pauză a rațiunii mele. Poate că așa e mai bine. Acum sunt inocentă, mi-am dat seama că dacă mă forțez acum să aleg, îmi omor singură surâsul.

Copilăria e rădăcina unui arbore, e un punct de unde totul pleacă, de unde viața noastră începe. Viața este atât de imprevizibilă, atât de nesigură încât nici măcar nu știm la ce să ne așteptăm de la ea. Apoi, creștem, creștem și devenim tulpina unui arbore. Da, am ajuns la momentul în care trebuie să ne alegem calea pe care trebuie să o urmăm, să ne clădim vise pentru a le putea urma. Aceasta este perioada cea mai lungă și cea mai grea pentru noi, chiar dacă nu e așa. Încet, încet ajungem la ramuri, aici trebuie să ne îndeplinim visele și speranțele, sentimentele acelea de încredere, să facem să se adevărească visele. Am ajuns la florile arborelui. Aici jumătate din speranțele tale deja sunt acțiuni îndeplinite și visurile nu mai sunt vise, nu mai sunt o înlănțuire de imagini sau idei, sunt pur și simplu realități.

Acum ești un fruct, ai trecut prin viața ta cu bune, cu rele, dar ai trecut. Acum privești arborele de sus și aștepti să cazi pe pământul moale pentru a veni cineva să te culeagă. Te gândești cu drag la momentele în care nu știai ce e la masă, în care nu îți făceai probleme pentru ziua de mâine, în care zâmbeai oricărei raze de soare, în care te jucai cu ursulețul de pluș la umbra nukului din grădină și nu îți păsa decât de bietul ursuleț, să nu-l murdărești. Te gândești, te răzgândești și te întrebi neîncetat de ce nu ai făcut ca viața ta să fie o întreagă copilărie, de ce nu ai lăsat grijile deoparte? De ce ai ales să dai

copilăria deoparte? Ai vrut să fii un om mare, ai vrut să ai realizările tale, ai vrut să îți îndeplinești visele și pentru ce? Ai ajuns acum un fruct care îndată va fi mult prea copt pentru a-și mai duce traiul în vârful arborelui.

Copilăria mea a fost un arbore. A început de la o sămânță și s-a dezvoltat vis cu vis, făcând omul din mine.

Profesor coordonator: Leu Angelica
Școala Gimnazială "Mihail Sadoveanu" Întorsura Buzăului
Localitatea: Întorsura Buzăului
Județul Covasna
Țara: România

Copiii au puterea

De Boricean Denisa
cl. a VII- a

Mulți știm că una dintre cele mai grele sarcini de pe Pământ este să fii copil.

Unii ar putea fi de altă părere, dar hai să vedem ce fac copiii toată ziua. O zi normală începe cu trezitul cu noaptea-n cap și pregătitul pentru școală, apoi urmează școala propriu-zisă unde li se bat creierii în cap în încercarea de a rezolva o problemă la matematică sau de a analiza vreun cuvânt la română. Dar stați puțin că ziua nu se termină, după școală urmează câteva ore lungi, acasă, în care încearcă să-și facă temele, apoi unii mai ies pe la joacă ca să nu fie trecuți absenți de restul grupului, alții își ajută părinții la treburile din casă sau au grijă de frații sau surorile mai mici. Când să se bucure că s-a terminat ziua, își aduc aminte că una nouă urmează.

Acum 165 de ani, în satul Humulești trăia un copil pe nume Nică. Avea o familie foarte numeroasă, părinți și încă șapte frați. În fiecare zi mergea la școală, apoi venea acasă și își făcea temele, iar de altceva nu mai avea timp. Era supărat de faptul că părinții lui aveau timp mereu să stea cu frații mai mici, care nu aveau teme.

Următoarea zi a mers la școală și le-a spus colegilor de clasă că el s-a săturat ca în fiecare zi să facă teme și altceva nimic, iar o parte din colegi l-au susținut, spunând că și ei pătesc la fel. S-au gândit să ia o măsură și au găsit: să-i întoarcă pe toți împotriva părinților și să-i facă să nu mai creadă că școala e importantă, mai exact să le spună că nu-i ajută cu nimic.

În fiecare pauză le spuneau celor care învățau că nu e bine ceea ce fac, că trebuie să nu le mai pese de școală. Într-o săptămână au reușit să-i convingă pe toți să nu-și facă temele, să nu învețe și să nu-i asculte pe părinți. La școală era un dezastru total. Profesorii nu puteau să-i mai potolească pe copii, care nu aveau de gând să renunțe la ideea lor de a se întoarce împotriva tuturor celor ce le-ar fi stat în cale.

Într-o dimineață, Nică vine la școală și le spune colegilor:

-Am o idee! Afară e soare, așa că ce-ar fi să mergem la scăldat cu toții?

Bineînțeles că toți au fost de acord și au pornit spre râul din apropiere. Când mai aveau puțin până să ajungă au auzit un zgomot disperat în spate. S-au întors și i-au văzut pe profesori alergând îngrijorați spre ei. Au stat să-și aștepte profesorii care alergau într-un suflet:

-Stați! Așteptați! Nu mergeți singuri! Vrem să vă facem o propunere!

-Bine, gata, vă ascultăm.

-Haideți să ne întoarcem la școală, nu este bine să mergeți singuri pentru că e posibil să se întâmple ceva rău, și atunci ce faceți?

-Ceva mai rău decât să nu mergem la rău pe vremea asta nu se poate întâmpla.

-Bine! Facem altfel. Voi merge eu cu voi ca să mă asigur că veți fi bine, dar cu o condiție: trebuie să începeți să vă faceți temele, să învățați și să revenim la școala de dinainte.

În acel moment parcă s-a dezlănțuit iadul. Toți au început să spună tot felul de motive pentru care nu sunt de acord. Nică stătea retras și se gândea la faptul că i-ar plăcea să ajungă profesor de română și că dacă s-ar întâmpla, nu i-ar plăcea ca elevii lui să reacționeze așa. S-a hotărât pe dată:

-Gata! Liniște! Cred că s-a ajuns cam departe cu revolta noastră împotriva școlii. Gândiți-vă! Fiecare vreți să ajungeți ceva în viață, iar dacă nu învățați, visele voastre se vor ruina. Eu aș vrea să mă fac profesor de română și nu mi-ar plăcea dacă elevii mei s-ar comporta așa. Eu aleg să merg acasă să-mi pregătesc temele pe mâine.

După aceste cuvinte spuse de Nică toți au plecat acasă să se pregătească pentru școală. La toate aceste lucruri se gândea Nică stând sub teiul înmiresmat de la marginea satului unde se oprise în drum spre țarină. Bineînțeles că totul e doar o poveste de adormit copiii. Nică cel de odinioară avea alte griji și nu i-ar fi trecut prin minte să se revolte împotriva școlii. Nici chiar atunci când a trebuit să meargă la Socola fără voia lui.

Iar Nică cel de azi trebuie să-și vadă și el de drum. Ce păcat că toți copiii cresc și devin adulți! Sau poate că nu toți... Da, asta era, de aceea îi plăcea atât de mult Nică! El va fi mereu copil.

Prof. Matei Daniela
Șc. Gimn. „Mihail Sadoveanu”
Întorsura Buzăului
Jud. Covasna

CASA PARINTEASCA

Brihan Iared
Clasa a V-a

Pe malurile Ozanei “cea lin curgătoare și limpede ca cristalul” se află o căsuță, cu două camere. Două camere pline de povești. Acolo se află “cuptorul cu motocei de lână, ce face mâțele să crape de atâta joacă”. Din colțurile casei răzbat, abia, râsetele înfundate ale lui Nică și ale fraților lui. E și leagănul ce trebuia supravegheat de Nică în ziua cea caldă de vară, când a lăsat treburile pe capul mamei și s-a dus la scăldat. Dacă ieși pe prispa casei vei zări teiul din mijlocul satului și aștepti cu nerăbdare glasul puzezei. În tindă, rânduie pe o poliță stau oalele cu lapte bătut care așteaptă să fie smântânite. În curte, ursul păcălit de vulpe, stă îmbufnat că n-are coadă. Omul cel leneș așteaptă să fie dus la spânzurătoare. Harap-Alb stă la masă cu Gerilă, Flămânzilă, Setilă, Ochilă, Păsări-Lăți Lungilă și așteaptă ca fata împăratului Roșu să vină.

Dinspre poartă se aude glasul aspru al mătușii Mărioara care-l pârâște pe Nică, că i-a furat cireșele.

Dar mama tot mama rămâne! Pune de-o masă cu pui fripți și plăcinte poale-n brâu, poftestindu-ne și pe noi. Vorba aceea: “Cele bune să se-adune/ Cele rele să se spele/ La plăcinte râde gura/ La vârza leși mai tare.”

Prof. coord. Pop Dumitrița
Școala Gimnazială “Vasile Pop”

ÎMI AMINTESC DE NICĂ...

Numele și prenumele elevului: BUNGHEZ DARIA RUXANDRA

Clasa: a VI-a

Nu știu alții cum sunt, dar eu când mă gândesc la Nică al lui Ștefan a Petrei din Humulești, mă gândesc la lumea satului cea liniștită și cu oameni gospodari tot unul și unul, mă gândesc la cireșul mătușii Măriuca, mă gândesc la gospodăria Irinucăi din Broșteni, mă gândesc la Ozana cea frumos curgătoare, mă gândesc la iarmaroc, dar mă gândesc mai ales la Smaranda – portretul mamei iubitoare și iertătoare, care-și închină viața copiilor ei educându-i cu frica lui Dumnezeu, portretul mamei ideale.

Nu l-ai citit pe Ion Creangă? Eh, atunci n-ai citit nimic!

Cine este Ion Creangă? Este prietenul și mentorul meu și, fără a-i cere voie, mi-am permis să încerc a merge pe urmele lui... Sper doar să nu-l supere umila-mi încercare.

Ca să te poți numi „copilul Nică” trebuie să-ți iubești locul nașterii atât de mult, încât să-ți dorești să pătrunzi cât mai adânc în tainele lui. Mă întreb dacă cunosc pe cineva în această situație? Ei, bine! Mă numesc Daria, am 11 ani și casa mea, grădina mea, orașul meu sunt totul pentru mine. Cine m-a făcut să simt acest lucru? Nimeni altul decât Ion Creangă și ale lui „amintiri”, care m-au ajutat să-mi doresc să simt natura cum crește, cum se dezvoltă și cum moare pentru a renaște iarăși. Casa mea este „drăgăliță doamne” locul odihnei și liniștii mele sufletești. Este înconjurată de jur-împrejur de grădina cu pomi fructiferi și ronduri de flori, adăpostind totodată leagănul viselor mele și hamacul fabulațiilor mele. Cireșul din fața casei este asemenea celui al mătușii Măriuca cu coroana mare, rotată și de multe ori mă gândesc la Nică atunci când culeg roadele lui și-mi invit prietenii să ne amintim împreună de pătaniile lui Nică.

Orașul meu de la poalele munților Bucegi, Comarnic, adăpostește oameni tot unul și unul, gospodari și cu bună-credință. Este înconjurat de păduri întinse de foioase și conifere, iar pe alocuri se zăresc pâlcuri de pietre golașe ce se înalță semețe spre inima cerului, printre care se plimbă nestingherite caprele negre și printre care crește imaculata și nestemata floare de colț. Cum să nu te bucuri că te-ai născut pe aceste meleaguri unde oamenii se ocupă cu creșterea ovinelor și cu agroturismul și nu există bucurie mai mare decât să-ți prezinți frumusețile și bogățiile natale tuturor celor ce doresc să le cunoască.

E drept că Nică mergea la scăldat în Ozana cea frumos curgătoare, dar și eu am privilegiul de a mă mândri cu minunata Valea Prahovei, cu apa ei cristalină și rece ca gheața, izvorâtă din creierii munților, care-si face loc neostoită printre serpentinele și versanții munților Baiului și Ciucului, serpuind apoi nestăvilită spre câmpie. Cum am ajuns să scriu despre toate acestea? Păi, Nică mi-a povestit despre ținutul lui și m-a provocat să fac la fel. Mă întreb dacă am întâmplări hazlii de povestit? Niciuna nu le întrece pe ale lui Nică, dar au însemnătatea lor pentru mine.

Într-una din frumoasele zile de vară, am plecat împreună cu colegii mei de clasă la cules dezmeură și mure. Pădurea ne atrăgea ca un magnet. Am urcat pe cărarea șerpuită, printre brazii seculari, stejarii umbroși și fagii scorburoși care adăpostesc la rădăcina lor felurite ciuperci, am trecut prin poiana cu narcise de pe domeniul Reginei Maria, când deodată dăm de un lăstăriș plin cu zmeuri și muri. Unul dintre colegii mei vine cu ideea de a ne lăsa rucsacurile cu provizii și să culegem narcise mai întâi, apoi

să facem un picnic și abia apoi să ne apucăm de cules. Plini de voie bună și cu zarvă mare, am fost absorbiți de mirosul îmbietor al narciselor, ne-am jucat și ne-am distrat minunat. Când a venit vremea prânzului ia merindele de unde nu-s. Am intrat în panică, am crezut căam fost prădați de vreun urs flămând și de teama de a nu fi atacați, am zbughit-o în fugă la vale. Deodată un fluierat prelung se aude dintr-un tufiș. Ne-am speriat și mai rău! Oare cine putea fi? Era oare vreun vânător venit să ne certe? Spre surprinderea noastră era domnul învățător care venise pe furiș, ne luase rucsacurile și se distra copios pe seama noastră vrând totodată să vadă și cum ne descurcăm în situație de criză. Ne-am liniștit într-un târziu, am prânzit împreună, am cules zmeură și mure din care am pregătit dulcețuri pe care le-am donat copiilor de la orfelinatul din orașul vecin.

Dar nu numai vara este minunată pe meleagurile mele ci și iarna este o adevărată încântare. Îmi vine în minte o întâmplare petrecută într-o după-amiază geroasă de iarnă. Ninsese neîncetat vreo două zile și întregul oraș se îmbrăcase într-o haină albă de zăpadă pufoasă și strălucitoare. Ieșisem cu prietenii mei la o plimbare prin parcul din apropiere. Aleile parcului erau acoperite de gheață ca sticla, iar din copaci atârneau țurțuri ce sfredeleau tăios pământul. În fața noastră, pe alee, se deplasa cu mare greutate o bătrânică împovărată cu o sacoșă grea. Dintr-o dată auzim o pocnitură și un strigăt stins de ajutor. Biata bătrânică alunecase pe gheață și căzuse. Am alergat către dânsa.

--Bunico, te-ai lovit rău? Te simți bine?

--Dragul mamii, mă doare puțin mâna, dar sunt bine. Oh! Mi s-au împrăștiat cumpărăturile! Sper că nu s-a spart ceva? Întrebă bătrânica privind la unul din prietenii mei care tocmai încerca să adune cumpărăturile de pe jos.

--Nu s-a întâmplat nimic, bunico! Toate sunt în regulă! spuse acesta liniștitor.

După ce și-a revenit puțin, am condus-o pe bunică până acasă și am rugat-o să nu mai plece de acasă când este gheață. La plecare am primit felicitări și mulțumiri pentru fapta noastră.

O altă întâmplare s-a petrecut la școală. Ce frumos ninge afară! Eram în pauză, stăteam la fereastra clasei mele și admiram minunata priveliște care se întindea în fața mea. Peste curtea școlii se întinsese o mantie strălucitoare de zăpadă și copiii din celelalte clase ieșiseră să se bucure de iarnă. Deranjat de zarvace se auzea de afară, domnul învățător s-a apropiat de geam și i-a privit cu mult drag pe cei din curte. Deodată bate din palme, pentru ca toți colegii mei să fie atenți și spune:

--Haideți să ne bucurăm împreună de dansul fulgilor de nea!

--Ura! Ura! izbucnim în cor. Ajunși în curtea școlii ne-am împărțit în două cete și ne-am bătut zdravăn cu bulgări de zăpadă, apoi ne-am dat pe derdeluș și după aceea, noi fetele ne-am întrecut cu băieții, care să facă cel mai frumos om de zăpadă. Am alergat de colo-colo, ne-am luptat cu grămezi de zăpadă și, la final, i-am împrumutat omului nostru de zăpadă căciula și fularul meu, pentru nas am folosit cornul primit la școală, iar pentru ochi măruș tăiat în două. Băieții s-au străduit și ei, iar domnul învățător ne-a felicitat pe toți. Am plecat către case înghețați bocnă dar extrem de fericiți că domnul învățător și fulgii de zăpadă ne-au oferit o distracție pe cînte.

Și nu pot încheia poveștile mele despre iarnă fără să-mi aduc aminte despre sărbătorile creștine. Familia mea a făcut din împodobitul bradului de Crăciun, o tradiție. Cel care se ocupă de cumpărarea bradului este tata, iar noi, copiii îl așteptăm nerăbdători în pragul casei. Am o amintire foarte prețioasă legată de acest lucru, petrecută anul trecut. Imediat ce a adus brăduțul, tata l-a așezat la loc de cînte în casa noastră, mama a adus podoabele și împreună l-am ornat cu beteală strălucitoare și cu globulețe colorate. Brăduțul radia de fericire! După aceea ne-am așezat cu toții la gura sobei, am spus povești și am cântat colinde sfinte românești. Târziu în noapte am adormit cu gândul la Moș Crăciun și

I-am visat cum așează daruri sub brăduț. Moș Crăciun este prietenul tuturor copiilor, așteptat cu nerăbdare și iubit pentru magia pe care o răspândește în jurul lui.

Nică și ale lui povești mă îndeamnă la visare și-mi stimulează imaginația însă, sunt sigură că ne vom mai întâlni să povestim. Ș-am încălecat pe-o șa și v-am povestit așa! Ș-am încălecat pe-o mătură să-i ascultăm și pe cei ce ni se-alătură! Ș-am încălecat pe-un pai, la anul și la mulți ani!

Profesor îndrumător: BUNGHEZ IRINA
Instituția: CLUBUL COPIILOR SINAIA / Județul PRAHOVA

COPILĂRIE XXI

CÎRJALIU ANDREI
CLASA AV-A A

Eram în clasa I când a căzut un meteorit lângă mine. A bubuit toată casa, dar nu am murit nici eu, nici restul lumii. Copacii se îndoiseră până la pământ, iarba a ars și a rămas neagră. Casa, din albă a devenit și ea neagră. Au venit pompierii și au zis că am avut mare noroc, căci am fi putut să ardem toți. Era un foc mare și tot orașul a ars în flăcări, a ars magazinul alimentar de peste drum, benzinăriile, toate băncile din oraș. Fumul cenușiu s-a întins și a acoperit tot cerul.

Eu am fugit în București și am trăit acolo timp de un an. În restul lumii au căzut mulți meteoriți și multe orașe s-au dărâmat. Apoi am mers la Iași, unde a căzut un meteorit de 154 de ori mai mare decât cel de la Giurgiu. Eu am supraviețuit, dar tot orașul a căzut într-o secundă. După aceea au venit multe cutremure foarte mari. Toată țara a fost afectată. Lumea a intrat într-o criză internațională. Tsunamurile au distrus tot ce nu distruseseră meteoriții sau cutremurele..

De fapt, nu sunt foarte sigur dacă toate astea mi s-au întâmplat mie sau le-am văzut într-un film tridimensional, într-un joc video ori le-am jucat într-o zi pe tabletă.

Acum copiii nu se mai joacă așa cum o făceau odinioară, cu mersul „la scăldat,, la „furat cireșe”, nu mai omoară muște cu ceaslovul și nu-i mai interesează „Capra cu trei iezi”, ci stau la calculatoare creând o lume a lor virtuală. Aici pot face orice vor, pot distruge planeta cu un singur clic, dar odată oprit calculatorul, totul dispăre, iar amintirea celor petrecute nu rămâne foarte clară.

PROF. CIULACU ELISABETA
COLEGIUL NAȚIONAL „ION MAIORESCU,,
GIURGIU, GIURGIU, ROMÂNIA

SALT PESTE TIMP

Csiki Csaba, cls.a VII-a

Într-o zi de vară m-a trimis mama să cumpăr niște ouă. Trebuia să trec prin pădure, drumul era mai scurt, și apoi, era și singurul magazin din sat.

După ce am ajuns cam pe la mijlocul drumului , am auzit o voce de femeie ce striga după ajutor. Curios, ca de obicei, speriat puțin, m-am ghidat după glas; uitasem deja de mama și de cumpărături.

Deodată am alunecat și am început să cad. Era o groapă, o prăpastie, nu mi-am dat seama prea bine. Oricum, buimăcit, m-am trezit pe un deal. Plin de praf, m-am uitat împrejur...se vedea un sat.Nu știu de ce, dar mi s-a părut că seamănă cu Humuleștiul lui Creangă. Poate fusesem atent la lecție, că nu de mult timp am studiat la școală despre Humulești, ba mai mult, am văzut și filmul „Amintiri din copilărie”, îmi era vie în memorie imaginea satului. M-am îndreptat spre case, am ajuns în sat si l-am întâlnit pe Nică. Era chiar el, nu l-aș fi putut confunda! L-am oprit și i-am povestit ce-am pățit., cum am ajuns captiv în alt timp, i-am spus și că mă aștepta acasă mama... A râs ușor, nu știu dacă m-a crezut sau nu, oricum, mi-a promis că mă va ajuta să ajung acasă. Se însera, mi-a propus să mă ducă acasă la el, să-mi prezinte familia.

Părinții lui au fost tare prietenoși, niște oameni cum rar întâlnești. A trecut o zi de ședere, am devenit cei mai buni prieteni. Era cald, o căldură de cuptor: lui Nică i s-a făcut poftă de-o baie.Am râs și i-am povestit ce avea să pățească lângă „Ozana cea frumos curgătoare”, cum avea să-i ia hainele mama lui, cât de spășit va cere de mâncare...A rămas uimit. Am renunțat la baie si am stat împreună cu el să-l îngrijim pe cel mic. Mama lui a fost tare fericită si a dat o fugă până la o mătușă a lui, de ne-a adus o traistă de cireșe. Iar i-am povestit, de cireșe de data asta, de mătușa și cânepa ei „palancă la pământ”. Se uita ciudat la mine, parcă nu-i venea să creadă. Timpul trecea, zilele se scurgeau și noi deveneam cei mai buni prieteni.O uitare grea se așternea peste amintirile mele, de parcă aș fi trăit de când lumea în satul acela vechi, răzășesc. Îmi mai aminteam uneori frânturi din viața mea anterioară, mama, colegii, sora mea...dar era ca un vis sau o poveste din bătrâni.

Până într-o dimineață când m-am trezit plângând.Îmi era dor de ai mei, simțeam că locul meu nu e aici, că eram blocat în alt veac.I-am povestit totul lui Nică si am plecat împreună spre locul din deal, unde am apărut eu. Am cercetat ore în șir, dar în zadar. Ne-am întors fără speranțe. M-am acomodat cu stilul lor de viață și participam și eu la toate treburile gospodărești. Îl ajutam pe tatăl lui Nică, îl învățam lucruri noi și el mă asculta amuzat. Am văzut și școala, l-am cunoscut și pe bădița Vasile cel „rușinos ca o fată mare”. Smărăndița mi s-a părut simpatică, dar mult mai cuminte decât mi-o imaginasem eu. Eram vesel uneori, dar îmi trecea repede. Mama lui Nică a înțeles totul, deși nu prea înțelegea de unde apărusem , credea în continuare că sunt dintr-un alt sat și m-am pierdut. I-am povestit și ei de mama, de glumele ei, de firea ei copilăroasă, de dorul ce mă măcina atunci când mă gândeam la ea...

Am mai încercat o dată. Am luat-o de cu zori spre deal, cu Nică. M-am rugat, am închis ochii și m-am gândit la mama. Am simțit că mă prăbușesc în gol...și am căzut mult timp...până am deschis ochii. Eram la spital, mama era lângă mine, toți cei dragi erau acolo. Mi-au povestit că am fost găsit în pădure de un prieten de-al meu, Ionuț, că eram rănit și leșinat; a anunțat repede familia. Zăceam de o săptămână. Nu mai știam ce să cred. Le-am povestit alor mei visul...sau realitatea...sau călătoria în timp. Au râs și mi-au explicat că fusesem în comă, probabil din această cauză era și visul acesta. De atunci mă plimb în fiecare zi în pădure. Aș vrea să-l revăd pe Nică, aș vrea să știu că a fost adevărat, măcar puțin din visul meu. Și în vârtejul zilelor noastre, parcă mi-e dor de Humuleștiul acela cald și liniștit, ce devenise pentru puțin timp al meu. De oamenii buni, deși sărmani, de cântecele femeilor, de glasurile copiilor desculți și fericiți.

Îl visez adesea pe Nică, îl visez cum mă ia de mână și alergăm împreună spre lunci și dealuri. Ultima dată când l-am visat, mi-a șoptit:

„-Să știi că n-a fost vis. Ai fost cu mine și cu mămuca, ai fost cu noi și ne lipsești. ”

Cine să mai înțeleagă timpul și vremea..și vremurile? Dar mie tot mi se pare că-i aud râsul și vocea , și mi-e dor să-l aud zicând:„...sunt și eu un boț cu ochi, o bucată de humă însuflețită din Humulești..”

Scrisoare anonimă

Autorul: Darie Raluca
Clasa : a VII a

Într-o dimineață însorită , m-am decis să îi fac bunicii o vizită.Când am ajuns bunica mi-a arătat niște cărți vechi pe care ea le-a citit copilă fiind.Curioasă să văd ce cărți erau pe vremea bunicii mele, m-am retras în cămăruța care adăpostea cărți vechi, prăfuite, aflate sub dominația singurătății.M-am mirat văzându-le și pentru o secundă , am rămas mută.Am deschis o carte la întâmplare, am răsfoit-o și mi-am amintit că bunică mi-a depănat în copilărie o mulțime de basme, legend și povești. Mi-am ales câteva cărți decisă să le citesc dar m-am răzgândit în clipa următoare.Când să ies pe ușă m-am uitat la cărți, îmi doream să le le citesc, am zărit o foicică care atârna dintr-o carte.Curioasă ma apropi iau foicica și încep s-o citesc:

„ Dragi cititori,

„Mi-am dorit de când eram copil să devin un scriitor cunoscut și cu ajutorul imaginației mele și cu multă străduință și carte, am reușit să ajung aici .Voi , copiii credeți că am un talent deosebit și că doar dacă te naști cu acest talent poți scrie povești și poți scrie o carte, dar NU. Dacă vrei să reușești ceva în viață trebuie să muncești, să crezi în tine și să studiezi desigur mult. De exemplu eu am citit foarte mult, mi-am dezvoltat vocabularul, mi-am îmbogățit imaginația și astfel am început să scriu.Te-am convins?!

Nu uita c[mereu ești loc pentru mai bine și aduți aminte de mine și de vorbele mele: nu ai nevoie de talent ci de voință, muncă și ambiție!!!!Succes!!!

Cu mult drag,
Ion Creangă”

Am rămas pentru un moment fără grai, uitându-mă în gol și gândindu-mă la tot ceea ce am descoperit.M-am hotărât să cred în mine și să mă apuc numaidecât de citit. Am ieșit repede din cămăruță cu o carte în mână, strigând „bunico, bunico, , hai repede să-ți spun ceva!”

Numele cadrului didactic coordonator:Antal Carmen Camelia
Școala:Gimnazială „Avram Iancu”
Localitatea: Târnăveni
Județ:Mureș
Țara:România

CASA IDEILOR

DECEA EDUARD ANDREI
CLASA a V- a A

Andrei, un băiețel de 8-9 ani, se afla în camera lui, la birou... Se concentra asupra unei foi de hârtie albe ca neaua și tot ronțăia dintr-un pix albastru care refuza să lase vreo urmă pe hârtie, se gândea ce ar putea scrie la compunerea de astăzi... Obosit, lipsit de idei, lăsă pixul jos și... închise ochii oftând. Deodată se văzu pe o cărare îngustă, lângă un semn pe care scria: Casa ideilor - 25KM... „Hmm, mi-ar prinde bine niște idei”. Merse înainte, încotro se zărea drumul, până când, la 10 minute de mers agale, un buștean uriaș bloca drumeagul. Lângă el, un om mic de statură, cu picioare mari, noduroase dormea liniștit. Andrei îl privi îndelung, gândindu-se dacă să-l trezească ori ba! Se apropie ușor, însă un zgomot puternic făcut de o crenguță peste care zăcea liliputanul îl trezi. Buimac, trezit pe neașteptate, omulețul se prezentă:

- SAREMULT! De vreo două zile mi-am înțepenit picioarele sub bușteanul ăsta, de care tare aș vrea să mă poți scăpa! În ciuda picioarelor grele și mari, corpul meu mic nu-mi e de prea mult folos în lupta cu bușteanul! Andrei împinse cu putere buturuga și-l eliberă pe SAREMULT. Se știe doar că „Unde-s doi puterea crește și dușmanul nu sporește!” Băiatul încântat de fapta sa îi spuse piticului că merge spre Casa ideilor și că i-ar prinde bine un tovarăș de călătorie. SAREMULT îl luă pe Andrei în cârcă și făcu un salt surprinzător pentru înălțimea lui: heeeeei-rup! Și deja erau pe cealaltă parte a potecii. Merșeră împreună până când zăriră o altă ființă, de astă dată mai înaltă, mai corpolentă. Era FUGEREPEDE. Pălăria lui se afla într-un copac înalt și FUGEREPEDE se străduia din răsputeri să o ia... Ar fi dat orice pentru micuța sa pălărie! SAREMULT făcu un salt și recupără pălăria. Drept răsplată, FUGEREPEDE îi duse într-o clipă spre Casa ideilor, casă care era împrejmuată de noroi și buruieni încâlcite, ceea ce făcea imposibilă trecerea. Acolo, ce să vezi?... o altă ciudățenie... Jumătate om – jumătate pasăre, creatura se prezentă: ZBOARĂLIN! Avea însă o aripă frântă și era din cauza asta tare tristă. Pentru că aveau nevoie urgentă de ajutor, cei trei tovarăși nu șovăiră, îi bandajară aripa. Ca răspuns, ZBOARĂLIN se oferă să-i ducă peste pădure. Pătrunseră în liniște în Casa ideilor. Păș-păș-păș...

Casa era albă, pufoasă și extrem de dulce, atât de dulce că Andrei se trezi cu un puternic gust de fericire... pe birou zăcea aceeași foaie albă și același pix albastru, dar acum știa o poveste tare interesantă. Vizita în CASA IDEILOR chiar se întâmplase! Simțea că are nevoie de foaaarte multe coli albe...

PROF. CIULACU ELISABETA
COLEGIUL NAȚIONAL „ION MAIORESCU”, GIURGIU, GIURGIU, ROMÂNIA

Călătorie în viitor

Găvăneanu Cristina
cl. a VII-a

Nică s-a hotărât într-zi să plece de acasă. Părinții lui voiau să îl trimită la Socola, însă el s-a împotrivit. A decis să plece. Și-a făcut o bocceluță cu câteva haine și a reușit să se strecoare în cămară, de unde a împrumutat o roată de cașcaval și un colț de pâine proaspătă.

Totuși, Nică nu știa că îl așteaptă o călătorie neobișnuită. A pornit de cum ultima rază roșiatică a dispărut după munții din depărtare. Părinții nu bănuiau nimic. Pe băiat l-a apucat o oarecare melancolie, parcă simțea o apăsare în piept gândindu-se că lasă totul în urmă, însă știa că într-o bună zi se va întoarce și le va arăta tuturor că a reușit în viață fără să se ducă la Socola. Începuseră să îi

lipsească zilele în care se ducea la scăldat, încălcând promisiunile făcute mamei de a o ajuta la treburile gospodăriei.

Băiatul ieși din sat trist, cu ochii în patru și asigurându-se că nu îl recunoaște nimeni. Soarele dimineții începuse a se arăta și îi desfăta fața cu razele sale aurii și calde. Până atunci mersese pe un câmp pustiu. Acum urma să intre în-tr-o pădurice deasă, ce părea că nu ocupă o suprafață prea mare. În curând, Nică are să afle că aparențele înșală și că ceea ce părea a fi o pădure tânără cu arbori rari și scunzi era de fapt o pădure imensă care, cu cât înainta mai mult, devenea din ce în ce mai întunecoasă și respingătoare.

Copilul nu s-a dat bătut, continuând să înainteze înfricoșat. La un moment dat drumul pe care îl urma s-a îngustat din ce în ce mai mult, până ce a mai rămas din el doar o potecă strâmtă.

Peisajul devenea îngrozitor. Pe măsura ce înainta, arborii își pierdeau frunzele și căpătau fețe, întinzându-și crengile ca niște mâini către Nică. Doar unul dintre arbori își păstrase înfățișarea normală, însă și el avea ceva ciudat pentru că a început să vorbească:

- Nică!

- D-d-da...?!

- Ești primul care s-a încumetat să meargă până în adâncul Pădurii Groazei, așa că îți voi îndeplini o dorință.

- Vreau să mă duci în v-v-viitor, d-dar să f-faci în-n așa fel încât să m-m-mă pot întoarce...zise Nică bâlbâindu-se, însă fără a clipi.

- Zis și făcut!

De-odată, totul a început să seschimbe. Nică a realizat că se afla pe un drum foarte lat și fără imperfecțiuni, spre deosebire de drumurile de la el din sat. Pe acel drum circulau un fel de căruțe fără cai, de toate mărimile și culorile, care erau conduse de oameni. Pe jumătate de șosea, pe mai multe rânduri, se circula într-un sens, iar pe cealaltă jumătate în celălalt sens, pe mai multe rânduri.

La început, copilul nu a știut nimic despre tot ce se afla în jur, însă după câteva minute, mintea lui începu a devora toate imaginile posibile, până ce a găsit denumirile tuturor obiectelor noi. A aflat că obiectele ciudate cu care circulau oamenii se numeau mașini. A aflat că era în mijlocul unei autostrăzi și trebuia să plece urgent de acolo, până nu l-ar fi lovit un automobil. Și-a dat seama că trebuie să își cumpere niște haine noi, ca să fie în rând cu ceilalți oameni.

S-a dus pe marginea șoselei și a mers înainte. A observat că, la un moment dat, jumătățile drumului erau despărțite de un spațiu verde, în mijlocul căruia se găsea un copac foarte înalt și bătrân. Nică și-a adus imediat aminte de întâmplarea din Pădurea Groazei și a știut că acela era copacul care i-a îndeplinit dorința.

Trecând pe lângă arbore, a observat în apropierea acestuia o pancartă pe care scria :

„Atenție! Acest copac este foarte bătrân și reprezintă un obiectiv turistic important! Este protejat de lege!”

Copilul a observat că imensa plantă era neschimbată și s-a uitat lung la ea. Continuându-și drumul, a auzit niște șoapte:

„Ai grijăăăăăă...Sunt protejat, dar mă vor tăiaaaaa...Știu că vrei să faci ceva cu viața ta și să le demonstrezi părinților tăi că te poți descurca și fără a merge la Socola, dar ai timp...până mâineeee...”

-Grozav! Nici măcar nu mi-am pregătit un plan și mai pot face ceva până mâine...Dacă în viitorul ăsta timpul trece mai repede decât trecea la noi?zise băiatul cu voce tare.

El credea că nu l-a auzit nimeni, însă curând cineva i s-a adresat:

-Cum adică în viitorul ăsta?Vii de altundeva?

Nică a fost foarte surprins auzind că cineva îi vorbește și a încercat să nu bage în seamă, văzându-și de drumul lui, însă a fost atacat de o avalanșă de întrebări:

-Ai nevoie de ajutor?De unde vii?Încotro te îndrepti?Ai nevoie de bani?Vrei să te ajut?Răspunde-mi!

Pentru un moment, Nică s-a uitat la hainele lui zdrențuite și foarte ciudate față de cele ale oamenilor din viitor, după care s-a întors către persoana care îi vorbea din spate, bănuind că are de a face cu o fată.

În fața sa se afla o copilă cam de vârsta lui, de aproximativ 14 ani, cu părul negru și lung până la mijloc.Ochii ei albaștri îl pătrundeau până în adâncul sufletului.

-Hei!spuse ea.Văd că te-ai gândit să îmi arunci și mie o privire.Vino cu mine și te voi ajuta indiferent de problema pe care o ai.

Fără să mai spună ceva, Nică a pornit în urma fetei.Au ieșit de pe autostradă și au continuat să meargă pe marginea unui drum ceva mai îngust, până ce au ajuns în inima unui oraș.

-Wow! exclamă băiatul fără să își dea seama.Nu credeam că voi vedea vreodată civilizația atât de dezvoltată.

Fata nu spuse nimic, ci intră într-o clădire înaltă, urmată de el. Intră într-un lift și apăsă pe butonul cu cifra 9.Așteptă să ajungă sus, după care porni de-a lungul unui coridor ce părea că nu are capăt.Din loc în loc se afla câte un fotoliu din catifea maronie sau din piele neagră așezat lângă o fereastră cu perdele de mătase roșiatică.Se aflau multe uși, numerotate la acel etaj de la 100 la 120.Copila s-a oprit în dreptul ușii cu numărul 119 și a descuiat-o cu o cheie lunguiață.Nu l-a chemat pe băiat înăutru,deoarece a pornit în fugă către una dintre camere și s-a întors cu un teanc de bancnote în mână.A încuiat și a pornit către lift, care era ocupat, așa că a luat-o la fugă pe scări.

Jos, Nică nici măcar nu mai putea să respire, așa că s-a așezat pe o băncuță.Fata i-a spus că o cheamă Ana, însă nu a intrat și în alte discuții.L-a dus la un magazin de haine și i-a cumpărat două ținute complete.Peste o jumătate de oră, Nică arăta ca orice alt băiat de pe stradă.

Era pe la amiază când, după ce au luat prânzul la un restaurant din centrul orașului, cei doi au pornit la o plimbare.Fata urma să-i prezinte vizitatorului din trecut împrejurimile și dorea să îl ajute să găsească un plan eficient.

Au ajuns în parcul central, unde natura ce radia de viață i-a amintit lui Nică de casa sa și de toate amintirile plăcute.Dar acum, el nu mai era acel Nică năzdrăvan, ci un Nică foarte curajos, ce călătorise printr-o pădure oribilă și prin vitejia sa obținuse șansa de a îi fi împlinită o dorință ce părea imposibilă.Era acel copil mult mai matur decât în ziua precedentă ce avea misiunea de a-și schimba definitiv viitorul într-o singură zi.El era Nică din viitor.

Seara, Ana l-a invitat pe băiat să stea cu ea și cu părinții ei la cină și peste noapte, însă el a acceptat doar prima parte a invitației,peptu că avea nevoie de întreaga noapte pentru a-și pune în aplicare planurile.

Cina a fost delicioasă, așa cum a recunoscut copilul.Nu mai mâncase niciodată pui la rotisor cu cartofi prăjiți, însă această mâncare i-a plăcut extraordinar de mult.Chiar se întreba dacă poate transporta câte ceva din viitor înapoi în trecut.

Ideea nu i-a venit foarte ușor, a durat cam jumătate de noapte până și-a pus la punct planul.Înainte să se facă dimineață, el și-a luat cele câteva lucruri și a plecat în oraș.În fața unei cofetării mari, a găsit pe trotuar un bilet ciudat.L-a luat și s-a întors la Ana,întrebând-o ce este.A aflat că găsisse un bilet de loterie și s-a dus cu el la o astfel de instituție.Nu mai văzuse așa ceva până acum, însă nu a mai putut de fericire când a aflat că a câștigat premiul cel mare.Era pe cale să își abandoneze planul, când și-a dat seama cât de necăjit poate fi proprietarul de drept al biletului, așa că a pornit printre magazine întrebând încolo și încoace a cui este hârtia purtătoare de noroc.Nică a descoperit că norocoasa câștigătoare era o femeie ce purta chiar numele mamei sale.Și-a amintit de satul natal și

dragostea familiei și s-a întristat. A și uitat ce pusese la cale și s-a descurajat, însă chiar atunci i s-a întâmplat cel mai bun lucru din lume.

A pornit în fugă către ieșirea din oraș și a luat-o pe autostradă, îndreptându-se către copacul făcător de minuni. În jurul acestuia se aflau mulți oameni și utilaje imense. Nică și-a dat seama că urma să fie tăiat. S-a strecurat fără să fie văzut prin mulțime și a ajuns chiar la rădăcinile lui. Știa că acesta era ultimul rămas din marea pădure și vroia să îl ajute. S-a prefăcut că se împiedică și a început să țipe că îl doare piciorul. În curând toți s-au strâns în jurul lui. Copacul a profitat de ocazie și a încercat să scape de necaz.

S-a produs o explozie orbitoare. Raze de lumină multicolore umpleau peisajul. Utilajele erau cuprinse de flăcări ce urcau până la cer și dogoreau. Nică simțea că va lua foc. Odată cu incidentul, nimeni nu i-a mai acordat atenție falsului picior rupt, așa că băiatul a reușit să se îndepărteze puțin. S-a speriat când a văzut că arborele a dispărut, însă i-a venit inima la loc. Observând că acesta pur și simplu s-a transformat într-o sămânță aurie și tare. El a luat-o în mână și a fugit.

Nu știa încotro merge, dar a început să se gândească la faptul că ar putea rămâne prins pe vecie în viitor. Mai bine..mai bine se ducea la Socola.

-Ce măvoi face acum?...

-Nu te mai poți întoarce în trecut, dar îți pot aduce fam-...încercă sămânța vorbitoare să spună, însă nu apucă să termine.

-Poftim???

-Da, chiar așa.

-Atunci, a-atunci n-nu mai tre-trebuie să găsesc alt plan tocmai azi, va fi totul bine...

Nică s-a întors la locul exploziei și și-a întâlnit atât frații, cât și părinții. Cu siguranță nu mai erau fermierii pe care îi cunoștea, călătoria îi schimbaseră și îi făcuse să își dorească să fie la curent cu toate noutățile viitorului. Dar nici el însuși nu rămăsese la fel. În plus, îi plăcea mult mai mult viața din viitor, de la oraș, însă s-ar fi putut mulțumi și cu cea de la țară dacă nu ar fi fost Socola...

Ana a venit după noul său prieten și i-a condus pe toți în oraș. Femeia care câștigase la loterie le-a oferit jumate din câștig părinților băiatului pentru a-i ajuta cumutarea. Ei s-au mutat într-un apartament situat chiar lângă parcul central. De la geamul camerei lui Nică se poate vedea perfect natura, care îi amintește de tot ce este frumos. Copacul din Pădurea Groazei este plantat în mijlocul parcului. De cum sămânța a fost sădită în pământ, arborele și-a reluat forma anterioară.

Într-o zi, mergând la bibliotecă, Nică a găsit o carte cereda exact copilăria sa. A luat acea carte și de atunci nu s-a mai despărțit de ea. Deși mai citise totul de zeci de ori, el a început să citească în fiecare seară câte un fragment.

Nică îi va fi mereu recunoscător copacului fermecat pentru că i-a făcut viața mai interesantă.

Prof. Matei Daniela
Șc. Gimn. "Mihail Sadoveanu"
Întorsura Buzăului
Jud. Covasna

Întâlnire magică cu Ion Creangă

Autorul: Gedo Astrid

Clasa : a VII a

Într-o zi de iarnă, mă plimbam pe stradă și admiram fulgii de nea care cădeau lin din cer. Deodată, dintr-un fulg se auzi o voce care-mi spunea numele.

-Cine e acolo? am întrebat eu.
 -Sunt eu, Ion Creangă. Sufletul tău m-a cheamt pe Pământ.
 -Sufletul meu? Ce?! Arată-te oricine ai fi!
 Din fulgul acela semeț de zăpadă, ieși însușii Ion Creangă.
 -Uau... am spus eu.
 -Acum că știi cine sunt, de ce m-ai chemat?
 -Eu nu v-am chemat.
 -Sufletul tău a făcut-o.
 -Sufletul meu?
 -Da. Ascultă-l și află de ce m-a chemat.
 Eu mi-am ascultat sufletul, iar el mi-a zis că l-a chemat pe Ion Creangă pentru a mă ajuta cu tema pentru școală.
 -Deci, acum știi? spuse scriitorul.
 -Da, știu! Am primit o temă la școală să ne imaginăm că vă luăm un interviu, iar eu cum nu am nicio idee, sufletul meu v-a chemat.
 -Așa, deci... și ce vrei să mă întrebi?
 -Păi, am o grămadă de întrebări!
 -Poftește.
 -Părinții dumneavoastră v-au susținut ideea de a scrie povești?
 -Păi, prima dată au fost puțini mirați de faptul că vreau să scriu povești, apoi s-au obișnuit cu ideea. Mama, Smaranda, dorea tare mult să mă vadă popă, să fiu un om cu carte; tata avea în schimb o vorbă „decât codaț la oraș mai bine în satl tăi fruntaș.”
 -V-a plăcut să citiți povești? Deoarece cărțile ne ajută să ne îmbogățim vocabularul.
 -Nu prea am citit la copilăria mea, aveam doar o imaginație foarte bogată.
 -Ce v-a influențat să scrieți „Amintiri din copilărie?”
 -Păi în primul rând, copilăria mea. Apoi, am vrut ca toți oamenii prin această carte, să păstreze în suflete magia copilăriei. Cine nu a fugit vreodata de la vreo ora? Cine nu a întins-o vreodata la scăldat, fără ca părinții să știe? Cine nu a fost vreodată la furat de cireșe?
 -Hmm... nu mă așteptam să dați asemenea răspunsuri. Am crezut că doar voiăți să ne faceți să râdem. Nu am reușit să clarific toate întrebările pe care le aveam despre Creangă, dar cert e că voi lua o notă bună la școală cu această compunere.

Numele cadrului didactic coordonator: Antal Carmen Camelia

Școala: Gimnazială „Avram Iancu”

Localitatea: Târnăveni

Județ: Mureș

Țara: România

PRIETENIA ADEVĂRATĂ

Hădărig Daria Alexandra

Clasa a II-a A

Era odată un cățel pe nume Lăbuță și o pisicuță pe nume Oliv care era prietena lui Lăbuță.

Ei se plimbau prin parcul Soarelui liniștiți dar hingherul se plimba și el prin Parcul Soarelui să prindă animalele care nu au stăpân.

- Oliv! strigă Lăbuță.

- Hingherule, ham, ham, ham!

Oliv a fost prinsă de hingher.

- Oare o să-l mai vadă pe Lăbuță?

O fetiță pe nume Mia de opt ani, a venit la adăpost cu mama sa, a adoptat-o pe Oliv.

Ele se duceau în Parcul Soarelui, Oliv se plimba și Lăbuță se plimba în parc. Deodată se întâlneau în față, față și se îmbrățișau.

Alergau la Mia ca să-l ia și pe Lăbuță acasă.

Când au ajuns acasă ei erau foarte, foarte obosiți, au adormit.

Înv. Florea Adriana
Liceul de Arte „Sabin Drăgoi” Arad
Loc. Arad, jud. Arad, România

Magia unei întâlniri

Autorul: Mureșan Denisa
Clasa : a VII a

Într-o zi m-am gândit ce ar fi , dacă aş reuși să pătrund în lumea poveștilor. Mergând așa pe drum am dat peste o carte. Mi se părea tristă, așa că am întrebat-o de ce e tristă. Și mă trezesc că îmi răspunde:

-Sunt tristă pentru că m-am rătăcit!

Uimită, speriată și fericită continui dialogul cu ea

-Carte dragă, eu tocmai vroiam să ajung în lumea poveștilor.

-Haide să ne ajutăm atunci reciproc: tu mă iei în mână, mă citești și eu te introduc în lumea mea.

Zis și făcut. M-am pus pe cit și m-am trezit în lumea poveștilor.

-Am ajuns!

-Da! Îți mulțumesc foarte mult că m-ai ajutat să ajung în acest loc magic.

-Vrei să întânești pe cine anume?

-Da, pe Ion Creangă.

Nu dură mult și m-am trezit lângă mine cu scriitorul însuși. Pe drum am văzut o mulțime de scriitori.

-Uite, aici este casa lui.

-Mulțumesc!

Am pășit în casă:

-Buna ziua, domnule Creangă!

-Bună ziua , fetițo! Cum ai ajuns aici?

-E o poveste lungă, nu pot zăbovi mult aici. Am venit doar să vă urez „La mulți ani!” Știu că la 1 martie a fost ziua dumneavoastră. Ați împlinit....178 de ani. Am vrut să vă întreb o mulțime de lucruri , dar sunt foarte emoționată și am uitat. Pot însă să vă spun că am citit multe povești și basme: „Povestea porcului”, „Povestea unui om leneș”, „Soacra cu trei nurori”, „Capra cu trei iezi” , „Dănilă Prepeleac” , „Fata babei și fata moșneagului” , „Povestea lui Harap-Alb” , „Ivan Turbincă” , „Povestea lui Ionică cel prost” , „Povestea lui Stan-Pățitul” , „Acul și barosul”, „Cinci pâini” , „Inul și cămeșa” , „Ion Roată

și Cuza-Vodă” , „Moș Ion Roată și Unirea” , „Păcală” , „Prostia omenească” , „Ursul păcălit de vulpe” .
Mi-au plăcut foarte mult.

-Bravo, copiluță. Chiar se pare că ai citit.

-Mi-a părut bine să vă cunosc, o să mai vin cu siguranță. Acum trebuie să plec. La revedere!

-La revedere, Denisa! Te mai aștept.

Numele cadrului didactic coordonator: Antal Carmen Camelia

Școala: Gimnazială „Avram Iancu”

Localitatea: Târnăveni

Județ: Mureș

Țara: România

ȚARA POVEȘTILOR

Numele și prenumele elevului: PICIOREA ADRIANA IOANA

Clasa: a-V-a

- Bine ai venit în Țara Poveștilor, dragă cititorule! Este o lume minunată, miraculoasă, fermecată și fascinantă, iar dacă ești cu adevărat pasionat de visare atunci mrejele ei vor fi pentru tine tovarăș de drum. Aaaa...nu ești încă destul de convins! Păi, pentru mine nimic nu este mai plăcut decât să fac oficiile de gazdă bună și să-ți prezint așa cum se cuvine „lumea mea”...Țara Poveștilor. Calea către Țara Poveștilor imaginată de mine sunt... faptele bune.

Acolo animalele pot vorbi, oamenii din portrete vorbesc și se mișcă, oamenii sunt vrăjitori, dar mai există și creaturi cu puteri magice: pisicuțe cu aripioare care se pot înălța până în înaltul cerului, cățeluși care pot să sară foarte sus... . Acele animale sunt foarte prietenoase, însă nu își doresc să aibă stăpân.

În Țara Poveștilor nu există mașini. Acolo... zbori. La început este foarte greu să poți zbura fără să te accidentezi, însă cu timpul te obișnuiești. Casele sunt de înălțimi medii vopsite în culori calde, iar la fiecare casă este atârnată o ghirlandă din flori, semn că ești binevenit. De cum intri în casă toți oamenii din portrete se trezesc și se uită curioși la tine vrând să afle cine ești, de unde vii și ce vrei. Când aud zarva portretelor, gazdele ies însoțite de animăluțele lor vorbitoare care sunt foarte bucurătoare să te vadă.

În unele grădini sunt mai multe flori, iar în altele mai puține deoarece acolo plantele nu se plantează ci vin ele singure dacă le place de cei care locuiesc acolo. Atunci când se supără că stăpânii uită să le ude sau nu mai vorbesc cu ele, acestea se supără și pleacă la alți oameni. La fel se întâmplă și cu piticii de grădină. În fiecare an se face un concurs, iar cel care are cele mai multe și mai frumoase flori, dar și cei mai drăguți pitici de grădină, câștigă.

Formele de relief din Țara Poveștilor sunt diferite: munți cu creste înalte, dealuri în formă de Strumpfi, dar și câmpii pe care cresc cereale. Acolo mai sunt lacuri pline de nuferi pe care stau broscuțele ce se întrec la cântat și râuri cu apă limpede pe marginea cărora stau faimoșii greierii pitiți în stuf.

Aceasta este doar partea frumoasă a Țării Poveștilor. Dincolo de oamenii și animalele bune, dincolo de florile vesele și piticii de grădină drăguți se află și o lume rea.

Într-o parte întunecată a Țării Poveștilor sunt oameni și animale rele care vor să transforme Țara Poveștilor într-o țară stăpânită de magie neagră. Acolo nu sunt flori, pitici de grădină și nici păsărele. Casele sunt înalte și gri, iar înăuntru sunt portrete cu oameni răi care vorbesc urât. Lucrurile nu sunt așezate ci aruncate prin camere.

Creaturile magice sunt urâte. Au solzi negri sau verzi, cu aripi mari și gri și colți mari.

Acolo este și o zonă de câmpie, însă ori de câte ori ai încerca să plantezi ceva, răsadurile sar din pământ în mâna celor care le plantează. Se spune că dacă ar veni oameni buni să planteze răsadurile acolo ar reuși, pentru că numai cei care au un suflet bun pot schimba lumea. Însă cei răi nu le permit asta celor buni chiar dacă trebuie să își ia hrana din alte părți ale Țării Poveștilor deoarece nu vor să apeleze la ajutorul acestora.

Oamenii și animalele bune din Țara Poveștilor luptă cu cei răi să nu o transforme într-o țară stăpânită de magie neagră.

-Și mai vrei să știi ceva? Binele și adevărul întotdeauna au ieșit victorioase din orice confruntare, atât în lumea visului cât și în lumea reală. Nu trebuie să-ți fie teamă! Ca să descoperi binele și frumosul trebuie să te lupți cu răul și urâtul...doar așa vei ști că ai înfăptuit doar fapte bune!

Profesor îndrumător: BUNGHEZ IRINA

Instituția: CLUBUL COPIILOR SINAIA / Județul PRAHOVA

AMINTIRI DIN COPILĂRIA MEA-LA SCĂLDAT

Autor: Săbăduș Ionuț

Clasa a V-a

Într-o zi de vară călduroasă, iar soarele mândru pe cer parcă mă chema să ies afară, iar eu eram pedepsit în camera mea să-mi fac temele de vară. Dar cum priveam spre caiet începea să mi se facă somn.

M-am decis dar nu prea greu, am sărit geamul, am luat un prosop și am fugit la râu.

Acolo mă așteptau prietenii mei să ne scăldăm împreună. După câteva ore de stat în apă, ni s-a făcut foame. Pofticioși și-nfomețați ne-am gândit să furăm din cea mai apropiată grădină porumb și să-l pegătim cum știm mai bine, mai exact în jar. Ne-am furișat, am luat cât porumb am putut ducem și ne-am întors pe răzorul râului unde am făcut focul pentru porumb. Fără să vedem, proprietarul grădinii ne-a urmărit și a sunat la poliție. După ce am terminat de mâncat a sosit poliția și ne-a cerut buletinele, dar neavând ne-a cerut să le spunem adresa unde stăm, apoi am pornit spre casa fiecăruia cu poliția.

Ultima era casa mea. Am început în gândul meu să inventez tot felul de scuze și tremuram de frică. Polițistul s-a dat jos din mașină și a început să-i povestească mamei ce „băiat cuminte„ are. Mama confuză i-a spus că-i o greșeală, știind că copilul ei își face temele în camera lui și că e ascultător. Am coborât din mașină cu o față nevinovată și atunci mama a înțeles totul.

Mama s-a înroșit la față, polițistul i-a dat o amendă iar eu am primit o bătaie de neuitat și mi s-a prelungit pedeapsa până la începutul școlii.

Am încălecat pe-o șa

Și v-am spus povestea așa.

Am spus un lucru adevărat

Ce mie mi s-a întâmplat.

Coordonator: Prof. Suceava Daniela

Pădurea de poveste

Șimonca-Oprița Teofana,
Clasa a III-a A

Într-un sătuc de munte locuiau doi frați ,Luca și Simona . Erau tare neastâmpărați și neascultători. Când părinții îi rugau să îi ajute la treburile casei , se furișau din curte și o luau la sănătoasa pe ulițele satului. Seara se întorceau acasă plini de praf și murdărei pe haine și pe față. De foarte multe ori erau mofturoși și se purtau urât cu colegii și prietenii. Din cauza aceasta nu prea aveau prieteni. Copiii satului nu se jucau cu ei.

Într-o zi , de plictiseală, au hotărât să plece de acasă ca să-și facă prieteni noi , să se joace. N-au spus nimic părinților și au plecat de dimineață. Tot mergând așa, hai-hui, au ajuns la marginea unei păduri.

- Luca, uite pădurea ! Trebuie să fie foarte frumos înăuntru ! O mulțime de plante și animale minunate .

- Simona, dar tu știi ce ne-a spus mereu bunica? Că în pădure te poți rătăci ușor și pe deasupra sunt și multe primejdii. Poate ar fi mai bine să ne întoarcem.

- Azi vreau să mă joc cu prieteni noi ! Hai să mergem !

Și cei doi s-au afundat în inima pădurii. Deodată, pe o floare văd o albină.

- Ce faceți ,copii? îi întreabă ea. Nu trebuia să fiți la școală ?

- Noi ne căutăm prieteni, răspund ei.

- Dar eu nu am timp de joacă, nici de prieteni mai ales de unii așa murdărei pe față și pe hăinuțe !

- Dar nouă ne place foarte mult să ne jucăm !

- Nouă ne place să muncim! Toată ziua zburăm din floare în floare ca să facem mierea cea gustoasă și sănătoasă pe care o mâncăți ca să creșteți mari. Nu avem timp de pierdut.

Și copiii au plecat mai departe prin pădure în speranța că le va surâde norocul în ziua aceea. La un moment dat le iese în drum o vulpe. Luca spune :

-Uite vulpea cea vicleană ! Vrei să ne împrietenim cu ea?

Vulpea, însă îi întreabă cu glas mios :

-Dragi copii, ce căutați voi prin pădure la ora aceasta ? Și de ce sunteți cu hăinuțele atât de murdare ?

- Am ieșit să ne jucăm și să ne facem prieteni .

- Eu am treabă, dragii mei. Trebuie să le duc mâncare puișorilor . Sunt grăbită pentru că i-am lăsat singurei în vizuină, și-apoi prin pădure sunt multe jivine , periculoase chiar și pentru niște copii îndrăzneți și neascultători ca voi. Eu vă sfătuiesc să faceți cale întoarsă.

Cei doi frați însă n-au ascultat și voioși au plecat mai departe spre inima pădurii.

Și ce minunată e pădurea! Peste tot se auzeau glasurile vesele ale păsărelor , iar florile , ciupercuțele zâmbeau mângăiate de razele calde și blânde ale soarelui. . Tot umblând prin pădure le-a ieșit în cale o capră. Nu era o capră oarecare , era capra din poveste lui Creangă .

- Tu ești capra din poveste? întreabă copiii.

-Da. Ați ghicit! Am venit în pădure ca să caut de mâncare pentru iezișorul meu. Voi ce căutați în pădure la ora asta și așa murdărei ?

- Am plecat de acasă pentru că în satul nostru nu mai vrea niciun copil să se joace cu noi! Noi ne căutăm prieteni de joacă.

- Nu veți găsi în pădure. Aici toată lumea are ceva de făcut. Vă sfătuiesc să vă întoarceți acasă pentru că în pădure s-ar putea să vă întâlniți cu lupul.

Dar Luca și Simona nu au ascultat nici de data asta sfatul vietăților din pădure și au plecat mai departe.

Copiii și-au continuat drumul pe cărările din pădure. La un moment –dat s-au întâlnit cu o fată. Era frumoasă dar tristă și singură. Mergea alene prin pădure și vremea era deja târzie și pentru copii.

- Bună ziua , copii! spuse ea cu glas dulce . Ce faceți prin pădure singuri ?

- Bună ziua,fată dragă ! Ne căutăm prieteni ! Dar tu cine ești ?

- Eu sunt fata moșului din poveste. Am fost alungată de-acasă și rătăcesc prin pădure. Dar am făcut azi multe fapte bune. Nu am timp de joacă. Trebuie să muncesc. Voi cu ce vă lăudați ?

-Noi vrem să ne jucăm, dar nimeni nu are timp pentru joacă ! Toate vietățile pădurii au ceva de făcut. Nu vrei să fim prietene? Întrebă Simona .

-Nu-mi văd capul de treabă. Poate sunteți așa drăguți să mă ajutați să termin lucrul până nu se lasă seara.

- Noi te rugăm să ne ajuți să ajungem acasă . Părinții noștri se vor îngrijora .

- Știu cine v-ar putea ajuta să ajungeți acasă la timp, dar pentru asta trebuie să promiteți că mă veți ajuta la toate treburile casei . Trebuie să pregătesc masa pentru copiii Sfintei Duminici și să-i pregătesc de culcare.

Copiii s-au pus pe treabă alături de fata cea harnică și frumoasă și au terminat tot ce aveau de făcut. Spre seară a apărut Zâna cea bună.

- Pentru că ați fost cuminți și ați ajutat-o pe fata moșului vă voi trimite acasă, spuse zâna.

De atunci copiii au învățat că trebuie să fie harnici , ascultători și buni pentru că numai așa îți faci prieteni și te iubesc cei din jur.

Coordonator,prof. învăț. primar Moș Gabriela
Liceul de Arte „Sabin Drăgoi” Arad
Județul Arad

Prietenul la nevoie se cunoaște

Teuca Alexandru
Clasa a III-a A

Demult, într-o vreme îndepărtată, locuiau într-un sătuc de la poalele unui deal doi prieteni. Sătucul era drăguț iar pe dealul de lângă el se înălța spre cer o cetate care strălucea așa de tare că nici nu puteai să te uiți la ea.

Într-o zi , prințesa Oglindă de diamant a fost răpită de un demon. Regele , nemaștiind ce să facă pentru a-și vedea din fata a chemat un soldat și i-a zis :

-Dă sfoară în țară că cine îmi va salva fiica îi voi da jumătate de împărăție , zece căruțe cu saci plini cu galbeni și mâna prințesei.

Vestea ajunsese și la urechile băieților . Curajoși, ei s-au dus la împărat cerându-i să-i lase să-și încerce și ei norocul. Văzând acesta ce puternici și curajoși sunt tinerii le spuse :

-Eu vă las cu plăcere, dar mai întâi să-mi spuneți cum vă cheamă?

-Pe mine mă cheamă Sfarmă –piatră și pe el și pe el Sparge-lemn, Majestate.

-Plecați sănătoși și să-mi aduceți fata cât mai degrabă! zise împăratul.

Feciorii plecară . Pentru că demonul locuia în larg, pe Insula Morții au luat o barcă. Însă pe când se apropiau de insulă se stârni o furtună cumplită. Valurile erau mari și văzduhul vuia de tunete asurzitoare. Deodată ,un fulger a lovit barca care era amenințată acum să se scufunde. Fără să stea pe gânduri, Sparge-lemn scoase un ciocan, niște lemne și repară barca.

Ajunseră într-un târziu pe insulă și se întâlniră cu demonul lângă peștera lui. Flăcăii, vânjoși și curajoși l-au provocat la luptă dreaptă. În timpul luptei Sparge-lemn a fost trântit la pământ de demon. Acesta a vrut să-l zdrobească cu un bolovan, dar Sfarmă-pietre a luat un munte și lovindu-l drept peste cap demonul a murit pe loc.

Bucuroși că au scăpat lumea de demon cei doi prieteni au adus prințesa în fața împăratului care s-a ținut de promisiunea făcută. Sparge-lemn s-a căsătorit cu ea, iar Sfarmă-pietre a ajuns un om bogat , drept răsplată că l-a ajutat și i-a salvat viața acestuia. Și au trăit fericiți și buni prieteni până la adânci bătrâneți

Coordonator,prof. înv.primar Moș Gabriela
Liceul de Arte „Sabin Drăgoi” Arad
Județul Arad

O întâmplare ciudată

Dulhaz Andrada,
clasa a III-a A

Într-o zi frumoasă de vară am plecat la plimbare , să iau aer curat . Mi-am îndreptat pașii spre pădurea de la marginea satului . Nu era așa departe de casa mea și mai fusesem de vreo două ori cu verișorii mei mai mari. Îmi place pădurea; e multă verdeață și auzi mereu ciripitul vesel al păsărelelor. Pe drum mă gândeam că poate nu e cel mai înțelept lucru să mă aventurez așa prin pădure de una singură, dar era o vreme minunată, numai bună de o excursie.

Intru în desișul pădurii și, mergând alene pe potecă , cu gândul la ale mele îmi iasă în cale o fată frumoasă foc care lipea o fântână.

-Bună, fată frumoasă! o salut eu.

-Bună să-ți fie inima!îmi răspunde cu o voce caldă. Eu sunt fata moșneagului și am fost gonită de-acasă.

-Știu ce ți s-a întâmplat. Vreau să te ajut !

-Mi-ar plăcea. Hai să lipim cuptorul acesta și să mergem mai departe ,îmi zise fata.

Împreună am terminat lucrul și am pornit vesele mai departe .Nu trece mult timp și ajungem la o căsuță foarte drăguță . Ne-am apropiat de poartă și ce să vezi...? O capră plângea împreună cu iezișorul ei.

-Care este necazul ?Ce ți s-a întâmplat de plânger în hohote ? am întrebat noi .

- Vai, vai, iezișorii mei ! Nu au ascultat vorbele mele și cumătrul lup i-a mâncat. Ce mă fac acum fără ei?

-Vai de pielea și de inima lui! spuse fata moșneagului .

-Vom găsi noi ac de jocul lui ! am adăugat eu.

Ne-am așezat toți la sfat și l-am pedepsit pe lup așa cum știți și voi din poveste.

Despărțindu-ne de capră și de iezișorul ei am pornit mai departe prin pădure. Era atât de frumos ! Pe cer nu era niciun nor și soarele ne mângâia fețele. Deodată auzim :

-Cucurigu, boieri mari ! Dați punguța cu doi bani !

Pe loc ne-am dat seama cine este cocoșul care striga în gura mare. Mergea țăntoș, cu o grămadă de jivine în urma lui spre casa moșneagului. Nimeni nu era ca el !

-Ai nevoie de ajutor ? l-am întrebat noi.

-Nu, dragele mele. Mulțumesc ! Acum nu-mi doresc decât să ajung cât mai repede la casa stăpânului meu să-i fac o bucurie.

Afară începuse să se însereze. Vremea a trecut repede. Nici nu ne-am dat seama ! Mi-am luat rămas- bun de la cei doi prieteni și m-am grăbit spre casă. A fost o zi deosebită. Am învățat de la eroii mei din cărți că e frumos și bine să ai prieteni și să-i ajuți atunci când au nevoie.

Coordonator, prof. înv.primar Moș Gabriela
Liceul de Arte „Sabin Drăgoi” Arad
Județul Arad

POVESTEA MEA ADEVĂRATĂ

Ursaciuc Ana-Maria
Clasa a II-a A

Eu sunt o mare iubitoare de animale. Mi-am dorit foarte mult un pisoi. Dorința mea a fost împlinită.

Într-o zi din vacanța de vară o vecină m-a chemat la ea. Spre surprinderea mea am vazut șase ghemotoace de blăniță, ce mieunau de zor și alergau de colo-colo într-o zbenguială mare. Cel cu blăniță tigrată a venit direct la mine. Lin-lin s-a retras dintre ceilalți și s-a ascuns în poșeta mea. Era chiar preferatul meu. Vecina mi l-a dat cu mare plăcere, dar, când să plec nu l-am mai găsit. Am plecat acasă cu lacrimi în ochi.

Acasă surpriza a fost mare. În poșetă am auzit un miorlăit subțirel, era chiar pisoiul meu preferat. L-am lăsat printre jucăriile mele, era tare jucăuș.

Mulți l-ar îndrăgi pentru că este foarte, foarte frumos. Acum Tigrișor este prietenul meu cel mai bun.

Înv. Florea Adriana
Liceul de Arte „Sabin Drăgoi” Arad
Loc. Arad, jud. Arad, România

HARTA VIEȚII MELE

VRÎNCEANU ANASTASIA ANELISA
Clasa a VIII-a

Din momentul în care lumea a fost creată, rolul meu a fost asigurat pe Pământ. Dar până să mă nasc, am fost o stea. Am străbătut întreaga galaxie în lung și-n lat pentru a mă descoperi pe mine, pentru a ști unde trebuie să mă aflu în lumea celor ce se numesc oameni.

Ai văzut vreodată cerul plin de stele? Da, toate acele stele sunt copii, copii care își caută locul lor pe Pământ. Dar înspăimântați de neliniștile care au loc pe Pământ, preferăm să rămânem în lumea noastră, să hoinărim prin întinderea nemărginită a galaxiei și să continuăm a încânta privirile tuturor stelelor deja căzute. Și poate te întrebi ce sunt “stele deja căzute”. Păi, atunci când cade, un om se naște.

Până în anul 2000, tot ceea ce am făcut a fost faptul că m-am ascuns. Da, m-am ascuns de ochii lumii, dar am avut grijă să nu cad pe Pământ, deoarece mi-a fost frică. Îmi găseam locul doar în neant.

La un moment, m-am plictisit să mai străbat întinderea nemărginită a cerului, așa că am apus aici, în această familie minunată, înconjurată de oameni minunați și ferită de toate răutățile lumii. Crescând, am descoperit cât de plăcut este de fapt să trăiești pe Pământ. Să fiu înconjurată de atâtea priveliști parcă pictate și am descoperit plăcerea de a admira peisaje, mereu gândindu-mă că și eu, la rândul meu am fost printre acele elemente ale naturii care îi încânta pe oameni.

Copilăria mi-am petrecut-o alături de familie, la oraș, iar verile secetoase și călduroase alături de bunicii mei, la țară, sub aripa pădurii; pădurea alcătuită din mii de arborii bătrâni, pe care mereu îi comparam cu soldații muți.

Adoram să călătoresc prin infinitul ei, să stau și să ascult cum vântul își spune povestea de viață, legănând pleteșii enormi ca într-un dans.

Eram pe veranda casei și, privind oceanul verde care mi se întindea în față, m-am hotărât că “Arborele vieții” ar fi un nume potrivit pentru pădurea aceasta. Și sunt sigură că te întrebi de ce am ales acest nume. Păi, am o mulțime de motive și unul foarte important este acela că mereu am văzut lumea din fața mea ca un arbore, un arbore al posibilităților, deoarece am învățat că în viață mereu vor exista o mulțime de oportunități.

Un alt motiv este că atunci când cele zece degetele ale mele au atins pentru prima oară cu candoare pensula și acuarelele lipicioase. Dar ele nu desenau ceea ce mintea mea dorea cu ardoare, ele mă trădau, mă dezamăgeau. Pe planșa mea de desen își făceau apariția doar amprenetele colorate ale degetelor mele. Am lăsat totul de-o parte, cu greu recunoscând că nu am talent. Dar pofta de desen, de a-mi exprima ideile pe o foaie de hârtie îmi reînvia, așa că desenam ce e mai simplu, adică copacii, dar nu prea se înțelegea atunci ce sunt aceia...

Dar uite-mă aici, acum, privind acest “Arbore al vieții” și realizând că nenumăratele crenguțe, variate, mici și mari sunt oportunitățile, posibilitățile, etapele, surprizele și tot ceea ce viața ne oferă. Toate aceste crenguțe mi se deschid în față și mă obligă să apuc pe o cărare, dar de ce abia acum mi se deschid?

A, da, bunicul mereu îmi zice că sunt un boboc de floare ajuns în floarea vârstei, probabil că de aceea abia acum mi se deschid. Dar îmi este atât de greu să aleg...Sunt o fată curajoasă, și parcă cineva mă împinge să apuc calea ce întunecoasă, când eu vreau să o apuc pe cea luminoasă, care mă cheamă la ea cu un ciripit de păsarele. Dar nu, eu vreau să merg pe toate căile care mi se deschid, vreau să aflu cât mai multe, să am cât mai multă experiență. Oare nu pot să trișez? Să apuc pe o crenguță, iar apoi să sar pe alta? Bunica zicea că viața e ca o cursă, ca un joc. Dar în curse și în jocuri se poate trișa, dar nu și în acesta...

Crenguța copilăriei s-a spulberat sub pașii mei grei și otrăvitori, trebuie să sar pe o altă crenguță. Cu dezamăgire aflu că acest joc al vieții îți dă doar trei vieți de a sări de pe o crenguță pe alta, și acestea sunt copilăria, adolescența și bătrânețea.

Nu mai este timp ca în copilărie...

Profesor coordonator: Leu Angelica
Școala Gimnazială "Mihail Sadoveanu" Întorsura Buzăului
Localitatea: Întorsura Buzăului
Județul Covasna
Țara: România

VULPIȚA CUMETRIȚA

Amurăriței Ioana
Clasa a III-a

Când vulpița cumetrița
Pe urs l-a păcălit
De i-a înghețat codița
Parcă prinsă într-un zid.
Era o iarnă geroasă
Și un frig pătrunzător
De i-a prins ursului gheața
Chiar și unghia la picior.

Dar Martin s-a descurcat
Deși este cam încet
Și-a plecat la cumetriță
Supărat și cu regret.
Ca să-i spună negreșit
C-are o faptă de plătit.

Și mereu a încercat
Fapta rea de repetat.
Într-o zi o să plătescă
Pentru toate la un loc,
Poate că o fi vândută
Tocmai la un iarmaroc.

Vulpea noastră cea șireată
De urs nu prea i-a păsat,

Prof. înv. primar: Vlăsa Maria
Liceul Tehnologic „Vasile Netea”
Deda, jud. Mureș, România

COCOȘELUL CEL ISTET

ANDRONESCU ALISA – AURORA CLS. A IV – A
FĂRCAȘ VANDANA CLS. A IV – A
DEJAN LUCIAN CLS. A IV – A

Cocoșel, cocoșel,
Cine –i mai frumos ca el?
Tot mai mândru el pășește,
- Ce noroc! – bănuț găsește.

Cu doi bani într – o punguță
Și – a găsit și o mândruță.
Dar norocul l – a părăsit
Ți boierii l – au jecmănit.

- Cucurigu, oameni buni!
Feriți – vă dintr – al meu drum!
Banii, înapoi să –mi dai!
Să – mi asigur un bun trai.

Cocoșelul a pornit,
Și în lume a fugit,
De oameni răi să se ferească,
Pe placul lui ca să trăiască.

PREȚUIREA CĂRȚII

BATIN CODRIN
CLS A VIII-a A

Cartea , prietena mea cea bună ,
Pe rafturile bibliotecii se adună
Cu suratele ei , autori clasici români ,
Eminescu , Creangă fiind cei dintâi .

Câte întâmplări hazlii , snoave , povești
Deapănă Nică al lui Ștefan al Petrei din
Humulești
În dulcele grai moldovenesc ,
Când îl aud , toți se-nveselesc .

Deseori în serile mirifice de vară ,
Se aud discuții , râsete în biblioteca personală
Sunt personaje îndrăgite ce stau la sfat
Nică , din Amintiri , fiind cel mai ascultat .

Cărților , prietenii mei devotați ,
Mereu în preajmă mea să vă aflați ,
Dezvăluindu-mi comoara voastră rară ,
În fiecare zi , în fiecare seară .

CREANGĂ VRĂJITOR

BATIN CODRIN
CLS A VIII-a A

În pomul literaturii noastre este o hazlie
creangă ,
De mici , se-apropie copii să înțeleagă
Ce spune oare ramura copacului vrăjit ,
De râd și ochii lor , albastru infinit .

Intr-adevăr , e-o creangă cu povești ,
Cu vulpi , ieduți și fete împărătești
Ce trec prin nebănuite peripeții
Pe care vrei , desigur , să leștii .

Te sfătuiesc să-nveți a lectura bine
Ca personaje fantastice să se apropie de tine

Dezvăluindu-ți cum au reușit sădepășească
Neașteptatele-ncercări din viața lor livrească .

Colegiul Silvic Gurghiu
Loc. Gurghiu, jud. Mureș
România
Prof. coord Sabău Cosmina

NEMURITORUL CREANGĂ

Bloj Denisa Mihaela
Cls.aVIII a

În raiul copilăriei sale
Ne regăsim mereu,
Potecile-i natale
Ca să le uiți e greu.

Când sufletul din noi
Redevine poveste
N-ai voie să te-ndoi
C-a fost și nu mai este.

Un om ce în lumea-ntreagă
Multă faimă ne-a adus
Este vorba despre Creangă
Alt Luceafăr ce-a apus.

Închizi ochii, te gândești
La Moldova, Humulești
La un copil cu păr bălai
Un înger coborât din rai.

Odată ce-ai trecut pragul
Poveștilor lui dintâi
Îți freamătă gândul
Și-n suflet cu ele rămâi.

Învățând tainele poveștilor
A făcut creații pentru sufletele copiilor
La scăldat când mai fugim
De Nică ne amintim.

Când vedem o bătrânica rea
Ne zboară gândul la mătușa Mărioara
Aceste lucruri dintr-un motiv intern:
Creangă a fost,este și va fi etern.

Toți suntem Nică, fără vină
Cu suflet minunat
Repovestim în taină
Poveștile de neuitat.

„Amintirile” copilăriei,
Ale lui și a familiei
Nu sunt din folclor culese,
Ci din inima alese.

În biblioteca de acasă
Stă o carte prețioasă
Ale ei „năzdrăvăanii” mereu o să mă atragă:
„Amintiri din copilărie” scrisă de Ion Creangă.

Fiecare își ține trecutul ascuns
Dar Ion Creanga e mai presus
Abisul copilăriei ni la împărțit
Amintirile sale fiind o candelă aprinsă la
nesfârșit.

Pentru țara noastră dragă,
Creangă este însemnat,
Omul ăsta-i o mândrie
Și va fi în veșnicie.

Colegiul Silvic Gurghiu,
Loc. Gurghiu, jud. Mureș
România
Prof. coord Sabău Cosmina

ÎN LIVADA CU POVEȘTI

Autor: Bucunea Andreea
Clasa: a VIII-a

În livada înflorită,
Șade-o fată hărnicică,
Cu o carte pe genunchi,
Și citește-n amănunt.

În pădure-alăturată,
Un cocoș și o găină,
Se tot ceartă pe-o punguță,
Care moșului s-o ducă?

Pe câmpia înverzită,
Vine-o capră hotărâtă,
Să le țină lecție lor,
Iezilor.

Lângă baltă șade ursul,
Supărat și vai de el!
Pentru că vicleana vulpe,
Iar și-a bătut joc de el.

Cadrul didactic coordonator: prof. Opriș
Gabriela
Școala Gimnazială Beica de Jos
Localitatea: Beica de Jos
Județ: Mureș
Țara: România

ION CREANGĂ

Cătinean Patricia , clasa a V a B

Pe 1 martie 1837,
Un mare om pe lume se naște .
El s-a născut în Humulești ,
Și a scris multe povești .

Care a scris „Casa Părintească “
A mai scris și „La scăldat “,
Și a fost foarte lăudat .
Este renumitul Creangă

Pe lângă acestea a scris și „Amintiri..... “ -le ,
Ca dascăl l-a avut pe Badea Vasile .
În 1875 l-a întâlnit pe Eminescu (pe atunci)revizor ,
Și dânsul , ca și Creangă –a fost un MARE scriitor .

profesor coordonator : Voicu Ramona ,Școala Gimnazială Toaca ,
Localitatea :Toaca , Județul : Mureș , România

Vulpea vicleană

Chirteș Paul Mihai
clasa a IV-a

O vulpe vicleană de felul ei
Se plimba-n pădure, doar nu pe alei
Hotărâtă și grăbită
Să-l atragă pe urs în farsa pregătită.

Farsa pregătită a mers
Fiindcă ursul n-a-nțeles
În capcană a picat
Și-a rupt coada imediat.

Acum ursul supărat
Pe vulpe s-a-nfuriat
El ar vrea să se răzbune
Dar tot fără coadă rămâne.

Îndrumător-prof. înv. primar Cofariu Elena
Șc. Gimn. Ibănești- structura Ibănești Pădure
Loc. Ibănești, jud. Mureș, România

COCOȘELUL DIN POVESTE

COCEA MARIUS – RĂZVAN CLS.A III-A
LENGYEL ANDREI CLS. A III-A
GABOR ATTILA – LORAND CLS. A II-A

Cocoșelul uța – uța,
Se plimbă pa stradă cu
punguța.
S –a întâlnit cu boieru' mare,
Care nu s – a dat din drumul
mare.

După ce era fericit cocoșelul,
N – a trecut mult, și i – a
pierit cheful.
Boierul mare și îngâmfat,
Punguța – i dulce i – a furat.

Cocoșelul nostru nu s – a
lăsat,
La geamul boierului mereu a
cântat.
Până acesta s – a săturat,
Și punguța i – a înapoiat.

Înv. COTTA ENIKŐ
ȘCOALA GIMNAZIALĂ FĂRĂGĂU
LOC. TONCIU, JUD. MUREȘ

COCOȘEII

Denis COJOCARU
Clasa a III-a

Cocoșelul din poveste
A fugit după punguță.
A făcut multe proteste
Să o ducă la căsuță.

Și prin apă și prin foc,
Mult a pățimit, drăguțul,
Dar a dus punguța-n cioc
Cu dragoste, la tăicuțul.

Cocoșei putem să fim
Și să facem fapte bune,
Tuturor să dăruim,
Cu multă afecțiune.

Îndrumător,
Prof. înv. primar
Nelu DUMBRAVĂ
Școala Gimnazială „Carmen Sylva”
HORIA
Județul Neamț
România

D`ALE LUI CREANGĂ

Autor: Costea Amalia
Clasa: a VIII-a

Când soarele răsare,
Pe câmp și pe hotare,
Apar boii și dracii,
Cum urșii ca și macii.

Și răsărind Ivan,
În brațe c-un găscan,
Iar Nică năzdrăvan,
Iese și el afară,
Ținând în brațe-o scară,
Fiind gata ca să sară,
După cireșe iară.

Din poveștile lui Creangă,
Parcă scoase din desagă,
Și cu pupăza în mână,
Se mistuie după lună.

Iar Stan Pășitul venea,
Ca o fantomă de nea,
Scaraoschi îl vedea,
Ca din pușcă alerga.

Cadrul didactic coordonator: prof. Opreș Gabriela
Școala Gimnazială Beica de Jos
Localitatea: Beica de Jos
Județ: Mureș
Țara: România

De-ale lui Nică

Crișan Alexandra, clasa a VII-a C

Într-o zi caldă de vară
Nică a ieșit afară.
La cireșe a plecat,
Treburile le-a lăsat.
Și așa el tot mergând,
La vărul Ion ajungând,
La scăldat gândea să-l
ceară,
De la mătușa Mărioară.

Cam speriat el la-nceput...
Ei, dar las' că i-a trecut!
Frumos, el bătu la ușă,

Salutând-o pe mătușă.

Văzând că văru-i plecat,
Încet el s-a furișat,
În cireș mi s-a urcat
Și cireșe a cărat.

Dar mătușa Mărioară
Cum ieși tiptil afară,
În grădină se uită,
Pe Nică-n cireș află.

Când cireșe culegea,
Văzu pe mătușa sa

Cum venea ea furioasă
Cu o mătură stufoasă.

- Dă-te jos băiet mișel! -
Striga dânsa după el.
Din cireș el a sărit
Și prin cânep-a fugit.

Hop la stânga, hop la
dreapta,
Până când au dat-o gata.
De mătușă a scăpat,
Dar de belea... tot a dat...

Profesor coordonator: Iacob Stela,
Școala Gimnazială „Alexandru Ceușianu”,
localitatea Reghin, județul Mureș, țara România

LA SCĂLDAT

Dan Denisa Maria
Cls. A VIII-a A, Șc. Hodac

Ion Creangă s-a născut la Humulești
Mai târziu a scris povești,
Pentru toți copiii care
Le citesc și au răbdare.

Multe năzdrăvăanii făcea,
Pe mama lui o supăra,
De acasă el fugea
Și la nimeni nu spunea.

Dar mai ales când auzea
Copilul de a-l legăna,
Nu-l vedeai cum dispărea.
In zadar mama lui, îl tot striga.

Și așa se pomeni că într-o zi de vară,
Fiind cald și frumos afară,
Să scape de legănatul copilului,
Fuge să se scalde în apa râului.
Mama lui începe a-l striga
Și apoi de-al căuta
Și-l găsi pe la scăldat
De rugămintea mamei el a uitat.

Iar când Nică ajunsese acasă,
Îi ceru mamei mâncare
Și în cele din urmă iertare,
Făcând-o din nou voioasă.

Prof. Șandor Veronica
Școala Gimnazială Hodac
Loc. Hodac, Jud .Mureș, România

CREANGĂ DIN HUMULEȘTI

Dan Diana
Cls. a V-a B, Șc. Hodac

Ion Creangă mereu scria
Despre copilăria sa
Întâmplări și învățături
Pentru tineri sau maturi.

Să citească povestirile sale
Se-adună cu mic cu mare
S-asculde de la început
Ce năzbătii Nică a mai
facut.

După ce a mai crescut
Și domn mare s-a facut
El pe foaie le-a trecut
Să ne lase amintire
Povești scrise din iubire.

Prof. Loțco Alina
Școala Gimnazială Hodac
Loc. Hodac, Jud .Mureș, România

“La cireșe”

Farcas David Ioan clasa a III-a A

Într-o zi caldă de vară ,
Cu puțini oameni pe-afară

Mă gândi de unde aş putea ?
Niște cireșe a mânca...

Un gând repede-mi veni
Și spre Măriuca eu porni,
De vărul meu am întrebat
De-ar vrea să vină la scăldat.
Ea-mi spuse că-i dus departe
La Codreni, după sumane.
Doar atât am așteptat
Și-n cireș eu m-am urcat
Cireșe multe culegeam
Și în piept mi le-ndeseam.
Dar să vezi, pe ne-așteptate,
Mатуша cu un băț la spate
Striga de-o auzi tot satu':
"-loane! Aici ți-e scăldatu'?"
Eu în cânepa-am sărit

Căci de ea-eram pândit.
Iar acas când am ajuns
Măriuca tatălui i-a spus
Că toată cânepa-m stricat
Și cireșe i-am furat.
Atunci tata m-a bătut
Și cireșe n-am mai vrut!
Aceasta e o-nvățătură
Pentru noi cei cu cultură
Dacă ceva nu ai și vrei
Să te duci mai bin' să ceri
Și să nu meri la furat
Că e un mare păcat
Și pedeapsă vei primi
Chiar când nu te vei gândi.

Prof. coord. Farcas Florina Marinela
Școala Gimnazială Solovăstru, localitatea Solovăstru
jud. Mureș
Romania

NICĂ DIN HUMULEȘTI

Fiț Alexandru, clasa a VII-a
Școala Gimnazială Ibănești, Mureș

1.Încă din copilărie,
Toți copiii-ncep să-l știe,
Căci aud de la părinți,
Copiii ce sunt cuminți.

2.Povești vechi despre-un băiat,
Ce cireșele-a furat,
Și cânepa a calcat,
Pe Marioara-a supărat.

3.Povestiri și dragi povești,
Din celebrul Humulești,
Unde capra avea trei iezi, neastâmpărați,
De lupul rău fiind mâncați.
Iara pupăza din tei,
N-a rămas la locul ei!

4.Apoi, Nică năzdravanul,
A plecat din sat cu carul,
Și-a ajuns până-n Broșteni,
Unde-s plute de bușteni.
S-a-ntors cu bine-acasă,
Și ne-a scris acestea-ndată.

5.Nic'al nostru prea iubit,
Mari povești ne-ai dăruit!

Prof. coordonator: Moldovan Alina
Școala Gimnazială Ibănești

MOȘUL ȘI BABA

Farcas Diandra Maria, Clasa a IV-a A,

Se zice că demult, trăiau
Un moș și-o babă grasă,
Iar de bătrâni ei ce erau
Stăteau mai mult pe-acasă.

Moșul avea un cocoșel:
Frumos, cu pene roșii,
Dar după cum spunea și el
Era ca toți cocoșii.

Spre deosebire de moșneag
Băbuța noastră-avea și ea
O găinușă hârnicuță
Ce multe ouă îi dădea.

Moșneagul nostru doar privea
Cum ea mânca ouă prăjite
Omlete multe își făcea,
Parcă avea tigăi vrăjite.

Și într-o zi merse moșneagul
Să-i dea măcar un ou și lui
Dar baba-i spuse răspicat:
-Moșnege, pune-ți pofta-n cui!

Ajungând bătrânu-acasă
Luă cocoșul și deodată,
Se puse și îl bătu zdravăn
De-umplu de pene curtea toată.

-Tu, cocoș ! Când te-i oua,
Atunci vei sta la casa mea
Până atunci, să nu te văd !
De vei veni, va fi prăpăd.

Iar cocoșul cum scăpă,
Gardul de scânduri îl săltă
Porni la drum așa, agale
Dar iată ce zări în cale:

O punguliță de mătase,
Cum cei bogați au pe la case,
În care ce credeți, țărani ?

Cocoșul găsi doi bani !

Fericit porni spre casă
Cu punguța cu doi bani,
Dar se-ntâlni c-o trăsuriică
Trasă de doi cai bălani.

- Dă-te jos și te du,
Punguța ceea de-mi adu !
Spuse un om prin oblon
Către al lui majordom.

Servitorul sări jos,
Prinse pe al nost' cocoș
Din cioc îi smulse punguța
Și se întoarse fuguța.

Stăpânului i-o-nmână
Ș-acesta o cercetă:
-După cum am nimerit,
Doi galbeni eu am găsit !

Dar cocoșul nu cedă
Și deodată el strigă:
-Cucurigu ! boieri mari,
Dați punguța cu doi bani !

Atunci boierul supărat,
Iar pe slugă a chemat
Și îi spuse clar și tare
Pe cocoș să îl omoare.

Sluga noastră sări jos,
Prinse pe al nost' cocoș
Într-o fântână-l aruncă
Și sare trăsura se-ndreptă.

Dar cocoșul ce făcu
Când primejdia văzu ?
Toată apa o-nghiți,
Fântâna de o goli.

Din fântână el sări,

Pe boier de-l urmări.
Pân' acasă la conac,
Doar nu i-a veni de hac!

La casa lui ajungând,
Oriunde se-auzea strigând:
-Cucurigu ! boieri mari,
Dați punguța cu doi bani !

Atunci boierul supărat,
Bucătăreasa a chemat:
-Ia cocoșul din ogor
Și aruncă-l în cuptor.

Bucătăreasa s-a supus
Și-ndată în cuptor l-a pus,
Dar cocoșul curajos,
Nu s-a lăsat mai prejos !

Apa toată înghițită
O vărsă nemiluită
Pe tăciuni aprinși și foc
Până n-au mai fost deloc.

Ieșind din cuptor afară,
Începu să strige iară:
-Cucurigu! Boieri mari,
Dați punguța cu doi bani !

Boierul a rămas mirat,
Apoi sluga a chemat:
-Ia cocoșul din ogradă
Și aruncă-l în cireadă !

Vitele de l-or călca,
Va fi bucuria mea
Că de el eu voi scăpa,
Nu mă va mai deranja.

Sluga merse în ogradă,
Prinse cocoșul de coadă
Și-l aruncă în cireadă,
Dar mirare ! Ce să vadă ?

Cocoșul ca un om flămând,
Înghițea vitele pe rând

Nici una nu rămânea,
El pe toate le-nghițea !

Cum termină de-nfulecat,
Se apucă iar de strigat:
-Cucurigu ! boieri mari,
Dați punguța cu doi bani !

Boierul roșu de mânie,
Îl închise-n visterie.
Poate-nghițind vreun inel,
Va scăpa pe veci de el.

Cocoșul, cu măiestrie
Și cu multă lăcomie,
Înghiți tot ce găsi
Și afară iar ieși.

Chiar cât un munte de era
El tot începu a striga:
-Cucurigu ! boieri mari,
Dați punguța cu doi bani !

Boierul nostru, supărat
Și neavând ce face
Îi dete punga înapoi
Și îl lăsa în pace.

Cocoșul nostru, fericit
Spre casă din nou a pornit
Cu pungulița lui în cioc,
Astăzi a avut noroc !

Mirate de isprava lui,
Păsările boierului
Se luară după el,
Dup-al nostru cocoșel.

Lângă poartă ajungând
Îl văzui din nou strigând:
-Cucurigu ! Am sosit !
Moșnege, am revenit !

Moșneagul cum auzi
Din odaia lui ieși,
Însă cum veni la poartă,

Rămase cu gura căscată.

Vechiul cocoș drăgălaș,
Era acum uriaș
Încât un elefântel,
Era mic pe lângă el !

Poarta moșneagul deschise
Și pe jos un țol întinse,
Iar cocoșul fericit,
Toți galbenii i-a golit.

Scuturându-se apoi
Ieșiră vaci, viței și boi
Și multe alte bogății
De toate îți luau ochii.

Baba noastră cum văzu
De ciudă ea nu mai putu.
Nu se putea stăpâni,
Așa că merse și cerși.

-După cum mi-ai spus și mie,
Băbuță, pune-ți pofta-n cui !
N-ai vrut să fi de omenie,
Rămâi cu banii nimănui.

Cum ai spus să bat cocoșul
Vate-ți și tu a ta găină
Îi spuse moșul răspicat
La baba din grădină.

Merge baba furioasă
Și ia o nuia din casă
Și aleargă până-n tindă
Pe găină să o prindă.

O prinse și o bătuse,
Ș-apoi răspicat îi spuse:
-Tu, găină ! Poți să spui
De-unde-s banii moșului ?

La mine când vei veni
Cu bani mulți și avuții,
Atunci din nou te-oi primi,
De nu, te voi prăpădi !

Iar găina cum scăpă
Gardul de scânduri îl săltă
Și mergând așa, agale
Iată ce zări în cale:

O mărgică mititică
Albă, rotundă, de sticlă
De-ndată o înghiți
Și spre casă ea porni.

Cum ajunse, așadar
Se așează pe cuibar
Și nu mult timp ea stătu
Și-a cotcodăci-ncepu.

Baba noastră, fericită
Plecă spre coteț, grăbită
Și acolo ce găsea ?
Doar o micuță mărgea.

Și la culme supărată
Luă găina și deodată
O bătu și o târî
Până ce o omorî.

Moșul nostru cel bogat
Și-a făcut chiar și-un palat
În curte cai, oi și vite
Pe el haine aurite.

Iar cocoșul, fericit
Colorat și aurit
Cu moșneagul a trăit
Până ce s-au buimăcit.

Și-am încălecat pe-o roată
Și v-am spus povestea toată.
Un măr roșu și-o căpșună,
V-am spus o mare minciună.

A lui Creangă povestire
În versuri am convertit-o
Și așa, încetișor
Vouă azi eu v-am citit-o.

Prof. coord. Farcas Florina Marinela,
Scoala Gimnaziala Solovastru,
localitatea Solovastru
jud. Mures
Romania

NICĂ,COPIL DIN HUMULEȘTI

FIȚ NICOLAE-SEBASTIAN,clasa a IV-a

Nică,copil din Humulești
Ne-ai lăsat atâtea povești:
-La scăldat! –te-ai furișat,
-La cireșel!-tot așa.
Peste tot de belea ai dat.
-Cu pupăza! ți-a venit de hac
Omul cu vițeaua.

Mama ta se străduia
Să ajungi cineva.

-La Broșteni,fost-ai dus
Carte să înveți,
Dar caprele Irinucăi
Singura ei avere,
Praful s-a ales de ele.

Mare scriitor ajunseși,
Ce copilăria noastră
Ne-o înfrumusețezi.

Înv.Pop Nastasia,Șc. Gim. Hodac
Hodac,Jud.Mureș,România

LA SCĂLDAT

Autor: Fola Iulia
Clasa a VIII-a

Într-o zi din an,
M-am trezit, m-am îmbrăcat
Și-am plecat îngândurat
Spre cireșu` lui Ioan.

Bine-ar fi să nu mă prindă
Că am dat-o de belea.
Moș Ioan cel rău la suflet
M-ar bate de m-ar usca.

Cu grijă, m-am suit în cireș,
Cireșe multe am cules
Și-am mâncat pe săturate,
Cireșe bune, roșii, coapte!

Că-s mai bune de furat
Decât cele de cumpărat.

Când m-am uitat în zare
Moș Ion venea călare
El mâna calu` în trap
Când l-am văst am înghețat!
Inima-n piept îmi bătea
Vai și-amar de viața mea!

La cireș când a sosit
Moș Ioan cel prăpădit,
De ureche el m-a luat
Și m-a "Binecuvântat"
Cu o palmă peste cap.

De atunci eu am jurat,
Că n-o să mai merg la furat
La Moș Ioan în cireș
Învățătură mi-a fost în veci!

Coordonator: Prof. Suceava Daniela
Școala Gimnazială Solovăstru
Loc. Solovăstru
Jud. Mureș
Țara: România

LA SCĂLDAT

Autor: Hrișcă Bianca Maria
Clasa a V-a

Într-o după masă,
Am plecat de-acasă
Și m-am dus către scăldat
Cu o fată și-un băiat

Când la scăldat am ajuns
Am văzut pe mal în sus
Mulți copii ce se jucau
Și în apă se scăldau

După ore bune de scăldat,
A venit mama și mi-a luat
Hainele ce le-am dat jos
Ca să mă scald mai frumos
Cu mine n-a mai vorbit!

Eu de-atunci am învățat
Un lucru foarte important:
„Plec de-acasă undeva
Căer voie la mama mea,, .

Când am dat ca să mă-mbrac
Zici că hainele-au plecat
În pielea goală am rămas
Prin cucuruz m-am dus acas`.
Vai, da câte am pățit
Câinii rău m-au fugărit
Iar eu ca de ei să scap
Iute am sărit peste gard

Prin câmpul de cucuruz
Cu greu acasă am ajuns
Mama rău m-a pedepsit

Coordonator: Prof. Suceava Daniela
Școala Gimnazială Solovăstru
Loc. Solovăstru
Jud. Mureș
Țara: România

Ursul păcălit de vulpe

Frandeș Ioana Veronica
clasa a IV-a

Merge ursul prin pădure
Să caute fragi și mure
Fragi și mure n-a găsit
Ci o vulpe a-ntâlnit.

Vulpea așa l-a întrebat:

- Câți pești ai prins tu din lac?
- Nici un pește draga mea, n-am avut noroc așa.
- Du-te acum la lacul meu și poftește tu din el.

- Ursul cel încrezător, o urni din loc
- Draga mea să-ți mulțumesc
Căci am poftă să „mânc” pești.
Tu cu dărnicia ta, m-ai ajutat mult cu ea
Cum să fac ca să prind pești?
 - Bagă coada-n lac și-ai să vezi
Vei prinde la pești, grămezi.

Ursul naiv făcu așa
Și apa pe loc îngheța
Când ursul se ridica
Coada-n lac îi rămânea.

Îndrumător-prof. înv. primar Cofariu Elena
Șc. Gimn. Ibănești- structura Ibănești Pădure
Loc. Ibănești, jud. Mureș, România

Un învățător model

Gabor Csaba, clasa a IV-a

Creangă, mare-nvățător,
Era bucuria elevilor.
Îi învăța multe povești
Despre satul Humulești.

Deștept și respectuos,
El saluta foarte frumos.
Iară sania cea grea
El frumos o cârmuia.

Dacă un copil greșea
Îl ierta și nu-l bătea.
Față de colegii lui
Care luau calea biciului.

Mă gândesc cu drag la el
E un mare-nvățăcel.
Dași nu e lângă noi
Ne ajută la nevoi.

Cadru didactic coordonator: prof. Nădășan Lidia
Școala Gimnazială Beica de Jos
Localitatea: Beica de Jos
Județul: Mureș
România

MULȚUMIRE LUI BĂDIȚA

George Radu LOVIN
Clasa a III-a

Într-o carte, poți să vezi
Dacă știi ca să citești,
Buna CAPRĂ CU TREI IEZI,
Chiar și lupul îl găsești.

Dacă nu ai învățat
Litere să potrivești,
Te apuci de colorat
Și tot bucuros ești.

De ești bine educat
Bădiței îi mulțumești
Pentru iezii ce ți-a dat
Și alte multe povești.

Îndrumător,
Prof. învă. primar
Nelu DUMBRAVĂ
Școala Gimnazială „Carmen Sylva”
HORIA
Județul Neamț
România

Fata babei și fata moșului

Autor: Gliga Andrei
Clasa a VI-a

Știți povestea, nu-i așa?
Fata babei cea urâtă
Și fata moșului cea harnică,
De Ion Creangă scrisă.

Fata babei se certa
Cu fata moșului întotdeauna.
În timp ce mama sa stătea
Și pe moș îl chinuia.

Și nu se mai sătura,
Nimic n-o mai mulțumea,
Zi de zi, ea se certa,
Pe fata harnică, în lume o trimitea.

A plecat și fata rea
De invidioasă ce era.
Casa Sfintei Duminici a aflat
Și nu a cutezat a face
Sarcinile ce i le dase.
Atunci Sfânta Duminică i-a dat
Un cufăr, cel mai minunat
Dar când l-au deschis, muriră
Mușcate, de câte o viperă.

De atunci moșul și fata frumoasă cheltuiesc
Și nu mai economisesc!

Prof.coord.: Prof. Pașcan Daniela-Teodora
Școala Gimnazială Ibănești-Structura Ibănești Pădure
Loc. Ibănești Pădure, Jud. Mureș
Țara: România

Capra cu trei iezi

Autor: Todoran Constantina
Clasa a VII-a

Era odată ca-n povești
A fost ca niciodată
O capră văduvă, tinerică
Și nimeni nu auzea
Vorbe rele despre ea.
Capra blândă și voioasă
Avea ce pune pe masă
La copiii ei sărmani,
Trei iezi cucuieți,
Învățați și descuieți.
Unul era mai voios
Altul era cuvincios
Iar ultimul, cel mai drăgălaș,
Nu-i plăcea să fie mic
Dar așa s-a isprăvit.
Mama-i învăța frumos
Să fie ascultători
Și de lupi să se ferească
Ca să scape cu viață.
Capra îi iubea nespus
Și credința-n ei și-a pus.
C-au crescut și sunt frumoși

Și pot să-și poarte de grijă
Când mămica lor e dusă.
Își asculta inima
Și ușa de tot, închidea,
Iezii acasă singuri rămânea
Așteptând să vină ea.
Dar deodată ce-auzi
Cântecul iezilor, lupul porni.
Cel mic și-a dat repede seama
Că mama lor nu era.
Dar cel mare n-asculta
Și pe ușă s-arunca.
Lupul sări și se-așeza
Și pe doi îi înfuleca.
Cel mic a avut curaj
Și în horn el se sui
Și nimica nu grăi.
Stătea doar înfiorat
Și aștepta lupul cel mare
Să plece în a sa, cale
Să poată el coborî
Și să povestească mamei.
După timp de așteptare,
Uite! Pare că apare!
Mămica lui cea aleasă
Cu mâncare bună-n plasă.
Care de-abia aștepta
Să-și vadă copii-n prag.
Dar, ce să vezi!
Când intra, un miros, se-ntoxica,
Mirosea a lup sălbatic,
De săraca-și căuta
Iezii lăsați, chiar de ea.
Când cel mic o auzise
În brațele ei sări, plânse,
De dor și de amar
Și de speriat ce era.
Când se uită-n jur și văzu
Că din trei au mai rămas,
Unul singur, destrămat
Și-a mâncat pe frații lui
De i-a luat și scuturat
Și-n gura lui au alunecat.
Ș-apoi a plecat crezând
Că n-a mai rămas niciunul.
Mama lui se tot gândea
Și-o idee îi venea
Să facă o groapă mare
Și să facă un scaun de ceară

Ca lupul când se va pune
 În groapă să cadă.
 Așa că a pregătit
 Fel și fel de mâncare
 Și a chemat lupul la masă
 Să poftască, să plătească!
 Dar, ce să vezi!
 După ce se topi ceara,
 Lupul a căzut în groapă
 Și striga în gura mare
 Să-l salveze și să-l ierte!
 Și-astfel lupul a plătit
 Pentru tot răul pregătit.

Prof.coord.: Prof. Pașcan Daniela-Teodora
Școala Gimnazială Ibănești-Structura Ibănești Pădure
Loc. Ibănești Pădure, Jud. Mureș
Țara: România

La cireșe

Autor: Suceava Andrei
 Clasa a VII-a

Pe el, Nică îl chema
 Și năzdrăvăniile făcea
 Și am aflat de demult
 Că la cireșe, pe furiș a
 plecat.

Cum se urcă el nițel,
 În acel copăcel
 Mătușa Mărioara îl văzu
 Și cu mătura-l bătu.

Nică, de cum o văzu
 Sări fix în cânepă.
 Mărioara după el
 Prin livadă câtinel.

Și deodată, baba cade
 Între fire se-ncâlcește,
 Suduind și sugrumând
 Și pe Nică, alergând.

El credea că-n ziua aceea,

Doar atât i-a fost scăparea
 Și s-a dus liniștit acasă
 Gândindu-se la a sa
 ispravă.

Dar seara, când auzi tatăl
 lui,
 Năzdrăvănia fiului
 I-a tras o mamă de bătaie,
 De n-o va uita nicicând

Prof.coord.: Prof. Pașcan Daniela-Teodora
Școala Gimnazială Ibănești-Structura Ibănești Pădure
Loc. Ibănești Pădure, Jud. Mureș
Țara: România

La cireșe

HărțăganHermina
Clasa a VIII-a

Era într-o duminică de vară,
Când prin livezi-ncepuseră să apară
Cersei -mbujorați perechi, perechi
Dar buni de pus în gură, nu-n urechi.

Si așa se hotărâse Nică
S-o-nduplecepe-a sa mătușică,
Cum că-i e tare drag de vărul lui
Si-ar vrea să plece-n sat hai-hui.

Si-o păcăli pe biat aMărioară,
Si-urcă-n cireș umplându-și până
subțioară,
Dar n-apucă să prindă gustul lor
Că Mărioara-l huiduia de zor.

Si uite-așa el fuga și ea fuga,
Prin cânepa târâtă tot de-a dura,
Il așteptă acasă o răsplată
De nu-i mai trebui cireșe niciodată.

La scăldat

HărțăganHermina
Clasa a VIII-a

Intr-o zi caldă de seară,
Când mama cu trebi pe-afară,
Nemai având timp de prunc
M-a rugat să o ajut.

Stiind că-s băiat de nădejde
Ce frățioru-și iubește,
Lângă leagăn m-a lăsat,
Să-l adoarmă pe-al ei băiat.

Cum seara caldă dogorește,
De frățior eu am uitat.
Si-am pornit-o ștregărește

Spre balta din sat, la scăldat.

Si n-apucați să mă răcoresc,
Când printre trestii-ntrezăresc
Pe mama făcându-mă de-ocară,
Luându-mi hainele,
Lăsându-mă-n pielea goală.

Pititprin spatele grădinii,
Să scap de fete, dar m-ajutară câinii
S-ajung mai repede acasă,
Deși mă aștepta un "ceai" pe masă.

Prof. coord.: TodoranDumitrița
ScoalaGimnazială" Vasile Pop"
Grebenișu de Câmpie,
Mureș, România

Năzbâtiile lui Nică

HărțăganHermina
Clasa a VIII-a

In teiul cel bătrân din sat,
O pupăză eu am aflat,
Ducând-o și-n Iarmaroc,
Dar nici acol' n-avui noroc.

In Bistrița fiind plecat,
La Irinuca m-am cazat,
Unde și râie-am apucat.
Nici să dorm nu m-a lăsat
Unbolovan am răsturnat
Casa de i-am dărâmat.

Mă mânca pe mâini, pe corp,
Si m-am răzbunat pe porc
Vrândsă-l călăresc un pic
M-a trântit ca pe-un nimic.

Să știți că tot ce-ați aflat
S-a-ntâmplat cu-adevărat.
Scris-a Creangă pe hârtie,
Draga lui copilărie!

Prof. coord.: TodoranDumitrița
ScoalaGimnazială“ Vasile Pop”
Grebenișu de Câmpie,
Mureș
România

Amintirea

Horvath Ilie David, clasa a IV-a

Humulești, sat fermecat
Nouă multe tu ne-ai dat.
Mărțișor de amintiri,
Și volum de povestiri.

Un învățător model
Pentru oamenii citiți
Este Creangă cel fidel
Scrierii cu ochiul minții.

Prieten bun cu Eminescu,
Cei mai mari și cei mai
buni,
Îi iubesc cu tot respectu,
Respectați-i oameni buni.

Cadru didactic coordonator: prof. Gazsi Nadia
Școala Gimnazială Beica de Jos
Localitatea: Beica de Jos
Județul: Mureș
România

SCRISOARE LUI BADITA CREANGA

Ignat Brenda
Clasa a V-a

Bădiță Creangă, mai vino pe la noi!
Ne este dor de ale tale povești,

Si amintiri hazlii
Din bojdeuca ta din Humulești!

Acum...poveștile...
Sunt încărcate de picanterii,
Că-mi este jenă să-ți mai povestesc!
Nu mai au graiul blând, moldovenesc!

Bădiță Creangă, să știi că acum...
Fata moșului, atât de bună,
Ce-n vremea ta trudea cu chin,
Azi n-are chef să dea la orătării,
Dorește să devină manechin.

Nici lupul nu mai bate-n poarta caprei,
La ușa noastră bate și cere să-i plătim
Facturi tot mai umflate, impozite și taxe,
De unde-am scoate banii, bădiță nu mai
știm!

Scrisoarea mea, bădie, să te găsească-n
pace!
Imi pare rău că-ți dau vești triste, asta este.
In fiecare zi ne este dor de tine,
Când ai puțină vreme, mai scrie o poveste!

Prof. coord. Pop Dumitrița
Școala Gimnazială "Vasile Pop"
Grebenișu de Câmpie, Mureș

CREANGA

Ignat Brenda
Clasa a V-a

Un copil zglobiu și vesel
Acum emblemă literară,
Creangă ne va rămâne-
nsuflet
Si-l citim în fiecare seară.

A lăsat în urma lui
O suită de-amintiri
Numai să ne mai gândim
La vremea când eram
copii.

Să-l cinstim, să-i
mulțumim
Pentru cultura literară
bogată
Pentru copilăria noastră
toată
Creangă, noi, cu toții te
iubim!

Prof. coord. Pop Dumitrița
Școala Gimnazială "Vasile Pop"
Grebenișu de Câmpie, Mureș

POEZIA COPILĂRIEI

LUP NICOLETA NAOMI
Cls. a V-a B, Șc. Hodac

Ion Creangă ne-a spus
Cum a sa copilarie a dus
"La scăldat" și "La cireșe"
Având o copilărie
nepereche.

El a fost ca noi odată
Începând de prima dată
Primul an , prima lună
Ne-a dat povestire bună.

El ne-a scris poveste clară
Cu învățătură dură
Și am învățat din ea
Cum să trăim ca în
copilăria sa.

Prof. Loțco Alina
Școala Gimnazială Hodac
Loc. Hodac, Jud .Mureș, România

Creangă

Maier Alexandru, clasa a IV-a

Îl iubesc pe Creangă mult
Toată ziua îl ascult.
El a scris multe povești
Frumoase și copilărești.

Vulpea este foarte rea
Și mănâncă tot ce vrea.
Ursul păcălit de ea,
Stă la balta de colea.

Capra harnică, cu iezi,
După hrană umblă, vezi.
Iară lupul cel viclean,
Caută și sub lighean.

Păcălit este și moșul,
Baba mănâncă tot coșul.
Ce să facă el acum?
Numai stă pe gânduri,
cum?

Leneșul în car se culcă,
Refuză și nu mănâncă.
Iar cucoana cea miloasă,
Vrea să îi ofere casă.

Cadru didactic coordonator: prof. Nădășan Lidia
Școala Gimnazială Beica de Jos
Localitatea: Beica de Jos
Județul: Mureș
România

ION CREANGA

Man Roxana
Clasa a-VI-a
Sc. Gim. Hodac

Într-o zonă din Moldova
S-a răspândit repede
vorba,
Că a crescut un băiat
Micuț și neastâmpărat.

Pe el l-a chemat Ion,
Nu s-a născut mare domn
Dar cu timpul a crescut
Și-a devenit cunoscut

El a scris multe povești
Din satul lui , din
Humulești
Și-a scris propria lui
poveste
Cum alta în țară nu mai
este.

Cum pupăza el a furat
Și-a mers vara la scăldat
Cine , Doamne să nu știe?

De "Amintiri din
copilărie".

A fost foarte prăpădit
Dar și foarte îndrăgit.
Cei care nu știu sa-i zică
Este Ion Creangă sau
Nică.

Autor negalat , al
poveștilor împărat

El veghează sus din cer
Peste școlarii silitori

De carte si povești
iubitori.

Prof. Butilcă Mihaela
Școala Gimnazială Hodac
Loc. Hodac, Jud .Mureș, România

AMINTIREA LUI NICĂ

Matei Alexandra
Clasa a-VIII-a A, Șc. Hodac

Într-un sat de la câmpie,
Și-mbrăcat mereu în ie,
Trăia un copil în Humulești,
Cunoscut doar din povești.

Nică copil alintat,
El de mama răsfățat
Făcea mereu numai năzbâtii
Și nu își ajuta părinții.

E a scris povești hazlii
Cu multe peripeții,
Când pe pupăză - o fura
Și la târg el o ducea.

La mătușa când mergea,
În cireș el se urca

Și aceasta îl prindea
Prin cânepă îl alerga.
Vara mergând la scăldat
Hainele i s-au furat
De mămuca lui în sine
Ca să-l facă de rușine.

Nică umbla cu colindatul
De cu ziuă , la tot satul
Să ureze numai bine,
Supărarea să le-o aline.

Dacă nu ați auzit ,
De acest baiat prăpădit,
Puneți mâna pe cărticică,
Și aflați mai mult de Nică!

Prof. Butilcă Mihaela
Școala Gimnazială Hodac
Loc. Hodac, Jud .Mureș, România

LA SCĂLDAT

MATEI NICOLETA, CLS. A II-A

Într-o zi-n amiaza mare,
Nică era supărat
Că îl lasă mama lui,
Să-ngrijească de băiat.

Cum dispare în depărtare,
Creangă, s-a și furișat.
Și prin păpușoi aleargă

Să ajungă la scăldat.

Nici n-apucă să se-n baie,
Că mămuca lui cea dragă,
Se strecoară printre sălcii,
Și-i ia hainele-n grabă.

Tare bosumflat e Nică

Când se întoarce la a lui casă,
Sare garduri, se ridică,

Și dulăi în urmă lasă.

Cadru didactic coordonator: Muntean Anca
Școala: Primară Dubiștea de Pădure
Localitatea: Dubiștea de Pădure
Județul: Mureș
Țara: România

Pupăza din tei

Meruția Larisa, clasa a VII-a A

Să vă povestesc nițel,
Despre un copil rebel.
Nică-l cheamă, menționez,
Mulți copii îl îndrăgesc.

De când Nică era mic,
Nu era el prea harnic.
Dar de-i vorba de dormit,
Era primul - vreau să zic.

Numai să vă povestesc
Despre cucul armenesc,
Ce pe Nică îl trezea,
Dimineața, când cânta.

Până într-o zi cu soare,
Când Nică sări-n picioare,
Dornic de o răzbunare
Pentru cucul armenesc,

Pe care toți îl iubesc.

Nică pupăza o luă
Și în traistă o băgă.
Băiatul nu s-a lăsat
Și tot târgul a-nștiințat,
Că el are de vânzare
O găină ouătoare.

Un moșneag mai șugubăț,
L-a lăsat cu traista-n băț...
Lăsa pupăza să zboare,
Prin văzduh, în depărtare.

De-ale lui Nică prin lume,
Multe pozne v-aș mai spune.
Dar de vreți ca să le știți,
Puneți mâna și citiți!

Profesor coordonator: Iacob Stela,
Școala Gimnazială „Alexandru Ceușianu”,
localitatea Reghin, județul Mureș, țara România

FATA BABEI ȘI FATA MOȘNEAGULUI

MOLDOVAN ANDREEA
Cls. a VIII-a A, Șc. Hodac

Era odată ca niciodată
O babă și un moșneag
Moșneagul fată bună avea
Pe când baba una rea

Fata moșneagului era frumoasă
Harnică și iubitoare
Făcea tot ce trebuia
Și niciodată degeaba nu stătea

Fata babei era rea
Nici frumoasă, nu părea
Curățenie nu făcea
De leneșă ce era.

Pe fata moșneagului
Baba nu o suporta
Aceasta fu alungată
Și în lume ea plecată.

La drum fata a plecat
Multe s-au mai întâmplat
Ajutor la toti le-a dat
O lădiță –a câștigat

Cand acasă a ajuns
Pe moș l-a bucurat nespun
Iar baba –nvidioasă
Și-a trimis fata de-acasă

Fata babei a plecat
Ajutor ea nu a dat
Și s-a lăcomit prea tare
Luând lada cea mai mare.

Când fata ajunse acasă
Puse lădoiul pe masă
Și când îl desfăcu
Din el balauri apărură
Ele sfârșind mâncate
Iar mosul și cu fata
Voioși și-au trăit viața.

Prof. Mureșan Roxana
Școala Gimnazială Hodac
Loc. Hodac, Jud .Mureș, România

LA CIREȘE

MOLDOVAN CAMELIA, CLS. A III-A

În grădină la mătușă,
Nică și cu vărul lui,
Se urcară, într-o zi,
În vârful cireșului.

Când era culesu-n toi,
Apare c-o bătă-n mână
Și face mare tărăboi
Mătușica cea bătrână.

Din cireș încet coboară.
Să fugă, ei nu mai pot.
Căci cânepa era deasă
Și-i încurca rău de tot.

Cadru didactic coordonator:Todoran Elena
Școala: Primară Dubiștea de Pădure
Localitatea: Dubiștea de Pădure
Județul: Mureș
Țara: România

LA SCĂLDAT

MOLDOVAN MAGDA MARIA, CLS. A II-A

Într-o zi-n amiaza mare,
Nică era supărat
Că îl lasă mama lui,
Să-ngrijească de băiat.

Cum dispare în depărtare,
Creangă, s-a și furișat.
Și prin păpușoi aleargă
Să ajungă la scăldat.

Nici n-apucă să se-n baie,
Că mămuca lui cea dragă,
Se strecoară printre sălcii,
Și-i ia hainele-n grabă.

Tare bosumflat e Nică
Când se întoarce la a lui casă,
Sare garduri, se ridică,
Și dulăi în urmă lasă.

Cadru didactic coordonator:Muntean Anca
Școala: Primară Dubiștea de Pădure
Localitatea: Dubiștea de Pădure
Județul: Mureș
Țara: România

AL NOSTRU CREANGĂ.....

MOLDOVAN MARINA ANDREEA, CLS. A III-A

Era odată un băiat
Ce s-a născut în Humulești.
Chiar dacă era sărac,
Creangă a scris multe povești.

Din poveștile frumoase,
Multe lucruri am aflat.
Chiar de mici, din grădiniță,
Noi nimic nu am uitat.

Să nu fim mincinoși și leneși,
Ca vulpea sau a babei fată,

Să fim cinstiți, harnici și darnici,
Ca fata moșului cea dreaptă.

A mai scris și amintiri
Din sătucu-ndepărtat,
Despre furtul la cireșe
Și fugitul la scăldat.

Pupăza, el a luat-o
Și la târg s-a dus s-o vândă.
Iar caprele Irinucă-i,
I le-a omorât c-o stâncă.

Cadru didactic coordonator:Todoran Elena
Școala: Primară Dubiștea de Pădure
Localitatea: Dubiștea de Pădure
Județul: Mureș
Țara: România

LA SCĂLDAT

Moldovan Răzvan, clasa a VI-a

Într-o bună zi de vară,
Nică se juca pe-afară;
Mama-i spuse binișor
Să legene-un frățior.

Cum era căldură mare,
Nică pleacă la plimbare
Și-a pornit din bățătură
Să se scalde în natură.

Mama, ce l-a pus să stea
Cu frățiorul coala,
Lăsa treabă, supărare,
Și-l căuta cu răbdare.

Când la baltă l-a aflat,
Femeia s-a întristat,
Hainele i le-a luat
Și l-a lăsat dezbrăcat.

Nic-a plecat supărat,
Cam nervos și speriat,
Prin porumb, pe lângă case,
Dar nimeni nu-l observase.

Apoi mama l-a certat,
El lecția și-a învățat,
Dar plângea de supărare
Și-și cerea mereu iertare.

Nic-acum s-a lecuit,
La scădat n-a mai fugit,
Mămuca și-a ajutat,
Era cel mai băiat.

De-ar ști omul ce-a păți,
Înainte s-ar păzi!
Copile, tu să nu minți
Și să-i ascuți pe părinți!

Profesor coordonator: Alina- Diana Mircea
Școala Gimnazială Solovăstru, com. Solovăstru, jud. Mureș,
România

Lumea lui Nică

Într-o zi caldă de ..vai!
S-au copt cireșele de mai.
Iar Nică cel liniștit
La furat merge pitit.

Pupăza-n copac cânta
Și pe săteni îi trezea.
Nică se scoală de dimineață,
O ia și se duce-n piață.

Într-o vară călduroasă
Nică a plecat de-acasă.

Moldovan Sergiu Răzvan, clasa a V-a
Fără haine s-a întors
Și cu obrazul rușinos.

Bolovan greu și mare
A căzut și el la vale.
Împins de obraznicul Nică
Vai săraca Irinucă!

Iar la școala cea din sat
Cu Smaranda a umblat
Prizărit și rușinos
Chiar de umbra sa fricos.

Cadru didactic coordonator: prof. Baci Tunde
Școala Gimnazială Beica de Jos
Localitatea: Beica de Jos
Județul: Mureș
România

LA HUMULEȘTI

Toma MUNTEANU
Clasa a III-a

Am trecut prin Humulești,
Pe acasă, pe la Nică.
Prea multe nu mai găsești,
Doar o doamnă ce explică

Poznele ce le făcea
Cu prietenii de-o șchioapă,
Cum la gărlă se ducea
Și se arunca în apă.

Cum cireșe mai lua
De la tușa Măriuca,
Pupăza cum o vindea
Și cum îl certa mămuca...

Tare mi-ar plăcea să fiu
Cum a fost copilul Nică
Și apoi, să pot să scriu
O poveste, cât de mică.

Îndrumător,
Prof. înv. primar
Nelu DUMBRAVĂ
Școala Gimnazială „Carmen Sylva”
HORIA
Județul Neamț
România

LA CIREȘE

Neag Gabriela – Mariana
Clasa a V-a

Într-o zi, pe după masă,
Nică a plecat de-acasă
La vărul Ion din sat
Ca să-l cheme la scăldat.

Nică se gândi de-afară
La cireșul cel de vară,
Cu cireșe coapte tare
Că din alea nime' n-are.

Văzând că-i plecat din sat,
La cireș s-a furișat

Și-l văzu mătușa lui,
În vârful cireșului.

Pe-o nuia mâna a pus:
- Diavole, aici ești, sus?
Din cireș el a sărit
Și prin cânep-a fugit.

Iar după acea ispravă,
Ce-a pus cânepa oloagă,
Nică chiar s-a rușinat
Și n-a mai ieșit prin sat.

Prof. coordonator: Matei Marcela
Școala Gimnazială „Iliu Grama”
Chiheru de Jos, Județul Mureș, România

CAPRA CU TREI IEZI

Neagu Lorena, clasa a IV-a

O capră trei ieduți avea
Și cu drag ea îi creștea.
Însă un lup tot dădea
Târcoale la ușa sa.

Ea de-acasă când pleca
Iezișorilor grăia
S-o aștepte, c-o să vină,
Cu bucate pentru cină!

Când acasă se-ntorsese,
Un iezișor rămăsese.
Pe ceilalți doi i-a mâncat
Lupul cel nerușinat.

Cel mai mic, isteț a fost,
În horn și-a găsit adăpost.
De dihania cea rea
Ca să-și salveze viața.

Capra bucate-a gătit
Și pe lup ea l-a pofțit.

Să vină pe înserat
La ospăț îmbelșugat.

Lupul repede mânca
Și în gândul lui , râdea.
Însă când mânca mai bine,
Iată că sfârșitu-i vine!

Colo-n groapa cea cu foc,
Capra i-a găsit bun loc.
Focul să îl mistuie!
Vântul să îl spulbere.

Cadru didactic coordonator: prof. Neagu Corina
Școala Gimnazială Beica de Jos
Localitatea: Beica de Jos;**Județul:** Mureș; România

CAPRA CU TREI IEZI

Oltean Maria Mălina
Cls. a VIII-a A, Șc. Hodac

Ion Creangă povestește
Că era o capră
Cu trei iezișori,
Unul mic, doi mărișori.

Odată mama vrând să plece
Iezișorilor le zicea
Ușa să nu o deschidă
Până un cântec n-a cânta.

Însă lupul ticălos
Ascultând pe la ferestre
Cântecul îl învăța
După ușă se ascundea.

"Trei iezi , cucuieți..."
Însă iedul cel micuț
Iute si-a dat seama
Că nu e duios ca mama.

Lupul dușmănos
Limba-si ascuți
La un meșter fierar
Dar nu era în zadar!

Sosi mama bucuroasă
Cu mâncarea gustoasă
Iedul mic îi povesti
Capra se îngrozi.

După ce se liniști, un plan înctomi
A facut mâncare aleasă,
Pe lup să îl pedepsească.

În gropa cu surcele,
Căzând peste ele
Lupul a pierit
Focul l-a mistuit.

Prof. Mureșan Roxana
Școala Gimnazială Hodac
Loc. Hodac, Jud .Mureș, România

CREANGĂ NEMURITORUL

OPREA ANDREI

CLS. a VI-a B

Tu scriitorul nostru ești
Și Creangă cel vestit,
Tu cu basme și povești
Copii ai adormit.

Cu o mână blândă-ai scris
Povești nemuritoare,
Și nimeni n-a răspuns
Ce te inspiră oare?

Te cunoaște lumea-ntreagă
Și pe mulți i-ai fermecat,
Ei toți știu de Creangă,
Scriitorul minunat.

Puțini n-au eșuat
Să scrie viața ta,
Dar nu știau că tu de fapt
Ești un înger sub o manta.

Colegiul Silvic Gurghiu,
Loc. Gurghiu, jud. Mureș
România
Prof. coord. Aștilean Raluca

NICA -cel nemuritor

OROIAN FLORIN

CLS. a VI-a B

Creangă,nu ești printre
noi
Ești în lumea de apoi.
Nu mai ești ca să ne scrii
Basmе și povești zglobii.

Tuturor tu ne plăceai
Sufletu-ne-nveseleai
Carisma tu ne dădeai
Când povești ne redactai.

Toți copiii te iubesc
Și de tine și- amintesc
"La cireșe", "La scăldat"
Cu multe ne-ai amuzat.

Colegiul Silvic Gurghiu,
Loc. Gurghiu, jud. Mureș
România
Prof. coord. Aștilean Raluca

Ion Creangă

Oroian Raluca, clasa a IV-a

Ion Creangă e un om iubit,
De toți oamenii îndrăgit.
Nu e nimeni care să nu știe,
De ale sale "Amintiri din copilărie"

El în cireș s-aурcat,
Și s-a apucat de furat,
Când mătușă l-a zărit,
Cu bastonul l-a urmărit.

Princânepă au fugit,
Toată s-aîncâlcit,
Mătuşa nu l-a prins,
Dar acasă tata l-a găsit.

El a plecat la scăldat,
De frate-so, o uitat.
Mamă-sa hainele l le-a furat,
Şi a fugit prin păpuşoi dezbrăcat.

Cu uratul au pornit,
Sear ape la asfinţit,
Când lumea i-a zărit,
Toţi de ei s-au apucat.

Multe a mai făcut,
Dar nu-mi maiamintesc,
În orice caz a fost un om minunat,
Pe care nimeni nu l-a uitat.

Îndrumător Pintecan Ana –Diana,
Scoala Gimnazială Sfântul Petru, Sânpetru de Câmpie, Mureş

Bădiţă Creangă

Mocean Maria-Nicoleta, clasa a IV-a

Mai vin-o pe la noi, bădiţă Creangă!
Ne este dor să ne spuie poveşti,
Şi amintiri hazlişe buclu caşe,
Din satultău, din Humuleşti.

Cocoşul are astăzi punga plină.
Nici ursul nu mai e certat cu vulpea,
Toţi azi pe facebook se-ntâlnesc,
Şi pe Crenguţă-l povestesc.

Îndrumător Pintecan Ana –Diana,
Scoala Gimnazială Sfântul Petru, Sânpetru de Câmpie, Mureş

Copilărie

Gaşpar Priscilla, clasa a IV-a

Tu, ne-ai arătat, ce în seamnă copilăria,
Cu poveştile tale tu ne-ai îndrăgit,
Până la sfârşit ne-ai înveselit.

Un basm de vără trăiesc,
Doar când citesc ale tale poveşti.
Autorca tine, nu poate fi niciunul,
Deoarece tu eşti unicul.

Dintre toate icide care au scris poveşti,
Doartu, penoi ne iubeşti.
Măgândesc acum, eu îngândul meu,
Copilăria n-o am numaie.

“Bucură-te copile, cât mai eşti copil,
Căci la un moment dat, te vei veşteji”.

Îndrumător Pintecan Ana –Diana,
Scoala Gimnazială Sfântul Petru, Sânpetru de Câmpie, Mureş

Nică

Cîmpean Andreea, clasa a VIII-a B

Amintiri a înşirat.
Din anonim a evadat,
Iar acum cărţile lui,
Sunt preferatele oricui.

Când era mic, era Nică,
Ş-acum lumea ştie să-ţi zică,
Că ntr-o zi el s-a aflat,
La cireşe, la furat.

Multe lucruri a făcut,
Asta-l bine de știut.
Că a fost și la scăldat,
Da' a rămas dezbrăcat.

Nică, copil prăpădit,
Toată ziua a fugit,
Casa Irinucăi, în jos
S-a dus cu capre cu tot.

Ș-apoi, fugi Nică și fugi,
Unde să te mai ascunzi,
Că de te-or prinde părinții,
S-or ruga pentru tine Sfinții.

Asta e, am terminat,
Iarvoi, cred că ați aflat,
Că Ion Creangă nu a fost:
Nici un geniu, dar nici prost.

Îndrumător Bucur Ioana Maria,
Scoala Gimnazială Sfântul Petru, Sânpetru de Câmpie, Mureș

În amintirea lui Creangă

Crăciun Anca-Laura-Maria, clasa a VI-a B

Cu drag ne aducem
aminte
De cel ce a fost "Nică".
Poveștile din amintirile
sale,
Au mărginit copilăria
noastră-n zale.

Mândru cu a sale povești,
A umplut lumea de vești.
Cum se trăia în anii vechi,
Cu obiceiuri străvechi.

Amintiri cu "Pupăza din
tei",
Ce răsună-n codrii ca
niște clopoței,
O nouă dimineață
vestind,
Și lumea veselind.

Îndrumător Bucur Ioana Maria,
Scoala Gimnazială Sfântul Petru, Sânpetru de Câmpie, Mureș

NĂZDRĂVANUL NICĂ

Pașca Miriam Valeria
Clasa a IV -a

A fost odat-un băietan
Frumos, chipeș, nazdrăvan,
La prostii tare pornit
Cum altu-n lume n-ai găsit.

Într-o zi cu prea mult soare
Și-a dorit o scăldătoare
Dar baia nu i-a căzut prea bine
Că s-a făcut de rușine.

Fiindcă mama supărată
A venit la râu îndată

Hainele i le-a luat
Iar el a rămas dezbrăcat.

Într-altă zi el plănuia
Să scape de pupăza ce-l necăjea
Atunci în tei el s-a urcat
Și iute pupăza a furat.

Cu ea la piață a fugit
Dar un moș l-a păcălit
Și drumul pupezei i-a dat
Iar Nică a rămas supărat.

Cireșele tare-i plăceau
Dar în cireșul mătușii erau.
A stat el și s-a gândit
Și la mătușa a venit.

În cireș repede-a urcat
Și s-apucă de furat.
Dar n-a fost prea norocos
Căci mătușa l-a dat jos.

Într-o bună zi ajunse
Lângă caprele Irinucăi să se culce

Și-apoi, scarpină-te frate!
De râie nu mai știa cum să scape.

Nică al nostru s-a decis
Și la școală s-a înscris.
De prostii el s-a lăsat
Punându-se pe învățat.

A devenit povestitor vestit
Lucru ce pe toți i-a uimit.
Noi despre el învățăm
Și exemplu-i vrem să-i luăm.

Pașca Miriam Valeria
Clasa a IV-a
Școala Gimnazială Ibănești
Județul Mureș
Învățătoare: Gliga Rodica

CIREȘELE LUI NICĂ

Păun Andreea- clasa a VI- a B

Iată, din cireș răsare
Un băiat puțin mai
mare...
În pom crengile sunt
rupte,
La Nică... cireșe-s multe.

Mătușa Mărioara-l vede.
La cireș ea se repede!
Nică mănâncă, nu-i pasă.
Pe mătușă jos o lasă.

Seara, al lui Tată
Jandarmii i-a-ntâmpinat ,
Iară din nefericire,
Nică, bătaie a luat!

Profesor coordonator: Decea Crenguța Dalia
Școala: Colegiul Național ION MAIORESCU
Localitatea : GIURGIU
Județ: GIURGIU
Țara: România

Ursul păcălit de vulpe

Pop Bianca, cls. a IV-a

Vă întreb, a-ți auzit
De ursul cel păcălit?
Eu vă dau acum de veste
Ascultați a mea poveste.
Un om tare necăjit
La pescuit a pornit
Și-a pescuit omul mult
Până carul și-a umplut
Și în drumul lui spre casă
A găsit o vulpe moartă.
Dar să știți, n-a fost așa
Vulpea doar se prefăcea !
Omul...vai! ca nu știa
La el în car o puneă.
Și până a dat de veste
N-a mai avut nici un pește.
Vulpea pe toți i-a furat
Și-n pădure a plecat.

Cine credeți c-a venit?
Ursul... și l-a păcălit.
El ceru-se să îi dea
Un pește, că ar mânca.
Vulpea rău l-a păcălit,
La pescuit l-a trimis.
Ursul fără să gândească,
Repede cu coada-n apă
Și a stat, a stat ce-a stat,
Coada lui s-a-ngreunat.
Trage repede să scoată
Coada cu pește-ncărcată,
Ce credeți că s-a-ntâmpat?
Coada lui a înghețat.
Și cum a tras cu putere
I s-a rupt coada, mări vere.
Și atunci el s-a gândit
Că vulpea l-a păcălit.

Coordonator:
Prof. înv. primar, Ciurba Maria
Școala Gimnazială Lunca
Loc. Lunca, Jud. Mureș, România

POVESTITORUL

POP FLAVIUS VASILE
cls. a VIII-a A,Șc. Hodac

El s-a născut la tară
De parte de o gară
Și ne-a uimit pe toți
Cu năzbâtiile lui cu tot

El se cheama Creangă
Și avea o Smarandă
Care mereu îl sfătuia
Cum să ajungă cineva.

La scăldat el a fugit
În pielea goală a revenit
Cireșe multe a furat
Și lan de cânepă a stricat.

Pupăza a vândut
Și tot ce s-a petrecut
Pe foaie el a pus
Și celebru a ajuns.

Prof. Șandor Veronica
Școala Gimnazială Hodac
Loc. Hodac, Jud. Mureș, România

URSUL PĂCĂLIT DE VULPE

Pop Lavinia, clasa a VI-a
Șerbănați Adelina, clasa a VI-a

Vulpea iese la plimbare
Prin pădure, pe cărare;
Îi este puțin cam foame
Și nu are decât poame.

Când un car vine pe drum,
Încărcat cu ceva bun,
Vulpea-n cale se trânteste,
Pe drumeț îl păcălește.

Ursul merge prin pădure,
Căutând puțină mure.
Ce miroase-așa frumos?
A! e pește, ce gustos!

Vulpea blândă îi zâmbește,
Poate chiar îl și vrăjește,
Să mănânce nu-i permite
Și la baltă îl trimite.

Ursul la balt-a fugit,
Cu coada a pescuit.
Era și vulpea de față
Privea cum apa îngheață.

Ursul încearcă să scape,
Dar iată că nu mai poate!
N-a scăpat nevătămat,
Căci coada i-a înghețat.

Și urla ursul cel mare,
Se văita că îl cam doare.
Când din apă a fugit,
Pe vulpe a și rănit.

Vulpea a strigat în zare:
-Ajutor, vreau o scăpare!
Dacă nu te păcălesc,
Eu vulpe nu mă numesc!

Profesor coordonator: Alina-Diana Mircea
Școala Gimnazială Solovăstru, com. Solovăstru, jud. Mureș. România

In lumea poveștilor lui Creangă

de Pop Solovăstru Larisa
Clasa a VII-a

Astăzi vom porni într-o călătorie.
Nu-i o călătorie oarecare
Cu tren, tramvaie, mașini, autocare.
Nu. Astăzi vom merge cu toții,
In lumea copilăriei.

Din fapte reale am plecat,
Că ci știți că este foarte adevărat
Că-n Humulești trăia un băiat,
Ghiduș, isteț și neastâmpărat.

Care, plecând de jos, din al său sat,
A învățatși-a fost învățător,
Multe povești a scris copiilor.
Știți cum îl cheamă!
E un om de ispravă.

Da. E povestitorul Ion Creangă.
Isprăvile lui le știe o lume-ntreagă.
El n-a spus basme, nici fantezie,
Ci-s ale lui" amintiri din copilărie".

Humuleștiul de altădată

de Pop Solovăstru Larisa
Clasa a VII-a

La poalele Neamțului,
Colo-n vatra satului
Ne spusese nouă Creangă,
Trăia Vasile cu-a lui Smarandă.

Oameni de frunte-n sat,
Gospodari cum n-ați aflat,
Cu copiii-n preajma lor,
Să le fie de-ajutor.

Printre ei era și Nică
Care neștiind de frică,

Se ținea scai de ghidușii
Cum chiar el ne povestii.

Povestește cu-ntristare
Când băiețaș s-a ridicat,
Se gătară de plecare,
La Socola, la-nvățat.

Deee! Căpoate-o ieși...popă
In Humulești colo-n sat,
Pe care nu l-ar fi lăsat
Călcând chiar al mamei sfat.

Prof. coord.: Todoran Dumitrița
Școala Gimnazială "Vasile Pop"
Grebenișu de Câmpie,
Mureș, România

Isprăvile lui Nică

Roșca Sergiu, clasa a VII-a C

La scăldat sau la cireșe,
Nică tot nu înțelege
Căci cuminte tre` să steie,
De belele să nu deie.

Nică nu s-a învățat,
De necazuri a mai dat .
De mama n-a ascultat.
Ducându-se la scăldat.

După ce băgă de samă
Că rămase-n pielea goală,

Tălpășița și-a luat,
Înspre casă, dezbrăcat.

Fiindc-o vorbă veche spune:
Cum că fuga-i rușinoasă,
Dar e tare sănătoasă!
Însă... nu s-astâmpărat:

La cireșe a plecat,
Dară... iarăși a fugit,
Fiindcă planul născocit,
N-a ieșit cum s-a gândit.

Profesor coordonator: Friciu Daniela,
Școala Gimnazială „Alexandru Ceușianu”,
localitatea Reghin, județul Mureș, țara România

PUPAZA LUI NICA

Sava Mihaela Andrada, cls. a III a

Step by Step

Intr-o zi de vara
Nica sta pe-afara.
Trezit din zori, cu ochii grei,
De cantecul pupezei din tei.

Pleca sa duca de mancare
Taranilor de pe ogoare.

Gasi prilej ca pupaza sa fure
Sa nu-l mai „spurce” ceasul din padure.

Matusa ,mama, satul tot ia foc!
Si Nica ,bietul, n-a avut noroc,
Caci ,pupaza la scorbura se-ntoarce,
Iara baiatul trase la ponoase.

Prof. Inv. Primar, Banioti Dorina, Scoala Gimnaziala „I.H. Radulescu” Urziceni, Judetul Ialomita, Romania

PUPĂZUICA

Autor: Şipoş Roxana
Clasa a VII-a B

Pupăzuica şugubeaţă,
Pe deasupra şi isteaţă
L-a făcut pe Nică iară
Să facă pozne degrabă.

Nică, un copil deştept,
Dar şi foarte îndrăzneţ
Într-o zi s-a năfuriat,
A mers la copac şi-a luat,
Pupăza de coada mare
Să o ducă la vânzare.

Căci nu ştiu cum săvă spun,
Dar parcă nu-i lucru bun,
Pupăza, pasăre rea,
Dimineaţa îltrezea,
Pe copilul mândru din sat
Ce mergeaşi la furat.

La furat şi la scăldat,
Cum mai fac copiii-n sat,
Ziua în amiaza mare
Căci e mare-năduşală,
Iar cireşu-l falnic tare.

Dar la târgul cel vestit
Ia, săvă spun ce-a păţit:
Un om mândru s-a ivit,
Pupăza de-a cântărit
Apoi a eliberat...
Şiea-ndată a zburat.

Ce să facă Nică acum?
Fără pupăză, pe drum,
A pornit încet spre casă
Şi s-a rugat s-o găsească
Dar pupăza îngânfată...
E-n copac ca altădată.

Când ajunge el acasă,
Măriuca tare voioasă
Îi iese repede-n cale
Şi cu mare întristare
Îşi ceru scuze iertate,
Căci a acuzat baiatul
De păţania pupezei
Ce cântă déjà în tei.

Iar la masa cea bogată
S-a ndopat pe săturate,

Căci a ieșit basma curată
Și din pozna asta, frate.

Cam atât am vrut să spun
Niște pozne să adun,

Să le scriu și pe hârtie
Căci Nică-l flăcău... se știe
Și la Humulești nu este
Ca el altul de poveste.

Școala Gimnazială Gurghiu

Loc. Gurghiu

Jud. Mureș

Coordonator: prof. Hărșan Anca-Mirela

NICĂ CEL NĂZDRĂVAN

Autor: Bobiș Hadasa

Clasa a V-a B

Cred...că toți îl știm
Și cu drag ne amintim...
De-un copil ce a furat
Chiar și pupăza din sat.

Da, aveți dreptate,
Nu preaștia el multă carte,
De-aceea mama lui l-a învâțat
Rând perând... literele ordonat.

Pe el Nică îl chema
Tot satul îl știa,
De necazurile ce le făcea
Și cocoșul se ascundea.
Pentru că le era frică,
De băiatul ăsta Nică
Căci era rău și năzdrăvan
Și pedeasupra și viclean.

El nu știa să citească,
Literele să le privească
Și cum am mai spus... se juca
Cu pupăza de-a prinselea.

Când făcea o boacăna
Și venea acasă,
Tatăl lui îi laștepta
Să-ideă bătăiță,
Bătăiță meritată
Cu moș Nicolaedată

Acesta este Nică cel cuminte,
Copilul din Humulești
Ca el altul nu găsești,
Nici de vrei, nici de gândești.

Școala Gimnazială Gurghiu

Loc. Gurghiu

Jud. Mureș

Coordonator: prof. Hărșan Anca-Mirela

LUMEA DE COPIL

Autor: Anka Denisa
Clasa a V-a B

Copil de-ai fi, oare e rău?
Să vezi din nou fluturi în zbor
Să faci năzbâtii ne-ncetat
Să furi cireșe sau să mergi la scăldat?

Vrea cireșe-n luna mai
Din grădina ca un rai,
Vrea cireșe purpurii
Căci fac cu ochiul la copii.

Nu cred, căci Nică-i unul
Și va rămâne mereu la fel,
În Humulești sau în povești
Pe el sigur ai să-l găsești.

Și mai vrea ca pe furiș
Să fure pupăza de-aici,
Iar trezit de dimineață,
Să o ducă la piață.

De cumva vrei să te-amuzi
Sau de vrei să nu clipești,
Ține minte un lucru clar...
Amintiri de neuitat...

Ca să scape de povară,
Să nu mai fie trezit iară
Căci i-ajunge gălăgia
Ce o face șmecheria.

Cu cireșe, cu scăldat,
Cu pupeze sau cu jucat,
Acesta-i Nică cel frumos,
Copilul cel pofticios.

Asta-i lumea de copil,
Cu năzbâtii, mii și mii,
Cu fapte nevinovate
Și plăceri nemăsurate,
Căci lui Nică drept vă spun
Nu-i lipsește nimic bun!

Școala Gimnazială Gurghiu
Loc. Gurghiu
Jud. Mureș
Coordonator: prof. Hărșan Anca-Mirela

LA CIREȘE

Someșan Andreas, clasa a V-a

Un băiețandru năzdrăvan
Ce Nică, se chema
Cu-apucături de hoțoman
Mereu de pozne se ținea.

Pe când, trudea la cânepă.

Cu ochi rotunzi, căutători
Și minte-ascuțită
Pe Mărioara o trișă

Și ce ispită mai era!
Cireșul din orgradă
Când Moș Vasile, nu era
Pelecat, fiind la chiuă.

O, ce noroc s-abătut!

Peste ștrengarul Nică
Și-ndată în cireș săltă
Cărbănind ca, nesătulul.

Și iacă ce să vezi? Îndată...
Mătușa Mărioară,
Se năpusti ca o hârsită

La hoțul de pe creangă.

Dar hoțomanul, iute-iute
În cânepă se pomeni
Și dus a fost cât ai clipi
La casa, Smărăndiții.

Prof. coordonator: Moldovan Alina
Școala Gimnazială Ibănești

ION CREANGĂ

Suciu Denisa – Andreea
Clasa a VII-a

Pierdut în lumea de mistere,
Scăldat în taine de fantasm,
Rămas acum din vremi prospere,
Prezent e-n fiecare basm.

Timpul a trecut încet
Din amintiri cu lume blândă,
Dar, mustăciosul din povești
Și astăzi ne zâmbește încă.

Măreț, Luceafărul cel viu
Ce-a răsărit în zări, departe
S-a hotărât în viața lui

Ai fi prieten bun și frate.

Creangă, umbră de mister
Izvorât din amintire,
Căci și stelele din cer
Îți oferă azi iubire.

Au și ele o plăcere
Pentru ce ai fost și ești,
Căci ascultă în tăcere
Cum citim în seri povești.

Prof coordonator: Matei Marcela
Școala Gimnazială „Iuliu Grama”
Chiheru de Jos, Județul Mureș, România

PUPĂZA DIN TEI

Tănase Marina Cătălina, clasa a VI-a

Mă trezește mama,
Dis de dimineață
Zicându-mi :
„Duglișule, mergi și spală-te pe față!
C-are cucul să te spurce

Și n-o să-ți meargă bine
Ziua toată.”
Mă trezesc și mă spal pe față,
Mă îmbrac și plec îndată
Când... aud pupăza cântând!

Atunci mă abat din drum
 Ca să-i vin de hac odată.
 Merg la scorbura din tei,
 Teiul bătrân al lui Moș Andrei.
 Eu de mâncare am și uitat,
 Căci cu pupăza eram ocupat.
 Oamenii la câmp erau lihniiți,
 De foame ochii lor erau lungiiți.
 Pe cărare ei se uitau,
 Însă pe nimeni nu vedeau.
 Eu căutam cu supărare
 Pupăza să o găsesc.
 În scorbură am băgat mâna
 Ouăle-i să le zdrobesc.
 Nu o nimeri, șireata...
 Însă am să mă întorc
 Și atunci o să vadă ea
 Cine este acest Ion.
 Ajunsei la locul
 Unde muncitorii mă așteptau,
 Cântau și stăteau în sapă
 Fiindcă nu mai apăream.
 Le-am lăsat ce aveam în spate
 Și de grabă am plecat,
 Pupăza neastâmpărată
 Pe dată am înfășcat.
 Am dus-o la noi în pod,
 Fără ca mama să știe
 Căci de-ar fi aflat
 Mare bătaie aș fi luat.

„Măi, cumnată, iac-așa !
 Fiul tău a făcut pozna
 Pupăza a înfășcat
 Și fără ceas deșteptător ne-a lăsat !”
 „Nu te cred !
 Ion n-ar face un lucru așa de necugetat...
 Însă dacă este adevărat
 Lasă că am să-i vin eu de hac !”
 Auzind aceste vorbe,
 Pupăza repede am luat
 Și fugind pe nevăzute
 La iarmaroc în alt sat.
 Vrând s-o vând
 Veni un moș
 Dându-i drumul la surată
 Și, începând a mă lua la ceartă,
 Mai că ar fi vrut să mă bată.
 Am fugit tiptil acasă
 Și așa cuminte am fost...
 Minune! A doua zi aud,
 Pupăza cântând din nou.
 Mama a gătit bucate
 Și-a chemat-o și pe cumnată,
 Dând răul la o parte
 Și-au urat de sănătate.
 Uite așa am scăpat
 Și am devenit din acuzat,
 Copil bun, nevinovat.

Prof. Ciocîrlan Georgiana Silvia
 Școala Gimnazială Nr. 1 Florești, Giurgiu, România

MAESTRULUI ION CREANGA

TENCHIU ALINA, CLASA A VI-A

Dintr-un univers imens
 S-a nascut o stea mareata
 Ce-a povestit cu fala
 Lumii-ntregi, traita viata

El era un om glumet
 Un om foarte indraznet
 Ce scria si compunea
 Orice fapta povestea

Povesti amuzante
Povestiri interesante
Aventuri chiar fascinante
Din copilarie toate

Ar fi fost de povestit
Multe alte ce-a trait
Dar prea scurt i-a dat sa fie
Calator pe – aceasta glie.

PROF. CONDURACHE MANUELA
SCOALA GIMNAZIALA NR. 1 BIRSANESTI, LOC. BIRSANESTI
JUD. BACAU, ROMANIA

PUNGUȚA CU DOI BANI

TINCA TABITA
Cls. a VIII-a B, Șc. Hodac

În poveste de citești
O punguță tu găsești
Ba un cocoș , dar și un moș
Și o găină mai moțată ,
Și o babă bosumflată.

Cocoșul de acasă fu alungat
Că sub el moșul ouă n-a aflat
Și călcând pe drum pietros
Cocoșul a găsit o pungă pe jos.

Doi bani în pungă se aflau
Cocoșul porni bucuros
La al său stăpân bătrân
Dar mergând cam bucuros
O trăsură l-a ajuns din dos.

Boierul răutacios, din al său cioc
Punguța i-a ridicat, bogăția i-a furat
Cocoșul supărat în față i-a strigat:
”Cucurigu boieri mari
Dati punguța cu doi bani”
Dar boierul răutăcios
De cocoș n-a ascultat
Și spre moșie a plecat

Dar cocoșul arțăgos
L-a urmărit , l-a pedepsit
Și apoi l-a sărăcit.

Punguța și-a luat , bogăție a câștigat
Si-a plecat voios la al său moș.
Cocoșul l-a îmbogățit de-a trăit moșul
fericit.

Prof. Șandor Veronica
Școala Gimnazială Hodac
Loc. Hodac, Jud .Mureș, România

CAPRA CU TREI IEZI

Todoran Andrei Florin , cls.a-V-a A

Într-o zi pe la-nceput,
A mers capra la păscut,
Să aducă de mâncare,
Iezilor iarbă în poale.

Și cum a văzut că pleacă,
Lupul glonț s-a dus la casă,
Cu un scop ca- de actor
Și, intrând rapid în rol ,

Se gândea : „Am să-i omor ”!

Doi dintre iezi a halit
Dar habar n-avea că va fi pârlit.
Când capra acas-a sosit
Un fior rece a simțit,

Și băgând bine de seamă,

A chemat lupul la pomană.
Dar el nu știa că ea- i pregătea , de fapt , o
capcană.
Cum se așeză la masă,
Poftind mâncarea gustoasă ,
Rogojina s-a topit,
Și lupul în groap- a murit.
Astfel cumătrul viclenit,
Aspru a fost pedepsit.

Profesor coordonator , Voicu Ramona ,
Școala Gimnazială Toaca
Localitatea :Toaca
Județul : Mureș , România

NICĂ

Todoran Alexandra, clasa a VI-a
Școala Gimnazială Ibănești Pădure

Nică-i un băiat poznaș,
Numai de necaz a dat.
Cum făcea cum se-nvârtea
Numai de necaz dădea.

La cireșe a pornit
Prin cânepă a nimerit
Și-a călcat-o-n lung și-n lat
Mătușa s-a supărat.

Când s-a dus la colindat
A fost tare neastâmpărat
Pe Popa Oșlobanu l-a supărat
Și pe loc l-a alungat.

Și mama și-a supărat
Când de lucru ea i-a dat

El ușor s-a furișat
Și la scăldat a plecat.

Mama lui, de supărare,
S-a dus la el lângă vale,
Hainele i le-a luat
Și gol pușcă l-a lăsat.

Chiar și pupăza satului
A ajuns pe mâna lui
Și în târg ar fi vândut-o
Dar sătenii-au cunoscut-o.

Nică-i un copil drăgălaș
Dar e și tare poznaș.
Cum făcea, cum se-nvârtea
Numai de necaz dădea.

Cadru didactic coordonator: Moldovan Alina
Școala Gimnazială Ibănești

CAPRA CU TREI IEZI

Todoran Andrei Florin , cls.a-V-a A

Într-o zi pe la-nceput,
A mers capra la păscut,
Să aducă de mâncare,

Iezilor iarbă în poale.
Și cum a văzut că pleacă,

Lupul glonț s-a dus la casă,
Cu un scop ca- de actor
Și, intrând rapid în rol ,
Se gândea : „Am să-i omor ”!

Doi dintre iezi a halit
Dar habar n-avea că va fi pârilit.
Când capra acas-a sosit
Un fior rece a simțit,

Și băgând bine de seamă,
A chemat lupul la pomană.
Dar el nu știa că ea- i pregătea , de fapt , o
capcană.
Cum se așeză la masă,
Poftind mâncarea gustoasă ,
Rogojina s-a topit,
Și lupul în groap- a murit.
Astfel cumătrul viclenit,
Aspru a fost pedepsit.

Profesor coordonator , Voicu Ramona ,
Școala Gimnazială Toaca
Localitatea :Toaca
Județul : Mureș , România

LA CIREȘE

Todoran Denis Ionuț
Clasa a IV-a

Dacă cireșe poștești
La Moș Vasile găsești,
Să o duci cu păcăleala
Pe mătușa Mărioara.

Pe Ion nu l-am găsit
Pe mătușa-m păcălit,
Și m-am făcut supărat
Că nu pot merge la scăldat.

Afară când am ieșit
În cireș eu m-am suit

Și-am început a lua
Crude, coapte, cum erau.

Când mătușa m-a zărit
Cu o jordă a venit
După mine a fugit
Cânepa am tăvălit.

Tata paguba a plătit
Pe mine m-a chefelit.
Multă vreme a durat
Până rușinea mi-am spălat.

Cadru didactic coordonator: Gliga Rodica
Școala Gimnazială Ibănești

LUPUL PEDEPSIT

Autor: Tulbure Denisa
Clasa: a VI-a

Din tufiş neobservat,
Iese-un lup foarte-alergat,
Care tot priveşte-n urmă
Capra să nu îl ajungă.

După lup şi capra vine,
Cu trei iezi nu prea cuminţi,
Care-aleargă prin pădure,
Supravegheaţi de părinţi.

Lupul tot viclean rămâne
Şi se plânge tot mereu,
Că-i cam slab de-atâta iarbă,
Şi că ar mânca un ied.

Capra i-a pus pofta-n cui
Nu mai ai ce să mai spui,
L-a făcut pe lup friptură,
Chiar la ea în băătură.

Cadrul didactic coordonator: prof. Ciobanu Simona
Şcoala Gimnazială Beica de Jos
Localitatea: Beica de Jos
Judeţ: Mureş
Ţara: România

LA HUMULEŞTI

Ursăciuc Georgiana- clasa a IV-a

Copile, cu părul bălai
Cu soarele - n creştet şi ceru - n priviri ,
Cireşe văratice mereu să ne dai
Când ne jucăm printre – *Amintiri*.

Lângă prichiciul cel văruit
Ce mâţele nu mai desfată,
Vin prichindei, aduc cireşe dulci,
Ştrengarii toţi pe Nică-l *cată*.

Cadru didactic coordonator:
Prof. învă. primar Ursăciuc Aurelia
Şcoala Gimnazială Zamostea
Localitatea Zamostea
Judeţul Suceava
Romania

O POVESTE CU FOLOS

Autor: Gliga Robert
Clasa a V-a

Da! El e Ion Creangă cel vestit,
Ce poveşti a tâlcuit,
Poveşti frumoas, poezii,
Din drag pentru copii.

Copiii mult s-au bucurat,
Când din glasul lui frumos,
Cu drag au ascultat

O poveste cu folos,
Despre-o vulpe și un urs.

Vulpea pe urs îl păcălise
Că pește cu coada prinse,
Că și el pește va prinde,
Sfatul numai să-i asculte.

Ursul ascultând de vulpe

Coadă cea stufoasă-și rupe.
Copiii mult s-au bucurat
De povestea ce-au aflat.

Dar au aflat ei oare
O învățătură ca atare?
Că nu e bine să mai mințеști,
De greșeli să te ferești
Și pe oameni să-i iubești!

Prof.coord.: Prof. Boier Lucretia Marioara
Școala Gimnazială Ibănești-Structura Ibănești Pădure
Loc. Ibănești Pădure, Jud. Mureș
Țara: România

POVATA LUI NICĂ

Autor: Moldovan Larisa-Maria,
Clasa a V-a

Într-o zi m-am întrebat:
- Nică, ce am de urmat
De la tine din povesti,
Sau tu numai „înflorești”?

La mătușa ta te-ai dus
Si cirese ai furat.
Din păcate, ea te-a prins
Si bătaie tu ai luat.

Din câte povesti ai scris,
Oare ce-i adevărat?

Care-i a ta povată?
Asta tot m-am întrebat.

Eu cred că nu mă-nveti
Să fiu rău, neobrăzat,
Căci la fel o să pătesc,
Ca si tine la scăldat.

Eu cred că ar fi mai bine
Să citesc tot ce-ai scris tu,
Dar să fac ce zice mama,
Să nu pălesc si eu ca tine.

Prof.coord.: Prof. Boier Lucretia Marioara
Școala Gimnazială Ibănești-Structura Ibănești Pădure
Loc. Ibănești Pădure, Jud. Mureș
Țara: România

TRĂSNĂILE LUI NICĂ

Autor: Dumbravă Alexandra,
Clasa a V-a

Nică parcă-i blestemat,
Numai de necaz a dat:
La scăldat când a plecat,
Hainele i le-a furat;

La cireșe n-a scăpat:
Iarăși de necaz a dat,
Că mătușa Mărioară

N-a venit cu mâna goală.

Cânepa n-ar fi călcat,
Nici bătaie n-ar fi luat,
Nici n-ar fi fost de râs în sat,
De cireșe n-ar fi furat.

Caprele lui Irinuca
Nu ar fi pățit nimica,
Dacă Nică, de pe deal,

N-ar fi împins un bolovan.

După câte a pățimit,
Nică al meu s-a cumițit:
S-a apucat de învățat
Și- a ajuns om mare-n sat.

Prof.coord.: Prof. Boier Lucretia Marioara
Școala Gimnazială Ibănești-Structura Ibănești Pădure
Loc. Ibănești Pădure, Jud. Mureș
Țara: România

FATA BABEI ȘI FATA MOȘNEAGULUI

Autor: SUCEAVA ADINA
Clasa a V-a

Într-un sat uitat de lume,
Într-un sat cam părăsit,
Două fete cucuiete
Îmi spun „Bine ai venit!”

O fată cuminte era,
Ea întruna tot lucra,
Iar cealaltă, urâcioasă,
Leneșă și puturoasă,
Nu făcea nimic prin casă.

Baba aia cea geloasă
O dădu afară din casă
Pe fata cea mai frumoasă,
Harnică și drăgostoasă.

Fata moșului cea miloasă
A deschis lada acasă:
Era plină de minunății,
Coliere și bogății!

Fata babei cea urâtă
Și la suflet cătrănită
Repede a fugit pe cale
După o comoară mai mare.

Deschizând ele comoara,
Mulți balauri au ieșit
Și, când ele au fugit,
Balaurii le-au înghițit.

Prof.coord.: Prof. Pop Florin
Școala Gimnazială Ibănești-Structura Ibănești Pădure
Loc. Ibănești Pădure, Jud. Mureș
Țara: România

LA CIREȘE

Autor: Anton Roxana
Clasa a V-a

Odată, vara pe aproape,
Din casă mă furișai,
La moș Vasile plecai
Ca să fur niște cireșe
Care se coc pe alese.

La moș Vasile plecai
Și de vărul Ion întrebai.
- Nu-i acasă, că-i plecat
Până la Humulești în sat,
Niște sumani să aducă,
Pe la târg ca să îi vândă.

Mătușei Mărioară,
Cu vorba de-odinioară,

I-am spus că îmi pare rău,
Că nu-i acasă vărul meu,
Ca să mergem la scăldat
Împreună, aici în sat.

Și ca un băiat de treabă,
Ies din casă mai degrabă
Și iute mă furișez,
Drept în cireș nimeresc.

Iau cireșe crude, coapte,
Sub cireș mătușa bate,
Cu o jordine mare-n mână
Mă așteaptă la tulpină.

Prof.coord.: Prof. Pop Florin
Școala Gimnazială Ibănești-Structura Ibănești Pădure
Loc. Ibănești Pădure, Jud. Mureș
Țara: România

URSUL PĂCĂLIT DE VULPE

Autor: Feier Florina
Clasa a V-a

Cumătra vulpea cea Șireată
Pe Șotii ea s-a pus odată:
Masa bogată Și-a vestit
Și pe boierul urs l-a păcălit.

Ursul cu burtica trasă
Nu-i pofțit la vulpe-acasă
Lăcomia, de pe față,
I-o citești la vulpea hoată.

Ursul cel înfometat
De vulpiț-a ascultat
Și spre lac el a plecat,
Pești să prindă, de mâncat.

Pe urs iarna l-a apucat
Și lacul a înghețat;
Trage ursul coada sa
Și rămâne... fără ea!

Prof.coord.: Prof. Pop Florin
Școala Gimnazială Ibănești-Structura Ibănești Pădure
Loc. Ibănești Pădure, Jud. Mureș
Țara: România

PUNGUȚA CU DOI BANI

Autor: Dan Miruna,
Clasa a V-a

Un cocoș afurisit,
Pe cărare a pornit,
El gășind în a sa cale,
O punguță oarecare.

Cocoșul fiind colorat-
E mare minune-n sat!-
Parcă e un domnitor
Pe pământ rătăcitor.

Un boier venind pe drum
A vrut punga chiar acum!
Dar cocoșul nu i-o da,
Deoarece era a sa.

Boierul, luându-i a sa comoară
A fugit pe-o ulicioară,
Iar cocoșul, supărat,
A mers după el prin sat.

Prof.coord.: Prof. Zoltan Elena
Școala Gimnazială Ibănești-Structura Ibănești Pădure
Loc. Ibănești Pădure, Jud. Mureș
Țara: România

CIREȘUL MĂTUȘII MELE

Autor: Chirteș Sergiu,
Clasa a VI-a

Primăvara s-a sfârșit,
La cireșe eu am pornit,
Tot am stat să mă gândesc,
Un plan bun să ticluiesc.

La mătușa am fugit,
Pe Ion nu l-am găsit,
Dar cireșul l-am zărit
Și pofta mi-am domolit.

Mătușa m-a urmărit
Și repede m-a găsit;

Din cireș am coborât
Și la fugă am pornit.

Gardurile-am dărâmat,
Cânepa am stricat,
Pe mătușa am supărat,
După mine s-a luat.

De ea greu am mei scăpat
Și acasă am alergat;
Tatăl rău sa-nfuriat
Și-o bătaie am luat.

Prof.coord.: Prof. Zoltan Elena
Școala Gimnazială Ibănești-Structura Ibănești Pădure
Loc. Ibănești Pădure, Jud. Mureș
Țara: România

NICĂ ȘI ION CREANGĂ – COPIL ȘI POVESTITOR

Autor: Suci Jenica
Clasa a VIII-a

Nică a fost un băiețuș
Care era tare poznaș;
Multe pozne el făcea
Prin locurile unde umbla.

A luat pupăza din tei,
A omorât capra Irinei,
Iar la scăldat când a plecat,
Hainele i s-au furat.

Mai târziu a devenit
Un povestitor vestit:
Ion Creangă îl chema,
Amintiri el povestea.

El ne spunea multe povești,
Petrecute-n Humulești;
Însă a scris și povestiri
Pe care cu toți acum le știm.

Prof.coord.: Prof. Zoltan Elena
Școala Gimnazială Ibănești-Structura Ibănești Pădure
Loc. Ibănești Pădure, Jud. Mureș
Țara: România

